

ספר

פעל השלחים

אשר

ללוקם המכשר

נעתק מלשון יונת אל לשון עברית

ומבואר בעת

על פי ספרי חלמוד ומדרשים ושאר ספרים יקרים.

בערלין

ברוצינא דגביר ג. פ. לאו, קוראטשער שטר. 12.

1867.

zu einem mit Kost und Arbeit
das es sich von der Hilfe erhofft
der Jata und gutet und so
an Haagen und dass nicht als
eldest, diese hat

הנהגה זו היא מלשון יונת
הנהגה זו היא מלשון יונת
הנהגה זו היא מלשון יונת

Handwritten signature or mark.

מבוא אל הספר.

אחריו כי המכשיל לוקם מלא משאלות לב רעיה, הוא הנבר הזקם על האופלום יכונה, לכתוב וברון בספר את אשר ראו עיני, או נרע לזמן המפלאות והמעשים אשר עשה משה צדיקנו בעמדו המלך בארץ עד עלותו השמיטה לשבת לזמן עליון: עוד נשא פניו גם לדבר הזה, להודיעה על נכון את הקורות אשר קרו ואשר מצאו את בחריו, המה מלאכיו עושי רצונו ושומעו בקול דבריו: אחרי כי סר צלם, ונבר המפלאות לקח מעל ראשו ואת פני אדונים לא ראו עוד ובסודו כי נמלא אחריו בחריו המפלאים בשפל לחסדו: בסודו ולא בוש כי רוח ה' נשפכה עליהם ופקודות אדונים שטרה ורחם: בשרו צדק בקהל רב, ושפתם לא כלו את כי בפה נפוחו ללכדה רגלים: בצר להם מסצוקותיהם אליו שועו כי הוא יעמוד ליטנם ומלפס סני צדקים אשר סביב שטנו עליהם ומשערת ראש רב, וכל דיוס יהשבו מומות אך לדרעי: למעט תאבד כל הכמה וכל בינה תסתיר להבין אך עצרו מה לשאת ולסבול אלה המתלאות והמצוקות אשר ברבכות נדוידתן עשור אותם ואת אלה האנשים אשר בהברתם ובהיות משתים באו.

דברי הספורה האלה ומשכו עד שנת ששים וארבע אחרי הולדת משה(נח): רוב הרברים אשר ספר המכשיר בספר הזה עינו ראו: על כי הוא היה בחברת פאלום השלוחים, וכל אשר עשה לכה חלק ונחלה כמורה: וענינים אחרים אשר עינו לא ראו דקר ודרש אחרים עד כי נרעו לו מאנשי אמת, תבינה לא רעו ועולה לא תמצא בשפתם: ולכן נמלא אלה הספרים גם יחד, דבר דבשורה וספורי השלוחים, אכן הפנה עליה נסדור הברת המאמנים, מאז עד עתה דור אחרי דור: כי כאשר דברי ה' שורה את אשר קר אותם ואת מאמניו אחרי הפדור מוחם: הוא גם יספור מסע עלי השלוחים אשר קר אותם ואת מאמניו אחרי הפדור מוחם: הוא בתמלתו ובאדרכתו נטלים ומשאים פרסוטי איש כימי עולם, להציל ממות נפשים, להחיותם ולדרים קרנם כמבור, להעמידם בדיכא ולדאור עיניהם בהשבת התלאות: ואף כי אויביהם לא נהו עד כי השלכו אל הבור בכל זאת היו שבעי רצון האללים המעטים חסד ורחמים, להיות ברכת ה' בכל משלח ידם וברך ה' אתם לרגלי:

אכן כאשר דברי תורה אשר שם משה לפני בני ישראל וגם אמרי המביאים והחיותם לא כל קורות ישראל שעת דוחו לנו יספור: כי אם רק אלה אשר עמדו אל נוח הצדק והתורה ויכולין, כן גם אלה דברי המכשיר אך קצת מכתבתו ומן המפלאות אשר פעל משיחתו ואת אשר עשו בחוריו בבשרם צדק אחריו יעידו ויחזירו להודיעם אותם לדור אחרון כי רבוא: וכאשר יאמר המושל הקדמוני רק ענה ושרוני עץ או פחד נחמד משרונות משערים אל העיר ויבא לא כל הנך, כי אפוא הוא חסוקם אשר יכלים, כן אמרי קידש האלה: ויזכרו לדבין אמרי ותורות משיחתו עם אמרי השלוחים, כולם מרעה אחד נתנו יחדיו ויבצו ילדיהן ויובלים אל טרעה רשע ושמן אל המנוחה והנהלה עין לא ראיה.

גם יתנו תעודה אל הנדולות אשר פעלו ועשו בעת עבדם בקרב הגוים, ואין היו הגוים ההם להם לאויבים באשית בואם שמה בראשם אותם וגם מן אלה הדברים רק מעט ויכיר וכתב בספר רק את אשר לחזרה ולהעזרה לשמן ותוצאות השועה ורעת ויראת אלהים המצוינה במקורן.

(*) דרשי לשונות ענינו לה' לזמן הזה אם חשים בסדר הנלי נאמר יי כי כלי

Handwritten notes and stamps on the right side of the page, including a large circular stamp and various illegible markings.

339A631
225.64=924
296.133.3

Handwritten notes and stamps on the left side of the page, including a large circular stamp and various illegible markings.

וים וקברו את הנוכרים אל-אדמת מקדש האלהים ודברתם עמו
אתם אתם אתם קבלתי מוש מירושלם כי אמרתי אל-

קמיו ולספיל כל שונאיו לפניו ולא מהיה מלכותו מלכות כל העולמים וממלכתו
ממרחק שמש עד מנצחו כי אין סוף וסגד רב עד ימחר בקרב הארץ וכל
ברואי חלד יעשו חבורה אחת לעשות רצון אלהים בלב שלם ונכון —

והם וכל ענינו בטרם הפדנו מלחמה מלחמה ושלחנו חסדים

וכר צדקתם כרונם עדנו. נסמך אחרונה וכן צדקתם הסודי: וכר אכל
עצמותו וכן צדקתם הכרונות. ולפי אלה הסמכות ממוצר הסמך

היה אל אשר לפניו כי כחה עליהם באומות רבות, ומלכה האומות היה אום
נאמן על מקומם כי שבה רוחו אליו כמקדש, כי לכל עממם חס. מירושלים
ענינו אחרת אשר הפקדו כי ולו בכל הארץ להקדש הצורה לכל שר אלה עליהם
כעת כי עד יצאו צדקתם ושמעו נעלמים יהיו עד ימיהם עליהם רוח מנחם וי

ומל מירושלים לבשר צדקתם מלכות השמים, (לוק' י"ז מ"ז) יען אף כי שובתים
בדרך לבסוף וישובת, בכל אלה היה העיר הקדושה נחלה ה' לשכן שמו שם, כי
שם מקור הצדקה נסמך להסמך האמנים והמקדש לדבר ה', משם ענין ויאל

מצינו אלפים, ובתשר נחל צדקתם האמנים והמקדש לדבר ה', משם ענין ויאל
נאמר יושב ציון (מחלים נח, י"ב) שובן מירושלים (שם ק"א, י"א). מפני
שנאמר ויושבי בשמים (שם ק"א) יושב ברוכים (שם ק"א, י"א). מפני
הראות אורו צדקתם הזאת כהרואותו צדקתם, כי מקור הצדקה נסמך

יסמך מציון כאשר הועד על פי החמה כי מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלים
(ישעיה ז', ו') ובתשר נאמר ראשון לציון הנה הנה מירושלים מבשר אורן
(שם מ"א, י"א). וענין ציון מירושלים מנחם כי ציון הימה מושב המלכות
והסמכותו והמקדש, מירושלים שם היה מקדש המון, אשר הפקדו להיום מנחמים
ועלמיהם כי יעמדו צדקתם ולהחיל על כל העם, כאשר יערה עליהם שם רוח
מנחם, והצדקה הזאת הימה נאמנה על כי מפניו שונתה ומלחמה על כל
האב האמון ואלה. — ובמקדש נמנחם ע' לך לך (דף מ' א') הברכה בזה
מליון שאלה יברך ה' מליון ואלה צדקתם וירושלים (מחלים ק"א ה'). לכלית
מוש י"ל לכל סור מרים יערה רוח הקדש. — אשר שמעתיכם ממני כי
אמנם יהנה חס.

(*) שכן מרש חס סמך דור נני וצדקתם י' צדקתם סוף כי שונת, והנחל י"ז

1*

ב עד כלים ואשר-פני פצותיו על-פני רוח הקדש את השליחים
ואשר פתח אתם לקח לקדשה: ואשר גם לקדשם רצו את-
עצמם כי אחרי עצותו פתחתם רבים פתחתו להם ארבעים

משפט חלל וענינו כי רק קאם נמנעו ופלטותיו אשר נעשה כסמך וכרן כסמך.
וכאשר חסד יוסין המנעם אל ספרו, "ויש גם דברים אחרים רבים אשר
עשה ישוע, אשר אם יתכן אחד אחר, מרמה אני כי גם העולם לא יכל
את הספרים אשר יכתבו" עכ"ל. — לעשות גם ללמד הקדש העשיר
ללמוד, כי על ידי עשותם כפלטותיו ומנעו סוד כי רק ה' אלהים עשה כל
אלה ולכן האמנו כי רבים, ובתשר האמנו כי כי הוא הנועד להצדקתו מנינו
קדש, אז החל ללמוד אחר כך את הדרך אשר ילכו ואם הנעשה אשר יעשו.
כי מה מושל דעה הסורה אל מלחמה ומרומה לא מעשיה?

(ב) עד היום ענינו דברי הקדש הזה מיום חלל המלך המשיח עד היום
השלמו השמחה, אחרי קומו משם המשיח. — לקח לפעולה ענינו לעשים
לשם לנין עליון וזה דבר ר' יודן במרש, שומר טוב לשמך לבוא הקדש בדרך
הוא מושל. מלך המשיח לענינו שנאמר: נאום ה' לאדוני שז לימתי (מחלים
ק', א). וענין לקמן צ' ל"ל. — בראות ענינו ללמוד את הדרך אשר ילכו לבשר
צדקתם מלכות השמים בכל הסמך מנחם שמש עד מנחם. — את השליחים
ענינו אלה אשר הפקדו נאמנו להיום מנחם לעלמיהם כמנחם הרים, ולא בוא
אל הפקדה הזאת חס חס כי חס אלה אשר על פי רוח נאמנו מנחם ענינו
עליהם. —

(ג) אשר ענינו ואל אלה אשר הפקדו נאמנו להיום עליהם אשר נמר
בזה מלך מלחמה, אלהים המלך באפנים שונים בקומו משם המשיח.
והשלמו הימה במשך ארבעים יום משם קומו משם המשיח עד עליון
השמונה לדבר ענינם בזה היעז כאשר דבר אים את רעהו פנים צדקתם
ועד הקדש האמון כי על ענין הסמכות הנאמל המושע נאמר צדקתם
רבה צדקתם פ' י"א ה' ברבה בשם ר' לוי אשר נאמל הראשון כך
נאמל האחרון, הנאמל הראשון זה משה נגלה להם וחור ונכסה
מדם כמה נכסה מדם? ה' מנחם אמר שלשה חרישים הראשון הוא
דכתיב ויפגעו את משה ואת אהרן (שמוס ה') אף נאמל האחרון נגלה
להם וחור ונכסה* וחור ומנחם וכו'. — על מלכות האלהים, היא
המנחם לשעמים צדקתם מלכות השמים אשר זה ענין שנינו וזה. להקדש

ספרדורין (דף לו עג) אמר ליה אליה: לרע והולד וכו' מין העולם פתחו מעטים ומתה ירעלה, ונזעל האחרון בן דוד בא ("היגע ד' אלשים תאמים ותמש" רס"ו).

סגורדיין יס אמר ר' חייאל שלח ליה רב סק צב מהלכותא לר' יוסף נולאמי
חלס אמר ובידו נמלה אחס כחוצה אשוראם ולשון סקאדס. חומדו לו

ללארץ ר' אליקים ומלחמים ומשעים ולאח ענה לנצחיות העולה, יחוס, 531. מחן מלחמות חריים מין מלחמות יום והעלך יום הניח.

ה"ב ר' פעודיה גאון בספר האמונות (המלחמה ה' פירק ח') גם הוא חשב לעולם אורח וניי הגלות עד עתה ק"ן אלף שלם מאות (שלשים וחמש). ומהי המעלה

העם הזה אין העם שמונו בו המנוחות יהיו ויהי חסידים סמולני. מנחם
העם שמונו בו המנוחות יהיו ויהי חסידים סמולני. מנחם

רפי דעמו נאט ארבעט אלטס⁴ וועט מוזט ווערן געטריט ארבעט וואו דעמו זאגן
האט איהר ווי דעמו זאגן וועט דאס ווערן געטריט וואו דעמו זאגן
964.

דורצב"ם זאלגרט מיין (אל חכמי מרב"ל"א על אדוות אים אער אנגער שטאט מיטן) במב וברבס וסצנעס לצל וספס שטט וויין צוא במיטת ואל וילן

[illegible]

העם הזה ית לחצו כמנון שיה משפט יוני צראשתי ועד קומה העם, וסמור
הצולה לשארל ואו ימורו להם הנצחים מה פועל אל, ופולה װ נמורם
במק הארבעים. ללמס מלך מלרים ומלל המלח המסון עד קומה העם

[illegible][illegible]

(ה') כי ירחיקו הלא היה המבשר המיועד לנו בגבורת אלהיו לקרוא כולם למסופה, ויבונה במקום אשר יומין שמועל למסופה, השגולה למסופה הישמה צלמסופה להכין אולם לקבל מציגים רומ הקודש. — השגולה ברוח הקודש הבשאר נאמר משי הנפיל ורחיקי עליכם מים שחורים (יחזקאל לו, טז.) ואחין אחת רוחי בקרבכם.

(ו) המלכות עוד לא הציגו על נכון סוד מלכות הממדים, ומצנו כי עד המצרים יקום המלכות אמרי קונו נעם הממדים. המלכות בזה"ל הדיעה, אשר לא חמסל לעלמן, מלכות כל עולמים המלכות אשר היום: מועדמ לסם על מצי הנציאס (דמאל ו, יד). משיב עינו צונו עמורת דבר אל מקונו הראשון הכין, אשר היה עס צממל. ויסה. מרגס הסורי אן בהלא נבנא מנצא את מלכא ליסריק.

[illegible]

וְהָיָה כְּחֵלֶם לְעֵשׂוֹת. בָּמֵס' מִסְתַּדְרִין (דף ט') מִנָּה דְבִי אֵלֵינוּ מִיָּה אֵלֵנָה יִשְׁרָן
 הִוֵּה עֲלֵנָה ב' אֵלֵינוּ מִדֹּוֹר, ב' אֵלֵינוּ מִדֹּוֹר וְצ' אֵלֵינוּ מִדֹּוֹר מִדֹּוֹר מִדֹּוֹר. 240.
 בָּמֵס' עֲבֹדָה זֶה (דף ע ע"ב) בְּמִשְׁכַּנְתָּהּ מִנָּה אֲחֵר ד' אֵלֵינוּ וְשִׁי מִנָּה
 וְשִׁלֵּשׁ. וְאֲחֵר. לְבָרִיתוֹת מִשְׁנֵה אֵל יִשְׁרָן וְאֲחֵר לָךְ אֵלֵם קִם מִיָּה מִיָּה אֵלֵם
 נִכְרִין בְּדִוִּיר אֲחֵר אֵל מִקִּים. 471.

פועלי השליחים א

דודורר פ' תולדות דום: למשטרים (קף קלס ע"צ) צוורס העמלס אומר
לא. חמי מה ללמענו מברכה מלרי ממנהא לשראמ עליהון דום
קריסין, וטהא ללמענו דבשטמא וטה פורקא שפיר. חלל איה חמי אורכא
יורא על חיון דירא עמרה דבאלף שריתא לזון ארבע מאות וחמשה
שנין יהי קיימין כל דירי עמרה בקיימאון ובגונו כר למענו מברכה על פסוקא
דקרא לון בני ח"ח דמערין לח"ח עה ויהי דכמיז (ויקרא כא) בשם
דדורב **הזאת** משנו חים על לחמנו כששטלס **הזאת** שיה חמשה אלפים
ולרבע מלום ומנו סין מסובו אויס אל חמומו ואל כממו שיה לחמנו
ומלמו עד כאן דכרי. וטה על עה. הלא רבים וכן שלום אשר כל מלא
למרי שפר דודורר דכרי נכרי אלפיס ומשנ, קון על שם
והאמור. למער, כי לא יאמר. חן דכרי ומכלו כי בשם הלא רבים המהמה
ושכרוריס כהימה דבשראל לשרכים שרורים ושורין. וני ישראל יושני שולין ורוביה
ולוקריאל ושר חלום ללפיס ולרבים מהמו ומערנו ומהימה היו. למחלמה
האם, עד כי קצנו צעם היה ויס עשרים למורש השלישי לוס לוס וני ומשפר
לדורום: ונכחלמה שמר הרצ ר' שפעל על אלף הארז קן חס לשון
החדש שנחנה בו דחורה בידה סיון לפורס ח"ח ליצירה, בעשרים בו החלול
אף וזעם וצרה, אזי ואבי ואלל, אונק זקנה גדולה ומרה. וסם הרצ
עור לספור דלמרי.

פוח לקספד אלה רשאישי
אמרתי בלבי ליהא דפשי
על עמך ישרמנו סוד לקספד פאירי פאירישי
ואמרתי יי קמן פאירי ומרים ראשי.

אד לא המגפום והמהומות לדכיה היו אלה פירי המטהא (אשר צרום והלחום
כענין לא היו מגורס חת"ע עד עתה) כי אם עור רעה גדולה מלמס בלא

* בספר קריה נאונה להמס היקר יוסף פין (ווילנא סר"ל) נקסוה נקירות בעיר האלם
יושניה, ונחמני לורי קריס רבים ונשקקים סם, ונמקין (קף פ) חלמס הגאון בעל שפתי
כרן, חס. ונמני: ילא נשמו בלח צלח דלסון, ויהי סמומי צמי צו קרע ונמני סם
יהי סם. **משיח לנאל** וי ונאמר סם צמיה"ס (2) וי"ל, "השבע היה דיוס בא משיח
לנאל" וזו על סוקם סמרי צי ישראל צלחן השנים שימה מלמס אל הגאולה ונפחיה
"ידידי" ונכר בעל כחם צעם סם צלחם ומשורריו: שם חבו היו עירי ישראל מלישים
לשענה כל עשה עד שער העולם ורועס כחלם משנן סמחון הגלות עור ענה לו שמיס לכל
"הימס נפ"י כונו לומר ונחמניס ידוע ומפורסם בל הגולה (מלמס צענה סלק צ, פ)."

פועלי השליחים א

לפי דעם המעשרים לספר דודורר כמו ר' מעריה הגאון, ר' לוי בן גרשון,
והרמב"ם בספר הקד נוספר הגאולה, ור' צמיי טולס מקיימיוס שרואיה לריוס
בשם חמשה אלפים מלח ושמונה עשר.
בעל שלשלת הקבלה כתב (קף לו ע"א) רלמוס בספר הקנה חלוי על ר'
מחמיו בן הקנה הלוור שיהיה וזין גאולה ישראל בשם ר' אלפיס שי
מלום וסיה, וחמושיס וסיון ברי"ן יחד סוכני בקר.
כתב בעל צמח דור, בשם ר"ס לאלף השני היה ר' לעמין מנכר על צמח
משיח בשם ר"ס ונכל ספואס ישראל האמורי לדכרי.
גם בן ימיו היה הקול האל הולך וגדל. וגם רבים מהם האמורי לדכרי.
ולחורו מורי זקני זעליקמאן גלסו דמס ומין סמר העמוד למלום בנפחמנו
סבמורס כי לשם הגולה ילפה מלום בלך הקדושה. ואני סכומס עממתי מפי
מורי סוקן מהור"ר אליעזר עריוס אב"ד דק"ק ונקדבורס שומר כי לא דכר
דין היה ונמין לום וממס וומר אורי סויה וזין הגאולה שם חמשה אלפיס
אברבנל צפורס ישעיה וירמיה אומר סויה וזין הגאולה שם חמשה אלפיס
ומלמס ושלמה ושמוס לו חמשה אלפיס מלמס ומשניס ונרצעה.

לפי חשבון של ר' מרדכי לאנו בספר מוגל דור המעשרס פירק ר"ס משרקי
דכרי חלשור וכלי וזמס מלמס ר' מלכיות ר' אור של"ה.
וכשינת על מלום ומשיח וזמס יהיה קיץ גליוס.
וכשינת ארבע מלום ושמונה יוא סם סמיוס הממס.
1648. וסמוניס ומשעה: והמה: מנצרכס בין ליל ודגיס כלשר הימה כסנכמו ישראל
למך צימי יחוש, וכן כשעל עורא עס הגולה לירושלים. ויה המשרס סמר
במור דכרי: שאל צמלס ממי קן ספלמאון? וטעב לו, מישאל ואלצין
דמורי (שמוס ג, כב).
1529.
ר' אברהם זכור צספר המסנה עלו אומר כי הגאולה מיה סם ר"ן, ור' סוכיס.
סלוי גימו צספר משראל קערין מקייס ענה האלם.
1530.

וכערל שלשלת כתב, ויה לשון ואני האעיר למרמי להגיד חלך על זה הענין
מה שאתה לך, ויהי ענינו חלכס כי כיום דכרי, ויה כי בשם ר'
ע"ו כלל סכינו על סמס על מנכיה צללה סיהל. כלזה סיה מעיני ונכמס
בסמורדום ללאל עד מתי קץ הפלאות? ומורי הדברים סוכניס כרדמיו ויה
צנקר וטה: עלה ויס צמי משרוק אראנו ואל עורו ויו (נמרבר כג) כי וטלה
משרק כל סכסוק ר' אלפיס שניח.
1538.

ט **וְכַאֲשֶׁר אָמַר אֶת־אֵלֶּה בְּרִאיוֹתָם וַיִּשְׂא לְמַעַלָּה וַעֲנֵן לְבָרָא אֹתוֹ מַעֲלֵיתָם; וְכַאֲשֶׁר חָזַן בְּפִיטָם אֶת־הַשְּׂמִימִים בְּלִקְחָתוֹ וְהִנֵּה שָׁנִי אֲנִישִׁים נִצְבִּים עֲלֵיהֶם בְּלִבּוֹשׁ לָקָן; יֵאָשֹׁר גַּם אֲמָרָא אֲנִישִׁים בְּלִקְחִים לָקָה אֲתָם עֲמֻדִים מִפִּיטָם אֶת־הַשְּׂמִימִים**

(כ) וְאֶחָדֵי כֵן בִּידוּדָה וְאֶחָד יִהְיֶה בִּשְׁמִידוֹן (ק ח — יב). (אשר לא הוזכר להם צדקתם (ממוי, ה) ללכת שמה) ולא עד אפסיו הארץ.

(ט) את אלה ענינו אלה הדברים אשר יתמננו על שפיכת דם הקדש עליהם ועל פקדונם לצער בעורם תלכום השמים את כל בני אדם וכאשר הולך חלמיו וטלמיו עמו אל המקום בית עניא דבר היוזמים ויפדות עליהם כפיו לצדק וינשא מעל לארץ בראותם מנגד עיניהם, שון צעון, לקחו עין וכאשר חומר חסם עינים רכובו (מהלי קד, ג) להסירו מנגד עיניהם ולא יכלו לראותו עיר. —

(י) מבישים. חלמיו וטלמיו אשר עמו היו, הבישו בהעלותם משיח לרקס השמימית, והנה פתע פתאום ראו כמה שני אנשים אשר לא ראו מקדם ולא נדע להם מלון בלון, כאשר חומר בהצדקתם אבינו וישא עיניו ויראו והנה שלשה אנשים נצבים עליו (בראשית יח, ג) (לקח מ, יא). — בלבדש לכן ענינו צדקים לנבים. מראה הלכן הוא רמו על קדושתם כאשר חומר לצדקה בחלל חזיר (דניאל ג, ט) נצבים עליהם לפניהם ומונכים אליהם כמו ועליו משה משה (צמדצב ג, י) וכן מרבה הסודי קיפון לחזיון. —

(יא) גם אמרו אלה האנשים את אשר ראו פתאום לנבים עליהם חומר. — אנשי ה' או אנשי הגליל ככולם כדרכם אמש הגליל היו. הגליל צה"ל הירושלית חמאל בספרי קודש וצמלמוד גם כן כשם עמם פרטיו אל מוחו ודע צלפון ארץ ישראל, והוא הנקרא בספר תלמיד (מח מ, יא) בשם ארץ הגליל וכן הוא חומר או ימן המלך שלמה למורס עשרים עיר בארץ הגליל (צמלכוס צ עו, כט) וצ"ל חספה הגלילית וכן הוא חומר ואח הגלילית כל ארץ פסחלי וכו': והמחוז שהוא היה צדמו צדמו אשר משלמה המלך חסלן צדס ארץ ישראל. ים כנרת. הגבול חמו יחודה עבר הירדן והגליל אשר חסלן צדס ארץ ישראל. ים כנרת. הגבול חמו מורסיה, והים האחרון משרבה וכלל צו או חמלה שצט ישכר צנולן ונכחלי ומלך מנחלה שצט אשר. ומלך גם לשני פלגים גליל העליון גליל החזקוץ. ומספרי החלמוד והברית החדשה חרע למשגב כי חסבה היו לשעמים למשחקה ולחמול צן סמהם ונכסם צמיוס דעיס לאלס ולכעיסס. — ארם עופרים ומחמהמה חלביע. חול עמוס ומחמלול על חלקה משיח לרקיו צמריס מלל חמ

ח כִּי אִם־תִּקְחוּ בְּבוּרָה בְּבוּאָה דָּחָה תִּקְחֶשׁ עֲלֵיכֶם וְחִדְוִי לִי עֲבָדִים גַּם בְּיִרְיָשָׁלַם גַּם בְּכָל־יְהוּדָה וּבְשָׁמְרוֹן וְעַד קֶאֶרָה דְּאֶרְצָא

חמריה אשר הרבמה חללים, חללי נפש על חללי צמר אשר הלכו לאבדון ונעבס ברול כיס, ועד הנה עוד לא נכרסה הרעה הולם מהמון נפש יושני פולין וארץ סמוגרים ושאר חללים הוערתי. כי אמרי צמח ח"ח לך הודון ופכס הרשע ועמד. אים ככל ומרמה ואמר כי: הולו הוא המשיח אלהי יעקב (שבחיו צברי) ורבים האמוני. וזו וגם אחרי מוחו האמוני רבים לחמך כי בול יצול. ועד הנה ימלאו רבים אשר צו יאמנו וצו ישינו כסלס אלו יושנו ויחשבו כי הוא יפרה את ישראל מכל צדמו.

ואת חמלה אלה האנשים אשר סרבו עקבום משיח אלהי יעקב עמ גמה אליהם צהר גלון עוון, וזון השם ההוא אשר נכלל משיח לרקיו בשחמחמס וחמו כללן כולם. ומרדו לקול עלה מכלם כי אצרה חכמת חמס מהם וצדמ נצוריסס חסמחמ.

בד חסיו קליל למילי פן ירבו טלך, אף כי אף מנעו מוער מלשר לקמחי לך צלחמי, ואם חמלה נפשיך עוד לקרמו דרושס כחלה על אורח חסלמס בהחלה הסוכבה קרא בספר מואר עינים להאדונוי פרכ עמ. מר. אף חמ ואם חמרי כי גם על עמ. 1816 חמו סיון בא מועד מלך המשיח אשר מוספרי יעלה לך חקעו ואל חסבה שערבה חמו רמו בשנה החזא יבוא. לציון מואל אשר מספיק. 1860 וכלל מוסבל חמס, חמ נפאלס גם יקר. —

(ח) כי אם תקחו עיניו אחרי השכן עליכם דוח הקודש חלביע עו וישע ממוחמס לא ידעסס חול, לצד גרד מלכיס ולהשצ מחרססם דצר. — כבוא הורח חמ הקדש אשר ממוקוס קדס וחמלך חלצה, וידוס על אלה אשר צמרו לשכן צקרכס צדס ינלל מנח. וכאשר חלמר צללר ומרל ויהי בנח עליהם הורח ויחובאו ולא יסבו (צמדצב יב) ועיניו חספסה דוס. הקדש הוא מלח אלהים כפי ספלו ורלמו אף לא לכלס אשר מנחמ אלהים חלקס מזה חקלז חמס, לוח חנחל חספסה גדולה לוח קטנה, לוח פסס חמס לוח פשמיס. רצוים, לוח צנשך יוס או חרע, ולוח צלי חספס חמור כל הימים אשר הוא חי לו חמנה, ועל אנשים אשר מנח י' חלקס בהשעמה חמ קודש עליהם צלי חספס כל ימי חיוסס, על אנשים כחלה יאמר כי חרמו יצול וינח עליהם ולא יסור ולא יפרד מוסס. — בירושללים מקוס אשר חומר כי הוא חמלמו חין צמן (שעיה כח טו) צו חסיו שחמחסיס צרסחוסיה, כי הוא אשר חמיועד ללחמחסיס חיומי קדס, וכו סמס רלו הספלחום והאומוס אשר עשה לעיני חסמח צירוסלויס (ק

לשונות מלאכות רמזות, לא היו שמה כל ימי חייהם, מכל לשונות הגוים, ומה
היה אשר עמרו שם לפני אליהם. — ה' — שו' או מרדח לבשו ומשחלסו
עמרו כי לא ידעו מה הוא, והחריס לעמו לכן לאמר ספואו יין הנה. אך כיפא
ענה ואמר בלעשו כמשל קהלא. אלמרחס להשעל, שמש עלי מנהקאי לכן אל
המשעלמו היה אם אשר רחיסם הלח כל ואם כבר הוגד בחזון לפני ימים כבדוים
אשר כבר עברו לנפואו אש'רמשלס רוח אליהם זכר צהם ונלמו על לשונם לאמר
כי לא יושב נכס משומו, לשאל דמיוו לרחום שמש, ואם משומו ענה. לושע
בבזכות ישת יזינוו בצקמיהו ומש המחיס וקרא. אליו, לשבס לעינוו רלמשו
במלכותו, ועניו רלון מחסומו מנחום שמוו וקדושו בספל מלכ. רליוו ולוחכוו כמש
צמלעותו, ונעני רלון עליהם רוח קדש. לו. — ה. לכן, שובו שובו,
השעומוס למנהגס אית, אית, בספור עליהם רוח קדש. לו. — ה. לכן, שובו שובו,
היטיוו מעלליהם, חושוו הולשוו מן דור עקס ושחלסל, והנה בשמעס מח הצדקיס
האלס נפל לבס וכל צדקיהם הסמלכו מוס והמשפו לשבס ולחליל יחד גס להשעל
למוס. גדולס נעשו על דיהם ומסי צדכמ אדוקיהם. בכל אשר עשו והוא הוסיף

(א) וְיוֹם טַלְאֹת מִקּוּר מִבְּנֵי הָאָדָם לֹא יָבֹא עַל מִשְׁקַל מִקּוּר

[illegible][illegible]

על הסמך הולך בשבת כל אומקין במסכת שבת (דף קט ע"א) כי קרישא רבא דיקרי עיניו הולך הוא וקרא בשם דריק מלך וחרגות וסמנים הוא. דריק מתיאם עקרו מתיאם עם אשר היה רגל צומים ההם במסמנים ליחידים כמו ר' מתיא בן מרש (יונה סה ע"א). —

(כד) ויחפרלו אף כי העלו הגרל, ככל זאת ירעו כי משפטו נחמם מלואים הוא (נשלו טו, לג), ולכן הסתעלו כי מלואים ימנעו שבעים וכפי הנוצ והשער עניונו ויטעל הגרל, כי מידו כל מלעזי גבר ופעולות האדם, ועל פי הגרל תשנה כל דבר כאשר נאמר מדרשים ישובות הגורל ובין עצומים מפרדי. — אהה כדוי הניכרם להורם כי רק אדם הוא אשר לו הכח והמעולה להטות כל דבר כפי חשקו והוא, ובהן תעלמות לבב וקרב איש מול לטעם מי משניסם יכשר לקרלה האדם. —

(כזה) נודל כי נמסע הנדל יודע לעון הסמס מי מן אלה. הסמס יקם סענודס סולס והשלוחות. ונמרו הנדל כי גס כל ענודס ונקודס ססססס ננזס סמקדס סוסס על פי הנדל, כדמנרין כפרק סני דודס וחקניו שלס וס חורנין אס סססס אלא כסיס וארכס סיסוס דוד שס. — ללכ לסקסו לא אל כיוו ולא אל כססר אכר קו מנכע סען, כי לס אל סמקס ססססס אל ענוד כססס. —

(כז) ואחריי המעלל נחמנו עליהם גורלות. והגורל נפל על נחשתי. והועד לשלוח סתם יהודה. —

[illegible]

לשונות נפלות כמו מאש וישב על כל אחד מהם; ד ויפלאו קצם ויהי הקדש ויחלו לדבר בלשונות אחדות כאשר קדוה נתן להם להפיק; ה אף היו בירושלם שוכנים יורדים אנשים

(שניה ה, כד.) כעבור שנים ונאמרו הכה והכה למעלה ונחשבו אחרי אשר נמחלה היו להם אחד. — כמו מאש: לפי המראה דמו לאש, אך לא לפי הסעולה. וכן מרבם הסורי והחמיו להיו לשנה דמחפזין היו אף נורא. — וישב הפך בעלול והכרזו, ויחמרו על הסענה רוח אליהם כמו בנחה עליהם הרוח (במחזק יא) כי אם נמלא חס אשר עול לקבל שפע האלה, אז יבז עניו ויסקו וינחם עם. — על כל אחד זה לשון ר' כמיו' על פסוק מי יתן כל עם י' נבואים (במחזק יא, ט.) וסבן כי כמו משה בבלן ימות המשיח, ואמר מי יתן ויהי אמו שהם אשר יהיו כל עם י' נבואים, שהוא ימנך עמיד למח אף ויהי אמו נבואתו יהיו ובעל הארבע, ולא מהיה שום קמאה כלל והיו שכתב בעת ההיא אשפוף את דוחי על כל בשר וכמו וטלאה הארץ דעה וכו'. —

(ד) ויטלאו כולם כאשר נמלא הצדק, כי גם האנשים אשר ישנו צדקו נמלאו מהשפעת רוח הקדש, ומלאה רוח קדש היא הפך מה שחמרו לב האדם מלא רע (קמלה ט, ג). — ויחלו לדבר וכו' לספר הגדולה אשר עשה אליהם להם. — בלשונות אחדות כלכל כלשונות צדק שהשפך היה להפיק אותם על פני כל הארץ ולהרחיק חוס ממנה רעה, אף פה בהשפך עליהם רוח הקדש יהיה מנחה כלשונות השובה לקדש אלה המאמינים יהיו להיוםם לאגודה אחת, ולמנח עממם אלה אשר עוד לא עמדו צדק י' ומשוח, אלה נחמיו המוים ומשחי הארץ כולם יאגדו לאגודה אחת, כי השמחה יהיה הקשר האמין צניחם למנחם ליוחס כחמם והנה כלשונות אשר היו אף מנחה השוכר מהויה כעם שבתם הקדוה, — וצדק סוף י' נח נאמר אמר י' חיוה אשחמנה דמולו כמלה דמנחה חליה, דהא כיון דלמנחל מלה מנח ויפין ה' אותם משם (בראשית יא, ה) אזל צונחא דאחי מה כסוד? כי אז ארסך אל עשית ששה ברורה לקרוא כלם בשם ה' לעברו שכם אחד (שניה ג, ט.) עכ"ל. — כאשר הרוח נתן להם עניינ מאשר הרוח חלק להם חלקם, כפי ערך ושעור אף קאל שפע רוח הקדש, לפי מזה הוואה קן דכר כלשונות חוס חוס אף כפי רעהו כפי אשר הוכן לקבל שפע האלה. —

(ה) היו יהודים. רבים אשר חכו והחילו על חמון כי יחלה י' להם משיחו כאשר הצניחה לאפומיהם חמיו קדש, שזכו עיר מושבם אשר גברו צארכות הבוים ושנו לגור בצורך אפומיהם על אשר נא עמם עמ דוהים, לאמר לאסוריהם

ב יחיו פקחאם מן השמים שאין פשאון רוח עוד סערה ויפלאו את כל צדפות אשר היו וישיבם שם; ג ותתאחד אליהם

וזן חמון מרחמינו, כי נאמרו חמון חוס: עת המחקר מן להם לא מכל חוס כחמם. — ואלה המאמינים באלהים ונמשחים אחרי כי יומר עמיהם שפלה רחםם כחלקם חלומיהם השמחה לשבם למיין עליון, חסו לשועיהם כי יפקדו ויעטרום לאנו כשפון עליהם רוח קדש, והנה מוקמים לא כנונה והלשניה כבורי רוח הקדש השמחה ונאמר הגדו אף מקדש חיוו ויחיו אליהם להם נאמרו חלומיהם עמם עליו כי מלא נלכד לצינו האשון במחלי השמחה כשעמו לקבל אשמו לאכול משרי עד קדשם, מחך אור שכלו גם רוחו חסכה יך וחיו גנה לו והאר אליהם לא מופע עליו שור, עד כי יעברו על בני אדם רוח מחרום ממקום קדשם הפוך למחשבות לפקדן במקדש קדשם משיחו. — בלב אחד ענינו בהסכמה ועלה חמם, הפך אנושי מרחם אשר כלל. ולק רצרו (מהללים יג, ג) ונגמרה דוכסה (דף מה) מה דקל זה אין לו אלה לב אחד כך יחל אף לם אלה לב אחד. —

(ב) ויהי צדק כשעה השלישית (פסוק טו). פחמם משרת פחא ועניו יתן כי אלה אשר כלו לחסות חמם אל משיח אלהי יעקב אף כי האמינו וכו' לשועיהם כי יומר חלומם לנעם מנשה לשלוח להם אף רוח קדש מן השמים, ככל ואף לא ידעו איכות בואו הפקדש ומופה לו בקול דמיה דקדש? כחמלם אף צדקין לעני כל? כחיים זה אף אף חסך לנעם לנעם? גם ענין ומסות רוח הקדש נפלה חמם, עוד לא ידעו קדשו ועשו על כפון, כי צדקתם צדקו ככמו וגבורתו להשום אף לנעם ככל אשר יחפון. — שאון מרחמינו סיכנו לפי חיוה Hcsa שחון כי קן מרחמי השבעים חוקים שאון נללהם (מהללים ט, ה) ולפי דעה ר' דוד קמחי ימרחם חמם Hcsa כללה רד כמו דוד הרים (מחקהל ז, ו). — רוח עוד סערה: כשאון עממם כאשר כחיה במחקריו חמון חוק אשר מחרום חמיו יחלך חלמה עד הצלה אשר ישנו בו, מכלי חגיה חק אל יצנים. — ויטלאו קל כשאון חוס לא השפעתו על פני כל השמחה לרמז כי אף כאשר חגיה כרזו כמו אל הצנים היה כנעם ונפלה עס למלחם כל הצנים כשאנו והחמיו, וכאשר נאמר בחומתם המקדש והענין מלא את בית ה' (מהללים ה, י) — אשר ישבו בו: להחיל על דכר משיח י' כי ירד שפעה רוחו עליהם מנחון קדש. —

(ג) לשונות נפלות עס לשון נספל צדק השמחה על עניניהם הדומים ללשון, כמו לשון זהב אחד (לחשע ז, לא) רל שכם שדומה ללשון, וכן לשון אש

၁၈၈၆ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၀ ရက်နေ့၊ နံနက် ၈ နာရီခန့်တွင် ဝန်ကြီးရုံးတွင် အစည်းအဝေး ပြုလုပ်ရာတွင် အောက်ပါအတိုင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့ပါသည်။

מורעו כחומר צנח' עירוצו כנ ע"כ: אמר לוי בריליאה ישועה, לכן כפלאה חומה צעיריהם ולא יכלו לבדן כי המעמה אלהי יקום תמרץ הגליל (יוחנן ז חא, כב) ויהא (מסליס קלמ, ו) ותח אשר צעיר והמה לא ידעו כי הם ה' ושפל ידאח (מסליס קלמ, ו) ותח אשר צעיר — סאלס נבוא, מליסס תמוצ' וירומס להמניס מרומ וממחשבות ירוס חרובן. —

(ד) ואך אנחנו שופטים וגם בעין אלהינו הפעולים מכל הארצות אשר פה מחשבו. כל אחד אם לשון חרץ מולחנו? והאמינים ההמה לא ידעו ולא הבינו כי מוח' ה' היתה כסבה להשיע על מלה המאמינים רוח קדשו למען ויכלו לבשר וללצר בלאוי כל עם ועם אשר עד הנה לא ידעו לשונו, אם מעשה ה', כי בא העם לפקס ציפועת ימע משימו למען כי גם הנה יהיו צחור הצאטס ויבא חלק ויחלה בגלכות השמים, ובסוד ישרים ועדה כל האדם וכל עם יעצמוט וכל צדק לו ידעו וכל העלמות לו חשבעה. —

(ט) בורג'ים ופארייז מאלקוט פרויס ומדיט היל נורעם לנו על בייס

הוא והא' מסביר מלפני מני רבני סימניה עד לפון הים אשר חקרה על שמה לשון ים פסו. והענו כי בשם פסו לא השתמשו הנביאים הראשונים אך צנזרואים סאמרוניס ונאל שם פסם (רמאל ה, כמ. וכו' עורא ל, ה. דברי הימים ב, לו) אכן הנביאים הראשונים השתמשו חמוראו רק בשם הללי עולם לבד. ודע כי לעתם הסלמוריוס (חמאל י, א) וחסלנוי פ"ק דמגילה מדרש בראשית פ' לו הוצאם בלוקות שמשני ט' טא לעת ר' סוקן חזיקים (בראשית י, ב) זו פסם ולעתם ר'זכן הוא חזרתי (חל' קדמוניס). מרי הוא הארץ הנדולה הממלכת מלפון לארץ פסם יעש' יג ו' וכו'. ועולם הוא בין מזרחם עשון אשר במלכות פסם ובין ארץ מרי, ויען כי עולם ומרי היו שבתם וקדושתם לכן חזקתה לשמות יחד במלכות הנביאים עלי עולם צורי מרי (שעשית כח, ב. ירמיה כה, כה). —

אדם נדרים הוא הארץ הנדולה אשר בין פרים לבסר מרקל ונקראת על שם פני הסכרות האלה אדם נדרים. ויהודה היא אחת משש הארצות אשר נחלקו כבן ארץ ישראל יהודה, עבר הירדן. והלילי. כפחזי היא סאי הנדולה הנקראת בשם *עטרקט* בים הסוקן לשוניס מערבית לארץ ישראל והמללה תמור צנזור ייבט הסכרס במשה' י"ן קפריסין (כריסוס ו, א). — אטיא האמור סה צירוס חלק ממלך השעלי כי אס חלק א' ממה ולעתם קאם היא החלק בים ענא נכח ארץ מוקן ומקרא וקרא בשם *Asia proconsularis* וקרים הממל

[illegible]

ללא, ואלו אשר יבנו, יזו בלתי בעם יהיה, לרוב את חב השבעות
או לבקש חורב משי הכהן והלוי אשר עם ישנו. — אנשים חסידים יראי את ה'
מקורי צדקים ועקרו את אשר חרד לגשם בצרכי יקר פן יעבר ופושל
סמלם הוה על אים סמל על דבר אלהים וירא חמא ופסה חגם סדורי:
דחלון פן אלא, ונכר אלהים אף כי גם נשים על להוג מה צדעלים בכל
ואם לא במו צמחחים יחד.

(ו) ובריות הקול' הזה ענינו בהשמע קול השאון הוא ויקחו העמונים מדיו אל המקום ממנו נשמע הקול לראות סבה. — ויבדך כמו וראיש משחא (בראשית כד, כ"א) מנחם שואה מניין חספעל. — כי כל איש וכו' מהמון הוא אשר בא למקור. על סמך הקול גם הוא חספעל בהשמעו כי אלה המתחמשים מדברים בלשונות אשר לא ידעו מקום. —

(ז) וישתדלנו שיתקד מנצח ההפסד הנורא שבם כולם השומעו והשתלו על כי שמנו דברים יחליט חמקי טבע ולא רענו פנים. — ויהיוהו מעשה חמה והוא נכלל מן שלא ומן שאה, כי בזה משמאל ובמשמאל על דבר או על ענינה אשר ראוי לו שמה עוד רוחו כי להשוב על הענין והמעשה. — גליליים עיניו אחרי הגליל כבר דברנו על ספק או מחו זהו כפרק הראשון (פסוק וא') ועוד עוד נוסף לאמר כי לפי דעת יוסף בן מתתיהו הבין מקרא סתלק האכזרי מן איץ הגליל (מלה אשר וכפול) גליל הערלין והמלק הרומי ממנה (מלה ישכר וחבון) גליל החתוני, ובמנה עניניה פ"ט מה אמרו כל שאינו מבדל שקשים גליל הערלין, וכל שהוא מבדל שקשים גליל החתוני. וגוונים הם היו יושבי תחמוה היה רק מכל מנהג ושם גלילי הים. כמנו מס דע למטה בין יהודאים. ונחם' עירונן כה א. אמר ר' יהודה אמר רב בני יהודה שהקבירו על לשונם מקיימת מורס ברס בני גליל שלא הקבירו על לשונם לא מקיימת מורס ברס. ועוד נראה כי יושבי ספק הזה לא היו יורעים לרב רחום, ודיעה המורה נסתרה מנגד עורסים. ולכן נפתח פיהם אמרי נחמונו מפני צרים המהש היו יושבי הגליל במדרבה הסמוכה ולא נחשו צרות אמורים ולאשר פחנו מורס היו לקום. ומשחק, ולא נחש סתמים באין מצות ביטור

וְעִירֵיכֶם אֲנִינִי שׁוֹמְעִים אִתָּם כְּדִבְרֵיכֶם בְּלִשׁוֹנוֹתֵינוּ אֲדִיבְדִּילוֹת
הָאֱלֹהִים: י' וַיִּשְׁתַּחֲוֶימוּ כָּלָם בְּפָנָיו וַיֹּאמְרוּ אֵלֶיךָ אֱלֹהֵינוּ
כִּי אֲנִינֵךָ הָיִיתָ: י"ג וַאֲחֵרִים לָקְחוּ וַאֲמָרוּ כִּי מִלֵּא
תִּירָשׁ הָיִיתָ: יד וַיַּעֲבֹד פְּטָרוֹס עִם־אֲחֵר הַיֵּשׁוּעַ וַיֵּשֶׁא אֶת־
קוֹלָם וַיִּפָּק אֲלֵיהֶם אֲמָשִׁים וְדִבְרִים וַיִּשְׁעִי וַיִּשְׁלֹם בְּלִפְנֵי
זֶאת לָכֶם הַחַיִּינִי אֱלֹהֵיכֶם: טו כִּי לֹא בִּפְאֲשָׁר אִתָּם כְּדִבְרֵיכֶם אֵלֶיךָ

יט פתח וכתב פרמ. ג) ערב המאשר והוא ממסעם מנגד למורה שרב מערס
עד יט סוף ומינה עד יט אחרונים הדומים. ט"ע.

(כב) וישתחומו כספון ז' כבד סוכר לוך האששים האלה עומדים ומשחלים
סגורו אף ספרו הסבה על מה השמונה, חזן אחרי כי שנתו כי אלה האששים
כלפון אחרת הדבר ולא יושבו, כמעט כעלה אחסם ומלה לון כלשונם עור
היתה ולא מלאו מענה עור ועמדה דומה כי לא יכלו להגיד אם אשר כלבס
ואך מה זאת אמרו כשאלת חם.

(ג) ואחרים מן אשר כמו למקור מה סבה הקול ורוב הלשונות אשר
ישמעו כחמו כס ולענו וסמקו עליהם.

(יד) וישא את קולו הרים קולו למען שנתו כל המון העם סרב סוס
אשר נאספו מה, אלה כמו על כי שנתו קול סאון ומרדו ונבטלו על כי מחסם
ה' נפלה עליהם, ואלה לסמלון ולהלל כהלה סמלונתים. אליהם לכולם יחד
אל אלה לסרומ אחסם סבה הקולות אשר יהיו סמאוס ורומ ה' אלהים אשר
נפלה עליהם, ולעמם אם אלה האוילים כאלהם אשר חסנו כי כגבר ממרון
מיין. אלה ירעו ודברו כלשונות סונות. אנשים יהודים אשף סמסם הסדיל ה'
לסוח לו עס קדום סבולת מכל סעמס אשר על פני האדמה (לכרים ז' ה') וכל
יושבי ירושלים אשר ישנו מה ואשר חסנו מה כבים סוס אשר לס היו כנענל
סגדול סוס אשר כמותו לא נהיה להמית מעמיה אלהי יעקב. — חודע זאת
י"ל סבה הסלטה על דה נהיה קרעס וססאון סגדול סוס וססבה על דה
אלה סמלונתים כלשונות סמרות לא סורגלו כהיה סמסרהס עד עמה דכר. —
והאוינו וכו' וכמו דכר אלה כלסונתם וססמס על כלבסם. —

(טו) אלה שבורים ענינו האששים האלה אשר אסמנו כולס ירענו סוחס,
ורכיהס וסססהס לא כסמרו מנגד ענינו סבר לא סמו ולא סכורס סמה, עו
אשר כלכו וסמלון רוס לא מסיבה סיינ סול, רק לספור סוסס לסני סלהס
ססססס, עור יין וסכר לא עעמו כי השעה השלישית דוא, ערס סלסריס.

וְאִתָּא: י' פְּרוֹנִיָּא וּפְקִיפִיָּא מַעְרִים וְחֻקִּיּוֹת לֹב אֲשִׁר אֲעִיל
קִרְיִי וְחֻקִּיכֶם כְּחֻקֵּיכֶם גַּם יְהוּדִים גַּם מְרִיקִירִים: י"א בְּרָשִׁים

סוס עסינזום סך כססססס סעססס וסמלון סמלונתם כססס סמלונס וסבולס
סעססס לסססססססס כבויהס. ולרעס קלז מוספרי סקדעססס כולס אסס ססססס
סס כ, מ. סמלונתם אשר סמססס לסרסגל ור"ל ממוז וינל. סך סוסר כסלס
כי סססס. סססססס סס סלס מרסכסס. מלססל סבולל כל סלל ממוז סיס
מוסל, ולריל קריל, אשר כיוי סגריסס סגל סלק ססר מן סוסל סרספריס
(י' פרוניא ממוז כלסל סקעסל (עיינן לקמן עו' ו ית, ככ וסס כבולס
מן סרך גלעין וסל סל ססכרס מוספרי סקדעססס כסס סורכול סגדולס)
והסל. סססס סמון למרסן כיוי סרי ססס מלססס דיוי וסל סרך סריס וסנג סרי
סורסס יסרילס מלרץ ססרל. עיינן ערך מילס לר"מ לסלריו כערץ סריניסל. —
פספוליל. ממוז כסס סללללל ומוגל מלקילון וססריל. סעריס סל סלרץ אשר
סל קלס וגבול לסרי סלקי סעלס, כי סל סגלל אם ספריקס קרמס מרסס
וסס לויל מערבה וכו' ארבע מלסס וסמססס סס קרס סרסן כיוי סני כנס
ולססכר עוקון עיר מלכוסו וקרל סמס אלססכריל וסל יוסעס על לסון יס
סלללללל סכססס. ללרץ מלרסס ועל מקום סמסככ מלרלללל. ונעלי סלמור
ססללל מלל כספור מספר וסכר סס ה' כסילון גולל (סוכס. סל כ) וכיו
לרן קכוע ס' סס (כסככס כס א) כעלי מללסס סונסס (מ'וק כ) ונעלי ריכ
(כ"מ קד' א יוסל סו א). — וסגריסס ורדוסס כיו סורסס אסס דיוי. יסרילס כסכ
י"לל, כסור כס סככי כמלס וסריל וס לסוס: לא מללל כמקרל סקקרל וסרילס
רק ממוז גלס עססס ססככסס, וססלרס מלכוס כיו וסרל, ומלל סקקלל יסרילס
ולסוסס לסון. יסרילס ולא קרס לכן, וסס סככ כיויין עססס סלללל כמלרלל אסס
וסריל וכו' וסל סל אסס יויוי. — וסרילס גס סרלרילס סס כיו ככר סססססס
על כיוי יעקב, כי גס סמס כסון סכלסס לסוס אם פרי סללון וסיוכסס כרילס
וכסמקל (קסגל ג, א) כריו עניסס סלסס וכו' (ססלסס מו) אלהי אכרסס
ולל. אלהי יסמק וסקק? אלה אלהי אכרסס שורח חללל לגריס. —

(י"א) כססססס ססלסס סעלרס כעיר ככעו, לו סללל סס כיוי סכרססס ססכרסס
(ס"ל ל יד). (לסכס כס יס) וסקלל כס (ס) וסכי סמסס סמסרל כלרץ פלסססס.
ולררסס. סמס. וסכי. ארך סמססססס מלרסס וסמססס. ללרץ יסרלל וסמלן לסלסס
סלקסס: א. סלע ערב על סורסס ססלסס סרססס אשר כס, וגס עיר כיו סמללסס
סלל סקקל. ב) סרבר ערב מלסססס. ממוסס לסלע ערב מלרץ יסרלל ער לסון

ובחוריהם הוונת וראו וקניקם בלומות יחלומין: יתגם עלי-
מקרי ועל-שפוחתי בקינים תהפלה אשפך ברחמי ונבוא:
י ונתתי מציפתים בשפלים מפעיל ואחרות בארץ מציפתים ים
ואש והפירות עשין: כ השפלים יהפך להשך והיהם לים לפני

אומי ויעש עלימה ולא חמטאו עור וסוף למוח המשים. — אשפך רוחי
ענין שפירות הדרום ראונו לחמר שמהם צבם רוח לרז כענין השפכים,
וכן לחמר ושפכתי על צבם רז ועל ושב ירחלים רוח מן וממנוים (וכריה יג).
על כל בשר: רשי על מי שנטעו לנו כך כצמר דוגמה ונמנו לכם כל
בשר. —

(יד) וגם על עברי ועל שפוחתי ציואל: העבדים והשפוחות על כנו
לקין אך ביה"א הריעה. והענין אחר. ואל"ן עורא כחב העבדים שטנו לחרם
י וכה השפכים. ור"ת לשוך כחב העבדים כל כך חמרה או הקדשה
שפילו על העבדים ועל השפכים משולים משרם יפאל לא יהיה שפע נבואי
עליהם מהשפכותם ולחם, כי אם (השפע יגיע אליהם מכלי אומני). —
ונבאו מלך סוף לא נמלא בנפלים ואל אך מונגה ממך שניין. —

(טו) ונתתי מופתים בלחמי חומן סמן מופתים על העתיד לבוא,
והמופתים יהיו בשימים ובאיר, הרים בדרך לרז הסב שיהיה, אש והמרות
עשין בשימים והם ספרקים השורשים בנפלים, והשפכים מעלה ענין. — המרות
עשין עמודי עשין ולפי שחמור עך צבא ישר וסוף ירמו הדבר הנבוא והשר
אלו לעיכך לחמר והמרות עשין על עמודי שניין וחסון חרנום: וישורין דתן.
בשמים מופעל בדרך מוחת וציואל בשמים ובארץ כל מוספים באור ממעל
וממטה, ובאשר צמח י' חרמו על הר סני המגלה בקולות וברקים וקול שפר
ושקן, כן יסוצו הלווחים והמופתים האלה. בלחמים שימים והיו לס וס
וממרות ענין. —

(כ) השמשות האשר עשה אליהם, בחרם הולא לח עמו מנחם ענדים, בלחמי
מלכים שפכים למען ינעו כל עוצי סמל הממלכיים בלחלים, כן ינעו כל
עוצי שטת וכסולי מעל בחרם יבוא היום הבחול האול, בלחמים כי שוך
שמשות ואסף נגה, ובאשר שר י' גבירול בלחמיו: ודעו כל רוצי השמש כי
אין המלכות לצבא השמים וחילהם, אבל יש ארון עליהם, מוחשי
מאוריהם, כי גבוה מעל נבה שומר וגבוהים עליהם, והחושבים כי השמש
אלהיהם, בעת הזאת יבשו ממושביהם, ויבדעו דבריהם, וידעו כי יר

שכוריהם הם כי היא השערה השקל לעשות פיהם: מו אף זה הוא
הנאמר עלי-פי הנביא יואל: י ותהי באחרית הימים נאם
אלהים אשפך ברחמי עלי-בשר ונבוא בקניקם ובחוריהם

כי צינים האלה משכו ממך מן ר"צ שנים דהיינו מחמלה היום בחרם
השמש. — ומה גדלה עמם לנו בהשכנו להם מעט כך לא נהרשנים
ונבאלום על כי נמסו אומם לשכוריהם.

(טז) אך זה הוא, הענין כפי הדבר אשר עשה ה', לפני ימים בחרים
ותנים מלח אליהם אל יואל הנביא בן סחאל היה, אשר הבר לחסיה לחמר
על הדברים אשר יקרו לא לבד אף גם בני ישראל כי אם אף כל העמים
סמם השמים בלחמיהם שימים נפלים י' משכו, וסמו וירסם אף שולח עמו. —
וע כי קאם שימים ינמלו בנפולות ואל מלחם נעמקום מה ואשר עליהם לחם
לחם להוריע סבם השמים. ולעמק סבם לחמי סנינא למען מרחץ צם. זה
דבריו והיה אחרי כן אשפך את רוחי על כל בשר ונבאו בניהם ונחיתם
וקניקם חלומות יחלסון בחוריהם חוריות ראו. —

(יז) והיה באחרית הימים והע מלחם חז"ל כל מקום שנאמר
באחרית הימים הם ימי המשיח. ואל סמם הנפול האום: והיה אחרי כן,
מלח בן הול מוסב על הנפול אשר קדמה לו וסוף לחמה ולא יבשו עמי
לעולם (סוף קשיל השני) והנפול סממנה אליה סממה והיה אחרי כן
מלח בן שבה אל שיעור אשר יהיה באחרית הימים ולכן יעמק מה סממנה
כפי הענין: והיה באחרית הימים כי ענין מלח בן מוסב על סוף
סכנולא ולא ינעו עמי לעולם. — נאום ה' גם אלה האלה לא
באמר ציואל על כי נפסקו הקדום מוכר שם אליהם: ויעמם כי בקרב
יפאל לוי ואני ה' אללהם ואין עוד. וכמו שפועל נמלה אשפך מוסב אל
אני ה' אללהם. ולכן הולך המבשר מה להוסיף שמי סמלום נאום ה' להוריע
נפול הנפול כי מעלמו לא נדע מי הוא השוף. — ובחוריהם סממנה
לקיים הבחורים לפני הקנים כפי דרך סנינא כי נפסקו מה סממנה הא סממנה ואשר
סממנה סוקיה לחמי צינים ונחיתים. כי נפסקו מה מונחיהם שלשה סממנה
וסממנה צמי סלום כפי סמך סכון וסם ימי סממנה ימי סממנה
ימי סוקיה. — ועמם נפול הענין סמך לחם. והיה אחרי כן לסמך
לצוא רש"י ור"ק סמך והיה אחרי כן כנו והיה באחרית הימים ולחם סמך
כן לפי סמך ויעמם כי בקרב יפאל אף, לחם עמה סדעו ולא ויעמם
סלומה, כי עור סממו וסממו לפני, לכל לחמי ואם סממנה ינעו וכן סממנה

ובנקבלאות ובאותות ואשר גשור האלהים אל-ידו פתוחכם
פאשר גמלאם גצמכם וידעים? כג אחזה בנקבר אל-פי
גצת האלהים בנקבלה וידעתו בקדם ביד לשעים הזקנים
וברקתם? כד אשר דקים את האלהים בדתך את-דבלי דמנות

(כב) את זה, הוא האם המוסר אשר נמסר עיניו הסגורות צד הנזים. —

עצתו המגבילה עיניו הנחוצה כמו כלה ונחוצה (ישעיה י, כג) כי אלהים מרץ
אם עלתו על מות המשיח ועל סקונתו מעם הממס. — בעצתו המגבילה עיניו
כל גבול ומכלים אלהים ודע מלאכים חסרית וידך כל דבר. וידך הולקתו (ישעיה ס רמו
סמס): הסמל הקדוש צדק הוא מנחה עם משיח כמבואו חסר ליה הלל שמוזים
אללך עונותיהם עומדים להכניסך בעול צדק ועושים אומך כעגל הזה שכתו עינו
ומתקין את כוסך לשתל ונעומותיהם של אלו שחזר לשוך להדבק בדרך לזכר
בכך? אמר משה לפני הקדוש צדק הוא רבנו על עולם שמה אומר לער שנת
רבנו הם? אמר לו הקדוש צדק הוא חזק ומי ראשך שצוה גורמי עליך,
אם נפוך עליהם אני עומדן מעבדיו. אמר לפניו של עולם צבילה
וצמחמה לני אני מקבל על על מנה שאל ואבד חסר משראלי. ולא חיים כלל
ייתעו ביני אף אומס שמוזים בעשפ. ולא אומס בלצר אלא אף אומס ממוס
אשר ממו מיתוס אומס הראשון עד עכשיו, ולא אלו בלצר אלא אף נפלים יתעו
ביני. ולא נפלים בלצר אלא אף למי שעתה על דעסך להבדלות ולא נבדלו
כך אני רואה, בכך כך אני מקבל. — הוקעתם בלי עין והנזים חסו על כי
לא האמנתי לכל נפלאותיו אשר עשה אף כי ידעו לכולם. — וידך ר' משה
סרסן על מהלים (ער, י) שאל ר' נטרונא מה דברית אחרתיו לא ראינו
אין עוד נביא ולא אחנו ידע עד מה? אמר לו ר' אבא זה נאמר על
פריצי הדור שלא יאמנו לאותות שיעשה משיח צדקו ויאמר עליו כי
פועל במשפחות ושבחות המבואה ובי אותן האותות לא היו אותן שנתנבאו
על המשיח, ואם היו הם לא היו יודעים, גם לא היה להם נביא שגיד
להם שהיו אמתיות ולכך היה לו מן הראוי שיביא ראיה מאמתיות דבריו
ואם לא יתגלה, ואלה אשר הגביא עד מתי אחרים יחזק צד ינאץ אויב
שמוך לנצח לו שלא יסבלי דברים כאלו. —

(כד) ואחרי אשר הוקעתם והממס אומס, הקימו אלהים בכם ונחוצה
עונו מעם הממס לא שלם כי הממו לעולם כי אלהים חסר מכלי המוס
אשר מצבנו, ולא היה צבולת הממו לעמר אומר צדקת כמו. — ועמס

בוא יום ידך בידך וברקא? בא וקח פל אשור-יקרא בשם
ידך וישע? כג אנשי יקראל שמעו את-היכרים האלה את-
ישע בלערי איש כמקח אצמכם מאת האלהים בנבחות

ה' עשתה זאת ואין לשמש יכולת, והמחשך אורה, לו לכדו המטפלת,
הוא השולח אלה עבר מעבדה, גמול חסדה, להחזיר אורה ולכרות
ספליצתה ויסירה מגבירה. —

(כא) בשם יי והוא אשר יקראו בלמס כמו שאמר קדוב ה' וי'
(סהלס קמ) וסס סכרדירס אשר יי קורא כי סס יקראו בלמס והוא יקראס
עברו וסוהני רד"ק. — וונסן מרנס כל רצלי בשבטא דיי' ישתוב. —

(כב) אנשי ישראל הוא כני אל אלה אשר מורס וירלס אלהים צלמס.
כל הכמוסים מנבוחס ויאל אשר הניח היו כולס רק מנבא וססס אל סרצבריס מוססון
כג עד מסוק מ. לכן סוסיף לרצר ולקראס ללמך אלסני מרסל. ישע הנצרי
עיניו אולי הוצערי כ"ל כי כני צבורס ממו סוק סרק צי כמר יוסף חסרי סונו

ממלכיס לגור צבור קטנס וסמס נלרס, לללללסס סס אשר חלמר ציד הניבאס נלרי
יקרא. רכיס הקסו ללללל על דצר המנצר בלמרו אשר נלמר ביד הגביאס ולא דעו
איה המקוסס לו רמו כמנצי קורס כי נלרי יקרא? אף סס אשר בלצי חלרס
וסללמס מורס דרכס כי כל הנכחיס יעריון ויעיון על מוסס לרקינו כי יענס

וכי יהיה סיס לער נענס אלהים ומענס. וסלס רלס כי מלס לעצרי סיס על
מסקל יססל וסנו סוסלמר משרס ססל כסלל כן ילמר שרס לער נלערי ועעיו
איש צער ננוע וסעוניה. — וסלס סס העיר הי' נלרס, לו נלר, לפי דעס

סרצ ר' יוסף סוסלרץ כססכו מנבוחס סלרץ סיסס נלרס העיר אשר סכרס כמסנס
דמנכחוס (דף סו צ) כסס עיר לבן כורח. ולס על סס העיר נלרס יקרא סלס
יסיס' כסיו נלרסו ולס על סס נלר יסיס סנו נלרי על מסקל סעל כמו לרס
מססססס סרסיו מנכר-נצלי. אף המנכר ממו כמר בללון ססל על ללון סעיר

נלר, וסס נלערי ועקרו בע"ן מערס לער אף על סוסס גרונס מנללס כרצור
ונכסכ כמו בי סלדני משרס כנס וסמוס רכיס. וסלללמר סמלל לסעמסס ללון
ספל על ללון מוסס עלס סרניו על סס עלס דצר לו עיר. כמו כמסלרין לר,
עיל בי מוסו שוש סרני סוסי כי חרעין, כי ממו ערללון סרני כעלמין
כי ממו שורס חרי סרני על סר סרין ונציעין (ו, ט"ל) חסדא סמר חסרוא
מין ונעבריון (סו ס) לאו המננא סמר סלל קרססל. —

מִשְׁכָּנֵי הַכֹּהֲנִים וְהַלְוִיִּם וְהַיִּשְׂרָאֵלִים וְהַגֵּרִים וְהַיִּתְּכֵי וְהַיִּתְּכֵי וְהַיִּתְּכֵי

[illegible]

(כז) ב' עול יוסיף לחם קטם על שממחו לחמר כי לא חצוה וכו'.

ונערכים הצאֹר הענין אשתכיל. ואורכו צאֹר שרש עזוב, עם שרשי נמשך ונחל כי
גם המה יורו על העוצה ועל דריסה בענין יאס. והענין כי יסאלו הוא בעול
העסק והמקשרות שצ"ן שני דברים יקרא עוצה נעטה ונחמה, ונדרש
כל יקרא האים או הרב המבטל אם המקשרות עזוב, נמשך, וזוהי, ויקרא
מקבל הפעול נעטה, נמשך ונחמה. — אלא שרש עזוב יוריה על בעול העסק
שצ"ן דבר לדבר בלצל, אצל לא בעול כל שאר המקשרות ודריקות
ימוסוי שים לו עם רעסו כי הוא כשר כשר רק העסק לצד
כמצבול ציריהם, והוא צלע"ז *ausgesetzt*. ואמר על כן יעזב אים אם אנו
ואנו (בראשית ב, כד.) שלין אכונה שרשקו יהום הדריקות שצ"ן ארס לפאסו, שיה
כי זה לא יחכן, אצל ראנו לאמר בעול העסק והמקשרות עם אצומו שיה
על עכשו, ויהיה נמלן והלאה עניק עסקו והמקשרות עם אצומו שיה
עם אצומו משאר כנו שיה נמקום וכו'. ופעל נמשך הוא בעול כל מני
המקשרות והאשרות והוא הרחק הדבר מן המקשרות כנו משמטה ונעטה
(שמות כב יא) וישש אלה עשאו (דברים לז טו). ופעל נח מורה על בעול כל
הדריקות עם דבר והסבת הדש מנומי, כן בעול ממשצי או בעול רחמי כי לא
יזנה לעולם ה' (אברה ב, לא.) ונח יסאל עוב ממשצי או בעול רחמי כי לא
(מלכים ג, יא) ונח דור צדק"ק על נח קשריו יסרה כי כנומי לא יסאל עוב
אם נמשך הרחמי כי אם נוסר ועצמותו כנוי תמות נפשי מני יסרים (במדבר
כב, יא). ונח דור צדק"ק על נח קשריו יסרה כי כנומי לא יסאל עוב
ועלצמונו בשאל** (דבר אשר בעל כל האשרות אנו *libetaffien*), לא חתן

(*) עיין היטע צאָסער ירעמוס אַלמאָס סלך אליאז דף כט ע"ב.

(*) הרב ר' שנהם הרפפסאני צאט נס' הנגדדים לשט זי (טעלניקו) זי ש"ז צענליך מקי"ם) ענטש שולח ווי לשמו: האבט נקרא שאלול ער עס העפלה וועלכע זי המונח: נאכק של פוליש לעצמאס אונז אים וואלדע וועלכעם אלץ וועט ברוח עס העקירה. וועלכס אז אסאך אסאכעס אל מונחש לשט שאל: וואס קענט ענטש איהם וואל ענטש מער.

לְהַחֲזִיק בְּכָל הַיּוֹם בְּכָל הַלַּיְלָה בְּכָל הַשָּׁבוּעַ בְּכָל הַשָּׁנָה בְּכָל הַיָּמִים בְּכָל הַלַּיְלִים בְּכָל הַשָּׁבוּעוֹת בְּכָל הַשָּׁנִים בְּכָל הַיָּמִים בְּכָל הַלַּיְלִים בְּכָל הַשָּׁבוּעוֹת בְּכָל הַשָּׁנִים

סְקוּרָה כֹּהֵל חֲמִידָה ר' יְהוֹשֻעַ הַרְשֵׁן, וְהַל' נֶאֱמַר כִּי רַבֵּעַ בִּאֲפֹן חַיִּים בְּרִצְוֹנוֹ (מַלְאֲכִי ל' ה'). וְהַנֶּאֱמָר עַל בִּשְׁמֵהּ צִדְקָתוֹ כִּי יִהְיֶה כְמוֹת, רַבֵּעַ יִהְיֶה הַמֶּלֶךְ, וְהַחַיִּים בְּרִצְוֹנוֹ לֹאֵת לְאַחֵרִים וּלְקִבְלָהּ הוּא לְעִצְמוֹ, וְנִסְמָךְ לֵיהּ רַחֵם כִּי כְשֶׁהָיָה הַמִּלְחָמָה לְשׁוֹם אִדֹם וְכֵן בָּעֵד, וּבִשְׁמִיחָה אֶתְּחִיל רַחֵם, וְהוּא כְמוֹ שִׁמְחָה הַחֲאֲדִיל כֹּל הָרֹדִים שְׂמוֹ וּבִשְׁמִיחָה רַחֵם, וְנִסְמָךְ לֵיהּ חַיִּים מְיוּסִים וְכֹהֵם הַשְׁלִישִׁי יִקְבְּנוּ וְהוּא לַפְנוּ. —

(כד) עליו הסבב דוד מנישם ומורוה יסאל ורוא צמ הכנאה אסר סרסה עילי, כאשר אמר ר' רבר בי וסלה על לשונו כי ימים יצאו וסל משכיו יסרי, והוא יקוה סליו סמר כנח פניו, ימים מנמנו ועונו עליו ולא יורא מרצבוט עם. וסרד"ק פי' ככל דרבי סורכו כדבר סהא נל סלס סל סור מעיניו מולב, כן סממי כבול סל סמר נגד. — בי מוסיני סא סמוד לסלוקי ולסמכני. כסר סמר קורב מוסיני, פי יריב אורי? (סססה כ, ח). ועל כי סא לעיני לכן לא סמוט. ועל כי סמלוקים סם סרסע דין עמנו לי מונו וסמלוקיכס לסמלנו, לכן סמר בי יעסוד ליסין אביין (ססלס קט, סל). עיני לסלוקי, וסשן יעסוד לסיונו (סס קט, ו). עיני לסרססה. וכן צנחס וסריס (ג, ס). והששן עוסד לסיונו, עיני לסלס כס ימנו למען ססססה. ולכן סה לסמע סב סס סולל ל' עלה כיר ימין. וסמריין צמס' יומא (דק) לע ס"ס) סרסע סה סמען סלדיק סה סמול עולה כיוסין, וסין סדכ סה. וסרמכ"ס יל פירוס (סונא כסרס סרדין על ס' סלס) בי מוסיני כסל סול ימני סל יסמ סמה סלס כסר. עין ללס ססססה. ע"ל ססמו אססח יסני (סלס סל), ומסי זס לל אססס כסמר לל ססין. —

(ב) לכן הפסוק הוא הוא קלם משנה בעסקה הוא משעבד הקנים מאשר ימלא בעבדים. וכן כי צינים הם רבחה בעסקה הקנים בארץ וכל אדם דע אולם, לכן הלא המצב בעסקה הקנים כפי אשר מורשה. ומצב אחר אחר אחר כד"ה המורה עלי. — לכן מלא המעשים, ועוד לצי המה לפי ששומריך כנגד חומר. כל הוא הסכל בעורו צינים ישכון לבשר, שאלולי מכל מקר, ולפי ששומק המעשים חסם וכל כבודי. מרננו ויגל לשונו כי השון היא כל השיר והמר וקל העין היה לפען לשון שם מאשר ואנני ויגל אף לפי ששומק הקנים הוא ואף גם ועינו מלבד שומה לצב כבודי.

קמרי ל' קדבר אלקים פבשחיה על-דוד ראש האבות פי גם
מת וגם נקבר ונקבר בחנקנו עד היום הנה ל' קבר פרוחיה

לעני כל, ומוקן הפנוטה מרע כעם צביונו ולכן נקצר משה פנינו צנעטה בגלוי
על כי לא נעלה עוד דבר צנעט האלו כאשר היה ציני דוד וגם כחמם
המורה צמיו היום בגלוי לעני כל ישראל. — ובפסלילא על פסוק ויבואו
מרב עיר ויהנו (סנוט יט, צ) נהנה החורה בפרהסא במקום הפקר,
שאלו נהנה החורה בארץ ישראל היו אומרים לאומות העולם אין לכם
חלק בה, אלא נהנה במרבר דיטום בפרהסא, במקום הפקר שכל הרוצה
לקבל יבוא ויקבל. יכול לוטר נהנה בלילה ח"ל ויהי כיום השלישי בדרות
הבקר. יכול נהנה בשחוקה ח"ל ויהי קולות וברקים, יכול לא היו שומעין
את הקול ח"ל קול ה' בכח קול ה' שובר ארזים (סלס כט, ד). —
ראש האבות על כי משה אלפי עקב הוא נצר משכיו ומעלמו גדול מכל
הנבאים. ונרבה י' ואלו מי אחה דר הגדול (נכריה ד, ז) זה משיח
ולמה הוא קורא אומרו דר הגדול? שהוא גדול מן האבות על הנה ופסל על עזרי
זה משיח, ירום מן אברהם שבהנו בו הריסותיו ויהי אל ה' (בראשי יד, כ"ב).
ונשא מן משה שכתב בו כאשר ישא האוסן (נמזכר יא, יכ) ונבה
מפלאי השרת של וגברתם ונבה להם (מחולל ח, יח). — וקבר עשנו
עד היום הוא הוא קברם דוד מרעה (נמלס א, ז, ט) וישכב דוד עם
אבותיו ויקבר בעיר דוד, ונחמיה (נ' טו) על נגר קברי דוד, (נצבריו סומט צ
לכ, נב) סברים בשם קברי ציון דוד. ולא מבר משה דבר בנלעטר צבלי וירושלמי
ונרמס, ונצברו מקברי מלכי ישראל (שם כח, כ). ועין מלס צ טו, כ.

ומס כח, יח כו). —

(ל) לכן וכו' וברעיתו הצנעטה האל יחטלה עי' מן הצנעה (שמואל ב ז, יב).

בשבוועה כמו פסאמר אחת ונשבעת בקדשי אם לידוד אכזב וכו' (מסל' פט, לו)
לא אים אל ויסל וכן ארס ומנסה, ודבר לקרה ילא מישו לא ישוב, אף גם
צאין שבעה, אך הצנעט וסומכס ידברו כלשון בני אדם לשכר האין ויננו הארס
יחלומה דבריו. נשבעה שבעה בן יסאלמ האל אמרסו. ובגמ' דיבסות (סוף
פרק מלום סלסיה) מה דמיב אכל אגיד לך אם הרשום צמכס חמס (ניסאל י, כא).
מכלל דליכא כמס פסמי חמס? לא קישא כמס בגור דין שיש עמו שבעה. כמס
צמר דין שאין עמו שבעה, כדרכ שמואל בר אמי דלמס בשם ר' יומין מניין
לגור דין שיש עליו שבעה שאלו מתקדע? פלמס לכן נשבעמי לציון עליו אם
יחפכר עון. ציון עליו שבעה ונמסה עד עולם (שמואל א, ז, יד). ונמס' צרכוס

נפשי לשאול ולא-חמון וסידך קראות שחת; כח דודעמני
אדרות חיים פושפנעני שפחחות ארתפנך; כט אנשים אחים

כמרבנו לא חסור וכו' לממני צמחוסס. לא סמן חסידך ע"ל הצנעט חשו
כי פסלה י' חסיד לו (מסלס ד, ז). והוא כעני אל משה לקינו כי הוא לא
רמסה הצנעט וסמס להשאר בקבר מקום רמה ומלעה. וכן צמחוסס שומר טוב:
ויכל כבורי כמלך הממסה שסמיר לאלף מנמ. אף בשירי פסון לצנח סומר ר'
למק מלמד שלא שלשה בו רמה וחולעה. — לראות שחת שרס מלס
סמס לוונס צביונו. לסי דעס קלס הוא משרס סמס והוא על משקל פעל
ונפסס מפי סלום הנרנוס כמו ענר צער ושרס הוא נופל על כל עניני הקלקול
צורך כל בן קלקול בשני ולא משהחת אף פלס וקיר (ויקרא יט כ) וכן
קלקול חסמי והשחתם וסמסס פסל (דברים ל, כה) וכן על קלקול מרלס
הדבר כמו משהחת הארץ מפני הערוב (שמוס מ, כ). לו מכל סומר כי פסס
הוא מרמו-ע' משרס שחת כמו כסס מן נוח. וסר"ק הצנעט מלס פסס בשרש ישרא,
ובשרש שחת ושרח ולא סכריס חמסס מלסל שרסה. — והענין הוא כי

כל גוף צמנוט ענו פניו וסוטה, והצער צמנוט נוסס וצולה וסמס וכל עורקו

ספסוק וספסוק, אכן חמרי כי שכן משה לקינו בקבר לא היה צמרי לשמס

והיה כמלס וסני גם כל עורקו-יו סני מנלי צלס וספסל. —

(כח) ודועתני רק מולעני אורס. חייס סלמחוסס להורס ולסודעו לכל

והספסלס ויציננו כי סרדך סהא הוא דרסחוסס ואל-חמס כי פסס הוא מקום שבע

שמוסס. כי צעלס סהא אן שובע צמנוט כי אן ארס מוס ומלי סלסונו צור, אך

צעלס הצס סהא. צנעט סמנוט סרמסס. — וסרס"ע סורס חוריעני כי צמנוט

סמקף לו סוליעני דרך סייסס ומררי סרדך סלעלה צה אל סממסס להורס עס

מלסכי סליון. וסמס. שובע. שפחחות סייסס מניו סססיה. — ולענינוט בייסירן

צמנוט למיך פלסס. שפחחות וסענינוט סייסס מניו סססיה. — ולענינוט בייסירן

שפחחות סענינוט סמס סין לה קן סהא שפסס סלעסיר רס"י. —

(כט) אחס על כי סלמני ימד ככני סמס חמס צמלסס ונמססס.

ונסרמסס סור סרורס על פסוק מי יחקר כחא ל': ברהוטא וסנא דסחגלי

סלכא משיחא לכנשחא דישורל ייסרון ליה בני ישראל אחא חרי לנו

לאחא. — סוחר ענינו סרסני וסלסונו, והוא דרך כבור לקמס רסוס דבר

צפני קול ועדס. — לרבר כנשחא ענינו כנרסססל צפני כל, לעני סעסס,

לכמר לכס דכרי סמנוט סהא אשר סהא נצולס על משה לקינו והוא מלס צמנוט

וגם פשוט לא-ראת שדחת: לא את-ישוע זה הקים האלהים
אשר אנחנו בקים. עדים עליה: לו קבץ פה-דמו בימין האלהים
ולקח את-תבואת דת וקבץ מאת האב שפך את-דארת אשר
עקרה אתם ואם לשמעים: לו פי דוד לא-עלה אל-השמים

(לב) ומשה חלבי יבקד אשר היה מיועד כי יולד בלחרים ידמים נלך

מכשע ימי, הוא הוא יסוע המשיח הטולד בנים לחם וזוהו המוח צדי עולה
ולחמו הקים אלהים בכחו ובגבורתו מנין המחסים, ואנחנו כלנו אשר עונדנים פה
עדים עליו טולד לשער כי ראינו מוסמו ומקוממו וזי הלך ואכל עממו אחרי
עממו. וכן כשב טולים בלגרות אל הקורבנים ה' (טו, ה) כי לא נלך כי משה
לדקינו מראה אל כל בני ישראל ואל הבנים בעוד הסהלך מראה, כי אם גם
אף אחרי קומו נעם מחסום בראה אל כפא ואחרי כן לשנים העשר, ואחרי
כן בראה ליותר מהמשל מאות אחים באחד והרכיב מהם קיימים עוד עד
עמה ואחריים כבר ישנו.

(לג) לכן בהנשאא בפתלמו במעלה נשמה, ונשגב עד מלוד מסכון

בקרני ומורס סאלי, לכן קם מנין מחסום בכח ימין וזרוע ה' כי רמו ונאור
פניו כי רכב צו. — ובקבלי מן האב אם, אשר בנטימו מנינו קדם בלחרים
ימינים ימשיע עליו שפעם רוח קדשו להלל מנבדו על בלחרים, שפך אם
הרוס הסהא אשר קבל וזה הוא הדבר אשר חלמיס וסומעיס הנגבורה
אשר יפעל רום הקדש. —

(לד) לא עלה שמים כע סוכר ואליהו כי רעמו קצורסו. והוא סולך

דוד חנני: נאם לאדרי שב לישיעי לשבס למיין סמלך הוא דרך כנור כמו ותשב
לישיעי (מלכים ה ב, טו) וספר ר' סעורה סמלון על פסוק עם עניי שניא
כבר אנוש אחא (דניאל ו, יג) וזה משיח צדקינו כלכמוז נאום ל' לחנני
ר' צרכס בשם ר' לוי פסח וסמן לו מנין יסוך וישיך חסעורי (ספליס יח, לו).
לעסוד לבנה הקב"ה מושיב לסלך המשיח לישיעי סמלון נאם. ה' לחנני וכו'
וסצרכס יסב על סמלון. — ובחוד (ברלסוס לה עמוד קלט) נאמר נאם ה' לאדרי
שב לישיעי דרגא-עלסה לדרגא סמלה קסמר שב למיני. למסקרס מנעבס
בדרגוס סמלון ביומא בנין למכרס מילסין לעינין עידיס וכו'. לחנני דא סרון
סצרכס סרון כל סארך (סופסע ג, יח). —

גביא ובדעתו פי בישנערה נשפע לו האלהים פי ספרי חלפיי
פפי דבפאר יקים את-הפשיס לשבת על-פסא: לא ובחזות
בקרן דפרי על-תקומת ספשיס פי לא-נענבה נפשו פשואל

(כז א) וזכר וכו' אשר נענעם לסם כך (סמס לז, ג) מאי כך אמר ר'

אלעזר אמר משה לפני סקדוס דוד הוא רכבו על עולם אלומלא נענעם לסם
בסמס ונאריך היינו אומר כסס סמסס וארץ כטליס כך סנעסלך כטלה,
ועכשוו נענעם לסם בסוך הגול, מה סוך הגול הו וקיס לעולם כך סנעסלך
קיימס לעולם ולעלמי עולמיס. — ספרי חלפין כמו מולצין יצאו
(ברלסוס לה, יא) ויוצא מולצין (מלכים מ ט, י"ט) וכו' פרי בסן
(ספליס קט, ג). כבשר הוא כפי סכסך, אך לא לפי סרוסני כי סולסוסיו
מקדס, ומסרס סריס וילדו ולסומו וסומו נאמר הוה ארץ הוה מוסס לרקני,
מיועד לו כי בלחרים ימינים וילד מוך מסרד סקנע כל בלגרות אם, בלחרים
בנועדסו על ר' משה סרסן (ברלסוס מל, ט) אמר ר' יוסעס כן לוי בוא
וראה שלא כסרת הקדוש ברוך הוא מרת כשר ודס. כשר ודס סבה
באוסיל ומספא כרסיה הקב"ה אין אוסנתו כך. אלא כדבר שרוא סבה
בו, בו סרפא כרכוב כי אעלה ארוכה לך ומסבוכך ארפאך (דניסל ל, י').
וכן אחא מוצא ביישראל כדבר שרסם בו כדבר ספאס סטאו בכוולס
סמלון ושם עשו דוד בכוולסן (מקולל כב, ג) ולקו בכוולס סמלון נשום
ביצין ענו בכוולת כערי יהודה (לויס ה, יא) ומסמס בכוולס סמלון
שוכי שובי כוולס ישראל שובי אל עריך אלה עד מתי סחמסקין חבת
השוכבה. כי ברא ה' חרשה בארץ נקבה חסוב. גבר (דניסל לא, כב).
כך סמל בשם רס לקיס אמר ה' סלך המשיח שנאמר בו אני הוים ילדתיך
(ספליס ב, י). — ומסמר היענ כמקוס סמר כמלדסו על ר' משה סרסן
על-פסוק אל תספכו דם (ברלסוס לו, כב) אמר ר' כרכיה אמר הקדוש
ברוך הוא לישראל אחס אמרסם לפני יחוסיס היינו ואין אב (לויס ה, ג)
אף גואל שאני עתיד להעמיד סכס אין לו אב סמלון איש צמח יסמו
ומסחחיו יצמו (סכריס ו, י"צ) וכן אמר ישעיה ועל כוונך. סליו סמר
(לז) וכוולת סקדס כרוס סקדס כי משיס לדקינו מוללו סליו סמר
ויל בלחרים ימינים יומס ויקס מנין סמסס, דבר ענינו סמנעל כמסור סמר
סכסונו על חקוסת המשיח כי יקס מוקדו כי לא יעוד נפשו. לשאל וס
על כי רמה ומלסה. לא סלנו בו וס כשר. לא כרק וסם כקרב לא
ראה שוח. —

אִתָּם אֶרְדֵּי אֶלְמִינִי; הַגַּם בְּרִבְרִים אֲחֵרִים רַבִּים תַּעֲרִיד וְהוֹרִיתָ לְאַמֵּר דְּהִנֵּשְׁנוּ מִדּוֹר הַתְּהוֹמָבוֹת הַזֶּה; מֵא אֲנִי אֶמְנֵם אֵלֶּה אֲשֶׁר בְּרִצְוֹן קָבְלוּ אֶת־דִּבְרֵי נִשְׁפָּלוּ וְנִסְפְּנוּ בַּיָּם הָרִוּא נִפְשׁוֹת פִּשְׁלִישֵׁת אֶלְפִים; מִבְּ הָיוּ מִתְּהוֹרִים בְּתוֹקָה בְּקִלְחָה לִשְׁלִיחִים וּבְהוֹמָבוֹת וּבְפִרְסַת הַלָּחִים וּבְתַפְפֻּלוֹת; מִג וְתִבְוֹא יוֹלָה עַל-

(ט) בדברים וכו' דברים אשר לא מוכרים ולא נסמכו פה בספר עד דבר להכניע. לבי ולהשיג מדרך פשעם, ולהפילם על מי מנוחם ישע משיחו. — העיד גם על דבר הכסוד העודתי בבם. היום. (דברים ל, כו.) להאמרים ולהורגים הם אשר יקרה להם אם לא ישובו מדרךם הרע. והוריות גם כי הרעות המנוגדות עליהם מופיעה על אשר לא שמועו בקול דברי אלהים כי לאוניס חמורחיו. המלאש עקרו ביונים הושעו מן דור עקש לכל דרכם ולעשות כמעשיהם. —

(טא) אלה מן האשים אשר נקטלו פה והשומעים דברי מוכחם משי פסכום ונסכו לב האמינו אל הקרחה קצב דברו לעשות כל אשר הורה מוחם, נעצלו לנבוא צברית. יי ונמסו לקחו למלחמת מעמלים. — ונמסו עליהם אל אלה מואה ועשרים אשר האמינו צמחיהם ואשר נעצלו פה היו ללו מלחם עד ציוס יהוא אשר שמועו את דברי המוכחם משי פסכום, כעלשם חלשי נפש. והצט ורחה כפלחם אורנו לא דרכנו דרכיו. הפתן המדול המקשר עם אשור רשע ועם מושל הרעונים כי יונח משיה לקחו בהם ואמינו צו רצוים נעמ, והנה כמזה מוחלם בשר וחספסו, כי אחר קומו נעמ המוחים ואמינו צו נעמ המון רב וגדול מוח. —

(טב) והחזקו ענינו האשים אומץ וכן ויס בהסתלקותם ללכת. צלדך מוצים ולהסליך אחרי גוס כל חמלוסם. — בלקח השליחים מורם הסלחוס אשר הורים דרכי משיח אלהי יעקב מלחיו והמורחיו. — ובהסתברות לשבם כמחיס מנצח ומלכה יחדיו צאקן שבע ומרובה לחיון אים את אחיו יעוררו ולרעהו ולמר חק בעשמו את המוצ והאשר צעניו — צפריסו להלחם כמו פדום. ליעב לחשיך (שעה כח, יז) ובלשון המשנה צאיתה הפס לחשל על שלון אחד יחדיו כעשור ומאציון. — ובמסלח ענינו צברכה וצמפלה כי צרכם המון גם היא מפלה כוללה. —

אִתָּה הוּא אֶמֶר גָּאֵם וְהָאֵם וְהָאֵם לֹאֲנִי שֶׁב לִימִינִי; לֵה עַד־אֲשִׁית אֲנִיכִי הָיִם לְנִלְיָה; לִי לָבֵן פֶּשֶׁח יִרְעַ פְּלִיבִית יִשְׁרָאֵל פִּי לְאַחֵן וְלִמְשִׁית. עֲשֵׂה הָאֲחֵרִים אֵת יִשְׁעִי יְהִ אֲשֶׁר אִתָּם הַצִּלְבָּתִם; לִי רַב־אֲשֶׁר יִשְׁכְּנוּ וְיִדְקְרוּ בְּלֵב וַיֵּאמְרוּ אֶל־פִּשְׁרוֹם וַאֲל־שִׁיחַ הַשְּׁלִיחִים מִדְּנִעֲשִׁיחַ אֶמְשִׁים אֲחֵרִים; לֵה וַיֵּאמְרוּ פִּשְׁרוֹם אֲלֵהֶם שׁוֹנוּ וְנִשְׁכְּלוּ כְּרִי־אֶחָד מִבָּם בָּשָׂם יִשְׁעֵי הַנְּפִישִׁים לְקִלְיִת חֲשִׁאִים וְתִקְחוּ אֶת־מִתְנַת רִוּחַ הַקָּדֹשׁ; לֵש פִּי לָבֵם הַכִּכְשִׁיחַ וְלִבְנִיבֵם וְלִקְבֵּל־אֵלֶּה אֲשֶׁר מְרִדּוֹן כֹּל אֲשֶׁר יִקְרָא

(לד) עד אשית עד ועד ככל. — אויבך אשר לא יאמינו בו. — הודם להגליך לרדת שלום ויכניו לך ללחון כסר רגליך. —

(לז) לבן ירוע וכו' מכל הכמוצים אשר הצטוו מוחלו לשמעם ולרדת בעין השכל כל בית ישראל כל ואלו ירד יעקב לבנו צאון ספק וצבריה כי גם לארון על הכל ולמשיח הוטם בהשגו על הכסא אשר מועד לו ויניו קרס כי יעב ליוון אלהים והוא הוא יעש. אשר האלץ על הפך צירי שריו. —

(לח) וישמעו כאשר יהודים אשר היו נאספים מכל עם מחם השמוים (פסוק ה.) שמועו אמרי פסוקים כי לא נצלו כי דם נקי שפכו כי אים גם כי משיח אלהי יעקב היה אשר נלכד במסיוחוסם, חרדו עקרו ביוני לקחו צלצם, הדברים האלה צאו צלצם כמו מרב וחו סעירט רש"י על פסוק ויחד ויחדו (שמות יח, טז) נעשה צמרו חרדון חרדון. —

(לח) שובו עקרו המסמנו והסכו חוסם לשב מדרך רע וכל אים אשר ירא אלהי יעב צבס יעש המשיח ויכנס על ידי המצולה צבריה משיחו, לסליחת חשאים על רה יצוא למלחמת מעמלים על כי משיח לקחו עונותיו הוא נשא ונמסונו סבל רוח הקיש אשר היה מועד מניו קרס על ידי נביאי אלהים כי צמחיה הימים יסך רוח אלהים על כל צמ. —

(לש) כי הרבהו וכו' סוף כי הצביחם לחטוא ובעצמם הטגלה מעמלחם ככל וסח מדעו. כאמנה צמוצם ומספך חוסם מקצלו ממות רוח הקדש ולבניבם לא לבד אל המגדלים כי גם אל הקטנים וכל ואלו חלוצים הוא העמטה הוזה כמשר חמרי ציוס יהוא יהוה מקור נסחם לבני דוד ולחשני וישלים לחטואם ולרעם. — ולכל הדחוקים מקצי הארץ אשר לא צאו צבריה יסחאל גם סנה יקצלו מסמם רום הקרס. — כל אשר לטול אשר מבוה קרחת הסחוסה. —

פְּלִינְקֵשׁ בֶּם פְּלִאִים רַבִּים וְאַחֲזֹת נָרוֹת עַל-יְדֵי הַשְּׁלִיחִים:
מִי וְקִלְכֵּם-בְּמִצְוֹתָיִם וְהָיוּ קְאָדָּר לָהֶם פְּלִינְקֵיִם מְשֻׁפָּסִים:
מִי וְאֵת תַּקְנֵיגִים וְאֵת בְּנִיבְסִים קִבְּרוֹ וְתִקְלָקוּ אִתָּם לִפְנֵי
אֲשֶׁר אֵינִי דֹדָה לֹא עֲדָדָה: מִי וּבְהִקְמֹדָם מִדִּי יִים פְּיוֹם פְּלִיב
אֲדָר פְּרִינְקִל וּבְקָרָם לָחֶם מִפְּנוֹת אֶל-פְּנוֹת פְּרוֹ אִבְל פְּנִיקָה

שָׁמַע וְאֲשֶׁר רָאוּ. וְהָיָה הַעֲנִינִים אֲשֶׁר רָאוּ הָיוּ דְּכָרִים יִתְלָאִים מִזֶּה מִמִּדְרֵי הַשָּׁמַיִם
וְלִכְּן הִבִּיטוּ וְהִשְׁכִּיחוּ כִּי ה' יָד הָיָה עֹשֶׂה כָּל זֶה, וְכִי הָיָה רִמּוּמָה לְהַכְנִיעַ
כָּל מַחְבֻּקְוֹנֵי, וְהָיָה הוּא אֲשֶׁר אָזַר אֵת אֵלֶּה הַשְּׁלֵמִים בְּצֹרֶה וּמַלְאִים לַחֲנֹן
עֹרֵר אֵלֶּה יִשְׁעֵי יִתְשֻׁבּוּ וְיִשְׁלֹמִים אֲשֶׁר מִרְדֵּמֹם אֵלֶּיִם נִרְדָּעוּ, וְאַחֲזֹת נָרוֹת כִּבְר
בְּמִדְרֵי הַשָּׁמַיִם צִין אֹת וּצִין מִפְּנֵי. — נָרוֹת בִּידֵי הַשְּׁלִיחִים הִכָּה הָיָה מִן
לֵהֶם מִלֵּם מִשְׁחָם לַחֲנֹן יָדָעוּ וְהִשְׁכִּיחוּ. כִּל בִּי הָיָה אֲשֶׁר לֹא הָיָה בִּכְלָם כִּן
מִתְחַסֵּה לַעֲשׂוֹת אֵלֶּה הַשְּׁלֵמִים עִשׂוּ לַחֲנֹן יִשְׁעוּ כָּל אֲוִיבֵי הָרֹם לִרְגֵלוֹ. —

(מִטָּה) הָיוּ כְּאֲדָר. כִּי בָלָה קִבְּלָם הַמַּלְאָכִים עַד כִּה אֲשֶׁר הִתְנַחֲנוּ צִמְלָם
וְהַמַּשְׁחָם עִם קִרְוֵיהֶם וְהַמַּחְבְּרוֹ עִם הַמַּלְאָכִים לַעֲשׂוֹת מִבְּרָה אִתָּם לַחֲנֹן כְּאֲדָר
יִשְׁעוּ יִמְדוּ לַעֲשׂוֹר אִישׁ אֵת רִישָׁו וְלֵאמֹר יִתְמַר מִזֶּה וּמִמִּזֶּה צֶדֶק מִשְׁחָהוּ וְצֶדֶק
אֵלֶּיִם. — כָּל דְּכָרִים כָּל דְּכָר כִּסְף וְהָיָה כִּין אֲשֶׁר הָיָה לְאִתָּה הָיָה לְכֹלִם,
כָּל אִישׁ הַמַּחְבֵּר כָּל אֲשֶׁר לוֹ לְהַצִּיר הַמַּלְאָכִים וְכָל זֶה הָיָה בְּרֹם נִרְצָה לֹא
בְּמִדְרֵי אוֹ בְּמִדְרֵי וְאִתָּם. —

(מִטָּה) קִינִים עִינֵי נִסְחָם קִרְקֻעֹם וְנִחִים וּמַלְאָכִין מִכְּרוֹ. —
וְהִלָּקוּ הַשְּׁלֵמִים מִלְּקוֹ אֵת כִּסְף הַפִּרְיוֹן אֲשֶׁר קִבְּלוּ בְּמִחְרֵי הַקִּינִים אֲשֶׁר מִכְּרוּ
אֵלֶּה הַמַּלְאָכִים לֹא עִינֵי הַקִּבְּלָה וְהַמַּחְבֵּר כִּי מִחְסֹר אִישׁ אִישׁ. —

(מִטָּה) הַמַּחְבְּרוֹ מִמִּדְרֵי מִיחְדָּה, הַמַּחְבְּרוֹ וְהַמַּחְבְּרוֹ יִמְדוּ כְּאֲדָר בְּהִיבָל כִּי
מִשְׁחָם מִן לִרְאֵיו כִּם לְהַמְסֹם לְהַשְׁפִּיל לֹא לִצֵּר בְּצִמְזוֹת וּמוֹעֲדֵי ה' כִּי אִישׁ כָּל
יִם, כִּי אִתָּה ה' שְׁעִיר לִין לֹא בְּמִסְחָרֵי הָיוּ וְהָלָה אֵת ה' כִּי גִדְּלוֹת שִׁשָּׁה כִּי אִישׁ
בְּהִיבָל לִפְנֵי כָּל הַיָּם הַמַּחְבְּרוֹ כֹּלִם, וְלֹא זָכַר עַד אֲרָכָם. — בְּהִיבָל וְאֲחֵרֵי שִׁשָּׁה
מִהִיבָל ה' וְהַמַּחְבְּרוֹ וְצִרְכּוֹ בְּמִקְבָּלֹם אֵת אֵלֶּיִם שֶׁוּ אֵל בְּמִסָּחֵם לְפָרֹם לֵאמֹר.
וּבְחֹתָם לֵבֵב כִּין אֲשֶׁר יִקְבַּל לַחֲנֹן מִעִם אֲוִיבֵי אֲשֶׁר לֹא יִרְצֶה מִשׁ וְיִלֵּךְ יִם כִּי
הָיוּ כָּלִם מִמְּנוֹת לֵב לֹא דְכָרוּ אִישׁ אֵת אֲחֵיו כִּלֵּב וְלֵב וּמִלְּקוֹם בְּמִסָּחֵם אוֹ הָיוּ
לִרְי עֵין עַל כִּי לְאִתָּה מִן יִתְמַר מִלְּאֲשֶׁר לְרִישָׁו. וְלַחֲנֹן הַמַּחְבְּרוֹ הַמַּחְבְּרוֹ עַל
מִכְלֵי הַמַּלְאָכִים הָאֵלֶּה עַל כִּי זָכַר הַמַּחְבֵּר. וְהָיָה חֹתָם לֵבֵב בְּמִסָּחֵם יִמְדוּ וְלֹא
בְּמִסָּחֵם אוֹ בְּעִין אֲשֶׁר אֲבִיָּה מִלְּאֲשֶׁר חוֹלֵל בְּמִסָּחֵם צֶדֶק מִלְּאֲשֶׁר (דָּף ע"ה) וְהָיָה

וְכָתֹם לִקְבִי: מִי מִכְּלָלִים אֶת-דִּמְיוֹתֵי וְנִשְׁאֵם מִן לִפְנֵי קִלְ-
קָעִם וְהָיוּ דִּמְיוֹת דִּמְיוֹת אֶל-מִקְבָּלָה מִדִּי יִים פְּיוֹם אֵת אֲשֶׁר
יִתְשֻׁעוּ:
ג א וּפְּמִיָּדִים וְיִתְנֹן עֲלֵי יִסָּר אֶל-מִדְרֵי לִשְׁעֹת דִּמְיוֹתָה

לִשְׁעֹת מִמִּדְרֵי רַב יִסָּר רַב בִּי מִבְּרָה הַמַּחְבְּרוֹ הָיָה עַל זֶה עֲוִבְרִין מִשְׁחָם
מִדְרֵי וְנִשְׁחָם מִן וְנִשְׁחָם לִין וְהָיוּ בְּיוֹם מִיחְדָּה וְכִבְרֵי בִית הָלָל וְנִשְׁחָם
רִבִּית. כְּלִמֶּר אִישׁ בִּי מִבְּרָה הַמַּחְבְּרוֹ מִמְּנוֹן זֶה הָיָה בְּמִסְחָרָה לַעֲנִינִים
שֶׁהָאִתָּה מִן לִפְנֵי מִדְרֵי מִן קִצֵּר וְהָאִתָּה מִן יִסָּר אוֹ זֶה הָיָה לִפְנֵי מִדְרֵי
יִין מִן. וְהָאִתָּה יִין רַע, אוֹ מִסְחָר כִּן בְּצִרְכֵּי מִחְרֵי הָיָה רִשָּׁוִים לְקִרְוֹתָם
עֲוִבְרִין עַל כָּל אֵלֶּה. —

(מִטָּה) וְהָלָלוּ לִמְדֵי לִכְלֵם וְנִשְׁבָּעוּ לֹא שְׁכָמוּ לְהָלָל אִתָּה ה' הַמִּן לֵחֵם
לְכָל כִּבְר וְלִכְרֵךְ אֵת שָׁמַיִם. — וְהָאִתָּה הוּא מִשְׁחָה דְּכָרֵי הוּא אֲשֶׁר עִינֵי רִבִּים
אֲשֶׁר עַד הָיָה בְּמִסְחָרָה הָלָלוּ לְרִשָּׁו בְּאִתָּה אוֹר הַמִּלְּקוֹן הַמַּחְבֵּרִים מִי וְהָלָה
אֲשֶׁר עִינֵיהֶם נִלְאָרוּ חֲזָרָה אֵל הַקִּבְּלָה קִבְּלָם הַמַּלְאָכִים וְהַקִּבְּלָה הָלָכָה וְהָלָה
עַד מִלְּאֲד לַחֲנֹן בְּקִבְּלָתָם יִשְׁעוּ רִבִּים מִשְׁחָם עֲלֵמִים לְמִלְּאֲד כְּמִלְּאֲד וְסִלְמָה לְכָל
הַמַּחְבֵּרִים, וְלִשְׁבָּע מִדְרֵךְ שִׁשָּׁה. —

מִבְּרָה כִּישָׁה הוּא שְׁכָרֹם וּמִן הַמַּחְבְּרוֹ לְצֹדָה בְּהִיבָל ה' לַשְּׁמִיךְ שִׁשָּׁה (מִסָּחֵם א.י.)
וְלִכְתֵּם רָאוּ שִׁשָּׁה אִתָּה אֲשֶׁר וְכִישָׁה אִתָּה (מִסָּחֵם י.) — וְהָיָה מִדְרֵי מִלְּאֲדִים
כִּשָּׁה עַל הַיָּם בְּרִשָּׁוֹתָם אֵת מִשְׁחָה ה' כִּי נִרְכָּה הוּא. מִיחְבָּרֹת כִּישָׁה אֵל הַיָּם עַל כִּי
הַמַּחְבְּרוֹ בִּידֵי זָרִים לְהַרְגֵּוּ אֵת מִשְׁחָה אֵלֶּיִם יִקְבַּץ וְהָלָה עֹנִים מִמֶּה. לִכְּן יִרְצֶה
לְכָתֹם וְיִשְׁבָּעוּ וְצִבְרֵי וְנִמְחָסוּתִים וְיִתְנֹן לַשְּׁמִיךְ רִשָּׁוִים וְלִכְתֵּק מִלְּאֲד הַמַּחְבֵּר לְסִלְמָה
כִּי גַם מִשְׁחָה אֲשֶׁר מַעֲלֵוּ בֹו וְנִמְשָׁחוּ וְכִפֵּר וְכִסְפָּה מִמִּלְּאֲד. —

(א.י.) עֲלֵי הַמַּחְבֵּרִים הָיָה כִּבְר מִיחְדָּה לִכְן מִלְּאֲד וְעֲלֵי וְנִמְשָׁחוּ וְקִשְׁתָּה וְעֲלֵי
(דְּכָרִים י.) הַמַּחְבֵּרִים הָיָה הַפְּלִיגָה הַמַּחְבֵּרִים אֲשֶׁר נִשְׁחָם הַמַּחְבֵּרִים מִמִּקְוִים עִמְדָה
שְׁמִיחָה מִמְּנוֹתָה. — הַמַּחְבֵּרִים עִינֵיהֶם בְּשִׁשָּׁה הַמַּחְבֵּרִים אֲשֶׁר לְצִרְכֵּי, הָיָה בְּשִׁשָּׁה
הַמַּחְבֵּרִים. כִּי מִלְּקוֹם הָיוּ לִפְנֵי מִיחְדָּה בִּי הַמַּחְבֵּרִים כִּשָּׁה. — וְהָיָה מִן הָיָה
בְּמִסְחָרָה מִי אוֹ מִיחְדָּה קִדָּם לַשְּׁמִיךְ שִׁשָּׁה לִפְנֵי מִלְּאֲדִים שִׁשָּׁה מִשְׁחָה בִּיחָם,
שְׁמִיחָה, מִשְׁחָה הַמַּחְבֵּרִים וְעִינֵיהֶם. כְּאֲשֶׁר מִלְּאֲד עַל יִי מִשְׁחָה וְנִמְשָׁחוּ יִשְׁרָאֵל
עַרְב וּבְקֵר וְצִרְכֵּי אֲשִׁדָּה וְאֲוִיבָה (מִסָּחֵם נה, יס.). וְהָיוּ מִלְּאֲד מִמִּן מִלְּאֲד
בְּיוֹמָה הוּא בִּידֵי עַל בְּרִכְוִי וּמִלְּאֲד קִדָּם מִלְּאֲד כָּל קִבְּלָה יִי הוּא עַבְרָה

לְבַקֵּשׁ קְדוֹת מִן־בָּנָיִם אֶל־הַדְּבָרִי; ג וְהָיָה בְּרִאשֹׁתָיו אֶת־
פְּאֻדִים וְאֶת־יָדָיו מִסְּשִׁבִים לְבָנָא בְּרִיָּקָל שְׂאֵל לְקַחַת קְרָבָה;
ד וַיָּבֹט בּוֹ פְּאֻדִים עֲסִידָיוֹן וְאֶמֶר שׁוּבָה אֵלָינִי; ה וְהָיָה
רִמְבִּית אֶלְיָהִם בְּשִׁבְרֵי לְקַחַת מִתָּם מְאוּמָה; ו וְאֶמֶר פְּאֻדִים
פְּקָה וְרֵב אֵין לִי אֵךְ אֶת אֲשֵׁר יִשְׂרָאֵל זֹאת אֲנִי נָתַן לָךְ בְּשָׁם
יִשׁוּעַ בְּפִשְׁיָהּ הַנְּעָרִי קוֹם וְהִתְרַבֵּךְ; ז וְאֵלָיוֹ אֵתוּ פֶּתַר יְמִינוֹ

מִשְׁבָּטִים הָיָה צִלְמִנֹד וּמִחַת מִחֻשׁ קָלִינִסָה ז"ל מִחֻשׁ קָרִינִסָה וְזִיָּק. —
לְבַקֵּשׁ קְדוֹת מִבָּנָיִם הָיָה צִלְמִנֹד מִיָּד קָדִים לִחַת מִחֻשׁ אוֹ לְקָדָה לַעֲנִי קוֹדִים
הַמִּסְלָה. —

(ד) וַיָּבֹט לִפְנֵי הָיָה הָיָה כָּל כֹּחַ וְעֹלָמָה וְכֹחַ בֵּן מִרְגָּם הַסּוּרִי חֹזֶר.
— שׁוּבָה אֵלָיוֹ אֵל מִהֻבִּיהַ עֵינֶיךָ מִשְׁבָּטִים אֵת וְאֵת לְמִטָּה כִּסֵּף כִּי אֵם
מִכֵּן עֵינֶיךָ וְרוֹדֵךְ לִבְנֵי אֵתוּ וְיִשְׂר מִחֻשׁ פִּתְחֵי. —

(ה) בְּשִׁבְרֵי עֵינֵי מִקּוֹד כִּי גִם אֵלֶּה אֲבִיבִים יִסֹּס לוֹ מִנֶּה אֲחִים. —

(ו) כִּסָּה וְחֹבֶה אֵין לוֹ לֹא לֹלִים מִן אֲשֵׁר בְּמִטָּה זֶה וְכִסָּף וְאֵם אֵת
אֵינוֹ לֹלִים אֵינוֹ עֵלֵי לִחַת לְאִחֵרִים, כִּי אֵם 'כִּסָּף הַסְדִּין אֵת לִקְמוֹ אֵלֶּה
הַסְלִימִים מִן הַקִּינִים אֵת מִכָּר הַמִּלְחָמִים לֹא לִקְמוֹ לֵהֵם כִּי אֵם קָו בְּמִחֻרֵי
לִחַת דָּבָר יִם צִוּוֹת לִנְעוֹת יִשְׁבֹּעַ הַלְחֻשׁ מִלִּפְנֵי דָבָר יִם צִוּוֹת — וְאֵלֶּה הַמִּבְחָרִים
אֵת צִלְמִנֹד אֵלֶּה הַדְּבָרִים לְאִחֵר כִּי אֲסוּר הָיָה לִלְכֹּת בְּהַר הַבֵּית בַּשְּׁעָרֹת הַצָּרִיחוֹת
לוֹ בְּסָרְיוֹ כִּאֲשֶׁר שָׁנִי בְּמִשְׁכָּה (בְּרִכְתּוֹ סָב, צ) וְלִכֵּן אֲמַר כִּסָּה וְחֹבֶה אֵין
לִי, לֹא צִלְמִנֹד כִּי אֵף כִּי מִכָּר הַדָּבָר כָּל אֵת לֹא הָיָה אֲסוּר כִּי אֵם לְאִחֵר
כִּסָּף בְּמִלְחָמָה כִּי הָיָה לְאִחֵר לְקַחַת בְּמִשְׁכָּמֹת אוֹ קִבְּקָה צִבְרָה מִנֶּה
כִּסָּף לְלָקָה לֹא הָיָה אֲסוּר כָּל וְאֵלֶּה הַמִּלְחָמָה הָיָה כִּי קָו עִם קִרְבָּנֹת מִרְגָּם וְכִי
וְכִי. — יֵשׁ לוֹ מִלֹּ וְכִי לַעֲשׂוֹת דָּבָר מִלְּפָא — בְּשָׁם יִשׁוּעַ הַנְּעָרִי כִּי
צִבְרָה לְמַעַל שֶׁ הָיָה גִם הַיְחֻלִּים מַעֲשֵׂה נִפְלְאָה מִנְּחָרִים צִרְעֵלִים כִּי מִלְחָמָה
יִשׁוּעַ הַנְּעָרִי מִלֹּ אֵם אֲחֵר בְּהַסְרֵה עִם יִשׁוּעַ הַנְּעָרִי וְאֵלֶּה הַמִּלְחָמָה הָיָה
קִרְבֹּת לִמֻּת הָיָה וְכִרְעָה בְּשִׁמְעוֹ עִם מִשְׁכָּה אֵלֵי יַעֲקֹב קָם וְהַמְעַלֵּל וְהָיָה
כִּבְרִיָּה אֵלֶּם. —

(ז) קוֹם וְהִתְרַבֵּךְ רִלָּה כִּי יֵשׁ בְּכִלְכֹּךְ לִקְוֹם וְלִהְסָלֵךְ צִבְרָה וְרִמְחֵי
לֹלִינִי. כִּכֵּי רִלָּה הָיָה לֹא יֵדַע כִּי צִדְרָה אֵם מִחֻשׁ הָיָה מִחֻר מִסְרִיחַ שׁוֹרָה,
וְהַסְכָּר לֹלִים אֲחֵר וְכִלְכֹּל עִמָּה יִלְכֵּךְ לִכֵּן אֵתוּ אֵתוּ בִּיד יִשְׁוֹעַ לִהְסָם אֵתוּ
לִמֵּךְ בְּעֹלָמֹה יִרְלָה כִּי מִסְכָּר וְהָיָה כִּבְרִיָּה אֵלֶּם. —

בְּחִשְׁבִּינִי; ב וְאֵלֵשׁ אֵתוּ אֲשֵׁר הָיָה פְּסָח מִפְּסִין אֲמִי נִשְׂאֵה
אֲשֵׁר שְׂאֵה אֵתוּ מִיָּד יִם בָּיִים אֵלֵשׁ הַדְּבָרִי הַנְּקָרָא נִפְחָה

כִּן קִרְמֵת דָּבָר (ו' יא). — וַיַּעֲלֵי הַמְלִיכֹד הַחִיכֹסֹת אֵלֶּה הַמִּסְלָהֹת אֵל הַלְחֻשׁ
הַרְחִיבִינִי בְּחִמְרֵי ל' יוֹסֵפִי צִר מִינִיָּה אֲמֵר סִסְלֹת אֲבִיבִים מִקְוִים אֲבִרִים מִן
שׁוֹרִינִי וְכו' (בְּרִכְתּוֹ מ). והֵנָּה אֵלֶּה הַמִּבְחָרִים וְהַסְלִימִים אֵף כִּי לִמֻּת עֲלִימִים
רִחַת הַקִּדִּים וְהַסְכָּר וְהָיָה לִאֲבִיבִים אֲחִירִים צִבְרָה אֵת. לֹא בִּיד מִינִיָּה אֲבִיבִים נִעִין
וְכִי הַמִּסְלָה וְכִי אֵלֶּה צִבְרָה ל' לֹא לִכְבֵּד עִם אֵלֶּהִם בְּמִתְרַבֵּלֹת אֵתוּ מִסָּם. —
צִוּוֹת צִלְמִנֹד מִשְׁכָּר כִּי אֵם גִּם לִכְבֵּד עִם אֵלֶּהִם בְּמִתְרַבֵּלֹת אֵתוּ מִסָּם. —

(ב) פִּסְחָה מִחֻשׁ הַסּוּרִי הַנְּעָרִי וְהָיָה פְּסָחֵהּ וְהָיָה מִחֻשׁ לְאֵם מִקְוִים ל' אֵם מִקְוִים
וְכִי לִנְעִינֹת מִמִּלְחָמָה כִּכֵּי רִלָּהֹת כִּי הַסָּם אֵינוֹ הָיָה מִקְוִים לְמִקְוִים ל' אֵם מִקְוִים
וְכִי לִנְעִינֹת לִנְעִינֹת צִלְמִנֹד אֵם (וְהָיָה מִסְרִיחַ רִחַ"ע עַל מִסְכָּר וְכִי מִסְרִיחַ
עֲלִימִים מִמִּטָּה יב, ג). אֵם אֲמֵר כִּי כִי מִסְרִיחַ לִשְׁוֹן לִשְׁוֹן וְכִי מִסְרִיחַ וְכִי כִי מִסְרִיחַ
הַלְחֻשׁ כִּקְוִסִּים, וְכִן מִסְרִיחַ עַל מִסְרִיחַ (מִלְחָמָה א, יח). אֵף אֵם
אֵת הָיָה כִּכֵּי רִלָּהֹת וְכִי מִקְוִים לְמִקְוִים עַל כִּי אֵין צִבְרָה לִנְעִינֹת שׁוֹרִיחַ וְכִי
רִלָּהֹת כִּאֲשֶׁר נִלְמַד וְהַשְׁאֵרָה אֲוִמְחִי (מִמִּלְחָמָה צ ד, ז) וְיִקְרָהוּ מִבִּיד מִכָּר
(סָם ט, ה). — נִשְׂאֵה מִנְּעִין נִפְסֵל. — יִפְחָה מִחֻשׁ הַסּוּרִי הַנְּעָרִי שְׂפִירָה
זֶכֶר הַסָּם הָיָה לֹא מִמִּלְחָמָה בְּמִסְכָּר הַמְלִיכֹד וְכִי מִנִּי. מִנִּיחַ מִסְכָּר א, מִשְׁכָּה ג).
הַשְׁשֵׁה שְׁעָרִים הָיָה לִלְכֹּת הַבֵּית, שִׁי שְׂעָרִי מִלְחָמָה מִן הַדָּרֹם מִשְׁמִינִי כִינִסָּה
וְכִי, שְׂעָרִי הַמְלִיכֹד עֵלֵי מִסְכָּר מִשְׁמִיחַ כִינִסָּה וְכִי, שְׂעָרִי שְׂעָרִים הָיָה צִבְרָה. שְׂעָרִי
צִלְמִנֹד וְכִי הַשְׁשֵׁה הַמְלִיכֹד, שִׁי לוֹ שְׂעָרִי הַקִּרְבֵּן,
שְׂעָרִי לוֹ שְׂעָרִי הַמִּינִי, שְׂעָרִי הַקִּרְבֵּן וְכו' וְכִי מִנְּעִין שְׂעָרִי הַנְּעָרִי וְכִי
אֲכִסְרָהֹת הָיָה וְכִי צִבְרָה עַל גִּבֵּי מִסְכָּרִים שׁוֹרִיחַ מִמִּלְחָמָה וְכִי מִלְחָמָה מִמִּלְחָמָה
וְכו' וְכִי הַשְׁשֵׁה הַמְלִיכֹד, שִׁי הָיָה שְׂעָרִי הַקִּרְבֵּן וְכִי, שְׂעָרִי מִלְחָמָה עַל מִלְחָמָה
בְּמִתְרַבֵּלֹת וְכִי הַשְׁשֵׁה הָיָה הַשְׁשֵׁה אֲכִסְרָהֹת הַמְלִיכֹד, שְׂעָרִי הַמְלִיכֹד עַל מִלְחָמָה
וְכִי שְׂעָרִי מִנְּעִין, בְּכִי דִנְעָה יוֹמָה (מִסְכָּר ג דף לט, טא). עֵינִי עִם
הַיָּד וְכִי כִי הַשְׁשֵׁה הָיָה הָיָה מִלְחָמָה אוֹ מִלְחָמָה לִכֵּן הַקִּרְבֵּן וְכו'. אוֹ הָיָה הַשְׁשֵׁה
שְׂעָרִי אֲכִסְרָהֹת הַקִּרְבֵּן שְׂעָרִי הַמְלִיכֹד וְכִי וְכִי יוֹסֵפִי יִפְסֵל. וְכִי, שְׂעָרִי יוֹסֵפִי
הַכִּי בְּמִסְכָּר מִמִּלְחָמָה הַמְלִיכֹד (מִסְכָּר מִנְּעִין מִסְכָּר ג, ג). הָיָה מִסְכָּר לֹא
הַשְׁשֵׁה מִשְׁכָּר עַל כִּי מִמִּלְחָמָה וְכִי מִמִּלְחָמָה וְכִי מִמִּלְחָמָה וְכִי מִמִּלְחָמָה וְכִי מִמִּלְחָמָה
אֲכִסְרָהֹת הַמְלִיכֹד הָיָה מִלְחָמָה מִמִּלְחָמָה מִמִּלְחָמָה מִמִּלְחָמָה מִמִּלְחָמָה מִמִּלְחָמָה מִמִּלְחָמָה

משל'כם: יח אף האלילים בלא בקבא את אשר הנגיד מקרבך בפי כל-קבאיו פי יענה הפשית; יש לך התנחמו ושובו לדמיות. וקצתכם קבעו אשר תבואנה עמות רבבאש מלפני דורו; כ וישלח את-ישעיה הפשית אשר הנגיד קבם מקרבך;

(יח) הנגיד מקרבם ענינו אליהם המגיד מראשית אמרים וימים אשר

מבחינה בלחרים הימים כאשר עברו יורע, הוא הפך והבאיש ממשפוחים את אשר במה לרעה חסדו הפך אליהם לטובה, כי לא ממשפוח בן אדם מלעה קצב ימים ממשפוחיו. — כל נביאו כי כל נבואה הנבואים אף אל מרבו אחד משמיעה והיא ימי עוני המשיח, וכאשר גם בעלי החלומות יורו: כל הנבואים לא התבאנו אלא לימות המשיח ומעני המשיח המגיד בלבוש הכסופ (מחלי' ב, נג). כי אלילים ומלועה. ועיין מה שכתבנו למעלה בבואר הכסופ (מחלי' ב, נג). כי מלוי יקרא. והמה הקרבא הנאמן ובור את אשר הערומות בדבר עמו המשיח מספר הוצר ומשחר בפני בני ישראל, ועמה אוסף להעמידו קר מעט צרי מספר הלקוח על ישיעה וזה לשונו: עמדיון אבות העולם לעמוד צדיקן ואומרים לו משיח לרקוב אף על פי שאנו הנוסחך אמה טובה נמנו מסבלה עומת צינו ועברו עליו מדות קשות ורעות מה שלא עברו על הראשונים ועל האחרונים והיום לעב בלומות בשביל ישראל וישבם בחשך ואפילה ועיקר לא ראו אור ואפך עורך על עמך ונזכר היה יבש כעך ועיקר חסדו מלוא וקצב יבש כחשך בדרך הוא אלו מפני עוונות צינו. לאלוך יהיו צינו משובה זו שפשיע הקדש בדרך הוא לעראל? שמה בשביל אשר שאלערת עליהם ציומר ומצורך צבית האחרים אין לעיך נמה מהם? אומר להם אבות העולם כל מה שפשיע לא עשינו אלא בשבילכם ובשביל צדיכם שיהיו משובה זו שפשיע הקדש בדרך הוא לשראל עכ"ל. —

* (יט) התנחמו הגדור והסורו בלב נעצר ומרה את עוונותיכם לפני האלילים ושובו מדרך הרעה אל הדרך הטובה. — להמחות השאיכם עיני המהים נאמר על הפשיע כהמור (בשעיה מג, כה) אנכי מודה פשעך לשעני. וכן הוא במסמ הסלחות: מודה פשעיו כעב ונעני. ובחפלה אפיו מלכנו: נמוך ברחמיך הרבים כל שער חוצותיו. — ערות הנופש הפך עמוס הארה, כי משוב משיע אור אליה הדרוך מעני עומיסיס, והמלכות חשוב אל בעליה, והמכנה חלף את משנה הלכות למען דעם בולס מעני' ה' וגדולה משיחו. — (כ) וישלח נבולות הימים ולקן הימין, אשר מלא דבר בחוץ לנחוריו: כי יצא חוצר מנוע ישי ונצר משרשיו ופדה. —

קצת קבם חכם: יט ואת נשיא חכמים רבבאש אשר האלילים הקים אתו מעם רבבאש אשר תבואנה עדים עליה; שו וקצתכם שבו אחריה אשר אתם ראים וידעים חזק שבו וקצתכם אשר על-יד קתנה לו את-הפחם השלם הוה נכח קבם; ונעמה אחרים ידעתי פי מכל-ידעת פקעתם באשר גם

אשר הוא. עלמות הקדוש והצדיק אשר הוא הארץ והמלך. — ושאלת מר הפחם פלגום ברבאשו לחון אחס חסדו לכס אים בלא במלסר חסד, בקשחם מלחו כי הרלה אים דמים ופלה למשי וישע משיח לרקיו וסר וקמח הפגלים יחלה על העץ להות את לבני מרי. —

(סו) נשיא חכמים כנו לנשיא לרקיו אשר הוא האור המעביר החשך והמחון חיים לכל בשר והוא היה אשר בלע המות לכל הדתים בהסגרי צרי גוים לחרים עובדי פסל. — הקים אותו על זה אשר אים משפח רעה ומחמות ועלס, אותו הקים אליהם קו המות כמנחל ומנחל המות לכל. — אחתי עדים אהמו הלאים עומס ולפניכס פה, הינו עדים על מקומותו לחידר כי ארמנו צעונינו ראיו כי נחן צרישי מות, ראינומו ורברנו וכלנו ענו ימים רבים אחר מקומותו עד עלמו נדד ענינו השמנוה. —

(סז) ורבבות שמו ענינו על כי השפע על ככה רגלים הוא כח ומות האמונה להלחון כי ישוע הכלל הוא היה המשיח אשר היה מושר מווי קדס לחצותיו ופי מעלדיו אין מושיע. — חזק שבו שם משיח לרקיו אשר אליו שש המעבד כי ירפא ויושיע בבמו ובנבחרמו את ככה הרבליס. — חקבא היבולס האם לעומד ולריות כצריא רפא מולס ויחוק קרסולי ככה לרקיו, בו חלונין. — והאשר צהיומו ענינו רפא מולס ויחוק קרסולי ככה הרבליס ככה או כן כמו עמה צהעלמו לעומס. — והאמונה מנימס סל, להלחון את אשר הצעית משיחו כי ימן ויוסף עלמה ציר שלחו לעומס נפלות ויסו אין חקר לעו. — נחנה לו האמונה לצדה כמה לו המותם הוה ענינו כל המנימות האם. — נוכח בולכם ענינו נדד פניכס מעשה, אים רעמס את האים אשר היה ככה רגלים מנפן אמו. —

(סח) וקחה אחרים עוד אכבה אחס צס אמים, על כי רעשו כי לא נמך ונמעל ונחון עשומס את הרעה הגדולה האם. — מבלי דעת עקרו כי צמבה עשומס מנלי חקור על שורש הדבר ועל וסור. —

כא' אשר אלקים צריך פי השמים וקבלו אתו עדיעמות השבת
 פל-הקברים אשר דבר עליהם האלהים פפי פל-הקברים
 בקדושים אשר מעולם: כג פי אלקים משה אשר אל-האבות
 פי גבא האלהים פמוני וקים לקים ויהיה אלהים אלקי השבוע

(כא) יקבלו אותי הוא כען לקחם מנין שבנו השמים לשבם לעיון עליון,
 ולמען שיבא שמה גם אשר בו. ואנחנו. — כל הדברים כל הנראים והנכרא
 חושב על-עמדה כפי אשר נראה מאלו באלות האל ישעלה בטרם חשב אצינו
 הרעיון, ועוד יומים יבואו כי הנבואה אחרי בלטה בחשב חשבנו לנו עררה
 כינו קדם וניס יהיה חסר כל קללה וכל עלבון מנצי חסר ויבולע המוח
 לללח על ידי משיח לרקנו וישבנו ויסגנו הדברים אשר דבר ה' במקדש ואז ישוב
 לבוק עניי בשר גאון עוון נמלחום כל הנבואות מנולות השמיים. משיח לרקנו הוא
 המועד-למלך על כל הארץ, אך בשר גאון עוון לא יראה עד כי בעולם חרבה
 שלמות לללח אשר בו ילחמו ויבו כמות השמיים. אך בטרם משיח ואח
 יהיה מושבו השמים אך מקום מושב רוחני, והוא מושל ממכון שבו עד כי יחיה
 לוינו הדור לגבול.

(כב) כי מלח השמים, והוא נמשב אל אשר אמר בסוף הספוק למעלה
 הנביאים אשר מעולם ועינו מנין קדם ומנמיני כנרים. — משה חיון
 הנבואים בשבנו אמר אל האבות למען ירעו את אשר יקרה אותם באלהיהם
 הימים ויכירו המועד הבין מלחם האלהים אשר הוא לבדו יורע, לשלח לנביאים
 הנבואים אחריהם את משיח לרקנו. וכן בו סמיון כי הנבואה הנשלח יהיה מקרב
 אחיהם, ולפי הנבוא לא אים נכרי אשר לא. מבני ישראל הוא, כמורי ככל
 אשר יאמר אליהם והנה הכותב הוא אמו דרך קלה ונבוא אך את אשר יאח
 לעינו ולבין המקרה אום בלאת כמשר כמות בחרה. ואולי יהיה זאת נעבור כי
 לא הוסיף. לאים ישראל. קרא פסוק כלורמו בעל פה מוכרמו. כי אם מוסר
 מוכח הספר, ואם אשר רצה רמו לרצ לפי השם דברי חוכמה לא ערב
 לנו לקרות פסוק מדברי חוכמה בעל פה כי דברים שבכתב אי אחא רשאי
 לאומין בעל פה (מנורה ד) אך מבר ראש לו סוף הספוק, אליו ירה און
 פנים רעיוני מן הספוק, אשר היה לאורך הסוכמה והמסר אשר דרשם לפני
 קהל ועלה. ולכן חמלא לרוב כמות, שנים בדברים או בשלוח בשרים
 המדשה ובחלומות ובמדרשים מאשר ימלאו כמנצי הקדש, כי רק על הובן העניינים
 שמו פניהם ולא על המלות, ולמען לא יסגו בבלי עולם אשר נבנו

פכ-הקברים אשר יאמר אליהם: כג ויהיה פל-נפש אשר

הרעיונים (מחול כג, א ב). בשמים חזק לנל. קרוא בעל פה דברים הנכמנים
 בכמני הקדש לכן גם מחברי ברים המדשה אשר מנצי ישראל היו לא ספרו
 המוק הוא לכל נהון יד אל שונאים לאמר כי ספרו ברים וכי עוצו מנצי
 אבותיהם. ועמר סכל הוא אשר חזי מוסן אך היום לא קדמוי אלס בו כי הוא
 יורה כך הדרך הבין והדך ולא חכמול ומדע מנה שמנצי אל חלל אשר חכמני
 בעניינים ולענו וישמקו בקרלם בספרי ברים המדשה פסוק אשר אוננו כמנצי
 רשום כמב אוננו במלך. ול חכמוי שיכלו יצנו כי גם בחלומות בואר ובמדרשים
 פסוקים רבים ימלאו בעניינים גדולים ומאשר נרשמו בכמני הקדש, מנעם אשר
 כמנצי. — והנה דברי הכותב כמנצי ספר מורס משה. עבר ה' (דברי יח, טו).
 נציא מקרבך. מלחין כמני וקים אך ה' אלהיך אליו חשמוני, ככל אשר שאלה
 טעם ה' אלחין בחורב ביום הקהל וכו' ויאמר ה' אלי השיבו אשר דברו
 נציא לקים להם מקרב אחיהם. והנה חלל דברי ה' לא נכרו בפריש יסרו
 וסמן חלל במו חלל למשה. לבדו, והנה נציא לקים להם מקרב אחיהם ולא
 מקרב אחיך (כמנצי אל הכותב) כמון, ומשה לא הוסיף עד כמנצי מורה
 סמוך למנמיני. ומה שיאמר למר כמנוי כרי חלל חזין מנולת אחיך בני עשו
 או בני ישמעאל, לפי שכלנו כמני עשו כה אשר אחיך ישראל (כמנצי ב)
 לפיכך הוסף ואמר כמנוי כמנצי יעקב עד כאן דברי ר' כמני על-הסוכה
 והענין עמוק הוא עד מלח והנבוא בקרלה, כי בני ישראל חמנו כמנצי בפריש
 ולחמן (דברים ה, כ"ה) ושמע ה' את קול דבריהם בדבריהם חל, כי המלח
 בדבריהם אליו חיון לרין לכסל, אך הוא כי בני ישראל חזנו: קרב אחא
 ושמע את כל אשר יאמר ה' אלדום אחא הדבר אליו, אז אמר משה
 אים חפלים כי אים מליך וחמנוי השומר בין ה' וניכנס נביא מקרבך כמנוי
 לקים. אך באלהים הוים אשר הוא יהיה מליך וסון סגולת פלחמן בין סגנו
 וניכנס. וזה בלור מלח כמנוי אשר המדשים נלאו לבארה על מנצי סוכה.
 כי ר' אברהם ו' מורה משיח. מלח כמנוי על יהושע. אך שמה כי חלח
 כפירות ולא קים נביא עוד בישראל כמשה (דברים לז, י) וגם יהושע לא
 סורה את הסורה את שנים ואת המלח אשר יעשו, והלוחות אשר עשה נגר
 יעם לא היו כי אם כמספר חמשה, וחמנוי משה אשר שם על פי ה' היו
 רבים מלח. — והסורה: אשר למד יהושע לא היטה כי אם חורס משה.
 גם על שאר הנבואים לא יסמן למש מלח כמנוי, יסן כי חלל היו במדרגה
 פסוקה מנמיני, ובמקום הוא הושר להם כי ימלא להם ה' בקץ הימין נבוא

כל משפחות האֶרְקָדָה: כי לָקַם פְּרִאשְׁתָּהּ הָאֶלֶלִים פְּאִשְׁרֵהֶם אֶת־פְּנֵי לְשֹׁנָה שֶׁלָּח אֹתוֹ לְקָרֶךְ אֶתְכֶם פֶּשֶׁב־אֵשׁ מִן־עֲוֹנוֹתֵכֶם;
ד' וּבְדִבְרֵי אֶל־דָּעַם וַיִּקְרָאוּ עֲלֵיהֶם הַפְּלִגִים מִקִּנְיָהּ וּמִשְׁפָּחָהּ

(כז) לֹכֵם בְּרִאשׁוֹנָה לֹכֵם בְּנֵי הַכֹּהֲנִים וְיִשְׁרָאֵלִים אֲשֶׁר הִמְנִיתִם

אֹת מִשִּׁיחַ חֹלֶה יַעֲקֹב בָּאָה הַצְּמִירָה, אֶךְ אֲחֵרֵי לֹאֲשֶׁר הִשְׁלַכְתִּים חֹמֶה אֲחֵרֵי גִוִּים בָּאָה אֶל הַגִּוִּים וְלֹכֵן הִמָּה סִמְלֹה הַצְּמִירָה הַיִּדְּשָׁלִים — הַקִּים ה' אֹתוֹ מִשִּׁיחַ הַמְּנִיחִים — לְבִרְךְ לֵהוֹם מִנְּכֶרְךְ אֲחִיכֶם בְּנִיכְמוֹת רִמְנוֹתָם כִּי רַק הִנֵּה הֵיוּ סִמְלֹת הַמִּקְוָה לֹא קִינִי עֹלָם אֲשֶׁר עָם יִאֲכֹלֶם — מִרְעוּחוֹכֶם אֲשֶׁר הַכֹּהֲנִים לִצְבֹּת וּכְעִבּוֹת הַעֲגֵלָה הִמָּה הַמִּשְׁמָלָה. —

מבוא הַשְּׁלִיחִים הַשְּׁלֵכִי צִנּוֹר וְשִׁנּוֹ בַּמִּשְׁמֶר. הַסִּמְלָה עַל יָדָה הַשְּׁמִי בַּמִּשְׁמֶר

סִמּוֹן ז'. הַשִּׁיחַ בֶּה הַיְהוּדָה מִקְבָּלֹת הַכֹּהֲנִים, הַמִּקְרִיֹּת וְהַדְּרִשׁוֹת אֲשֶׁר מִקְרֵי וְדִרְשׁוֹ. אֹת הַשְּׁלִיחִים סִמּוֹן ז' — מַעֲנֵה סִמְרוֹת סִמּוֹן. יג. הַשְּׁעִלֵּם וְחִלּוֹ וְחִשְׁבֵּה אֲשֶׁר מִרְאֵי לֵבֵל וְיִמְשִׁי עֹד לְכַלּוֹת אֹת הַיְהוּדִים בְּכַח עַם מִשִּׁיחַ ה' וְנִמְנֵה סִמְרוֹת נִגְדִים. — סִמְלֵם אֶל אֶל הַשְּׁמִיחַ סִמּוֹן ז' — הַשְּׁעִלֵּם לְשִׁיחַ וְחִלּוֹ וְכִיִּם אֲחֵר הַיְהוּדָה לְכֹלֶם. מִלְאִי הַלִּי מִלְאִי כֹסֶפֶת. —

(א) וּבְדִבְרֵי סִמְרוֹת וְיִמְשִׁי עֹד לֹא לֵבֵל לֹא לֵבֵל עַל הַשִּׁיחַ. — וַיִּקְרָאוּ

עֲנִיִּי קָרְבוֹ וְנִגְשׁוּ אֵלֵיהֶם סִמְעַה סִמְעֵה סִמְעֵה. — וְנִמְנֵה לְשִׁי מִרְבּוֹת הַסִּמּוֹן: הַכֹּהֲנִים דִּהִיכֵלָה. וְהַכֹּהֲנִים כִּי לֹא הִיָּה מִלְאִי הַיְהוּדִים כִּי אִם הִיָּה אֹת לֹאֲשֶׁר מִכֵּר בַּמִּשְׁמֶה בַּמִּשְׁמֶה סִמְרוֹת (סִמּוֹן ז') מִשְׁמֶה ז' בַּשִּׁיחַ אֵשׁ ה' הַיְהוּדָה אֲשֶׁר הִיָּה מִמְנוֹהָ עַל כֹּל מִשְׁמֶר וּמִשְׁמֶר מִהַשְּׁמִירִים בַּמִּשְׁמֶה. — וְהַדְּרִשׁוֹת דַּע כִּי בַּמִּשְׁמֶה סִמְעֵה ה' אִם מִלְאִי. מִלְאִי יַעֲקֹב רַבֹּו בִּלְבָדֹה הַקְּדוּשָׁה. הַכֹּהֲנִים אֲשֶׁר כֹּל אֲחִים שָׁמָּה אִם רַעֲשׁוּהָ וְרַבָּה הַמִּשְׁמֶה בַּיְהוּדִים. וְלֹאִם מִן אֲחֵי הַכֹּהֲנִים הִמָּה כֹּם הַדְּרִשׁוֹת אֲשֶׁר מִכֵּרֵם בַּמִּשְׁמֶה. דְּרִיִּן סִמּוֹן ז'. אֲנִיכְנוֹתִים אִם סִמְרוֹ הִיָּה הִיָּה אֲחֵר אֶל סִמְרוֹ כַּעֲבָדִים הַמִּשְׁמֶה אִם הַרִב לְקַבֵּל מִרְבּוֹת אֵלֶּה הִיָּה כַּעֲבָדִים הַמִּשְׁמֶה אִם הַרִב שִׁיחַ. עַל מִנְה לְקַבֵּל מִרְבּוֹת וְלֹאֲנִיכְנוֹתִים הִיָּה סִמְרוֹ מִלְאִי, שִׁיחַ שִׁיחַ צִנּוֹר וְהִיָּה שִׁיחַ לְחַלְמִירִים וְכִי וְלֹאֲנִיכְנוֹתִים מִה רַבֹּו לְבִיכְנוֹתִים לְמִרְבּוֹת דִּבְרֵי זֶה אֲשֶׁר שִׁיכְשִׁיחַ עֲשֵׂה מִלְאִיכֶם וְלֹא יַעֲנִי סִמְרוֹ מִכֵּרֵה? לֹאֵל אֵל הִיָּה וְיִדְרִיִּן לְבִיכְנוֹתִים שִׁיכְשִׁיחַ אֲחֵר וְיִם סִמְרוֹת הַמִּשְׁמֶה לֹא הִיָּה אֲחֵרִים כִּן עֲמִיד וּמִרְבּוֹת מִן הַמִּכְרָה וּמִלְאִי מִלְאִי סִמְרוֹת צִדִּיקִים

לֹאֲחִיכְשִׁיכֶם אֶל־כְּנָבִיא חֲדָה מִקִּנְיָהּ מִקִּנְיָהּ הָעָם: כִּי נָגַם כָּל־כְּנָבִיאִים מִשְׁמֶה אֶל־כְּנָבִיאִים אֲחֵרֵי כָּל אֲשֶׁר דִּבְרֵי הַקִּיָּה אֲחֵרֵי כְּנָבִיאִים הָאֶלֶלִים: כִּי אֲתֵם דָּם קִנְיָ כְּנָבִיאִים וְכִי הַקִּיָּה אֲשֶׁר פָּרַח הָאֶלֶלִים עִם־אֲבֹתֵינוּ פֶּשֶׁב־אֵשׁ אֶל־אֲבֹתֵיכֶם וְנִבְרַכְתֶּם מִקִּנְיָהּ

אֲשֶׁר יִבְרַח מִשְׁמֶה בַּמִּשְׁמֶה מִמִּשְׁמֶלֹה, וּמִרְבּוֹת גְּדוּלָה מִלְאִי לֹא הִיָּה רַק מִשִּׁיחַ לְקִינֵי וְהִיָּה עֲמִיד וְהַסִּמּוֹן מִלְאִי וְיִמְשִׁי עַל סִמּוֹן וְהַסִּמּוֹתִים וְיִם בַּשִּׁיחַ מִמִּשְׁמֶה הַשְּׁמִיחַ, (שְׁמִיחַ יג, ג) וְכֵה דִבְרֵי סִמְרוֹת: וְהַקִּבְלֹן אֲחֵרֵי חֲדָה מִחֲדָה מִבְּרִיִּי צִדִּיקִיא: וְלֹאִם עֹד בַּמִּשְׁמֶה רַבָּה (קִבְלֵם קִד, עג). כֹּל הַחֲדָה שֶׁאִיכֶם לֹאֲשֶׁר כְּעֹלָם הִיָּה הַכֹּל דִּבְרֵי חֲדָה נִגְדִי חֲדָה שֶׁל מִשְׁמֶה. —

(כז) חֲבֵרֶת מִקִּבְרֵי הָעָם בַּמִּכְרָה מִלְאִי (לְכִיכִים יג, יג) אֲנִי אֲדִרְשֶׁה מִשְׁמֶה, וְהִיָּה מִשְׁמֶה בְּרִי שְׁמִיחַ. עֹנֵם כִּיכֵם עַל כִּי הִיָּה בִּלְבָד בַּמִּשְׁמֶה מִקְבָּל ה' וּמִמִּכְרֵי הַמִּשְׁמֶה. — וְלֹאִם הַכֵּר הִיָּה לֹא לֵבֵל עַם כֹּל אִם שְׁמִיחַ אֲשֶׁר אִינִי שֹׁמֵעַ אֶל הַכֵּרֵה הִיָּה כִּי אִם גַּם עַם כֹּל כִּיִּם יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר מִלְאִי צוֹ וְלֹא אֲנִי לְשִׁיחַ אֲלֹי וְלֹאִם צוֹ עַל כִּן מִכֵּר בִּיחַ שְׁמִי וְהַסִּמּוֹת כֹּל הַשִּׁיחַ עַד לִיִּם הִיָּה. —

(כז) וְגַם עֲנִיִּי לֹא לֵבֵל מִשְׁמֶה רַבָּה עַל מִשְׁמֶה לְקִינֵי אֲשֶׁר יִבְרַח בַּמִּשְׁמֶה הַיְהוּדִים וְיִקְרָאוּ אֲחֵרֵי כִיכֵה לֵה' כְּמוֹהָ מִלְאִי וְכִיִּן הַגְּדוּלָה כִּי אִם גַּם כֹּל הַכֵּרֵהִים מִשְׁמֶה וְכִי — אֹת הַיְהוּדִים הָאֶלֶלִים אֲשֶׁר רַבֹּו כִּי מִשִּׁיחַ ה' הַמִּסְתָּרֵךְ בְּקִינֵיכֶם בַּשְּׁמֶה מִלְאִי וְלֹאִם אֲשֶׁר לֹא נִבְרַחוֹ. —

(כז) בְּנֵי הַכֵּרֵהִים לֹכֵם יִמְרֵי שָׁמָּה עַל אֲבִיכֵיכֶם אֲשֶׁר הִיָּה לְפִיכֶם וְעַל הַעֲמִיכֵיכֶם סִמְעֵה כֹּל הַשְּׁמִיחַ, כִּי חֹקֵן כֹּל הַכֵּרֵהִים אֲשֶׁר הִיָּה צִנְיֵי אֲבִיכֵיכֶם מִלְאִיכֶם הִיָּה לְכִיכֵהִים אֲשֶׁר לְשִׁיחַ הַקִּיָּה ה' סִמְעֵה אֲבִיכֵיכֶם וְנִמְנֵהִים הַקִּיָּה בְּרִיִּים עֹלָם, וְנִבְרַחוֹ בְּרִיִּיכֶם גַּם שֶׁה לֹא אִיכֵה בְּכֹהֵם לְשִׁיחַ הַכֵּרֵהִים עֲמִיד בַּמִּכְרָה כִּי אִם בַּשִּׁיחַ קִיָּה מִשְׁמֶה כְּמוֹת כִּלְשֵׁר בִּלְשֵׁן לְעֵלֶה (סִמּוֹן זכ"ג) כִּי שֶׁה בִּרְךְ לֹא אֲשֶׁר בַּמִּכְרָה בְּכִיִּין הַשְּׁמֶה כִּי אִם וְנִבְרַחוֹ כִּי כֹל מִשְׁמֶה וְכִיִּין (בְּרִיכֵהִים יג, ג) וְכִיִּין יג, יג. מִלְאִי וְנִבְרַחוֹ כִּי כֹל הַיְהוּדִים וְנִבְרַחוֹ כִּי כֹל מִשְׁמֶה הִיָּה הַכֵּרֵהִים הַכֵּרֵהִים מִלְאִי מִשְׁמֶה אֲלֹי יַעֲקֹב אֲשֶׁר קִבְלֵם לְבִיכֵה מִלְאִי וְנִמְנֵהִים בְּכִיכֵהִים הַכֵּרֵהִים אֶךְ בְּכִיִּין הַשְּׁמֶה לְמִיכֵה וְהַכֵּרֵהִים בְּרִיִּיכֶם כֹּל צִנְיֵי מִלְאִי (שִׁיכֵה ככ, יג, כ). —

၂၁။ နေပြည်တော်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၀ ရက်၊ ၁၉၆၆ ခုနှစ်၊

השלימים ציוס הבהא. שמועי הדברים היו רבים אך מלה אשר האמינו ובשרו לעונותם בקהל רב ובמזל ישרים ועדה ועדה הגדילו לא כמדו למרי קודם היו כמחשבה אלפים ומעלה עדם היו רבים אשר במחשבה צאו אל האמונה. —

(ה) במסחרת כאור בקר השכנינו לקוט למרוץ משפטים ולגמור ציוד

יונים. — והוקנים ראשי סנהדרין וביט דין לזון אומם צבוח דין על פנעם וחמור, כי כפי דעמם היו אלה האלמנים נכבדי שער ובענין כהאל זה לרין לאתם סנהדרין גדולה כלהמריין בנמשה פרכ' א' דסנהדרין. והסופרים הקהלם הסבורים פה היו סופרי הדיין, הסנהדרין יסמ' כמלי גורן עגולה דרי עזיאל קהלן זה חמ' זה וטרי סופרי הדיין עומדין לפניס חמור ומינין ואמר משמאל, ומימיני דברי הנזכר והמזוויני. — ויקהלל אשוי סנהדרי הבדלה לא היו חמור ופסעם צירושלים במקום המקדש רק צעם שאוי צריכס להסתרץ ומקללין רענ"ס פרכ' ב, מולכות סנהדרין משנה ז'. — בירושלים הסורי וקלם נוסחאות לא גרסיין לה. ולפי דבר הסוכות האקדלה אומם על ידי שליחים ורלים אשר שכל אליהם לבוא מן הערים אשר סביבות ירושלים למען יהיו נכונים ליום המשפט, וברירושלים דייקא כלהמריין בנמ' ר"ס (לא, ע"א) גלמה סנהדרין (סרעניס שנה קורס סחרץ) מלשבת הרוח לחנות ומחנות לירושלים לרבעה וכו'. —

(ו) וחנן הכהן הגדול ופי' וחסד הכהן ה' פי' היה

כִּסֵּף וְחָן מִמֶּנּוּ וְהִוא כִּכַּר הַבְּהֵל עִמָּה כִּסֵּף אֲחֵרִי כִּסֵּף וְנִימִיִּים הֵלֵל בְּשֹׁמֵר
מַלְכוּת לֹא־יִסֵּם — (עֵינִן לֹקֵם ג', ז'. וְחֶמֶן ית, יג. וְנִימִי כו, ג.) — וְיִחְזֹק
לִי רֵשֶׁת קֶלֶם הַמַּעֲלָרִים הִוא ר' יִחְזֹק בֶּן יִצְחָק אֲשֶׁר חֲמִדוּ עִלָּיו, בְּמִתְרֵה כְּמִלָּה
זֶה הַחֲבִיבָה (מִטָּה מַעַן) וְנִחְזִיק הִוא זִקְנֹהל עֵנִי דָוִד שְׁלֹא הִקְרִימוּ אִדָּם
שָׁלוֹם מַעֲלָרִים (נִכְרוֹת ימ.) וְיִשְׁעֵה הַמִּיד בְּצִלָּה שֶׁל הַכֵּל וְדוֹרֵשׁ (פִּסְחִים כו.)
וְאֲרַבְעִים שָׁנָה קָדִים הִתְרַבֵּן נֶגֶד בְּדִלְתוֹת הַהֶרֶל (וִימָה לט.) וְהִוא מִתְּלֹאֲלִי
הֵלֵל וְשִׁמְעִי (אֲבוֹת ב.) וְהִוא קָדִים לִמְלָכוֹת (נִיטָן ימ, טפ"א.) וְחֵי כְּמוֹ
מֵאָה וְעִשְׂרִים שָׁנָה. — וְכֵל אֲשֶׁר מִשְׁפַּחַת הַכֹּהֲנִים הִסְבִּיחַ מִתּוֹת אֵלֶּה
קִקְבִּלָה? לֹא מִדְּעִי: וְאֵלֶּי עֵינֵינוּ כָּל אֲשֶׁר רָאוּם הִמָּה לְדוֹת מִשְׁפַּחַת
הַכֹּהֲנִים, כִּדְלֹמֵרֵינוּ בְּמִסְדָּרֵינוּ (לג ע"א.) אֵין הַכֵּל כְּשִׁרִים לְדוֹת דִּינִי נִשְׁפֹּת
אֵלֶּה כְּהִנִּים כְּהִנִּים וְלִיִּים, וְיִשְׂרָאֵלִים הַמִּשְׁאִיִּים לְכֹהֲנָה (הַנְּחֻמְסִין יו"טוֹיִן
לִפְסָחָה לְנִחְמוֹסִין לְסָהִים כ"ט.). וְכֵן פִּסְק הַרְמְזִים פִּרְק ב' מִהַלְלוֹת מִסְדָּרֵי
כִּלְכֵּל א' עוֹרֵץ. —

[illegible]

צמחאים, צדוקים על סם צדוק וריחוחים על סם ביטוח, והיה נמשמחין צלילי כסף. וכלי זה כל ימים. ושם צמח' דמלק דף 4' שאלו הצדוקים לרוב גמלאה מנין שהקדושים צריך הוא נמיה נחום? אמר להם מן המורה ומן הביטוחים ומן הכמחזים ולא קבלו. וממנו. והכרחו מה להצריך דברי ספר הראשון הוא למצטר מלאי. (ספר כב, ג.) שהיו הצדוקים מנלגשים על הדוח אלמנה נשבעה. אחים אל מי חסד צמחיה וצפרק כב' מן הספר הוא אשר לפני מנצח לך נאמר שהיו סופרים צמחיה המוחים, ונמלאות המולכים. גם יורק הבין כסב צמפרו (ספר יח, ספר כב.) כי הצדוקים יכחשו השאלה הנפש אחרי נמיה המגן.

(ב) **בראשית** עקרו צווי על הרע המוחלט ועל הרעטה המלאכות והאגיות נפש והוא כמו כי יתחנץ לברי (מחלים עג, כח.) או והקצר נפש. וישו כון הסורי במרמזו: כד מחמחזין. — והנידן יבשוע'ל ציטע הוא ציט הכל, ועינו כי האלקים אשר כמו מקומם המים נקמו במעמלם להטות לו העם אחרי דעתם, ונמנע הסמו והלמו. רבים משרם אנוס כוכס במים המים, אכן בלמם אחרי כי קס יטע מנין המים והיה כמר המקומה אז. המלו רבים וכן שלמים לחאין באפשרים המקומה בכלל על כי משרה לוקנו קס, ועל ידי מקומם משרם ה' בלמם המשרה לעמים כי גס המה יקומו בעם רלון אשר מרע לו לברו. —

(ג) השועים על כי תרו פי המהרין והגורו ונצרו בצורה לרק
בשם יועי. — עד המחרת לטעמים כאשר יאור חוס לרין. — היה ערב
חשפט המהרין שלא לטעות דיי נפשות בלילה (מהרין לר, עמ'.) (רנ"ט)
פרק יא, חלומות מההרין בלילה ח'.

(ד) אֵךְ עָנִינוּ לָךְ הַמַּהֲרָרִין שָׁמוּ אֵלֶּה הַפְּלִלִיּוֹת, עַל הִי צִמְרוּ לָרָקָה מִחֲסָדֶיךָ בְּרָכָא רַב, בְּמִשְׁמַרְךָ, כָּלֵל זֶהוּ וְזֶהוּ לָךְ דְּרִירִיתִּי אֲשֶׁר אֲבִי שִׁרְשִׁי בְּלֵב עוֹמֵרִישִׁי, וְרִבִּיתִּי אֲשֶׁר שָׁמַע הַצִּמְרָה הִי נִמְנָה וְכִי לָרָק וְאִמּוֹנָה וְיִצְרָרִית הַפְּלִמּוֹת הִי יִשׁוּעַ הַמִּשְׁחָה הִיא הִיא אֲשֶׁר תִּיעֶד עֵינֵי קִדִּים לְאִמּוֹנָתִי לְהוֹדֹת מִשְׁחָת אֵלֶּה יִעֲבֹד: — וְשִׁמְשֵׁר הַפְּלִיטִים אֲשֶׁר כָּמוֹ צִרְרִית הַמִּשְׁחָה עַל יָדִי

כי גם אין שם אחר פחת השמים כענין בין בני אדם אשר בו צריך דוא כי נשע; י רכזו אותם ארצות פסחים ויחזקו ויבכחו ויגו כי אנשים לא לפורים הם והיושם בן אברהם ויפירו אותם כי עמי ישע ויהי י אף פראותם ארצותם ויפרא עמר עפרותם לא היה להם מאמה לדבר גורם; ויבאשר אף אותם לצאת לחזק מן הספרות ויחזקו אלו עמי רעור; שו לאמר מרעישא לאנשים האלה שן כי אמן את נדע נהיה עריותם גליי לקל ישיבי וישיבם ולא נכל

אדם נחם אלהים כי אם שם משיח לקרנו אשר היה מושג לבושינו מנינו קים, בערס ברים וילדו אשר לפני השמש ינון שני. —

(יג) ובראותם עיני כחש שמו כי לא ייראו ולא יחמו נכל אים להוריע כי נאמנה אם אל דומם ואם אשר בקרב לבבם לא יאטו כי חמת וסנה חכם. — לא לשורים אלה הפרטים וסנהים גאום לבט

ומשבו כי כל אים אשר מורסם והכמתם כמותם לא לומר אים בגדר האנושי ובגדר ה' עליו לא ירם. — הוריש שם היה נמלא לרוב צמלנו ועקרו צלון ויין אים לא ירע ספר וסנה מולח השם והשאל על דרך הצטרפות גם על

כהן אשר אנו כהן הגדול לקרוא אומם כהן הוריש כלומר פחות וגרוע צמלה מכלל הגדול. — כי עם ישוע דוד כי היה יושב נוסה גם כי הוא הוריה להם ומשפרי כמצי הקודש כי עליו נבאו כל הנביאים ובי לבס יחזק כשמרי כאשר הוא יעמוד לנין לקדם וכמה לא יראו מכהים ומשפוס והורישם אף לומר קשט אמרי אומם, ובי נכבוד האלון גדול העצ מרעם. —

(יד) הרפא אשר לא יכול לטע כמות רבליי וכמה באין משפן ומשפיה עמר ככרה אולם — מה לדבר נגדם לחם אם אשר נעשה חמם השמש לפני כל קהל ועדה ולעזי כל העם אשר ילכו ויבאו אל מקדש ה', לא וכלו. —

(טו) לחוצה, אחרי כי שמו ומקרו אם הפרשס הולאיה אל מדר אשר לנען לא ישמע השפא והממן של הדיקים. —

(טז) מה נעשה לא היה מה לעשות בלזה עונה ישעיהו, כי כל המון העם אשר ירעו כי האנשים האלה שמוים הם ושלה לא נמלה בשפס עמרו ליוסם אם אלה ספרותיו או הכהנים יחפזו לשלם צהם יריסם להמיתם. —

לכחש לחמר לא נעשה המשעה הגדולה האלה על ידם. —

נאקלסן וכל אשר יהי כפולות כפולן כפול; י ונעמרו אותם כפולות וישאלו בארץ ובגדה או בארץ לשם עשייתם אומם זאת; י או פסחים כפולות דום כקדש אחר אלהים משיח העם ויהי ויחזק וישע ויהי י וידע להם קלם על פועל מורה באיש חלה כפול נשע ויהי י וידע להם קלם על ולקלעם וישאל כי בשם ישע כפולות הנארי אשר אותם החלקתם אתו אשר האלהים הקים אתו בשם כפולות כפולות נאב ויהי כפולות שקלם; יא ויהי האין כפולות כפולות כפולות אשר כפולות לקלעם כפולות יא ויחזק בארץ אחר החלקות

(יז) כחודך על כי ישבו כמלי מור עגולה כאשר נאכרו למעלה. — ויחזקו כי כל דין לרין דרישה ומקריס אחר דיו מנחם ואחר דיו נפשו (שם פרק אחר דיו, מנחם). —

(יח) רוח הקודש הוא אשר כחן לו הכה והעו לרוב נדר ראשי העם ולא נעם. —

(יט) נחקרים עיני אם האים אשר היה באין כח ואלו לעמוד וללכת, הוא הסבה כי העמדתו מה על כי כפולותו ונכריי כפולות אלהו ועשיו לו עונה כפולות ולו מנחם רעה חמם הסבה אשר עשיו עמו. —

(כ) יודע להם כולכם או מדעו כולכם אם אשר חסדו מה כפולות למשפט, אשר לכל לעמם נשפסו אלהים מוקדיו ומרומיו וכל עם ישראל הנאבים מה לשמוע אמרי פרכי כי לא נכפסנו וכפולותי כפולות זאת כי אם בשם ישוע המוציא אשר הוא משיח אלהי יעקב אשר אומם הצלבתם, ועינו מלחם והוקדשם על העץ אף אלהים לא כחן חסדו לראות שמה ולא עוז לשלם כפולות הקינו

אחרי מוחם לעם הנחמים כחמו לו שלון ועו על פסחם. — הוא אשר כחמו ונכפולות נאב ויהי אשר מרע לכס כולכם מני או, לפניהם כאשר צריח וכלם. —

(כא) אכן הנאמנת היא אשר צה מלחמתם וכאין ומחו משפיה נעמיסם נמנה לאין חוקה וגדולה אשר חוקם לפניהם למוק על דיה כל אצניי ושלכות מורס ככלי אין ספק כי, עמלה כעם על כולם להיום למשפן לכל היצום. — וכאשר נאמר פניי יסד באין אצן וכו'. —

(כב) ולשון חרדעו כי לא כחמו או כחם אחר שפוליו אם ואם אחר אף כי משועה אשר נקראה להושיע ארנו גם לא נלאך ולא מול או שר כחן לחשובה

וְאִנִּי וְשִׁמְעוֹנִי: כֹּה אָדָּר דָּם פֶּאָשֶׁר גָּעַר עוֹד בְּסִי שְׁלֹחֵי אֲתָם
חֲפָשִׁי בְּכָלִי מַעֲנֵא מֵאֲמָקָה אֲדָר גַּעֲשׂוּ אֲתָם פֶּעֲמֹרִי דְּעָם פִּי
רַבֵּל בְּכָדִר אֲחִי-דִּיאֲלֵיִם עַל הַתְּנִידָה; כִּי פִי יִתֵּר מֵאֲרִבְעִים
שָׁנָה דִּיהָ רֵאשִׁי אֲשֶׁר הָיָה בִּי אִתָּה בְּמִקְרָא הָיָה; כִּי בְּאֲשֶׁר
שְׁלָחֵי דְּחָפְשִׁי הִבְאִי אֶל־אֲשֶׁר לָהֶם נִסְכָּרִי קִרְי־אֲשֶׁר אֲמָרִי
אֲלֵיהֶם דְּאִשִּׁי הַכְּפִיגִים וְהַתְּנִידָה; כִּי דָהֶם פֶּאָשֶׁר שְׁמִיעוֹ נִשְׁאֵר
אֲחִי-קֹלֶם בְּכָלִי אֲדָר אֶל־דִּיאֲלֵיִם וְאֲמָרִי אֲדָרִי אֲחִי-דִּיאֲלֵיִם

ולא דזכר דלק בקהל רב ומקומהו וממיו כמנהל לא להיס ונעשה רעה גדולה
מוחל מלשך שמע חללים. —

(כא) באשר ראו חלל הסבבים והכבדים היושבים ראשונה כסאות לנים

דוד כי לשיב כחם כי המבוס האלה לא נגברה יחמו ולא יסמו חמור נהרמים
קולם וכפירם עלים יסמו געור עוד במ לעק עלים עור נחשם כי כרוב
לעקור יכעו מפנים וישימו רסן ור למו פנים ולא ישימו כחץ קולם. —
בעבור חללם אשר שמעו ורעו כי על לא חלם עשו ויעשו ובי על כי פעלו לרקח
וגדלותם בשם ישוע המשיח כל הימים הזה. כי חלם חמו כבוד ומהלה לאלה מרום
אשר מלא עמו מקדים אשר יעל לשלח משיח צלצלו צללמות חומים. להצטרם
ישע ולהסם הפסע ולהמית ברומ פסמו הרשע. —

(כב) כי מחלל האדם היה לא היטה נחמול עלנשם וכאשר בזה פחלום

כן חלק ומשך בשבד למו עלומיו כי אם יחור מארבעים שנה עמר בעיניו הנגע,
מחלמו לא רפואה ולא נמלא מזור וחרפה לה, לשוא עמלו רפואי חללי להצירה
מעלו חן יד חללים עשמה פלא על כי לוי סעו וממשלה למנזם ולרשוא אם
אשר אין כחם חס, וזה חס. חלמן כי האמנים האלה לא אם השולה על רוחם
ידברו כי אם מרום ממוס יחלך מפעם רוחם לעשות גדלות ומלכות אשר לא
נבראו בכל הדרך גבר כל עמם. —

(כג) ויפסדו: שני הפלחים הנאמנים האלה פטרום ויחמן חללי חל

המקום בו חללים נקבלו והגדו להם חס כל הדברים אשר דברו חללים חסו
הסנהדרין ומה עמו חללים. —

(כד) וישאו את קולם: להחלל למען יעמוד ליוון דקדק זכר להם

והמלכה אחס רשום, ויכן להם כח ממוס עמו דבר דבר ולשך דקדק נקבל
רע גבר מלכים וגבר היס ולא יבוס ולבס לא ויחך מני ר — ששים וחרך
וחס חס אשר המה כולם עדים על עמו כמו חקפו וגבורתו על כי חס הכל

לְבָרְשִׁי: יִי אֱוֹלָם לִמְעַן לֹא יִפְאֵץ עוֹד יִתֵּר דְּעָם גָּעַר נִגְעָרָה
בְּסִי לְבָרְשִׁי וְיִסְמְנוּ לְדָבָר עוֹד פֶּשֶׁם חֲנוּ אֲחִי-לֹא לְאֲחִי-מִפְגֵּר
אֲתָם; יִי וְקִרְאֵא אֲלֵיהֶם וְיַעֲזִיבוּ בְּסִי לְבָרְשִׁי וְיִשְׁמְעוּ פִּלְלִי גַם-
לֹא לְכָפֹר בְּשִׁם יִשְׁמְעוּ; יִי וְיַעֲנוּ פִּמְאִים וְיִחַזְקוּ וְיִאֲמָרוּ אֲלֵיהֶם
אִם־יִשְׁרָאֵל דְּהוּא לְפָנֵי דִּיאֲלֵיִם לְיִשְׁמְעוּ אֲלֵיהֶם יִתֵּר מֵאֲרִבְעִים
שָׁנָה: כִּי לֹא נִסְכָּר אֲמָרֵנוּ לֹא לְדָבָר אֲחִי-דִּיאֲלֵיִם אֲשֶׁר

(יד) לא יפאץ: כפלותם אשר עשו מספרה אל חספי עבדים אחרים ומלכותם

ושאר מלכותם ויכירו כי לא נזכר היה כי עם משיחם למח לו עם עולם אשר
לא יכרת כי אם גם אחרי קומו ישמע שבעה דום קישו מנכון שבו על חלל
מלכותו ושלוחו ויחזיקם עמו לעשות. נגד בני עמם גדלותם ומלכותם אשר לא
נראו ולא שמעו מיום הוסדה הארץ עד היום הזה. — געור נגועה פטרום
ומהרים למען יסורו מן הדרך הזה אשר בו עד הנה חלו בשמים כסלים נעמוס
ומקומם כנענים חללי יעקב אשר היונה והולל כחמך מן הירקס. — מה גדל
עובדי המכונים האלה ולבדם העקש. הנה צעיריהם ראו אם העומת אשר נעשה
באים הקרפא בשם ישוע משיח לרקנו גם שמועו והאומי אם משרים השלמים
על מקומם ממש יהוים וכל ואם לא חלו להאמין אם אשר מוסר להם
וגם לא לחקור ולרדוף ויעזבו חס הדבר הנספא הזה. —

(יז) ויקראו אחרי כי שמו נרמס וראו כי חן חלל רים להציל חס

האנשים האלה כנענעו ולכרתם על כי לא עשו עול הסדרים. לדבר יפה מלגם
הסודי דלגמור לא נשללון לא ודבר כל דבר יעבר עלהם מזה ישימו מחסום
למו פנים, יעמדו כאדם חלל ולא יתנו עוד בשם ישוע. —

(יח) אם ישיר: כל הגדולה אשר לבס הכהנים וסנהדרין חלל חן משיח

חללים האלה והוא הוא הנכון עו ומעלמות להשפיל על כנס למען חלמור
אם העם אם הישר צעירי ה' ואם אשר בלה במורם, חן אם חס חלמור וחורו
אשר נגד מורם ה' ואם אשר יסיו לא לזה ולא עלה על ראו וחמור חס פיהו
נולדן לבס העם והמשרים? לא נכון לבים אשר ימורה אם פי חלמור דבר עור
בשעו ולחללם בשעו והדר אשר רק לראוי ולחשפי שמו כחן. שפסמו ממוני
כמוסם ונעמם כי חמו חללק. —

(יט) לא נברל. אין חס מעלור ברומו לכלל בקרבו דברי חיים אם אשר

עיניו ראו ולא זר ואם אשר חונו שמוע והקיצו ואם נעים מחסום לנו פיו

פָּקָם: לֹא כִי גַם-לֹא אֶחָד הָיָה חֹסֵר פְּנִיָּהם כִּי קָל-אֲשֶׁר הָיָה קָלִי שְׂדוֹת אוֹ כְּתוּבִים קְבָרֵי וְהִבֵּיאוּ אֶת-מִצְוֹתֵי דִבְמִצְוָתָם: לֹא וְשָׁמַע קְרֹנְלִי הַשְּׁלִיחִים וְיִחַלֵּק לְכָל-אֶחָד פָּסִי אֲשֶׁר הָיָה אֶתְרָה לְאִישׁ: לֹא וְיִסִּי בְּקִבְיָהָ מֵאֵת הַשְּׁלִיחִים בְּרִגְבָּא אֲשֶׁר הָיָה מְחַבְּבִים בְּרִגְבְּהָהּ לֹאִי מִפְּחָדִים מִמֶּלֶךְ-דָּנִיִּל: לֹא פִּי אֲשֶׁר הָיָה לֹא שְׂדֵה קְבָרֵי וְהִבֵּיאוּ אֶת-דִּבְמִצְוָתָם וְשָׁמַע קְרֹנְלִי הַשְּׁלִיחִים:

(לד) לֹא אֶחָד הָיָה צָהִב אֲשֶׁר לוֹ מַחְסוֹר כֹּל דָּבָר כִּי כָל אֲשֶׁר קָנוּ הָיָה לְכֹלם, וּכְרִיכָה רַכֵּשׁ וְקִינָן בֵּין הַמַּחְמִישִׁים כִּי רַבְחָה אֶתְבָּחֵם אֶל הָאִשִּׁים לְאֶחָל חֶלֶק כְּחֶלֶק עֲבוֹדָה וּמְנוּחָם וְקִינָן, וְכֹאֲשֶׁר הָיָה לְקִינָן מִלְּפָנֵים מִהֲסַפְּעָה מִמֶּנֶּה מִסֵּם אִם אֲשֶׁר לֹא עָמְלוּ בּוֹ לְהַרְיוֹת אִם נִפְסִים: כֵּן לֹא רַחֵם הַחַיִּיבָה עַל כֹּלם לְמַלְאָךְ קִין וְשָׁבַל טוֹב צַעֲרֵי אֶלֶיִם. —

(לה) לְרֹגְלֵי הַשְּׁלִיחִים הַכֹּסֶף אֲשֶׁר קָבְלוּ בְּמַחֲרֵי שְׂדוּתָהֶם וּכְרִיכָהֶם לֹא לָכֶרֶךְ צִדִּים אֵף לֹא עָנוּ בְּצִלָּהֶם כִּי אִם הִצִּינוּ בְּכֶסֶף אֶל הַשְּׁלִיחִים לְמַעַן הָיוּ יָקִימוּ בְּמַחֲרֵי אֲשֶׁר יֵאָמַר לְכָל אִישׁ וְיִחַלֵּק לְאִישׁ לְשׁוֹ מִחֲסוּדוֹ, אֲשֶׁר לֹאֵם מִשְׁפָּחָהּ בְּזוּלָה צִיִּים וְנִמְנָה לְרִגְלָהֶם הִרְצוּ לָמַת מִלְּפָנֵים חֲנוּ לְאֲשֶׁר לֹאֵם לוֹ כִּיֹּא מִשְׁפָּחָהּ קָטָנָה. —

(לו) וְיִסִּי שֵׁם יוֹסִי בְּאַרְבָּעִים עֶקְרֵי צַעֲבָרִים וְיִסִּי (וְנִגְלַע הִפִּיָּא בְּצַבְרָה) מִנְּחֵר לְרֹכֵץ צַעֲבָה וְנִחְלָוָה. — בֵּר גִּבְיָא שֵׁם נִבְיָא בְּחֶלֶף לֹא יִמְלֵא: בְּחִלְמֵהּ כִּי אִם בְּחִסְפָּתָה דְּפִסְתִּים (פִּרְקָה ג') שֵׁם נִבְיָא צִיָּא. בֵּר נִחְבָּה כִּי הִנְצִיָּא הַמַּחֲרֵי וּמִלְּפָנֵים אֶתְרֵיהֶם יִמְנָם הָאֵלִים עַל מַעֲמָדוֹ וְרַב עֲלָזוֹ הָיָה כִּשְׁמִיחָהּ אֲשֶׁר מְבֹאֲהָהּ כִּי לֹא לָלֶחֶ וְיִרֵד וְיִחַלֵּק וְכִי אֶתְרֵיהֶם לְאִישׁ שְׁלֹם וְלִדְקָיָה. — מִצְוָתָן קוֹסְרוֹם הָיָה הַמִּכְרָה צַעֲבָה מִקּוּס בּוֹ יִגְדֵל יוֹן טוֹב וְיִקְרָא יוֹן קִפְרִיסִין וְלִרְעִים קָלִים הַמַּעֲבָרִים הָיָה הַמִּכְרָה צַעֲבָה הַקֹּדֶשׁ צַעֲבָה כַּמִּחֹר. —

מְבֹאֲהָהּ ח — הַ מִּסְפָּר כִּי גַם אִישׁ אֶחָד שָׁמַע חֲנִינָה מִלְּפָנֵי אִם לָכֶן לָמַת מִלְּפָנֵים אֲשֶׁר לוֹ לְרֹגְלֵי הַשְּׁלִיחִים, אֵף הָיָה וְחֲסָדוֹ יִחְדְּדוּ שְׁקָרוֹ בְּחִלְמוֹתָם וְנִחְסָדוֹ וְשָׁמַע כִּשְׁפָּתָהֶם מִן הַמַּחֲרֵי אֲשֶׁר לְקִינָן צַעֲבָה וְחֲסָדוֹ הִרְצוּ מַעֲרָם עַל אֲשֶׁר שְׁקָר וְכִשְׁתִּי כִּי לֹאֵם אִישׁ בְּקֶס מוֹרֵד לְמַחֲרֵי שְׁדֵה, כִּי שִׁפְשֵׁף מִמֶּלֶךְ לֹא קִס רִחוּ בּוֹ. ח — יִרְאֵה גְדוּלָה מְלָא עַל כָּל הַשְּׁמִיעִים אִם אֲשֶׁר נִעֲשָׂה. וְיִהִי כַּאֲשֶׁר אֲשָׁמוּ קִרְבָּה אֶל מַעֲרָם וְכַאֲשֶׁר שָׁלַל אִמָּה עַל כֹּסֶף הַמַּחֲרֵי אֵף גַם הָיָה כַּמִּחֹר כַּעֲבָלָה. לֹא גַם הָיָה מִמֶּה מִחֲסָם. — י — טוֹ כֹּל הַשֵּׁם רִחֲמִים כִּי הִי הָיָה כַּעֲבָלָה

בְּמִקְוִים אֲשֶׁר הָיָה נִקְרָאִים בּוֹ הַקְּלָאִי קָלָם רוּם כְּקוֹדֶשׁ וְיִדְבָּרֵהּ אֶתְרֵיהֶם הָאֲלֵהִים בְּמִקְוָה: לֹא וְלִקְרֹמֵן הַמַּחְמִישִׁים הָיָה לֹא אֶחָד וְנִפְשׁ אֶחָד וְגַם לֹא אֶחָד אֲשֶׁר כִּי מִאֲמָרָהּ מִקְוִיָּתָא שְׁמִיָּהּ הָיָה כִּי אִם-דְּכָפַל הָיָה לָהֶם מִשְׁפָּחָה: לֹא וְכִנְבֻּקָהּ מְדוּלָה קָתַנָּה הַשְּׁלִיחִים מְעִינָה עַל-תְּקִיפָתָהּ הָאֶחָדִין יִשְׁנַע וְיִחַן מְדוּלָה הָיָה עַל-

וְהַמִּקְוֶה, עֲלֵיהֶם יִשְׁמַע שׁוֹמְרֵיהֶם כְּסֹלם צַחֲסָם כִּי לְשׁוֹלם יַעֲמִידוּ עַל כִּי הִי שִׁחַר בְּלִיָּן, הַמִּקְוֶה הָיָה מִיֵּשׁ מִהֵרָ וְחִנְעִינָה וְיִחְרַב וְיִפְרֹס בְּקִלְקִיף הִי עֲלֵיהֶם וְאֵל אִשׁוֹ וְחִמְחִמוֹ הָיָה הַמִּקְוֶה הָיָה אֵלֵינוּ, וְכַאֲשֶׁר הָיָה בְּכַסּוֹ עֲשֵׂה גְדוּלָתוֹ וְנִפְלְאוֹתוֹ לְהַרְעִיִם בְּאֶחָד בּוֹ עָמְדוֹ מִמְּקוֹמָהּ וְעִמְדָהּ וְיִסְתַּלֵּן, בְּכִשֵּׁי וְיִפְרֹס רִאשִׁי הַכְּסָבִים וְהַמַּחְסִירִין אֲשֶׁר יִחְסְרוּ עִמָּה כִּי הָיָה עָמְדוֹ הַשְּׁלֹם וְיִשְׁעוֹ כֹּל אֲשֶׁר זָקֵן לָכֵם יִשְׁוֹאֵם, אֵלֵינוּ יִרְעוּ אֲשֶׁר הָאִמִּינוּ בִּי וְנִחְשָׁמוּ מִלֵּאָה כֹּלָם רַחֵם הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר מִן לָכֵם עֵנוֹ וְהַמַּחְמִישִׁים לְדָבָר דָּבָר הִי בְּאֶחָד מִשְׁפָּחָה נִגְדֵּי מַלְכִּים. וְכַלְלִי אִמָּה וּפְחַד מַפְסִי הַכְּסָבִים וְהַמַּחְסִירִין אֲשֶׁר גְּדוּרָה עֲלֵיהֶם כִּי יִשְׁמַע מִחֲסָם לְמַעַן שׁוֹאֵם. —

(לב) וְלִרְחִיבָן אֲשֶׁר נִחְסָדוּ וְיִסִּי עֲלֵיהֶם וְנִחְסָמוּ וְלֵאמֹר עֲמוּסָם אֲשֶׁר מִסְפָּרֵיהֶם הָיָה כְּשֵׁם הַמִּזְוֶה רַב. — לֹא אֶחָד אֵף כִּי הַמִּנְחִים הַמִּנְחִים הָיוּ בְּכָל זָמַם הָיָה לְכֹלם לֹא אֶחָד רִצְוֹן אֶחָד כִּי כֹלם רַב כְּבוֹד. אֲלֵהִים וְנִלְמָה הַשְּׁמִיעִים בְּקָדְשׁ לֹא עֲרִינִי וְנִחְמִידִי הַמִּזְוֶה, אֵף לֹא קִנְיָה וְאִמָּה. פִּרְדוֹ אִישׁ מַרְעִיבֵהּ כִּי אֲלֵהִים הַמַּחְמִישִׁים רוּחַם וְנִפְסִים, לְהַיּוֹם כֹּלם כְּאִישׁ אֶחָד וְלַעֲוֹרָה אִישׁ לְרַעֲבֵהּ וְכָל קִינֵי אִישׁ בֵּין צַעֲבָרִים בֵּין בְּכֶסֶף בֵּין צוּרָה אֲשֶׁר לָכֵם דָּמָה כִּי הָיָה לְכֹלם מוֹכִינִים, כֹּלֵם יָקִימוּ חֶלֶק וְנִמְלֵא בְּכֶסֶף כַּעֲשִׂיר כְּרַשׁ כַּעֲבָה חֶלֶק כְּחֶלֶק יָקִימוּ כִּי מִלְּפָנֵים אֲלֵהִים בָּלוּ כֹל הַקִּינִים הָאֵלֵה וְהָיָה אִם אֵל לְכֹלם וְכָל אֲשֶׁר צַעֲבָה בְּכֶסֶף נִמְוִי יָקְרָא וְיִחַ מִמֶּנֶּה מִן, אִישׁ אִישׁ כְּשֵׁי מִמֶּנֶּה חֶלֶק. —

(לג) וְכִנְבֻּקָהּ גְדוּלָה אֲשֶׁר הִלְכָה וְגִדְלָה וְיִסִּי בְּחִסְפָּתָם לְשִׁמּוֹם אִמָּהֶם וְחִסְפָּתָם בְּצַבְרָה. יִשְׁוֹאֵם תְּחִינָה כְּמוֹ עֲדוּת וְנִשְׁבְּרוּ לִדְקָ. בְּקָדְשׁ רַב כִּי יִד אֲלֵהִים אֲשֶׁר לֹא נִשְׁבַּח לְשִׁמּוֹל כְּשֵׁמוֹ עֲדוּ עֲמָהֶם כְּכִימֵי קִדִּים כִּי הִעֲרִידוּ תְּקִיפָתָם כִּי שְׁבַר צִרְיָתוֹ בּוֹר וְקִס מִנְּחֵי מִמְּחִים, וְלֹא כְּלָמוֹ מִמֶּה לְשׁוֹם אִם אֲשֶׁר עֲרִיכָהּ רִחוּ וְלֹא וְיִרְאֵה עֲלָרָה בְּקָרְבָּם אִם אֲשֶׁר אֲלֵהִים לֹא וּפְחַד עֲלֵהִים כִּי נִשְׁבְּרוּ וְיִעֲרִידוּ בְּקָדְשׁ רַב מִקְוִמָתוֹ נִגְדֵּי שׁוֹנְיָיו וְנִחְמִידֵיהֶם בְּמִקְוֶה אֲשֶׁר הִלְכָהוּ בְּכִי עָנוּ אֲשֶׁר כַּמִּחֹר וְיִחְמִידוּ כִּי הָיָה כַּאֲשֶׁר הָאֵלִים וְכִי צַמְחוּ מִן כְּמוֹ גַם לָכֵן לֹא מִחֲבָה מִקְוִמָתוֹ. —

**אֶת־לִבְכֶּךָ לְכַנְּקֶה לָרוּם הַקָּדֵשׁ וּלְנֶאֱלַ מַמְדִּיר הַשָּׁמַיְמָה; וְ הַאֵם־
לֹא מְרַשָּׁאֲדִי לָךְ לְשִׁמְרַ וּבְרַמְבְּרִי בְּכַנְּקֶה לְשִׁמְדֶּה הָיָה מַדְדִּיָּהּ בְּיִי־
שִׁמְכָה בְּלִבְכֶּךָ אֶת־הַמַּעֲשֵׂה הַזֶּה לֹא כִנְבָה לְאַנְשֵׁים בְּיִי־אִם־
לְאַלְדִּים; ה' וְקִשְׁלֵנִי חֲנֻנִיָּה אֶת־הַיְדִּבְרִים הָאֵלֶּה וַיִּפֹּל וַיָּנֶנֶע**

טוב ולמען יצחק ויצחק היטב בין טוב וצדק רע, לכן הוא על האדם לעמוד
פסחיו לבנו בין רום טעמים יצא בו ופרץ חיות ידריך צנצנולו ואלוהי אומר
החכם (משלי ל, כג.) מכל משמר נצור לבך כי בטטו תוצאות חיים, הטעם
והמחשבות הטוב בלב האדם ואמר ימר מכל לטובי יקר וטובוהו מלכים השמורים
הטוב, שומר ולאור לבך כי הוא מקור והאלוהים הטובים, והספק בין חוללות הטובים
הוא חוללות הטוב אשר חצה על ידי השטן. — ובחלונות ימלאו מחמורים כללה
לרוב אין אדם חטא אלא אם כן נכנס בו רוח שטום (מס' סוטה). ואז על
אדם נחמנבד יעלו. בכל יום ומצבך המעט (מסכת נב). לכובר לרוח הקודש
כי מעל צדקוהו אלוהים בהכרח ממור השדה למחמורים אצוהים אשר אין איש צדק מעור
וכאשר חומר בחוריה וי מחלל לער לא יהיה כך חטא מולא שסטר שחמור
וטעמים כאשר חרם לה' אלהיך (דברים כג, כג.). —

(ד) ובחמכרד ענינו ניי שיוף צמחירה האם אם לא וזון לצד השא
אומר דבר הרע הזה? בלא השדה היה קי ואין איש צדק מידך כי חמכר
והקדשהו או למכרהו ולמס הממור לעניים. גם אחרי אשר מוכרת השדה עוד
יכלה לעשות עם הממור כל אשר מחשך, אך עמה כי בלא אלו לאמר כי מוכרת
סך ומלצה לחם ומסריו לעניים וכבשם והלל מלך בין הממור צענדריך או
שקרים בלחמך כי בלא שקרים וטמם בחמך מעשך חמכם כי אלהים לא
רע ולא יראה וזה ולכן בלחשים כוצם, גולה מעמך עד מחור על כי נדד ה'
חממם וכלשר הוכים עליו אם בני באמור אם יחשא איש לאיש ופללי
אלהים ואם לה' יחשא איש כי יחפללי לו (שמותל א, ג, כח). —

(ה) וכלשר ראה חנויה כי אם אשר עם צמח בלי הוא לעניו השנים,
ולא נכחד מנבד פסרם או רום חרדה עבר על פניו ולבו לחמו פללות וכללות
וכמחמור הכס שפת אמת חנוך לעד ועד ארנויה לשון שקר (משלי יב יט).
ורגלו לא יעלו כה לעמוד עוד ויפול ארצה וימס נפשו ילאה נחמו, כי חמכרם ה'
שסמו שקר וטעו חמויה ראונו (מס' כג). — השטנים את אלה אשר חמכ
פסיהם היה הוצר הוא בלחמם כי פסרם לא קלו ולא נחמו למרס רק חוכמו
על פניו על מעלו אשר מעל ועל חסכונם לצו בחמם כי אם בחממרים וטעם

**וְ ה' וְאִישׁ אֶחָד וַיֵּשֶׁב חֲנֻנִיָּה עִם־אֲשֵׁמֹה שְׁפִירָה קִבֵּר שִׁדָּה;
בְּ הַנֶּאֱלַ מְרַמְבְּרִי בְּרַעַת גַּם אֲשֵׁמֹה וַיִּבֶּא חֲזָק אֶחָד וַיֵּשֶׁם
לְכַנְּקֶה הַשָּׁמַיְמָה; ג' וַיֵּאמֶר פְּאִשְׁרוֹם חֲנֻנִיָּה לְמֹד מִלֵּא הַשָּׁמַיְמָה**

יד השליחים יראו עוד מפניהם כי טעו גדולה וטפלות. גם הרעו לרפאות אם
המולים, וטעם ירא כל הארץ וכל העם מנציצו הפניו כל מולה וכל איש אשר
יהיה משונה ומחמל לרפאותם למען ירפא וימלא מור ומרופה על ידי השליחים
כי כח משיח אלה יתקב שמר לחינם. —

(א) חנויה: הסך מעשה בר נבא היה המעשה בין חמכיה, פרחשון מוכר
חממם על כי רע כי ה' הוא נחלתו ומממוריו רע כי עשר בים ונחלה לא
יוספיו לאלים מעלה וטלמות וי המה לא יעלו דבר לכן אין כל אשר לו בלב חממ
וכיון על כי כל הלצבות דורש ה'. אך האיש חנויה חפץ להחמל לפי חמשים
במעשה הלצק אשר הוא וחממו יעשו אך לבס לא נכון היה הם חלחשים, כצור
המחממה מחמשים חממו להן דב, אך למולה בין צעניו אלוהים כמו דבר קטן חממו
וכממו וטמו בלחשים, לכן מלחמם הרעה הנחלה כי חמו פחממם, על כן יאמר
מעל הקדמוני ברבות צדק לא יטעו רשע: וברוב חיל השור, לא יחלל רע,
במקום הצדק שם הרשע ובמקום השומה שם הרעה. —

(ב) הן הממור: חממ הכסף אשר לקח ממור שרמו פסרם. חלק אחד
וחממו יורשם ואם. והחלק הוא ספך לקחם צענדריך לקחם לו אם אשר יחמכר
על כי דלה לו פן יבאיו הימים וחמם כה השליחים לעמוד לעיון אלה המממורים
אשר כל עמ ימים רשום יחמו, לכן ספך ללוצר חלק מקחם שרמו צענדריך בטרם
יבאיו יני פסרם. חלק אחד להחמם לפני חמשים כי דרמם לצו חממו לחם
כל אשר לו להגלי השליחים. וחמם כי ירמם אלה השליחים בחלקם חממו צדכר
חמם בלב ולב. חלק עוד מוכר ראה כי שרר כסלו כי פסרם רע אם כל אשר
נעשה וקראו צממו חנויה לכמוסו ולהוכימו על פניו. —

(ג) ואלה השליחים אשר לבשו צמם ה' ולחמיהו בין ידעו מממוריו חמשים
לרעה אם קי וישר פעלם או סרמם וכצור המממורה. עלו בלבים לרעום ולשקר
בלחממם. ידעו אם האיש וזה שמו, וכלשר ראה פסרם אם חנויה כי אם
כסף. המממורה להגלי הוכימו על פניו, למען הורעוהו כי רע. אם אשר בלצבו
וכי לשאל יעמעל בחלקיקים חממוריו לחמם בו ולהסמיר את אשר בלבו כי הכל
חמם חלו. — מלא השפון את לבך לא איש אשר לא רע כי על פממו
חממם. ריבך הוא חמור פממו מכלי דלהם ולכל דבר ויומן מקום. בין רע וצדק

נָקַלִּי בַמִּקְבָּרִים אֶת-אִישׁוֹ עַל-דִּבְחָתוֹ וְשָׂאֵהוּ אֶתְךָ בַּחֲזָקָה;
וְהַפֵּל פָּתָאֵם אֵצֶל רִגְלֵי הַחֲנֹנִי וּכְבוֹא בְּקִנְיָהִם פְּנִימָה מִקִּנְיָה
אֶתְךָ מִתְּחֵל וְשָׂאֵהוּ בַּחֲזָקָה וּבְקִבְיָהִי אֵצֶל אִישׁוֹ; יָא וְחָדָה
וְרָאָה מְדֻלָּה עַל פְּלִיטָה־לָּהּ וְעַל פְּלִיטָה־לְעַמִּי אֶת-אֶלְהָהּ;
יֵב וּבְיָדֵי הַשְּׂלִיחִים הָיוּ אוֹתוֹת וּמוֹפְתִים רַבִּים בְּקִרְבִּי בְּעַם
וְיָהוּי בְּקִלִּים בְּקִלִּב אֶתְךָ בְּאוֹתָם שְׂלֵמָה; יֵב וּמִקְדָּשֵׁיהֶם לֹא-

ה' האם הוא יודע את אשר אתם טענו במהר כי גם במלכותו לנצח וכל קרובים וקרובים ויראה וברבים לחטא במעבדיו כי אין ה' רואה כל אלה. — רגלי המקברים אלה הנערים אשר הביאו לקבורה את אישה גם המה מועדים לענין כי גם המה ישאוך אל בית מועד לכל חי. —

(י) פתאום כבר נאלצו לנועלה לקרקע מלח פתאים. אצל רגלי על כי כעומה יאלה מרוד הסמך והבטלה בשמחה כי גלו שונים עונה ועין בעלה לכן לא נעלה עוד כח לעמוד. וכוונת הנערים אשר היו צמח שבו והנה מצאנו משה וישארה לא מנח כי נכרעה במכריזן כי אין מדרך האלעטם לעלות אשה. —

(יא) ראה נחמה האיש ואשמו היו אום לפני מרי ולכל אשר כלל ולג ידברו כי אלהים שופט לך ויטלם לל אים כעמשהו וכפועל אים ישולם לו ולא יאחר לשלם לכן יראו אנשי הקבלה יראה גדולה בעמם כי עוד דרכיהם לא זכו בעיני ה' ואם עונות משמור ה' מי יעמוד. —

(יב) בקרב העם לא לנח נחמה חניה ואשמו היטה לפלא בעיני העם לרעם ולהכיר כי י' ה' עשה זאת כי אים גם שאל חומות ומוטות אשר נעשו בקרב העם על ידי הפועלים והשלמים היו לאום ומוטות לבני מנח. ואלה השלמים אף כי שטעו אזה ואלה לשאר בשמים השמים וילכו בלך בכל רחוב ופסה וניה לחם. אצלם ולפנות כעברי לע כלל זאת טעמו וקובלו יחדיו צבית אלוים באלים שלמה לעפוך שמים לפני אלהים (עין למעלה פסק ג, ז, מר, ופסק ג, יא). —

(יג) ומן האחרים אשר נשאלו בעיר הקדושה צביתם עם משה וצביתם וכל אשר להם אשר לא נכרו כל קרובים אף כי האמינו באלהים ובמושינו, ועוד אחרים אשר עוד לא בוא צביתם ה' וכסוד משינו ולא ידעו מה ימשינו. באלה המלחמות, וכל אלה אין אים נוסעת להלבים. גלה ונאמן להסתמם

וְחָדָה וְרָאָה מְדֻלָּה עַל פְּלִיטָה־לְעַמִּי אֶת-אֶלְהָהּ; יֵב וּמִקְדָּשֵׁיהֶם
בְּקִנְיָהִם וְהַפֵּל אֶתוֹ וְשָׂאֵהוּ בַּחֲזָקָה וּבְקִבְיָהִי אֶתְךָ אֶתְךָ בַּחֲזָקָה בְּאֶת
פְּנִימָה; יֵב וְעַן אֶתְךָ פְּנִימָה אֶתְךָ לִי הַאֲסִיפְךָ עַד פְּלִיטָה
מִבְּרָחִים אֶת-כִּשְׁמֹרֶת וְהַאֲמִיר בֶּן בָּעַר פְּלִיטָה; יֵב וְהַאֲמִיר פְּנִימָה
אֶתְךָ מִדִּבְחָתוֹ כִּי הִתְאַבְּרָתָם וְחַד לְעִשְׂתוֹת אֲחִירָתוֹת יָהוּה הַחַד

הדבר הזה לא יודע לענין השנים ועל כי הוא הטא במסמרים לכן גלו שנים ענו ומן שטע פתאים פה נדברנו את דבריו את פתאים, ולכן יראו פן גם עליהם לא הקיף מלחם ה' להענישם על רוב מלחמותם לאום לפני מרי במחשם בה' ובמושינו. —

(י) הנערים היו עם השלמים חמור לשרם אומם ולעשום כל אשר עליהם יפקד ולחם עדום על כל אשר ראו עיניהם ולא ור, קמו ועמדו כאשר ראו כי מן חניה להכריזו אומם במלכים ולמחצו מנהג כבוד כעו בשאר אלהים כאשר נשא הנבוא נבלת איש האלהים לספור ולקברו (מלכים א, יג, ל) אף כי טעם נכד פקודים ומלחם אלהים. הווצה ממך לעיר כי בארץ ישראל לא היה קוצרין הנמנים בעיר כאשר שנינו (נחם) צלל במרסא בה) מדחיקין את הנבלות ואת הקברות ואת הבורסקין מן העיר הטישים אמה, אף כי צירטלים עיר הקדושה אשר היה נכלל מן שאר הערים כדמחיקין (נחם) צלל קומה פ' ב) שטרה צביתם נאמרו צירטלים אף הציט חלעו בה ואין גמולים בה סרנגולים ואין מלכים בה את המות וכו'. —

(ז) מכלי רעות את הגדולה ר'ל את אשר נעשה לבעלה באה צמקום אשר נקבלו השלמים. בשלש שעות ר'ל אחרי מום בעלה והיא ירעה את אשר עשה במחור אף נעלם מונה כי הוא מן בעין כחשו פתאים. —

ויצן אותה לא סברה ומשוב הציטה. או הוא לשון הסמלה כמו ועצית ואמרת יאמר בעלה מנח ומשוב הציטה. או הוא לשון הסמלה כמו ועצית ואמרת (דברים כו, ה). האם בעד במחור הוא אשר שוכס את ובעלך מרבים יחדיו את המרה. והאמר בן לא הוסיפה להגיד את כל האמנם כי הדבר במחורו אף צעלה לקח חלק בעבורו ורק חלק מנחמוצו הביא לחם לשלמים, ולכן פקרה כמו צעלה ומשנה כי אין ה' רואה את אשר כלצנה. —

(ט) והאחרים עיניו המלחמות האיש והאשה סמך ה' למען איש יעור מלחם האשה והאשה מן האיש, אף אים המלחמות יחדיו לשקר ולחטות את

כפואת ופושקבות לבעון פבוא פארום אף רק צלי יצל געל-א-
זר איש פארם; טו וקנהל גם תבטון מורגערים פאפרכ אל-
ורושלם פביאים דולים ופאנעם פארוואת פאפואת ורם תפאנע
קלם; י וקם רבבון דפארל וכל אשיר אהו וריא פאקלוק

השליחים נצלי סמיה ונרקקם וזרי רק בנהגרים סס יא ומשימו רפאו כל כח
ומחלה, משכו כי מלאכס אשר אליהם ומשימו עמהם לשמור כל אשר יסעלו ויבקשו
מלאכס כאלה לא יצא כי אף לא גויסם ויכל להפוך סדרי הטבע כמנהג, כי
מלאכס או מלאכס יין כחצי הקורט משכו אשר באו בטהרס או שחמו קראו
יין נער צוא מבזים הספר כי הנה כמו דרך נבואה והמקרא קדברי הוון
היה להם. ומפעלות השליחים בכלל, ונפרט בפעורס ורי יא בך חילי ופועל
ריו יצא משכו כל אשר יסאל בשם משימו ימון לו כי כל סוג אדוני צדו
כי לא קלרה יא יא לעשות גדולות ופלאות על דיו לא לצד בהספך ידו על
המולה כי אס גם אף מרחוק אס צל ידו גיעה המולה ירפס כאשר לאמר בצל ידו
אמריס כאלה אשר לקמו כפשוטן היו הסוכה להצילם אס אמונה מואס להאמין
כי אף אס בצל יסוככו יסוכו. למי עליונים ונערק ימקשו נעוריהם. —

(טז) גם ההפון אשר שמו כפלאות גדולות און חקר להן יעידו על יד
אלה השליחים, כי גם אלה אשר רק באלס סוככו רפאו וסוכו למי עליונים
נקיאלו לצוא אל ירושלים וכל אס אשר לו חיל ונגע מהר לצוא ירושלימה. למען
גס הוא ימלא מור והרפס למסלמו והנה מומלס לא נכבה. — פאנעם
נקרו ציוני מולס אשר היו באון ממהה על יא הרומות השומות. כולס
רפאו כרגע רפאו וכאשר האמינו קן היה להם, כי לפעמים עושה אלהים
כפלאות לרפאות מולס מוין ומדרי הטבע. להקדים ולהגדיל שמו כנו נחש
המחישות (כמלכר כא, יט.) כמי הירדן (מלכס ג, ה, יד.) עצמות אלשע
(סס, ו, לא.) ככה יעשה צדריס המשה נפלאות כאלה להציל רכס אל
הסמונה. —

(יז) ויקם אחרי אשר הוכיח הכהן הגדול אס השליחים צראשונה ויסקר
עליהם לכל ידברו עור בשם ישוע השמיס ולא רפאו עור מולס בשמו, שקט
רמו וכו ומעשו ומשכו כי אלה השליחים ימסרו וימסו לעשות ראוה וישימו
מהם ויפון למי פיהם לרשות, אף כהשר ראס כי כנונה מומלסו כי לא לצד כי
לא חשו, עור הרבו לעשות כפלאות אשר לא נבראו ורי יוס המונים הסונים

דתערב איש להלכות אלהים ויגדל אהם דעם; י ועוד יתיר
תקסו מאמנים פארוון רבונים גם מאמנים גם מקשים; טו ער
לישאת את הדולים הוואצח אל-הדרוזבות קלשום אהם געל-

עומס ולהסמך אסס ונבוא כסורס. ויגדלו אותם דעם דעס לא לנו וספסו
עליהם; על כי יראו אסס יראס הסרומות. דעם- הוא סס סכולל מלאכס
ואיס מאמנים אסס וסס וסף. —

(יז) ועוד יתיר לא לצד כי דעס כצד אלה השליחים אשר מרשו נפסס
למוס לרצד אס אשר בלכס מנזרות סדוניהס אף כי יסבי הסנהדרין סוהריס
לצל ידברו עור דבר בשמו. כי אס גם סרביס, אשר ער הנה לא האמינו במשיח
אלהי יעקב האלו עמה להאמין ולא יראו אס הרעום והמלאקום אשר מנבאה
עליהם ונבאו ללאכס מאמנים כמס לצד וכל נפס. השונים המונים על כי
ראו עוון וסוקף שלמיו וזריו. ומנזרות הסבר כבדו הארון סרעם. —

נבאו אסס על טעות וטשבות כל אלה יסעל אל סס אסס להסיע אוליס
מדרך פשעס, פשס וכו כחלי ונכס ויסעל למסכס, למען יראו כי אלה יא
וכס בקרכס און, או סרדוס ילכשו ויסוכו מדרכס סרעס; ופסס סוכס וכל אשר
לסס יהיה לסל ויך צדד נפסס וכל מקיטס וקיטס סאל אס, צדד ונפרס
או סמוה וסוכה עליהס ספעל ונמונותם ללה כפסל סרדנה על אכעס סלמות
ללאכס סנעסס ומלחס למען הסניע באון לצבס הערל אשר לא ירע כי יא
יסרל ציוניס סיהס אשר למור וקראו. מקראי קדש וגרלו ככס-ממסריהס
ככסטיס וכלס דעס לא כחון ונדרך אחר הסכילו לעס סוכן אונריהס
כי נעמו. אלה הנו כסורס יא ויחס וליה למען ימלאו ככל מלה ומלה רמו
וספר לסורס. הסרדוס ולחש על יא ססקירה סוכס דייס כהרריס סלויס
בשערה. ואלה אשר רק המון הרסון ספסו, לקמו כל עניינס אשר אף למעל
או בדרך מלאה. מאחרי כסנכסס פשעו ולא לצד כי בדרך היה סוכו סמור
וכמשכו כל סקבלס וכו קן סאר עניי יסורי דעס, כנו ססס סמייס ונאס נשיס
י אס גם כעניי דרך ארך הרבו לסל וסו כנעס. לסחוק ונמעל על כי לקמו
סנצוליס וסמקס על דרך פשעו ולא על דרך סמלאל והלשון כפי סאלה לעין.
ואלה סמאחריס אשר מהס דברס עמה כאלשר כפלו למסכס ולא קס עור ככס
דורס-לעמוד על רגליהס, עס סמוס ססכץ או מלאכס סמריס ודעו כי אלה

בדוקל אל-העם את-קד-דב-י דברים האלה: בא-אשר שקבעו
באז בדוקל השכם אל-דב-יך ול-ל-יך וקבוצה בדב-יך בדוקל
ואלה אשר אתו קבוצה אל-דב-יך ואל קבוצתך בני ישראל
וישאלו אל-יבית האסורים קבוצה אתם: כה אף השפונים
פבוצה לא-קבוצה אתם בפשעם וישונו וישונו: כה לאמר פי
אמנם את-דב-יך קבוצה קבוצה פב-יך פב-יך ואת השפונים
עבדים פדוין קבוצה בדוקל אף פאשר פחדנו לא-קבוצה
איש פב-יך: כד וקבוצה שקבעו את-דב-יך האלה בדב-יך
בדוקל וקבוצה משפחת בדוקל וקבוצה הפגנים ופגנו על-איתם

(כא) וכאשר שבעו את אשר אמר להם הנהלך לכל יעשו במחשך

מעשיהם כי אם יאזרו כח לדבר בפני כל צמור יחריס ועלם צהיל י' השפונים
בבוקר ספר מנהגם כי סתור ספרו שום לפני אלפים צבוק קרוב לשעה
השלישית או בטעות היום בשעה השלישית (כ, ה, ג א). אף היום לבדו
שומה ועו והסכנתו לקום ללמד צהיל י' כאשר חג. — הדב-יך הדב-יך צה
אל המקום שם יענו כסאם למשפט ולא רע את אשר פעל י' צהיל סאם.
קבוצה אל הסנהדרין לנשן יבואו לשפט צמריהם את השפונים האלה אשר
סומנו ענו במשפט. וישאלו את עריהם וטעניהם להציל את השפונים
אשר נעצרו בכל ארץ עור לא רעו ושמנו את אשר פעל אלפים. —

(כב) אף השופרים אשר שלמו מהם הכהנים והסנהדרין — בנואם
במשפט לא מלאו את הכלאים בכלא וטעו להשגיג סומנים לצר את אשר ראו
כי שאל עליהם איש הצל. הנה כל עשמתיו יושב צמרים יתחלף להני ילעב
ללו. —

(כג) סנוד בכל בטוחה כקשר כגון, צריח צהיל לא נשצרו והלכות
נשצרו ועד הנה לא פתחו איש סומן צמקה לא יוכר צדן דבר על ידו נשפטו
כי צכה איש נשפטו אלה הלכות, כי עוד השופרים אשר סנודו המענה לכל
יקרב אליו איש עוד עומדים על משניהם ולא רעו מואמה ואלו כאשר פתחו
הלכותם וצאו סוד המשפט לא מלאו את. —

חוריה זאת כלש אשר יתנו דבר ויחלד ויפול ולא ימלא צפיו מענה ככה עמדו
אלה השופטים, על כי לא מלאו מענה כי יראו לאמר אל העם כי יד אלפים

בצדוקים ויפלאו קבוצה: י' וישאלו יד-יך פשיליות וישונו
אתם בפשעם בדב-יך: י' אף פב-יך ויד-יך פב-יך פחד את
דב-יך בדב-יך ויבא אתם ויאמר: כ-לכו קבוצה וקבוצה

לנו ונשפטו עליהם, או קם ענינו הסעור. וכל אשר אתו הם הסכרים
למעלה (ספר הריני ו') חן, ויפלא ויחן ואלכסנדר וכל משפחתם: הצדוקים
אשר כהנו בדוקמת המהם בכלל, ובפרט בדוקמת משה צדוקי, כי הם חן סומים
המהם בכלל, כס יסוע משהם לא קם ועמד ולא היה צמור המהם. ואלה הצדוקים נקנו
וסכרו בדוקמת חן למאז ולא לשכר צמם סנהדרין (דף כ, עא). — וישאלו
קבוצה לאמר כי קבוצה י' היא היא אשר מסמך על רוסס, לרדוף אשר
השפונים האלה והסכרים מלאך זכרם על כי הנה כצדו ויחפלו אל אשר
נידחם ועל עולם כחל וסומם. —

(דא) וישאלו יד-יך. אלה הסכרים והסכרים מלאו כל כך סומה עד כי
סכרו אשר יאה ויכון לעשות מדרך הסומר והכנור והמה בעלמם סלמו רס
צהיל לשום את אלה השפונים צבול. וסמו סומם במשפט דלת העם להקל
כצדוק ולסכרים צדוקים. —

(יב) בלילה. לשאל יענונו אלה סומי י' ומשמו להשיל את אשר הוא
הקים ואת אשר הוא צממתו יען, י' הפלה ססדיו לו והוא יתעם את
במקומם אליו יעשו, מלאכיו עשו ראו לא יסנו צלמן אל אשר יהיה שם
רס י' ללכ. שמה ילכו בלחן מעור, כל צדיו צהיל יגדעו וכל מוסרות נמושה
יחנק. ויען כי אלה ראשי הסנהדרין והכהנים אשר היו נמס האזוקים לא
סאמנו בדוקמת המהם וישונו השלמים לכן שלם י' מלאכיו ססדו. שמו
כי יעשו צדוקים ולנשן יענו צדוקים היות השלמים אשר הנה מעשיו עליו
אשר על שיו ילאו ויצאו יעשו כל אשר ססן צמרים וצאך צדו ויחנקו אלה
הסכרים מלא השפונים והסכרים צאך סוקר סומה סמנה סומה ולסכרים
את אשר יעשו ויראו כי חף את צעיר לנו צבול ואל לא קבוצה י' י'
משהם. לרין צבוק ססדו. —

(כ) ועמדו דב-יך סומה. לאר. משפט לא ססן כי יחצבו כי הם
ססרם כי לא יסמו מענהם אלה הסנהדרין ויצאו צד רסס צדוק סכרים צהיל
י' לצד ענו. י' ומשמו. — דב-יך הדיים סמה צמרות הסכרים הסכרים אשר
סמו חיים למולאיהם ויוו דרך אשר ויעל את האלים לרסס חיו סומם על
ידי סאמנה צמרים י' וצמקמה סומה. —

הנה והנה בקלחתם אחר-ידי-שקלים לקחכם ותפצוים אתם להביא עלינו אחר-דם ראש הנה; כש יבין פמרים וסליחים ראשון צריך הוא לשלש אלה-האלהים יותר באל-אנשיים; ל אלהי אבותינו המקום אשר-ישוע אשר אתם דבריםם בקלות אתו על-

בכפיו שלא כדון ובי לחמו כמו חברה מלאים הרבניה להביא עלינו. אשמים ה' על כי דם נקי שפכו. ופיהם הכשלים כי חסלו לעמוד כחלון ובלבטים לון שולחם בדם נגד ה' ומשמו ועמה גלו שמים קולם והם אשר יגורו בזה לבם. —

(כג) לשמוע את לא נכון על פי האמונה והסכל לשמוע בקול אלהים וומר משמוע אל עמל אדם אשר כרע היה וכרע ינוע, אך עמל ה' לעולם שמועל ומחשבותיו לזר ודור. את אשר הוא הקים מי ויכנס? הן אמת כי כיון לשמוע בקול ראש ומורי העם, אך את פקודתם ומלאות נגד מלאות ומלאות מלאים מהינה, לא יאום לשמוע בקול אנשים. —

(ל) כאשר אליו הנביא לנש כמעיל קמא נגד אחאב אשר בבחו

ומחשבותו שפך כי הוא הנלך ולו העו והנשכה למרף את חים אלהים בשלולו הארה זה עובר ישראל? ובינה אלהים בלון פחד אכזבים וננול יורה חמת הנלך עבה לפני כל: לא עברתי את ישראל כי אם אמה ובה אביר בעונכם את מצות ה' וחלף אחרי הנעלים (ומלכים א', יח, יט). הן עשו אלהי המלכה: כח אלה המלכים לא סקרו ולא נסוגו אחור מכלמות וריק, כי את אשר חן להם הרמו להורו בפני כל הורו ואת שם משיח לזקנו אשר אלה הסבהדקין לא חסלו לשלח על שפטים ונעם דברים עמנו כעם בדם אחריו ואיש, חם שם היה עשאו עמל על שפטים להלל ולשמו בפני קהל וערה במקדש ובבית ה'. והמלו לאמור: אלהי אבותינו אלהים אשר חמו עשאו לא אלהים מרשים מקורו כמו כי את הוא אלהי אבותינו מרשים יתן ויעקב ואת האלהים היה גם אדם כאשר חמורו מעבדו, האלהים הוא הוא בכבודו ובעונו. כמו מקדו וגבורתו אשר בדם קרה כל ים מליך הקים את ישוע ממנו המות אשר בדם על ירכס נא, בחלול אחרו על העין, מורכס הומת אתם הייטס בעבריו, אדם מרשים אלה יעקב אשר אלהי אבותינו כבד בדרומה מעל כל יאור. ובמנהיג האדם נכלול שלשה משובות (א) מורה מדשה לון לחמו מורים (ב) לא מן העולה על רוחם. הומת מדברים ומורים כי את פקודתם מומת אלהי אבותיהם הומת בזה. (ג) כבוד משיח לזקנו לא מומת

מה אפוא תנה זאת; מה יבוא איש נגד לךם לאמר כי נהר האנשים אשר שפכתם במשקל דם פריקל עמרים ומקמרים אחר-העם; כי לא הליך המקדש עם-השפטים נבוא אתם לא קעו כי יבוא אחר-העם פון-פוקל; כי ופאשר הביאו אתם העמדים לפני הסנהדרין וישאל אתם כפון הפקדול לאמר; מה האסלא העד העדנו פכם לקבלתי לפור פשים

עשמה כל אלה יד כשר לא מוכל. כי על יד האסלה האדם יראה העם כי יד ה' היא עם חורו המלכים ובי ציון לזקן ויפיע מרף כל אויבים ומקומות. וגם לא יכלו למלאה עלילות לאמור כי אנשים שמו הולם והברחים על כי הסומרים עוד היו עמה לשמוע את המנהל כל המענה. —

(כד) יבוא איש מכלי פקודה אשר חסך למלאה מן צעירי הכהנים. ומלכדים את העם לא במשמר המה ולא כמו כי את היו עומדים בעלי לפני כל העם בהכל וככחם או מן כחם עמה ללמד את העם את אשר יעשו. —

(כז) לא יעז לא אסרו חוסם צוקים. עם השומרים לקמו חוסם מן המקום בו עמנו ללמד את העם. כי יראו לוח העם לא את אלהים יראו לעשות מעשיות כאלה אשר לא עמנו, אך את העם יראו כי כל העם הכירו את אשר אלה הסמכים לא הכירו והצניח. —

(כח) העד העדנו בכס פעמים רבות לכל חמורו בשם הזה כל קר גדלה עמדתו וקמדתו נגד משיח לזקנו עד אשר מנע לכמה בדם עולם אשר כיון לו. מלאותם לא לזר אשר לא עממם בקולנו לעשות ככל אשר אנו לחכם כי את להפך, אדם נחמם כחף מורכס להכריז, חוסמו. ובי מלאותם את ירושלים לקחכס מנצרות משיח ה' מתקוממו. מעם הממים ומאיר עיניים אשר למדו בכל המקום אשר במו עמה, לא במקום אחר כי את בכל ירושלים. והנה ראש הכהנים לא סלל ולא דבר אדם מעשיות או מקר ורעם על אורח המעמד לון כשהמו הלהות כאשר הסומרים עומדים לפניהם? או בכח מי ילאו חסשו מביח הסומרים? כי יראו לשמוע על סללות כאלה המענה המאמנה מומת המלכים אשר מלכיתה בוסת לפני העם. ככה פרכו אולם ובהיות דום כשחם ללמד אלה הכהנים והסופרים, להביא עלינו את דם וכו' כאשר חמרתם כי אומת הסנהדרנו ציר גוים משיח אלהי יעקב. לשפך דמו על לא חמם

[illegible]

(לד) פרוש איז אסאך הויז (מכאן מתחבטום להחיות לה)

לשם רובם ככולם היו שונאי מנשים לזקנים. גמליאל בן שמעון בן הלל הזקן הכביל והוא היה יקר צעירי העם על כי הקל כל המעלות אשר העניקו שבוני העם ולא יכלו לשאת. והוא הוא חסד מרד לרוב צמחיה בשם ר' גמליאל הזקן אשר מקון חקוקים רבות מפני מקון העולם (גמין לז, לד) ולאמרו: בשבת ר' גמליאל הזקן בעל כבוד המורה (סעודה מעט) ונמנונו שרף עליו חוקים הגר שצעים מנה אורי והוא היה אחרי שיורי אנשי כנסת המדולה. להוציא את השליחים בספטל ללמד עליהם זכות ולא ישמעו זאת. —

(לה) השמור לכם בקץ מלס כי יתמוז אלס נפסם בצמחם למשפע
 כי המשפע לנאסיה הא, והא בזמן כליות ולג זצמלס הא ומשפע. ומשקל
 הסמנו הא בנה ללל יגיע לסס זק גדול בדכס דין אסר אין סמר לנו אסר
 לא חולל. כפרה לעולס ואס חוק הא מדרך. המוסר לסמר מלמנו כל
 עקבותיה מה ולסמקן אלוס סססוים (משלי ד, כד). אף כי במשפע ממוז ממוז

(ל) תאורם של פסם פספס ללחיות

[illegible]

ענין : לא אורחיה וזהם רגליהם בימינו נשיא ומושיג לית
תשועה לא יאמרו לא רקליהם וסאזא : לא ואלמנה נקרי על הרקריס
באליה וגם רחם בקרש אשור נתן אמר באלהים אלה הרשעים
אלה : לא רחם אשור ואלה ואלה ואלה ואלה ואלה ואלה :

ממשכות בני אדם מולאו כי אם נאלח כללים אשר כצד בהקדמו נמשך המוסר
במקור. אם מוסרית המוסר. —

(ללא) ביטוינו וכו'. כאלו ש' לאחר יציין ה' ענישה דהל' (מהללים קי"ט, ע"ו).

והם (מר, ד.) זרעם לא הושיעה למי כי ימנך וזרעך ואור פניך כי רליאס. רומם במושביו למנו. נשוא עקרו ציונים הראשון אשר עומד לפני השם בקרבם למלחמה אשר על פיו יאלו ויבואו ולפושיע בעם ארה כאשר נאמר (צלהם אל העברים כ, י) המביא בנים רבים לכבוד ואמו אשר פעל כל אלה השלים השם חטלה להיות ישר עיניו הלאהן אשר עמד כמותו ללחום נגד השכן ולעמוד נגד צעבור העם למען ומלאו השועותם עיניו מלחמו משועתם חלא, מלחמו חוסר ומחבון לעמוד כרחוק מואב אל השועה הכונה לו.

תשובה עקרי ציונים מליטה הרה Cunebentherung לקחם רחם רכון, רוח מלא אלהים אשר יצום ממטליו בהנעתו אלהיו, וסליחה השואם צערים מצא הסליחה סבה המשובה ומליטה הרה. —

(לכ) ואת אשר נהגור שם לפניהם על הדברים האלה הנה ערים לא מאמר שמענו. דבר כי אם אמרו ענין על הדברים אשר נאמרו בארצנו שמענו ובענינו ראונו ולא על אמרו הנה העדים, כי אם כולם אשר נמן אליהם להם רוח קדש צמחם. אם דבריו וסור מדרש פשה, הנה כולם ערים על היותם כפירות מדשות. כי רק י' ששטה ולא לכדז את משות דלקינו על יום לפי כל העם. —

(לג) וּבֹא שֶׁר זֹאת מִשְׁמֵעוֹ לֹא לִגְד־כִּי כֹל מִקְוִים כִּי יִמְרֹר אֵלֶּה הַפְּסוּלִים

[illegible]

לא חזקו לך לבטל אותו פרויקטאזא גם לזמני אלהים! מ ואותו אליו הקדוה אל-השליחים ויפדוהו ויעזרו גם לזמני דבר פשם ישוע השליח אתם תפשי; מא אז הם תלכו להם לשלוחם מלפני הפקדון כי בעבור שכו תלשינו שוים להקלות; מכ ובקד-יום פדוקב ומפיו אל-בית לא-שבתו מלפד ומפשי את-ישוע תפשי;

לדיוא דטולא נפל (שנס לב). פרכס רש"י אין אורך להפיל הסבר כי הוא יכול מאליו. —

(מ) ואותו אליו ענינו הבינו כי בלדק כל חזרי פיו וכאשר נכון יעץ לומס, לו ברסום רומס ראו כי עלאו נמוה ופורה. ויפדוהו הולקו במלקחם ארבעים, ויעזרו ברמשה לשום מחסום לנו פיהם ולא ידברו עוד דבר בשם ישוע הנמשים. וישלוחם אותם חפשי ללכס בכל אשר יספיקו. —

(מא) שמונים שמונה וניל מכולה בלנב איש ברעמו כי לא לריק בלה כמו וכי ה' הוא המסין חיל ומעלמות, פור מלחמותו היה בעמזו לעזין לרין וצטעמו וריוו ראש על כי הלהים ככדס, נמר כל עמוס הסלה ה' ופועמו לככס ולחרימס ומחיסס נמר כל העס, והכבור בו ככד לומס ללהים היה על כי עמלו בלטה בעבור שמו עס מחסה לריוו אשר עס עולם כמן לו ולא יכרס. —

(מב) ובעל יום רכסה גבורמס וגולה, לרבר ולצבר דרק בקהל רב מולי ורמס ומחמס איש בודכל עמ ירדו לשוך שומס לפני ללהים ומחמס גם צמחיס אשר עס ימיו המחמסו לא חרלו מללז ומלצבר כי אין מושיע אחר ימן בו וישעו. מחשיה עולמים כי אס בשם ישוע המחסה אשר היה מרחשום צמס הרים וילדו ומחולל הולך. —

מכוא צרכס ה' היסה צמכרה ובקבלם מלה המחמחיס מציס יעקב ולאחר מסמיו. נעמיו הולך ללהים והקבלה הלה וגולה עד כי גדלה מחול. אכן ברצות מספר מחסה כן רכסה השעורה בקרצס והלמה להס לא לבר להמלא להפחיס למחס דבר יוס ציונו לחס לכל בויה וגויה די מחמורה אשר יחמור לה כי אס גם הולמה להס להצביע נמסס מן כל מולא פו ה' ולהשכוח אשר סלם האמורס לרבר ה' מחמין מלמול ימיו אשר ילא מחמורס ה' אשר כל שמונו לא ימלאו לעולם, גדלה ורכסה והשליחס לא וכלו עוד שמוס אס השעורה סהולה הולמ וחסה להס למעול. ונפרע כאשר הרצו מחמחס הוויס עליסם

אשר תפשו אליו תפשוו תהיוו לזון; לו אחר זה קם יהודה תפלי-פימי במפקד תהיוו עם רב אפיקו גמדרה אבר והפל פל-איש תפשו אליו תפדו; לה תפקה אני אפד אפד לך קדלו פור האששים האלה ותפדו להם פי אס-באת האששים תהיה תעצה כוואת אז הפעל הנה יתפיל; לש אף אם מאת האלהים היא

(לז) ואחר זה קם יהודה הגלילי כישי המפקד הוא שמו סמכרס בצבולת לוקס ב' צנס. ולא הקיסרס סמכסוס למפקד אס כל יחסי סנל לממן ויסס מם בלגלס. והדית עס רב אשר לא יכלו שמו על אשר הרומיס שנו עליסם, הדימס למסוק מעלחיס השול הוה ולהשליכו מלחמס צמורה ולמחר צס. אך מחס ה' היסה. כסנב כי אחריו היסה מרה כלענה כי תפדו הוה וסמס אשר אסוף וסמר סמלקנו מלו כסור סלה וסלה כי ררשו אויביהס סמחריסס והרכוס. כאשר מלחוס. —

(לח) ועתה סמרי אשר ראיו וסמענו כי לא צכס יגבר איס ומלקחוס אחרותו ללא עוד סהניה, כי אף אס כרנע יססה סמכס סכלס אין סכסה צכס אף גם מחר יקוס בו כמסו וצפיו יענה ומכסכו צלחוס וסמכר לא הוה וסיה, צין ללה הוה וצין ללה וסלד וריו יעך ומסך יכסה עליו. לכן איעלסס חורלו מרדוף סמרי האששים האלה להעניסס, סויוסס ללכס בכל אשר יספיקו. חעצה אשר סמרו כי מחס ללהים הוה והשעולה אשר יפעלו אלה השליחיס לעבר לרק בקהל רב ולהציף. רכסס אל הלוונה צמחיס לריוו מואת אנשים מלכס צדלו אס הסכרס האלה מין להס שורס ועף כי אס השעלה על רומס יכסרו ויגרו יכוסל. חס ועד מוהרה מופר, ללהיס יקח קוקמו מוסס על כי כל מחמכסה אסס הנה מוהל גם יחד אך עלה ה' היא לצדה לעלס סמעור ומחמכוס לזו לחר ורור אף סכל כני ארס כופ בני איס צמחחיס לעלמס סמה סהכל וסר (סחלס סכ, י). —

(לס) אך אם שאת האלהים אס כל סספלחוס אשר שמו צמכרסס ללהיס נעסה וכי די ללהיס אסס לעסוח רכון ירמיו וסמר יקחלווה לא חורכלו לכסל אותו אין חרס עליוס לכלוא רומ ללהיס אשר צמוק יכוא, ולסוח מעמלו לרק סיונב ללא עוד יסוה להס כל עללוסוכס, כי שסה אומס סכון לעד ועד סרביעה לשון סקד (מסלי יב, וס). וסס כל דכרי אלה ססלחיס דכרי אשר אין סמר. לעו מרדע, סחנעו. צפעל רב להשכיחס, הולא עוד מרברס מחמחסס ומקרכס סוקס סכלין להשכיס. מחלך. ורכסס. ומעל אשר ימלא צמלעור. שברקה

ב וּבְקִרְבָּא שְׂנֵי-דְמַעְשָׁא אֶל-דְּבִינָא בְּמַלְכֻדִים וַיֹּאמְרוּ לֹא יֵשֶׁר
 בִּי אֲמַנְנוּ בַּעֲבוּר אֲחֵיהֶם בְּרֵאשִׁית וְנִשְׁלַחְנָהּ: ב קִרְבָּא
 מִקָּדָם אֲנָשִׁים מִיְּהוּדִים שִׁבְעָה מְלָאִי רִחַם בְּקִרְבָּא וְהִקְמִיָה
 אֲשֶׁר נִצְנַח אֲתָם עַל דְּחִפְיָא בְּיָדָא: ד אֲדָא אֲמַנְנוּ בְּמִדְרָא

לחס ומוון לכל גוים די ממסורה אשר יחסר לה נעלמו מעין השליחים על כי לא ראו אומן צורך בהמון, כי הכשים האלמנטים היוונים ישנו ביחס ולא צאן מוך הצאים לנקט מוחסם מפני האלמנטים. ובגורל המורם והעבודה אשר על שכם אלה השליחים היה, כמעט שבתו לשאל אם עוד. כאשר חיש או אשה אשר לחס דבר ייס ציומו לא נמן למן, והיונים חשבו כי ציונה הסמור השליחים הם עניניהם לראות צרעון אלמנטים כחשך יאמר משל הקדמוני על האלמנטים: בשבוע ששען הרבן יצחק קאמרו הגבון, הרוח ייעזרו אנה ואנה, צלל ופרוי יהיה לאין הווא כרגלי אנשים ירסם. וכאשר פה רכסה מלונם היוונים בן ציוני נחמיה גדלה האפקה כאשר נאמר (ה, א) וספי לעקת העם וגישהם גדולה אל. לחיטם יהודים וכו'. — בשורות יום ציומו ענינו משאום ולקדומום אל כל אים והיה העבודה לחלק לחס ומוון לכולם. —

(ב) השון החלוצים כל המלמנים נמשיטם אשר היו צירופים, ואף כי לא במקום אחד נקראו בכל זאת הדיעו לכולם אם אשר יסמלו לחקן. — ויאמרו אים אחר בשם רעיו ומברוי. לא ישר בי אנהנו נצוג את דבר האלחים עינו אם אהמו עמנוק בפרקודותיו לראוה בעבור חיי העולם לחלק ולחס דבר ייס. ציומו לחס ומוון די מחסור אשר יחסר לכל אים, איז לא סכל לעשר בשרים מלכות השמים וללמד דבר אלהים. וללאוה לדיי חופש והרות. ונשורת שלחות אשר אכלו עליהם במסבס יתר או הוא כנוי לראוה בעבור האוכל והמוון. —

(ג) הוו פכם מהוך לחיטם אשר צאו צברים המשיחיים עמכם. — שבעה אנשים משה צרך אלהים אם יום השביעי ויקדש. אומן היה מספר השבעה. אהוב ונחמד בכל דבר, גם ימי הכסם והסב היו שבעה ימים, ומרש השביעי הוא המורש. צו יום הכשרים וכו'. — מועדים ענינו אגשים אשר הער עליהם. כי המה אגשים חמומים. וכן מרכס פסוקי: דאית עליהון מורדותא. —

(ד) נחמיד ענינו נמוקן לא נרפא מחסעל וימס וילה. —

א וּבְקִימִים קִדְם בַּאֲשֶׁר רְבוּ בְּמַלְכֻדִים הִיָּתָה מְלֻכְתָּא הַיּוֹנִיִּים
 נֶחֱדָר הַעֲבָרִים יַעֲן בִּי נִפְשֵׁנוּ אֶלְמַנְתִּיהֶם בְּיִשְׁרוֹת יוֹם בְּיֹאמֵנוּ:

על כי צרכים העבודה שבתו לשלום לחס די ספקס. לאלמנטים, פסוק א'. או לבשו עו ויקראו כל המלמנים אשר צאו. לחסום סחם אל משיחיים ויעשו כי רק העבודה אשר אל הסורה והמסור אלמנטים נפש פרוסתי משמרת יעזרו ואלה יראו, ואשר למוחם השבר יבחרו אגשים יראים ומרורים על דבר י' אשר יעזרום בעבודתם ויס ויס. ובהסלק העבודה צין האלמים אוי לא נחבר העבודה על שכם האלמך כי האלמים ישאו עמיהם בעבודתם, פסוק ה-ב. בהחריט פשוטם ומסלמם צעם מוכו אומן, אל העבודה האלם. ורמס אלהים לצבתו והיה מלא אמונה וגם הוא עשה אומן ומושיטם לרצ בקרצ העם. פסוק מ-ה. וכוה אשר היה צין יהודים וצין מושיטם, אך קארס רומס לעמוד לפניו כי רכ חילו ובי כצרי מלאה ויו על בן גדלה קאמסם וממסם נגדו לעשרר אם השם נגדו ולהספא ערי שיקר. לאמור כי אם י' אלהי מערכות יסמאל הוא מנגד וצמורם נעשה ישיט מסלה וגם המקום הקדוים מקום אשר צמר י' לשכן שמו עס נקל צענינו לצומו. יד-עו. גם היעזרו ערי שיקר כי סורה מרעה מלחם יושע בעולרי מלא ורמס קאמנו יחריט וישיט המקום הוא לשמה. אך מסמסמסם לא רחא משיחיים. מפני מושיחיים כפני מלאך י' צלמות. —

(א) ובימים ההם אשר רבו המהומות והמלחמות נגד השליחים ואויביהם שמו עינים בנפשם להכריע מהלך זכרם על כי ירמנו ראש ויחברו ויבשרו בשם אהובם ומשיחם. לאמור עס עולם נמן לו השעלה על כל הגדולה. ואליז יכרעו כל צרך. בשמים וצמלך. — באשר רבו החלוצים ראו ארך יד י' דוממה לעשות חיל. וכאשר רבו שונאי השליחים אשר בקשו. נפסס בן רבו וגדלה מחסרם הסלמוריים הכספסמס אלהים יוס על כי סאמנה. צמלמס ונמשיחם מרצ ומסרץ צמלך. — היונים עס יין פיה חיונו אים נכרי עמנו הארך מנעון והמריקין ומלירה אשר ארך מוקדמו יהא ארך יין או אים גם. צמלך יוני ונכון הוא עס המואר על אים עברי מוצר לשון יוני או. אשר נר. צמלך יוני ונכון למרכס המלה בשם היה צלי שינוי כאשר עשו צעלי. האלמנטים והשליחים (סופס) פסוק ואלו המלמנים י' לוי ברי הוורא על לקשרין שפע לין דהון קרי שפע אלמנטין וכו' ענינו. צלמון יונים. — אלמנטותם הכשים היוונים גם מנווי הארך נכחו מנסה לניעום להסמקתם ממצבת המגשים עד מואר אף כי אלמנטותם, ונמנהב זה גם צמס. יסמל. אשר. שבו. עמלן. צמלך יין. האנו, ולכן צעם מלחך

והאלמנטים

הקדמים אשר קטר קלני משה: שו נבאשר הניסו בו כל הילשים בפניוהוין ראו אתהקניו פניו מלא:

הקדמים ועל הסורה ועמה נבאו לחם ערומן בדרך פרש. כי שמענוהו אמר. זה ישוע אשר טרע לכל אשר לחם דמם דנו ונחמם לחמו למוה על פי ציון דין יחריב את המבקים יקום מכם נקמוה במחרצו המוקם בו ולא מספט מעוקל וכן יחריצ העיר. —

(שו) הניסו בו שרש ננמ כסוה ממוצר צני"ס הוא לרוב הצטה לרעה

כמו יבשו ראו כי (ההלים כב, יח) הבשו בו כי סחם אשר רשמי פניו ישנו מכם הצבשו צעמוה לפני הסנהדרין ראו את סחורו כפני מלאך אשר יעשה רצון אלהיו מנצלי רצון עמנו וכל חפצו הוא למלא עמנו אשר אלהיו יען. —

מבוא א' — סבבנות הסל צלצלו צעצורו לספר קורות אבותיו מאברהם

עד משה רבינו ע"ה ומקורחם וינח כי מכלית מורח סללסיה היא האמונה כי נאמנים כל פקודים ולף כל מלא פיה. אך ישראל הרבה למשוה ולא סחמוה אל אלה הנצילים אשר ה' שלח להם, הקשו ערך וסמנס לגדופים, כ-נג. ונבשמו קורות אבותיו או יחרי אה מוקדס אלהיו. צחוכה. ורסולס מר-כ. ויוסורס עמה לקחמ מוסר השכל צשלמ להם משימו, והוא צעמ הסלך בלרץ הודיע להם מוקדס כי הסיכל יחריב ויחריב צעה יאעמו מן משומע ויקשו עורף כאלבוס הסוררים, כי אלה הנצילים אשר הרנו נמאן אה עמו בצקודו לרץ צקבל רב לא כלאו שפסס, כי צמלסוה הונוס יפקד ה' לר. ולמ שמוה סוה אשר סהה. הוא צא צמלסוה הונוס סמסורו למרלסוה על לא חמס צכסיו. לא-נג. — וסכלית כל הלאמרים האלה הימה להשור. אל שונאיו מועה על כי צלצנעה עניינס הרשעוהו. (א) כי חסוה נגר אלהיו. (ב) מוקדס סוה משה. (ג) דצר צמקדש. (ד) וצמורח אלהים. ונגד ולמ יסרנס. (ה) כי ירל ויכבד סוה אלהיו סהרה אל סלצום. כ-כ. (צ) כי משה גדול צעויו ויכבדו כל-מור. (ג) המשכן והמקדש צדצר ה' וכפי אשר הרלו משומס יעשו. מר-לא: (ד) סמורה מוסה אלהים נחמה. וכשמוהו אלה סרצורים רוח קסמה עבר עלסוס ולא חסוהו לצר עור צמקדס עליו סניסס — נה. אך אלהים יעמוד לימין לרץ ויחיוקוה צברלסוה סוה כצורו ולמ כצור משימו. אשר עומד למענו. נה-אך אורינו לא נמו ולא שקטו עד כי מלאו סוה אשר יעלו

החבמה ואל-סורח אשר דבר בו: א אז השליחו נבירים אשר יאמרו פי שבענו אתו כמלא דברי נדופים במשה ובאלהים: כי גם הנהינו אתהקדשם ואת הוקנים ואת הסקורים וקמוה קליו וקמטמו אתו וקבאלוה אל-ספנהדרין: י גם הקמוה עזרי שקר אשר אמרו קאיש רוח אונפו. חולל קמלא דברי נדופים נגד המקום הקדוש הנה וסחוקר: י פי שבענו אתו אמר פי ישוע הלאר יוד השפיה אתהמקום הנה וישעה את-

על כי גדל כמו וסילו ועל כי כצור מלאה יד, קימס לצ אלה סלסוסים כלסר שמוה אמרי פיו יסנו סמנוה רעוה אשר ממוקד רוח סקדס צענו. —

(יא) באשר רסמה רוסס לענוה ולא יכלו עמוד מסיניס או רוח אחרת עבר עלסוס ומונוס יעלו לצוה עלסוס צערמה להציגס סוג סניס אל ססנהדרין. גברים על פי שנים או שלשה עדים יקום כל דבר (דברים יט, סג) לכן סחורו. אומס כי סיס בלוינו סחמו שמוה כי סוה סנרף במשה ובאלהים כי יחרי צכורס נבר מורס ה' ססמנוה אשר סמוה על ידי משה צביוו מלמן צינו. —

(יב) את העם הסנהדרין לא חפצו להציג את סלסוסים האלה להשפט צרעסס כי לא ומלא צכס משפט מוס, אך ירלו פן יחרי לפני העם דברים להצטרק אשר על רס ליה וספטו עור עלסוס רצוס ונכדורס לכן עוררו סוה סעס. ספסורו אומס פן וקרה לנו סין ולער מן מורס המשימוס האלה סוה יסמו ולא ירמו קולס עמסס לבוק סוה ססנהדרין להציג סוה סלסוסים לפני מופסס. וססו צסמלה עוררו סוה. העם ואמרי פן כמסר רצמה מוסמוה סעס מלוו אלה ווקנים וגם הסופרים. ואלה שלשים יחמו שמו עמיה להשפט ולהציגס לפני ססנהדרין וצרלוה ססנהדרין כי יד סעס גס ווקנים וססופרים עמסס או לא ירלו ממורן עולסס משפט מוס לנשן סכרית מלרץ גוסס ולכלוסם כרבע מוססו שמו ה'.

(יג) באשר עוררו סוה סעס וסמון סעס לנו וסספטו עמסס להציגס לפני ססנהדרין או הקצו עזי שקר אמרי אשר יעו. מה יענו צסלסוסים האיש הזה הצלעל לא יחולל: סף כי סוערו סעמוס רצוה לצל רצורו עור דצר צכס יסמוה משימו צכל ולמ לא יסקוה וסמוו לצר דצרי ברוסס על המבקים הקדוש ועל סחוריה. —

(יד) בחחלה. סוכורו גדושו בדרך כלל כי גדושו ססמורו על מוקס

וַיֹּאמֶר אֵלָיו לֵךְ-לְךָ מֵאֲרָצְךָ וּמֵאֶרֶץ-חָרָד וּבֵא אֶל-הָאָדָם אֲשֶׁר-

עַר צֹאֲרִים מִבְּרִיִּים הֵם הָעַר הַמְּקַלָּהִים כִּי מוֹפְרֵי הַעֲמִים בָּסֵם מֵאִם וְהַטְּבַח בֵּין הֶמֶר. כֹּכֵר וְצִין וְכֵר פֶּתֶם. —

עַם שֶׁעַל בָּא כִּמּוּ לֵךְ וּבֹאֵה (שְׂמֹחַל א, כג, ה). לֵךְ בָּא אֶל הַמִּקְוֶה (שְׂעִיב כג, טו.) לֵךְ בָּא אֶל צִיִּם יִשְׂרָאֵל (מִקְוָאָל ג, ד) וְלֵךְ בָּא אֶל הַבּוֹלָה (שֵׁם ג, יא.) לֵךְ הַבּוֹלָה לְכָל קְרוֹאָה מִקְרָא כִּסְמָה כִּי דַגְרִים עֲנִכְסֵם אִי חִסֵּה רִשְׁאֵי לֹאֻמִּין צַעַל פֶּה כְּאֶשֶׁר צֹאֲרֵי לַמַּעֲלָה. וְהִנֵּה כִי מִכְרָאָה הִיא דַּכְרִי ה' אֵלֵינוּ בְּמִשְׁרֵם שִׁבְחָהּ בְּמִקְרָא אֶל בְּסִמְרֵה הַמִּכְרָה נִכְרָה כִּי דַכְרִי ה' הִיא אֲלֵינֵנו (פֶּתֶק נג.) מִכָּאֵה כִּי הִסֵּה קִבְלָה יִסְמֵה כִּי דַכְרִי ה' הִיא אֵלֵינוּ מִקְרָא צַעַר עֲבֹדָה צֹאֲרֵי מוֹלָדָה כִּי רַעַם מִכְרָבָה פֶּה כִּי שֵׁם הַמִּכְרָא הַמִּסְטִין הַשְׂלֵשִׁי: מִלְשָׁלָה מִכְרָא אֲבִיר וּמִשְׁשִׁמְחָהוּ. וְהִבְיָא לְחָרָד וּשְׁם מִתְּ הַחֲדָן אֲבִיר מַלְשֹׁן מַלְטָלוּ נִכְרָה כִּי ה' מַלְטָלוּ עַל יְדֵי דַכְרִי מַנְיִם אֲבִיר וּשְׂבִיאוֹ לִמְקָן וְעַל כִּי עֲלָם ה' צֹא אֶל חָרָד. וְלֹא הַסְכִּיט גַּם ה' אֲלֵנִים 'וְ עוֹרָה וְהֵה לְשׁוֹנוֹ וְאֵף כִּי נֹאמַר מִקְרָאִים. (נִכְרָאִים יא, לא.) וְקִרָה חֲדָה אֶת אֲבִירָם בְּנוֹ וְאֶת לֹאֶשׁ בֵּן חָרָד בֵּן בְּנוֹ וְצִיִּים אֲהֵם מֵאֲוִיר. מִשְׁרִים לִלְבַת אֲרִצָּה בְּנִינָן הַכִּנּוּן צַעַר שִׁפְרָסָה לֵךְ לֵךְ שִׁמְרֵה ה' לְאֲבִירָסִים קוֹרֵם זֶה הַסְפּוֹקִי הַסְכֵּבִי שְׂמֹחַ וְיִקְרָה חֲדָה. וּבִמְחֹהוּ בְּחֹרָה בְּאֵרֵךְ לְחֹדֶשׁ הַשָּׁנִי בִּשְׁנֵה הַשָּׁנִיִּים. (נִכְרָזֵר א, א.) וְאֲמַרִי קִי (שֵׁם ט, א.) בִּשְׁנֵה הַשָּׁנִיִּים בְּחֹדֶשׁ הַרְאִשִׁין. וְהַעֲדָה עֲהֹמֶר סִמְכֹה (נִכְרָאִים יא, לא.) לִלְבַת אֲרִצָּה בְּנִינָן וְאֲמַרִי צֹא מִרָם אֶל חָרָד יִשְׂרֵי הַמִּקְוָאִים צַעַרִי וְיִשַׁע שֵׁם וְנִמֵּס עַל כִּכֵּן דַּכְרִי. וְאֵלֵינוּ הִיִּסֵּה חֹסֶה לְמֹרֵךְ לִי מִקְוָאִים מִכֵּן לֹא עַל וְלִשְׁרִים אֲשֶׁר פֶּה לְמַשְׁמַחַת אֲבִיר וְהַמַּעַל בְּקֹלֵנוּ, הֵלֵךְ עִמּוֹ כְּאֶשֶׁר סִמְרֵה הַסְכֵּבִי וְיִקְרָה חֲדָה אֶת אֲבִירָם בְּנוֹ וְכִי וְאֵלֵינוּ חֹסֶה מִלְּמֹרֵךְ מִכֵּרִים לִלְבַת אֲרִצָּה בְּנִינָן וְיִבְרֹאוּ עַד חָרָד וְיִשְׁבּוּ שֵׁם סִמְכֵה יִשְׁרֵיִם אֲבִירָסִים אֲבִירָה בְּנִינָן אֶלֶן כְּאֶשֶׁר נִמֵּס מִרָם בְּמִקְרָא חֲדָה בְּחֹדֶשׁ הַרְאִשִׁין בְּחֹדֶשׁ הַרְאִשִׁין אֲבִיר, הִלְכִּינְךָ עִמָּה מִלְּמֹרֵךְ מוֹלָדָה לֹא הִסִּיב צַעַרִי אֲלֵינוּ כִּי אֵלֵינוּ וְאֲמַרִי לִי לֵךְ עִמִּי כִּי לְשׁוֹבֵם עֲלֵינְךָ כְּאֶשֶׁר פֶּתֶם רִשְׁי לְהַמְסִיךְ וּלְעוֹשִׁינְךָ, וְלֵךְ אֲמַרִי הַכּוֹכֵב שִׁמְכֵה בְּחָרָד עִמִּי עַרְס הֵאֵה נִמֵּס שִׁבְחָה עִמִּי לְיִמִּים דִּירָם אֲשֶׁר חֹסֶה לְמַשְׁבֵּחַ מִכֵּן לִי עִיר מִכֵּן כִּי עַד הִנֵּה הִסֵּה רַק בְּמִיכָה אֲבִיר, וְאֵלֵינוּ לֹא כִּינִי בְּסִמְרֵי בְּסִמְרֵינֵנוּ עַד לֹא נֹאחֵה נִעְמֵר בְּחָרָד נִכְרָם לְשׁוֹבֵם בְּמִקְרָא. הוֹסִיף מִלֵּא

וְ אֵל וַיֹּאמֶר בְּכַפֵּן הַגִּדּוֹל הָאֲמָנִים בְּרִיָּקִים הָאֲמָה פֶּתֶר הֵם; ב וַיֹּאמֶר הוּא וְגִבְרִים אֲחֵרִים וְאִבּוֹת שְׁקִיעוֹ אֵלָיו בְּכַפֵּר נִרְאָה אֶל-אֲבִינוֹ אֲבִירָם פְּרִיזָהוּ בְּאֵרִים מְבִרִים פְּתִיחַ בְּחָרָד;

לְבִרְיִים מַלְאָךְ זִכְרֵי וְלִבְרִיָסֵינוּ וְכֵה הוֹלֵאֵנוּ חֹסֶה לְפָנֵי הַשְׁעַר וּמִקְוָאִינוּ. וְנִכְרָסִים לֹאֵם רַעַם מֵאִם שִׁקֵּר שִׁיחֵנו עוֹד לֹאֵלֵינוּ כִּי רַכְהָ לְשׁוֹמֵה לֹאֻמִּינוּ אֲשֶׁר הַמִּיחִסֵּנוּ אִוֹ שִׁבְחָה חֲדָה לֹאֵלֵינוּ אֲשֶׁר קִדֵּשׁ שִׁמּוֹ לְפָנֵי קֹדֶשׁ וְהִרְאָה מִכֵּסוֹ לְמַחֲסֵי עַל אֲמוֹנָה מַשִּׁיחַ לְזִקְנוֹ לְאֵמֶר כִּי הוּא הוּא הַמִּיחֵשׁ לְאֲבִינוֹ מִימֵי קִדְּם. —

(א) וְכַפֵּן הַגִּדּוֹל רֹאשׁ בֵּית דִּין הַגִּדּוֹל לֹא הִיא מִמֵּד הַכִּכֵּן הַגִּדּוֹל וְלֹא מִמֵּמֶה לְהִיחֵה רֹאשׁ כִּיִּם דִּין אֵם לֹא הִיא רִחֵנוּ לִכְךָ. וְיֵלֵךְ רַמְבַּ"ם פֶּתֶק שֵׁם מַלְכּוֹת מִכְרָרִין מַשְׁכֵּה רִי. וְיֵלֵךְ וְאֵלֵינוּ מוֹשִׁינִין מִלֵּךְ יִשְׂרָאֵל בְּסִמְכֵרִין שְׁמִיחֵנו לְהוֹלֵק עִלּוֹ וְלִמְחֹה אֶת דַּכְרִי אֲבִיר מוֹשִׁינִין בְּחָן גִּדּוֹל אֵם הִיא רֹאִי בְּחִמְכָּה. — הָאֲמָנִים הַמְבִרִים הַשְׂמָלָה הוֹאֵם לֹא הִיִּסֵּה צִימּוֹר אֶל מַשְׁמַחַת כִּי כִּכֵּל דִּירֵי נִסְמָם שְׂמָלִים הַעֲרִים וְאֵלֵינוּ שְׂמָלִין אֶת הַנִּרְשָׁעִי. כִּי אֵף אֵם יִזְרֵה וְאֵמֶר עֲשִׂינוּ זֹמָם כְּאֶשֶׁר. נִרְשָׁעִינוּ לֹא הִיִּמְנוּ דַּכְרִי כִּי אֵלֵינוּ חֹסֶה מַשִּׁים עֲלֵנוּ רַעַם וְלֹא יִחָלֵן כִּי צִלְקֵה אֲמַרִי פִּיִּי אֵם לֹא בָּנוּ עֲלִים וְהַעֲדָנוּ עַל רַעַעֲנוּ. אֶל הַשְׂמָלָה אֲשֶׁר שָׂאֵל הַכִּכֵּן הַגִּדּוֹל הִיִּסֵּה שְׂמָלָה כִּלְלִים אֶל שְׂמָלִים וְאֵל מַשְׁמַחַת. אֶל הוּא מִלֵּא רֹמֶה לֹא הַמִּסְטִין עַד כִּי יִשְׂאֵל שְׂמָלָה מַשְׁמַחַת אֵלֵינוּ, כִּי אֵם הַמֵּל לְחַם מַשְׁכֵּה לְשׁוֹלְמוֹ וְלִהְיִים כִּי לֹא גִדָּף אֵם ה' וְאֵלֵינוּ בְּרֹחֵנוּ רַמְבַּ"ם. —

(ב) גְּבִרִים אֲחֵרִים וְאִבּוֹת לֹא אֵם כְּכִי אִוֹ גֵּר חֲכָמִי צִינְכִס כִּי אֵם יִדְעֵה מִמִּשְׁרֵי עַד יִסּוּם הוּא. גְּבִרִים אֲחֵרִים מוֹדְעֵי וּמְכִירֵי אֵם לִי וְאֵף אֲבֹתָ אֲשֶׁר הוֹרִנוּ. מִקְרָס דֵּשֶׁה וְצִינָה וְלֹא כִּמּוּ חֹמֶן בְּכִינוּ אֲחִיר וְאֲבֹתֵינוּ, אֲחִיר מוֹסֵב עַל יִשְׁם אֲשֶׁר הִיא עֲמָסִים, וְאִבּוֹת הִיא סִקְרִיָּהוּ דִּירָךְ כִּבְדֵה לִקְרִיִס וְלִשְׁמַחַת וְלִהְיִים. אֵלֵינוּ הַכִּבּוֹד צִמְחֵר הוּא יִכְוֶה אֲלֵהֵנוּ לְשַׁמְחִים בְּכִמְכֵה סִקְרִיִּים כִּי מִלֵּךְ הַכִּבּוֹד (מַלְכִים כד, ה.) אֵל הַכִּבּוֹד הַרְעִים (שֵׁם ט, ג.) וְעִינֵינוּ מִלֵּךְ הַכִּבּוֹד הוּא כִּי רַק אֵלֵינוּ יִחָסֵה וּנְכִינֵה הַכִּבּוֹד לֹא אֵל כִּי אֵלֵינוּ מוֹלֵהֵה וְלֹא אֵל כִּלְ כִּכְרָה וְלֹאֵנוּ. — נִרְאָה אֵל אֲבִירָם לְחִינֵן יִצְיָנוּ אֵל אִיר מִמֵּנוּ קוֹלָנוּ וְאֵל מִקְבָּה צִיר מִמֵּנֵה סִקְרִי. הַמֵּל מַלְכִּיָסִים אֲבִינוּ רֹאשׁ הַמַּלְכִּיָסִים. — בְּאֵרִים נְהִרִים הִיא הַלֵּךְ הַגִּדּוֹל אֲשֶׁר בֵּין הֶמֶר פֶּתֶח לְכִכֵּר הַחֲרָקִל הַמְּקַרָּאִים עַל שֵׁם הַמַּשְׁמַחַת. אֲרָם הַהִרִים אִיר כְּשִׁדִּים עִיר אֲוִיר אֲשֶׁר צֹאֲרֵה כְּשִׁדִּים יִסֵּה עַל-יִכְרֵי פֶתֶם וְהַטְּבַח בְּמִקְוָאִים אֲשֶׁר יִשָּׁה מוֹלָדָה קִדְמָה מוֹרָכָה. — בְּחָרָד

והקבצים לתת אהבה לו לאהבה ולקדשו אהביו כקלי דיוות לו
ולדו : ו לאמר בקה האלילים פי ידנה ידעו נר פאראן נקרה
והקביריו אותו וידעו ארבע מאות שנה : ו זאת דגורי אשר יעבדו
אין אנכי אמר האלילים ואהבין יצאו ויעבדוני במקום הנזה :

וכנס ולא בית מושב. — ונני' דמסכת סנהדרין (ק"א ע"א) אמר הקדוש
ברוך הוא לששה, אהבתי לאברהם קום התהלך בארץ לארבה ולדונה
כי לך אהבנה, בקש מקום לקבור את שרה ולא מצא עד שקנה ברי'
מאות שקל כסף ולא הורה אחר מדרתי, אהבתי ליצחק גור בארץ הזאת
וזהו עמך (בראשית כו). בקשו עבדיו סים לשתות ולא מצאו עד שעשו
מריבה שנאמר (ס"ז ע"א) וירבו ורעו גור עם דועי יצחק לאמר לנו המים
ולא הורדו אחרי מדרתי. אהבתי ליעקב דאין אשר אהב שוכב עליה
לך אהבנה, בקש מקום לנשוע אהלו ולא מצא עד שקנה אותו במאה
קששתי ולא הורדו אחרי מדרתי. — לאהבה ענינו אף כי הצניחה לו חם
לו להחיות עולם ולרדעו אחריו אף כי לא היו לו בנים ולא נהנה לו חם ימלא
האלהים את אשר הצניחמו בכל זאת גדל בקרבו כח האמונה להאמין כל מנהג
פי האלהים אף כי לא נא אל מכלתו ולרעה אף, ואיכבה, ומתי ופעל ומלא
אל את אשר הצניחמו. —

(ו) ויאמר אל הצניחמו כי ורעו וירע ארץ, האל הוא הצניחמו גם לנכון
כי ורעו וירעו גר בארץ לא להם ושם יצא במכלתו ונעבדו משך ארבע מאות
שנה הסוכר פה וזמן השעבוד ימל מעט חולר ואחר, אשר זו נקרא לו ורע
(בראש' כ"א, י"ב). אף מכוס שני השעבוד והעבודה הסוכר במחנה (שמו"ב, מ).
הוא ארבע מאות וחלשים שנה, ומכוס הוא חמל מעט ולא אברהם חבצו מחור
בשרים מחור כלאשר שם היטה לו הצניחמו הראשונה (ס"ז, ד, י').
(ז) דן אנכי המשפט לאלהים הוא, הוא צנחמו וספסם. אמר אלילים
מכונת חמו פה דרך קלרה ולא זכר הנושוא אל אברהם למען צוא אל הצניחמו
אלהים אשר היטה למשה בלחמו אליו (שמות ג, י"ב). העברון את האלילים
על הדרך הזה ונכנסו קצלת המורה וצומו לרעה חם ארץ ישראל וירושלים. —
וצרכרים האלה הוכיח במוכח על פני שומעיו אשר הרעשוהו כי יחזק וצוה
המקום הוא זו צמר י' לשון שמו לאמר כי צברה בין הצמרים הצמרים. לו
הקליה דרך בלל כי צדור הרעשי ישובו הנה ענינו לארץ כנען. ואחרי כן
כאשר קרב הקץ הורע לו בפרש כי המקום צלח כנען יהיה הר פני אשר

ארצות : ו לא יצא בארץ פשדים וישב פחדן ופשם אהביו
מותר אביו העבירי אותו אל-דאין האות אשר אהבם עתה
וישכים פחד : ה ולא יתנו לו נקלה פה אף-לא מדרך פחד-דגל

בואו להורע כי ראשית שצמו במרן לא היטה. צמח צומו לשם כי לא נא
שמו כי חם צנחמו אביו. —

(ד) אז כאשר חרע לו רצון האל ימלא להמקדו מצינו אביו ומאריך
מולדתו יצא מארץ בשרים גם הוא ולא נעז ארץ כדמים ענינו כי במחלת
ילדתו ממלך כשרים לא היטה וילאה גמורה בדיעת אברהם צנחמו כי חם
צנחמו אביו, ואברהם שונע לקולו. אכן כאשר חרע לו כי י' וחסד כי יחסיק
חרד לו גם הוא ולא נהנה לעבוד את הארץ בדעמו בנפשו ונמולדו כי צנחמו
י' חסד מולד לעשות ארץ בגילה. — וישב בדרך עד צוא חמרת י' אליו
להראות את הארץ לו יעב. רבים וכן שלמים בקשו לנחלא מכוס חסיים לחי
מרת ואברהם צלחמו ממרן ולכוון במקראות יחזיו. כי לפי ספורי המורה חרם
היה בן שבעים צהול לו אברהם, מחור, והרן (בראשית י"א, כו) ושם פסוק
(ל"ב) היה סבת שני מאות וחמשה שנים צמחו ושם (י"ב, י"ד) היה אברהם
שבעים וחמש צלחמו ממרן. ולפי הספור בפסוק היה סולך י' את אברהם
מאליו. צמח אביו, ולא נולד אברהם בעצמם שנה לחי חרם אביו (בראשית
י"א, כו) אז היה אברהם (ס"ז, ד, י'). קמ"ה שנים לחי אביו צלחמו ממרן
ומרת עוד חזי שנים שנה זה נהד דעת סוכמב פה. והנכון והשר צנינו לכוון
המקראות כחלמי צניה כי חולס מרעה סוד חמו הוא כי לא חרע חם אברהם
היה צבור מרת אף כי מוכר בראשונה, כי גם שם מוכר בראשונה בין בני נח
אף כי יסמ חסיו היה גדול ממנו (בראשית י"א, דצרי הימים א, כ"ב). וגם
לא חלעו צברתו כי אלה שלש צנים, אברהם מחור והרן נולדו לו בשנה אחת
בצניחמו בן שבעים שנה כי סוכמב לא נא להורע. כי רק צנחמו שצנים לחיו
יסמל צנים להולד וצנחמו מאה ושלשים לחיו חול לו אברהם וסנה חם. מספר
אלס השבעים וחמש שנים לחי. אברהם צלחמו ממרן אז ימלא מספר. מאלוים
וחמש צמח סרתי. — וישבים בה עתה אף כי ימים רבים עבדו מעט מאה
בכל זאת הוא אלוהינו רב חם. ולו חכמו עלילות והוא הגיר מראשית. אחרית
והלך שנים צניחו חס. אהמול. —

(ה) ולא נתן. לו יסו' ויהי נר בארץ האהם אשר סוכמב לו מחמ
אלהים כי לו חסיה כמו בארץ מרה כי לא היה לו בארץ האהם מלח שנה

א ויבוא יעקב על פל-ארץ מצרים ויגשן ויאמר גדולה ולא-
מצאנו אבותינו אצל: י ויבשע יעקב כי יש-שעבד במצרים
וישלה את-אבותיו פראשנה: י ויבשע יעקב ויאמר אל-
אחיו ויגדלם מלכות אל-פניו מלכות יוסף: י וישלח יוסף
ויראה אליו את-יעקב אביו ואת פל-משפחתו חמש ושישים

(יא) ויעב וגו' הרע לא היה צורך מלאים לנר כי אם צנען מקום

מטב. אצטו צמנו כי יש שער במלכים, ואל מכת הרע גם מכות אחרות
סבאמה אשה את רעוטה אמת מדה לא מערה, כעו מנוחי רעז ואלוים
אחרים רבים הנה מלפסור, וכל המטה והמפסות כלל הכוזה צמלות. צרה
גדולה. — גם אבותיו אשר יעב אז צנען טעמו וירעו לוק העמים האלה
כי לא יכלו למלא לזם לכלל אף בני צימס.

(יב) ויבשע יעקב וכו' שלח מנצח למען יקחו צמסוף אכל צמנרים
ולמטר יוסף אה אומס להצלה אומס, אחר שובס אף צמנון אומס לנסות
אומס, אף הומס צמנון צממער ואמיו שבו אל אומס להצלה שבר רענון
צימס. —

(יג) וברושים יוסף אל אחיו וצמנו פרעה מרע נשפחה ווסף. —
אומס המורה ווסף אל אחיו וצמנו פרעה מרע נשפחה ווסף.

(יד) חמש ושישים נפש להשוות מספר המלך פה אל מספר המלך
צמרה (צמנו א, ה) כל נפש יצא ירך יעקב שבעים נפש וס (צמנרים
מ, נו) כל הנפש הצלה ליעקב מלרמה ואלו ירכו מלכר נשי בני יעקב
כל נפש ששים ושיש, ובני יוסף אשר יולד לו במצרים נמש שנים כל
הנפש לבית יעקב והבאה מצרמה שבעים מלך כי הכומס פה והשבו כל
הנפש לבית יעקב וכל נשפחהו צממער אחר, וימטו ארבע נשי יעקב וצני
יהודה אשר הומס י' צנען להווסם יצא ירך יעקב ולא יכלו יעקב עממס
אלל צמרה ארבע נשי יעקב ובני יהודה לא סבאמה צממער כי אם יעקב.
— ורע כי גם השבעים הוקיט אשר מרגנו המורה וימס סמס אשר
סכר (צמנרים נו, כו) צממער שבעים חמש ולא שבעים וימס כי צמנו
הכוזה הנה השמחה האומס הומס צמנו כל ורעס קראו אומס על כי לא רעו
לשון עברית. לכן אומס הממער אשר מרע אז צין המון העס. —

ח וימן לו פריה מילה ויבן דוליד את-יעקב וימל אהו פיוס
השמיני ויעקב את-יעקב ויעקב את-שנים יעקב ראשי האבות:
ט וראשי האבות פקנאם פיוס מפרו אהו אל-מצרים וירי
האבות אהו: י ויעקב מפר-צמנו וימן לו חן וחקמה לפני
פרעה מלך מצרים וישמרה לישלים על-מצרים ועל-פל-צמנו:

ס יקצו אף המורה וצממס ויכס לנא אל הממסה והמלה צמנר ישראל
ורושלים ואס כן הימס ירושלים והמקדש, המקומה המושמסה מלא להצרים
אצטו ואלך יקל כמרים. —

(ח) ברית מילה וכו' אומס סמלס וחוכר צמנו למען ירעו כולם כי רעו
יהיה לעס סבולה. וכל הממסה האלה גם השממסה אשר לו היו סמס לו
צמנר אצמנו אשר סמנון צמרים המנו אשר ערלנו וסבר ערלנו צמ וצני
צמנו כי השממסה סיו לו צמרים מול לו ימקן צמו, כמשר סוכים סמסה אל
פרומים (פרק ד, ח). — ראשי האבות מכל הימס הומס כמס כי רלשיו
הומס סמרים אצטו ויסמקף דור אחר דור ממו אל רלשו האצטו אשר אומס
מנצמס ומנצי צימס אשר קמו אחרים. —

(ט) סבל קורח אצמנו ובר צמנר אף קמלס אל יוסף צמרים אומס
מלרמה אל עס נכר צמנר כמף ולא זכרו כי שבר לב אצמס אשר כסו
קשורה כסו צמנו ואס, לרעו לך ויכל כח הקמלה לספרר אומס מלמיו
ולשכממה אצמנו אשר גדלוה ואשר הרצו לסעט עמו מנמיו מרים ושממרהו
כמנון עימס. וסקמלה האמה אשר צמרה כמס אל יוסף, עוד ער המס צמנר,
עור הממסה והמלה מוחרסה כי סלמס רמסיה לצמנר נשמה לרעו ולסמירו
אל הממסה להממסה ולספוך דס קיו. — וירי אליו אהו לך צמנו י' דרך
אומס, לשוא יעמלו אומנו לסמרים מלמך גועו לשוא יעמנו סח לו, שצט וסול
וס' יקממה. —

(י) אל המולה אור ממך חמסם לילה בס הומס צמממו הממלה
יספך סלמס האומס אשר מומוס ויעו לרע לו ולסבריו מנצח אצו צמרים
אומס אל יסממלס צממס כי צמנו צד מלה המרים לא יוכל לשבו אל
אצמנו ולא לך מולמו לך סומס צממס הומס לממסב סממס והומס הומס
ממלמס אחרים להמלה ממך משיכה אורה למלר אף אלה ישרי לב ולהמלה
מוממבר אסיר כמשר יוסף הומס לאדון על כל ארץ מלרים. —

שלישית ירחים פריית ארצו: כא וכאשר הושגה הוויצא נשאה
אחו פרדפועה נקבלקל אחו קח לקח: כב נקלד משנה קקל-
חכמת המצויים ודו: חזק פדקרים ובמקלים: כג נכאשר
מלאה לו עת ארבעים שנה ענה על-לפו לפקר ארצו
פני נשואל: כד ובאוחו איש אחד געשק הושיע געשה
נקמה לנקחין פרבות ארדמאצרי: כה נדפדו פני נבינו ארצו

(כא) הושגה הוויצא ענינו אמר כי הוסם כווצו: גמא אל הנס. —
נשאה אחו בת פרעה לגל אחו ולמד אחו כל חכמה ומדע. — לא
לכן להכמה אלו להכמה אם אל צנה הסם. —

(כב) בכל חכמת המצויים אשר היטה ציונים הסם ציר כהני הארץ והמחוק
סוד יחזיו לכל חכמה המכמה האם לפני אש אשר לא נקרב הכהנים הסם,
ומאם ה' היטה כניבה כי הוא ימחק במכמות רבות כאלה, למען יחלצ לפני
מלכים להעיר בהם ולהוכיחם על פשעם כאשר עשה משה מנלי מרדך לצ
ומנלי כשול פנים ולמען ילמד לעמוד אח עם ה' אחרי ימים רבים ולעשה
אם עמו במדבר כרעה נאמן. —

(כג) ארבעים שנה הטה וני הנינה כחמס י"ל גמשה בן ארבעים
לבינה (לבוש סרד ד, ה). — לפקד את אחיו בני ישראל, ואף כי היה
במלך המלך ועלה לנדולה וצא במד כהני הארץ ללמד מהמס, בכל ואם לא
שם אחו אשר היו רגוסי חומר ונכמים לעבודת המלך, ודע כי שארו היה
הסם כי עם בני ישראל הנו ויחם אחם כי יחן אחם חלבים עם ועבור
העם יען כי בני צרים הטה ולסם ההצטמות ודעם החור. —

(כד) איש אחד נעשק אשר הרע לו המלצי ככמותו ויקח אם נקמה
אחו נאמו והלל אם העשוק ניר עושקן, — ברחותו את המצרי להכמה
האשר לא נשמה, ובאשר פחם קח לאליו בן הוא לצב כמעל קנאה והללה
אחו מיר עשוקו היה למשה כמו אום וסמן כי כמלאח הומס גם ה' יקח
נקמה עמו מיר המלצים על ידו. —

(כה) וידעה, ענה על לבו כי אחו כרחם המשנה אשר נעשה על
ידו יבינו וירגלו למלא פשר הדבר הזה כי מסך חלבים להודיע למען יחזיו
כי יד אל עשה חל ויר הוא במרה צו לחם לרשע רע כרשעו ולנקים
נקמם אל במרה, לא מעלמו ולא כמח הרב אם המלצי, כי אם להודיע כי
הוא המועד להיות נאכל מסבל ועבודת מלצים. אך קמה נקולר רוח ומעברה

נפשו: שו וקד יעקב מצרומה וקח הוא ואבותינו: שו ויעתקו
שקמה וישמו בקבר אשר קנה אברהם בקמור. פסח. מנני
חמור אבי ישם: י" וכאשר קרבה עת הכבשה אשר נשבע
האלהים לאברהם ויגדל בעם וירב פמארים: י" ער פקם
מלך אחר אשר לא ידע את-יוסף: י" וי' החכם למלכותו
והרע לאבותינו געשות פני יאשתו על-ליתם הוויצא לביתו
החיותם: כ פעת הדיא נלד משנה ודו: מוב לאלחים נקלפא

(סא) הוא ואבותינו הם צנו וצנו, כאשר אמר ויחם יוסף וכל
אחיו וכל הדור הוא (שמוס ח, ו). —

(סב) ויעתקו שקמה ענינו וינשאו יוסף ואחיו כאשר אמר (הושע
כד, לב) ואם טלחיו יוסף אשר העלו בני ישראל ממצרים קצרו בשכם במלח
השנה אשר קנה יעקב נאח בני חמור אבי שכם במאה קשיטה ויהיו לצני
יוסף למלה. — וישמו נקרה קצר הוא, ונחש על יעקב אצני אשר הוסם
בקבר אשר קנה לזרסם, וברכה כרחשים (סוף פ. ק). וישע יוסף אם בני
ישראל וכו' מציין אף עצמות של שכבים העלו עשוף הלמוד לומר אחכם.
וכן הוא דעם רש"י פ' בשלח על הפסוק והעליתם אם טלחיו: מזה אחכם. —

(יז) עת ההבשה אמר ויחם רבים אשר חלשו והלכו למו דור אמר
דור, קרבה העם אשר הצטום חלבים בשבועה אל חזרם לצינו למור כי
כמלאחם ירשו צנו אם ארץ כענן וידבר במצרים עד מואר כי היטה כרם
ה' בכל משלה יחם. —

(יח) אשר לא ידע יוסף לא ידע ולא ראה למה מעלה יוסף
אשר הטיב למצרים ולהלם. —

(יט) זה, המלך המלך היה חש מהצטום גם מונח יען והמשולל
עליו טלחיו ברשע למען הרע אחם ולהכריח מלך שרשיו ופקד וזה על
טלחיו כאשר אמר כל בן וילד היארה השליכיהו וכל הכח חזיו. —

(כ) טוב לאלחים כאשר אמר וסרף אחם כי טוב הוא (שמוס כ, ג)
זה לשון הרמ"ז מלח טוב כאשר חמלא בלוי מלח דעם יחן היומו כשמה
כמו ושוב גם עם ה' גם עם אנשים (שמוס ח, ג, כ). חו טוב עין חו
בגוף וצורה, טוב סמר חו מראה, אך מלח טוב הסמכה אל לל חן למשו
כי אם צלוחו טוב מלח חלויים. — בבית אביו גדלה והאכלהו והסקהו
שמה ירחים כי כרם ה' היטה אחו למור כל דרכו. —

אֲשֶׁר-שָׁם הוּלֵיד וְלֵיד שְׁנֵי בָנִים; ל וּבְמָלְאֵת אֲרֻבָּעִים שָׁנָה נִרְאָה אֱלִי בְּמִצְרַיִם הַרְסִינִי מִלְּאֶרֶץ יְהוּדָה בְּלִבֹּת אֲשֶׁר פָּתְחָה; לֹא וּמִשָּׁה בְּרִיאָתָהּ תִּקְבְּלָה עַל-דִּבְרֵי-אֶלֹהֵי נִבְאָשֶׁר נִגְשׁ לְחִבֵּיט יְהוָה קוֹל יְהוָה אֱלִי; ל כִּי אֲנִכִּי אֱלִי אֲבוֹתֶיךָ אֱלִי אֲבֹתָם וְאֵלֵי יִצְחָק וְאֵלֵי גַעֲקֹב יְהוָה מִשָּׁה רַעַר וְלֹא-עֲרֵב אֶחָד-לָבֹא לְחִבֵּיט; ל וְיִאמְרֵ אֱלִי יְהוָה שֶׁל גַּעֲלִיךָ מַעַל בְּגַעֲלִיךָ כִּי בִמְקוֹם אֲשֶׁר

הַמֶּלֶךְ לִהְיוֹת אִם מִשָּׁה וּלְעִשׂוֹת בִּי מִשְׁפָּטִים, חָק מִשָּׁה אֲשֶׁר נִבְחַר לִהְיוֹת בּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ לְיִשְׂרָאֵל וּלְקוֹסֵם נֶחֱם מִלֵּם פְּרַעַה וּמִלֵּם עַמּוֹ נִנְלֵם בְּחַמְלָה ה' עָלָיו מִלֵּם הַמֶּלֶךְ, הַחֲלִיטֵם אֲשֶׁר בְּחַמְלָתוֹ הַקְדִּימוֹהָ מִשְׁפָּטִים מִמֶּסֶךְ הַצִּיָּהוּ אֵל מוֹדִין בִּים יִחְזִי חֲסִדוֹ וּלְקוֹס בְּמֹ לֹא מִשָּׁה וְיוֹלֵד שֵׁם בִּמְלָךְ מוֹדִין שֶׁי בָנִים גִּרְשִׁים וְלֹא-שׁוֹר. —

(ל) וְאֶחָדִי אֲרֻבָּעִים שָׁנָה בְּצִמְחוֹ בָּנִים יִחְזִי חֲסִדוֹ וְהִיָּה בִּן שְׁמוֹנִים

(שמונה ז, י) וְכֵן הוּא צִרְכָּה בְּרִחֻשִׁים (מוֹף פ, ק) מִשָּׁה עַמֵּד בְּמִלְשִׁין שֶׁל פְּרַעַה אֲרֻבָּעִים שָׁנָה, וּבְמִדִּין אֲרֻבָּעִים שָׁנָה, וְשִׁמְשׁ אֵת יִשְׂרָאֵל אֲרֻבָּעִים שָׁנָה וּמִלְאָךְ ה' הוּא הַמְּמַלְכָּה ד', הוּא אֲשֶׁר כָּלֹל לְרוֹחֵם לוֹ כִּי וְכָלֹל סִבְלֹתֵם הוּא יִסְבֹּל עֲמָהֶם לְעוֹרֵם וּלְהוֹשִׁיעַם וּלְמַלְכֵם אִם נִכְסִים נִיִּי מִשְׁפָּטִים. — בְּלִבֹּת אֲשֶׁר בְּסִבָּה גִּבּוֹ. הַשְׁכִּינָה בְּסִבָּה הִיא לְהוֹדִיעַ אֶף כִּי בָנִים יִשְׂרָאֵל שְׁעִירֵיהֶם וּבְשִׁדָּה עָלֶה קוֹמוֹשִׁים כְּמוֹ שִׁנּוֹ מְדוּלִים כָּלֹל זֹאֵם מִלְּהֻבֵּם ה' אֲנוֹחִים וּבְעִשְׂתֵּי הַשְׁפָּטִים אֲשֶׁר נִכְסֵי לָמוֹ עוֹר נִבְחַרְנוּ מִלֵּם עָלִיטִים לְהוֹשִׁיעַ שְׁכִינָתוֹ בְּחוֹסֵם לְרִחֻמֹּם וּלְחַמִּים לְהוֹיֹם לֵהֵם לְחִלָּהִים כִּינִי קוֹס וּלְהַצְמִיחֵם כִּי אֶף אִם אִשׁ מִלֵּם סִבְבֵּם וּמִבֹּל הַמְּדוּרָה כָּלֹל וְאִם אֲלִיטִים לֹא יִגִּיעַ רַע, הַסִּבָּה בּוֹעֵר בְּלֹא-הַסִּבָּה אֵינֶנּוּ כָּלֹל וְכִלְשֵׁר חֲלָמֵר עַל יְדֵי יִשְׁעוֹהוּ (מִנֵּה, ג) כִּי חֲלָךְ כְּמוֹ אֲשֶׁר לֹא חֲבוּהָ לֹא חֲבִיעַר בֶּךְ. —

(לא) וּבְאֲשֶׁר רִאֵה מִשָּׁה הַמְּלָכָה הַכְּפִלָּה הוֹלֵם וּשְׁמֵר דְּבַר לֹא יֵדֵעַ נִצְלִי דַעַם כִּי רִק בְּמִרְכָּה הַכְּפִלָּה רִאֵה אִם כֹּל אֵלֶּה, סֵר מִן הַמְּקוֹסִים אֲשֶׁר עֲנִידָה עָלָיו לְמַעַן יִגִּשׁ אֵל. הַסִּבָּה וּמִסָּךְ לְמַלְכָּה סִבָּה שְׁכִינָה מוֹדִיעַ לֹא יִצְעֵר הַסִּבָּה. —

(לב) אֲבֹרָהם וכו' אֲלֵהִי הַחֲבוּסִים הַרְסוּשִׁים אֲשֶׁר אֲלִיטִים הִיטָה הַסִּבְעִימָה כִּי זֹרְעִים וְיִרְשׁוּ אִם הַמֶּלֶךְ וְעַמָּה בֹא. הַמֶּלֶךְ וְאֲלִיטִים סִפְרָ יִפְקוֹסִים בְּדָבָר יִשְׁעִיהָ וְחַמְמִים. — וְלֹא-עֲרֵב אֵת לְבֹו עַמָּה כִּלְשֵׁר קִרְכָּ אֵל הַמְּקוֹסִים סִמְרָ לְבֹו לְרִחֻמִּים אִם-אֲשֶׁר נִכְסֵיט נִכְסֵיט לְרִחֻמִּים עַם עֲמִידוֹ חֲמִידָה. —

(לג) וְאִמְרֵ אֱלִי ה' רִל הַמֶּלֶךְ הַקְדִּימָה מִמֶּלֶךְ הַסִּבָּה. — שֶׁל נִעְלִיךְ

כִּי הַאֲלֵרִים בְּיָדֵי יְהוָה לָהֶם תִּשְׁנֹעַה אֲחִי רָם לֹא הִכִּיעַנִי; כו וְכֵן בָּיִים חֲשִׁינִי נִרְאָה אֲלֵרִים תִּשְׁנֹעַהֶם וְהַקְּצֵר בָּם לְשִׁלֹּם לְאִמְרֵ הַבְּרִיִם אֲחֵם אֲחֵם אֲחֵם לָקוֹם לְקוֹר תַּעֲשִׂיךָ אִישׁ אֶחָד-דִּעְרָה; כז אֲחִי הַעֲלִישִׁן אֶחָד-דִּעְרָה יְהוָה אֲחִי לְאִמְרֵ כִי שְׁקִיךָ לְשֶׁר וְשִׁפְטָם עֲלִיעַנִי; כח תִּקְדִּירְגִנִי אֲחִי פִּאֲשֶׁר תִּרְקָם אֲחִיכֵם אֲחִיכֵם אֲחִי-הַמִּצְרָיִם; כט וְכִרְכָּה מִשָּׁה בְּרִכְבֶּר הַיָּדֵי יְהוָה יָרָ בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם

קִשָּׁה לֹא הִכִּיעַ וְלֹא יֵדֵעַ אִם זֹאֵם. — וְכִסְפֹּר הוּא יִרְמֹה סִכּוֹסֵה כִּי כִלְשֵׁר אֲבוֹתֵיהֶם לֹא הִשְׁכִּיחוּ לְרִחֻמִּים כִּי הוּא בּוֹאֵלס הַכִּינֹן מִיִּי אִז וְיִי הוּא אֲשֶׁר סִפְרָ מִלֵּם אֲלִיטִים לְמוֹשִׁיעִים נִכְלֹ לְרוֹחֵם, כִּי לֹא הִשְׁכִּיחוּ עַמָּה בְּרִחֻסֵם אֲשֶׁר קִימוּ מִמִּרְכָּהִים מִלְּרִחֻמִּים אִם בִּלְוֹן מִסְפָּרִים מִשִּׁים אֲלֵהִי יַעֲקֹב אֲשֶׁר בֹּא אֲלִיטִים בְּכִבְדּוֹ וְעַמָּה גְדוּלָּה וּנְפִלְאוֹת בְּקִרְכֵּם וְכָלֹל זֹאֵם אֲשִׁמְנוֹ אִיטִים מִשְׁפָּטִים וְחִלְלֵם סִמְרָ וּסְגִירָהִם לְמוֹת וְלֵם שׁוֹשִׁים נִנְלֵה. —

(כ) גַּם בָּיִים הַשְׁנִי אֲחִי הִרְגֵנוּ אִם הַמֶּלֶךְ. — בְּרִחֻמֹּם מְקוֹר עַם הַכִּינִי נִכְסֵיט מִשְׁכָּל מִשְׁכָּל נִצָּה וְנִינְנוֹ מִרְכָּה. — חָק הַמְּרִיבֵה לֹא הִיטָה בִּין מִלְּרִי וּבִין עֲבָדִי כִי אִם אִיטִים עֲבָדִי עַם אֲחִיזָּה וְכִינֹן מִיִּי אִז וְיִי הוּא אֲשֶׁר סִפְרָ בְּמִרְכָּה לֹא מִכֵּר דְּבַר זֶה, חָק כָּלֹל סִפְרָ הוּא הַכִּינֹן כִּי מִכְּכִיעִי זֹאֵם לֹא הִכִּיעַ מִשָּׁה בְּכִסְפּוֹ עַם לְכִנּוֹת אִיטִים מִלְּאִיטִי רִשְׁעֵי בְּחִמּוֹר לוֹ רִשְׁעֵי לְמֵה סִבָּה אִם רַעֲיָךְ. — אֲחִיטִים אֲחֵם כִּי אֲבִירָם יִמְכֹּר וְיַעֲקֹב וְאִם אֲחִיטִים סִרְבִּנוּ רִיבֵם יִחְזִי כִּי יִשְׁמָר לְמוֹשִׁיעִים לְכִסֵּף לֹא כִינֹן לְכִסֵּף בּוֹאֵם, כִּי אִם אִיטִים אֲחִיזָּה יִשְׁמָר וְלִרְעִינֵי יִאֲמֹר חֲקִי. —

(כב) וְהַרְשִׁיעַ אֲשֶׁר הִרְעֵי לְאִיזֵי אֶף כִּי יֵדֵעַ כִּי לֹא כִינֹן דְּרִכּוֹ וּמִשְׁפָּטוֹ וְכָלֹל וְאִם הוֹדָף אִם מִשָּׁה וְיִאֲמֹר לוֹ כִּי שִׁשְׁךְ לְשֶׁר וְשׁוֹפֵט עֲנִינִי כִלְשֵׁר חֲמִידוֹ אֲשִׁי סִמְרֵם אִיטִים בֹּא לְגוֹר וּשְׁפָטֵם שְׁפָטֵם (בְּרִחֻשִׁים יט, ט) וְהַעֲיָן הוּא כִלְשֵׁר שְׁאֵלָתוֹ מִשָּׁה לְמֵה סִבָּה רַעֲיָךְ? הִיא הַשְׁאֵלָה לְמַעַן יִסְפֹּר לוֹ הַרְשִׁיעַ הַסִּבָּה אֲשֶׁר בְּכִלְלָהּ מִרְכָּה אִיטִי לְהַכּוֹת אִם רַעֲיָה, וְכִלְשֵׁר יִשְׁמֹעַ הַסִּבָּה אִז וְיִכֹּל לְעַשׂוֹת שְׁלֹם בִּינִי וּבִין הַמְּכִינֵה, וְכֵן אֲמֹר כִּי סִמְךָ לְשֶׁר וּשְׁפָטֵם. —

(כג) הַלֵּל כְּמוֹ. אֲמִידִי אֲחִי בְּלִבִּי (קִסְלֵם ב, ח). אֲמִידִי שׁוֹב מִשְׁנֵי הַמֶּלֶךְ (סֵם י, ג). כִּלְשֵׁר הַרְכָּה הַמִּצְרָיִם אֶף כִּי מִשָּׁה הַסִּמְרֵר הַיָּדֵי וְהַסִּמְרֵינִי בְּחִלֹל כָּלֹל וְאִם מִדֵּעַ הַיָּדֵי, וְהַרְשִׁיעַ הַכִּינֹן עַל מִשְׁפָּטוֹ אֲשֶׁר חֲשֵׁב כִּי עַמָּה בְּמִסְמָרִים. (כד) וְכִלְשֵׁר חֲמִידָה אֵל פְּרַעַה כִּי מִשָּׁה סִבָּה אִם אִיטִים מִלְּרִי בְּרִחֵם

פִּיר מִלֶּאֶךְ בְּרָאָה אֵלָיו בִּפְתָּה; לֹא זֶה הוֹצִיאָ אִתָּם בְּעִשְׂוֹת פְּלָאִים וְאִתּוֹת בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וְכִסְּ-סוּף וּבִפְתָּכָר אֲרָבָעִים שָׁנָה; לֹא זֶה הוֹא מִשֵּׁר אֲשֶׁר אָמַר לִבִּי יִשְׁרָאֵל קִבֵּיָא מְאֻדָּקָם פְּמוֹנִי יָקֻם לָכֶם דְּוִיָּה אֲלִדְוָקָם אֵלָיו הַשְׁמִיעֵנִי; לֹא זֶה הוֹא אֲשֶׁר דְּוִיָּה בִּקְרָלָה בְּפִתְּכָר עִם-כִּפְמִלְאָה דְּרִבְרִי אֵלָיו בְּרַר סִינִי וְעַם

(לד) זה הוציא אותם גם בצפון היה יורה כי כל האוסוס אשר נטשה

נטשה וכל אשר קרבו היה רמו ומשל על הימים הפאים ימים וילכו ולא חמד צבא במלואם הימים עם ימנה משה לרקו צרור עמו להילא אם יושבי סוף וללמות מוסת סגל ועבדום הסמט, כאשר נטשה הילא אם בני ישראל מוסת סגלום מלרים. — בארץ מצרים נעשר מכות למען הרלוס כי יד י' היה לדלע טעשה חיל, בקריעת הים וכן כלכל צמוד ארבעים שנה אף כי מנורים היו ולכס לא נכון אם י'.

(לז) נבוא מאחרכם משה הלוס אשר היה לסס לגולל ונושעי צמלרים

לסס על סמרים הימים צבס יקוס י' לסס צנול מלחמים כמולו אשר גאלל יושבי סוף וללמות מעבדות החטא כאשר הוא גאלס מסבלום מלרים. והס צמס סוף מוררס למענע בקול משיח אלהי ישרק גם צמולום וצמורס משה יכחשו ומרו מלחמות אצמס ומן הצרים אשר כרס י' אלוס צמורס צינס הקול. — (רמז למעלה ספר ג, כב).

(לח) זה הוא עור זכרון משה יעלה בקרב לבו ויספר בזולות אשר

נטשה משה לעס בני ישראל בקרלה בקרלה בני ישראל מסף יווס צמוד עס המלאך אשר הלך לפניס (שמות לג, ב) הדובר אליו והמלאך היה מדבר אליו ברר סני ועס אבותיו. וכלל אצמיו עס אצמיוס להוריעס כי מולל אחר חולצו ומצור אחר נוקרו וכל אשר קרה לאצמיוס קרה לאצמיוס וכלל ימרו יחיוני צמשה, אס אלוס אשר לקח דברי אלוס חיוס צינס סקול למורסה לפניסס סמריסס אשר צמלומס הימים יקוס לסס י' מולל ונושעי כמו משה אשר היה למענע לאצמיוס עס חלוסס י' צמוד. — חס לעון לסס פ' וימי (לף רל"ז ד' למסטרס) על סמוק חנה אנוי שלח מלאך לפניך (שמות לג, ב) דא הוא מלאך דאיוו פרוקא דעלמא, נטיוו רבני נשא והאי איהו דאושין ברכאן לכל עלמא בנין דאיהו נטיל לון בקמולא ולבתר איהו אושין לון בעלמא, ובנין דא כחכ חנה אנוי שלח מלאך לפניך ושלחתי לפניך מלאך (לסס צמול מולל). —

אִתָּה עִמָּךְ עֵלָיו אֲרָמֹת קִדְשׁ דָּוָא; לֹא רָאָה רֵאיוֹנִי אִתְּעִנִי עִמָּי אֲשֶׁר בְּמִצְרַיִם וְאִתְּ-עֲצֻקָתָם שְׁמִיעִנִי וְאִתְּ לְרִשְׁיָלָם וְעִתָּה לִבִּי וְאִשְׁלִיחָךְ מִצְרָיִם; לֹא אִתְּ-דָּה מִשֵּׁר אֲשֶׁר פְּקִישׁוֹ בֹּי לְאַמְרֵי בֹי שְׁמָךְ לִשְׁרִי וְשׁוֹפְטִי אִתְּ-דָּה שְׁמִיָּה קְאֻלָּדִים שִׁיר וְנִזְמָל

נעלסס ססמל היה כנור ללוס צה יוכנז, לכן לון מורר המוסר כי יגבה לצ אס צבולו סקוס סכמה לסמסומס צינס אלוס, ולכן לוס וספר י' על ישעיהו ללסס ערס וימף סלס סלס ללוס ולמוסס על מלרים (ישעיהו ג, ב) כי יסלכל על סמלום סללס. וכן סה סיס סלסס סלסס ססמל דרך סכיעס למען יכיר כי עיני סמל וכל אשר צמולס סכיעי יסור, לא יכא סקוס סכיעל צינס. י' צמולס, כל עיני סכיעי לא יעמוד ולא יכס ארס יסורו ערלס כי ער מלרס יכולו לף על סכיעי י' יוסס מעמיו כי לא סמנו ולעולס יעמוד. ולכן אף נעלס ססמל סיסס סמורס לכל אס צמולו לסמסומס. ללוסי מלל צליון צמקוס אס צמר בו לסכן עיני סס. —

(לד) ראה ראיתי סמקור וספעל לחוק יסעין כלומר חל אשר יעמוד

למען אציון לא יסמור סניו ממנו ואף כי ימשה צכל זאם לא ללסס יסקוט כלסר. כלסר (סלסס מ, יד) ראות כי איה עמל ובעס חכיס וכו'. — וארד להצילם דכרה מורה כלעון בני ארס כי י' צממיס סכין כסול. —

(לז) זה משה הוא סכמכ מולס אלוסיס ליוסס לסס מולל ונושעי הוא

היה אשר כחשו בו לאמר מי ישמך לשר ושופט. והס על אשר לא קבלו ערלסס ליוסס דן דינס וריו צלמול סלמול, לכן כחשו בו ולא סלמיון כי הוה וסיו מולס מוסלום מלרים. — ואף כי סכמריס סלסס ללסס סיו צעוכריו אשר סקולו צמלור, צכל אס כמולס היה כל צינס ישראל. — ביד המלאך היה מנינרל דיי הוא המלאך סכריס אשר צכל לרוסיו לו צר הוה משיח אלוהי ישרק אשר מלס וסלס צלסמיו. — והס וסמיהו וסמיהו למרסומס וללמוס, צכל זאם כלסר עשו למשה כן סכול, כי גם צמשה קחשו לא אצו. לסוס אלוסו ערלסס לשר וסופע וסמרי כן. סלללס צכס אלוס מוסלום ונעבדום מלרים ציר רמס, וכלסר קרס למשה כן. ססיו סלסס משיח לקיו כלסר סמל על סי צינל אלוהי איה יסונו בני ישראל וקשו את ה' אללרסס ואת דור מלכס וסחרו אל ה' ואל סוכו כלחריה חיוסס (ישעיה ג, ה) —

ויעשו עליי מספר גדול: ג אף שאול גדליב את-הקדוה
בבואו פנימה מבית אל-בית סחב אנשים גם נשים ומקנור
אל-מלשקו: ד אף אלה הפוצים שוסטו ויבשו את-הקדוה:
ה אף פולפוס ורד לעיר שמרון וקרא קרם את-הפולפוס:
ו וקשיבו: הבלונים קרב אחד אל-המקרים פני פולפוס
פולפוסם ובראותם את-האותות אשר עשה: ז פי מרפם

(ג) וכבוד הוא בו כבודו את גוים סופנים גדליב מורם את מנחם,

ולכן גם מרון שאול אשר ירו היטה במבית הרשעים גדליב עד מולד — את
הקדוה כרסותם כמור מער — מבית אל בית לא היה די לו לרדף את
אלה אשר בגדו עד מנחם כי את גם צנחם הלך מנחם אל בית אול
ישמע דבר על ירו וכל להשקיע מרנו ולנקים מקמתו אשר יוס ויס גדליב —
סחב מנחם אשר לא ימרה בעיניו האלם האל כמון הדבר כי את כל נפש מלחם
עד לשה אשר לא ימרה בעיניו סחב והשלך אל המשמר והיו מעללים עם
ערי יעמירם לפני סופנים למשפט —

(ד) ואלה המלטים צאף מנחם חסך הצינו והכירו כי יר ה' עשמה

ואת למנחם גם באלות אשר צהן ידרכו קר גדליב סחב ועזו משמו יספרו
ויבשרו לרקמו ועל דם חמבה הרעם את משימו עד מולד ויבשרו את הדבר
אשר היה נקדם במרם הרים וילרו הוא משימו ה' והוא המימרה אשר על ירה
נעשה את עשמה —

(ה) לעיר שמרון משמנה אשרי שומרון נגד צי יתראל היטה גדליב

עד מולד צינים סחב. ויען כי גם מנחם לרקמו עשה גדליב ומלחם צערי
שומרון לכן ירד פלפוס שמונה כי עם משימו לרקמו עם היה נרדע לרעים
אשר האמינו בו. — ובמלה לא סורבו ללכט צערי שומרון (ומי י, ה). —
לך המשיח לפני עלימו למחם ליה חוסם כי אחרי שפיתם רום לקדש עליהם
יבשרו צרמטה צרמלים ויהרהר ואל בשומרון וכל העמים עד קאזי האלף
וכי גם הטה צו רחמנו במלחמם צו, כי גם צעברם שופך דמו. —

(ו) הדמונים הקשיבו אל אמרי פיו הפך סחב. הרשעים אשר כספן סחב

יאלעו חוסם. — פני פולפוס הוא היה סחב סחב משמנה בבאי האלף עד על
דם מלאו סרף אלה האלפים אשר צאו במור ומסברת המלחמם במלחם
ובמשיחם, לכן אחרי כי אשרי המצבה גורשו וספאו סחב ואלה מלאה ירו
עברה כמלא, לכן עם לרד שמוני, לבשר במרם מלחם השמים צערי

ד א ושאול דנה נא את להבנתו ומהי ביום סחב רדף גדליב
על-הקדוה אשר פירשקם וקלם נפוצו בכל גלילות ירוהר
ושמרון ואלה השליחים: ב והספנו את-סמיתים אנשים חסידים

כאשר עזבו את ירושלים מרון עמם לא שמו רמן למו פיהם כי את ככל מרון
קר גדליב וכל המקומות אשר צאו שמה ספרו סחב ה' ועזו משמו כי הוא
יעמוד למיין מלחמיו צו — פס' ד — גם פלפוס צרמו לערי שומרון קרא
להם מלחם השמים צמח עם משימו ומלחם רבם אשר הוא עשה היו הסבה
כי רעים וכן שלמים האמינו ציטע ולבשו מרד ועז — פ' ט' — שמעון הקוסם
המעה רעים במצו, לכן גם הוא סחב להאמין ציטע וישב עם פלפי. —
פ' י' — אל השליחים צירמלים מרד כי אשרי שומרון קבלו צמחם אלהים
ממלכות השמים וסלחו שמה את פמרים ויומן למנחם יספנו להם שפעם רום
הקודש — פ' י' — וברחם שמוען כי למה רום הקודש על אלה יוסבי שומרון
אז גם הוא סחב לקחם כמחם כמחם את רום הקודש צמח אשר אול למח
להם ממירה — ויומן אמו פמרים לצו מרדו הריעה ולסחב אל ה' אול
ירד — פ' י' — ומלך ה' השיר את פלפוס כי יר הנגבה עמה —
ומלא את כושי צמח מהמחממו צירמלים קרא. צמח ישימו ויצא ל דברי
סכנח וילמן צמח וצמחם אשר צמח לו, וסכל. רום אלהים סחב אמו
מחמו. — פ' י' לע. —

(א) ושאול וכו' ענינו גם נפשו כמחם כמחם סחב כי יונמו אלה אשר

צמח משיח לרקמו יקראו על כי ראה כי סחב לנס הרע להמיה את סמיתם
הללים ועל כי חשו העם על הנגלה אשר נעשה בקרבם מיס מהר הרבו אלה
סחבי משיח ה' סחבם אף קחלם והגדילו לעשות כל אשר נכסם לרדף גם
אם. סחבים הקהל אשר נחלה צירמלים והמינו רעים. — וכולם ענינו כמחם
הדוא רכסה סמיתיו צמח ירושלים והמינו רעים. — וכולם ענינו כמחם
כולם כי רעים השמו ככל וצמח סחב. — ואלה השליחים כי אלה סחבו
צירמלים כמחם רום הקודש צירמלים להיום למשכן ולמחם אל אלה אשר צמח
כלל סחבו ואל ימיר ספיעה אשר סחב לו ספוק לעו. —

(ב) אנשים חסידים אשר צאו צברים משיחם כמחם את סמיתם בקרב

וספיהו כי לא סחב. הנגלים הומם כי: את על האמינו צה' אלהיו ובמשיחו
ולא יירא. ולא סחב לכו נספנו אלה סמיתיו. —

פאשר העירי ודבר אחר דבר הארון שכן וישלחם וישלחם
רבים מפניהם וישלחם: כי ושלחם ושלחם: כי ושלחם ושלחם
לאמר קום ושלחם ושלחם ושלחם ושלחם ושלחם ושלחם
והוא: כי ושלחם ושלחם ושלחם ושלחם ושלחם ושלחם
מלכות כפושם אשר היה על כל-אצורה אשר פא וישלחם
לחשבותם: כי ושלחם ושלחם ושלחם ושלחם ושלחם ושלחם
הקריא: כי ושלחם ושלחם ושלחם ושלחם ושלחם ושלחם
הוא: ל ושלחם ושלחם ושלחם ושלחם ושלחם ושלחם
הוא: ל ושלחם ושלחם ושלחם ושלחם ושלחם ושלחם
הוא: ל ושלחם ושלחם ושלחם ושלחם ושלחם ושלחם

(כה) שבו וישלחם ושלחם ושלחם ושלחם ושלחם ושלחם
כל נקום אשר בלו בין צער בין צער ושלחם ושלחם ושלחם
השורה חמה לשום כעשר השורה קן צפרים. —

(כז) מלאך הוא מלאך המשמש כאלו המהלים מלאכי משמתי
לכונן — חרב הוא לעם קום המצבאים עיניו מרב הוא על הדרך כי דרך
היורד עמה הוא בין המדבר, ועל קום הוא מרב על ענה המדבר ומהרס
מעת כעשה חמה יר אלכסנדר מוקדן. —

(כח) וקום וילך לא סמלל אף המהמה אף רגע כי אם חיש נוסח
מלא אשר בלונדן לו. — בוש כי הלא בכוני בושיים אסם לו, והוא אס
אשר עור בשני שור משמתי וממה שהסך בוש עורו (רעיוה יג, כג). —
מלכום הבשויים שמהם למקן ולמשל כל צמח וכל אשר לא עור שוי וכל
ויכל כל דבר. — להשתחות לחם כבוד לאל השקן צרופלים וסם המורה
והכל לקרוא כמצי. שקום ונפסרי הצלואים.

(כח) וזהו שבו עקרו וצבנו מורפולים מצות אלהים. — על מרכבה
גם צמח נסעו לא חל מלהגות במורם ה', ממור מורם אלהי הבה אמו.
ומהם אלהים הבה נסבה כי יפגשו צדק, כי צרופלים היו שמה משמתי ה'
רבים, ואלה לא יכלו לשורחם אמו חם דרך סחיים ודברי הצלואים. —
עמו ויבא לו אמרי בין אמון אשר בנה על משמתי לקיונו. —
(ל) וירק לא כלל. כאשר הסכן מושער ומלא, כי אם דך למלאות חם
אשר יעין אלהים. והנה אלה הצלויים עשו כלל האל ויורו וינשמו לעשות חם
אשר אלה ונמאחיו יען כי חספא לכן יורו וכל יינשו. —

קבוק: י. לאמר חנו גמלי אחיזלמן חנו למען כל אשר
אשום אחיזי עלינו וקח את-דוחם הקבוק: כי ויאמר אלי
מאזים פקבוק אקח ויהי לאבדון יען דפוקת פי מותנת האלזים
פקבוק הקבוק: כי ויאמר ויאמר ויאמר ויאמר ויאמר ויאמר
לכבוק אנחנו אשר לפני האלזים: כי לכן שוב בקבוקת זאת
והתפלל לאלזים אס-אלי תפלח לך מופת לבקד: כי פי
בקבוקת לעקר ותצבוח וישע אני ואלה פי ישר אמה:
כי ויען שפוען ויאמר ותפללו אתם פער אלהיך למען
לא-יבוא עלי פאוקת מן-הדברים אשר אמרתם: כי אז הם

עליהם ללח עליהם דוח הקדש והספן להנשים לחמים — ויש ענינו לא היה
די לו במהמה הדוח כי אם בקדש. כחמו כספו להם ואלו עליו פי שנים דוח,
כי גם הוא כחמו ען השלוחים ורמשי המורים וכל להשעי ולהסוף דוח ככל
אשר הסוף אל אס וסם. ואלה האלה היתה לו לכלמה בשמו כי מונחם
כאלה בכסוף ונמאחיו מקיונה, כמו שרס לו להם. —

(כז) כספך אחך אם הכסף אשר סמסם וגמסם בקמקד קסם, אחר יהיה
לכסוף, לא המע טובה אלא מן הכסף. אשר לא עישר ואלן אספם ורכשם
ובאשר בא כן יקר, ובאשר באמר בלוי חריל חסורו ולא יעלם וכן הוא
משל כפי דלס הכס: *abbie gesuonen, so geruonen*.

(כח) חלק ענינו כמלה או קין — ברבר הוא אשר בקשם לקבל צער
הכסף. — או ענינו להיות כמנוי משמתי חם הדבר — כי לבכר כל הצבוח
דוחם אלהים, למינוי נגלו מעלותם וקרב אס והוא אשר ענינו יעמנו ככל
יורע כי ממקור משמתי כענו. —

(כח) שוב מרעך וסכנו כמסלה לפני אלהים כי יסיר ממקדך לצ
האין ומש פרה ראש ולענה כי אלהינו ירבה לסלם וורה מעלות דברך. —
אולי חסלה לא היה כמסופק בדבר אף הוא דרך חסלה ובקשה. —

(כח) ורצונות רשע הרשע אשר בקדך הוא אמוה ונקשרת עמו
בקשה אמין. ומק בחיצונות כמו צנועות או כמו צריח צרל אשר יחברו שיי
קרישים וחד למען לא יימו ולא יפרדו זה מזה. —
(כח) והתפלל אתם על כי ראש כי אלה השלוחים הכירו מלאכיהם לצנו
כי צמח המה, לכן רח מהחפול צמח אף בקד כי המה יספלו צמח. —

[illegible]

וְכִי אֶדְוֹנֶה אֵלַי וְפָקַד כִּי כָל אֲשֶׁר יַעֲבֹל וְיִחְמוֹר וְיִשְׁמַע חֲשׂוֹנֶת עוֹלָמוֹת.
— מִדְּשֶׁבֶל מִי הָאִישׁ אוֹ מִה הַדָּבָר אֲשֶׁר יַעֲמֹר לוֹסֵף לְשִׁבְעָה לִּי כְּאֶתֶר אֹתָם
נִמְלֵחַ הַלָּדוֹן? —

(ל'). מעל לבדך מנלי מח נקום נספך, ונספך כי הוא יהיה צפס מלך. את אשר צקרכו האס לצס כפן עמו כי ישוע הוא המעומ. וכן אלהם הוא הימנעה זה הוא הדך הדך אשר מחו, אכן צדכיו האלה נכללו שפרי עקרי האמונה כי מלך. וקס מרפדו ציוס השלישי. למליחם מעמס וצו וסענו כל-צני אדם יסדתי. —

(לש) עליו מן הרים וכו' רום אלהים הסעו נאסב נאמנ (ימקאל יא) כד. ונמלכס א, יס, יב) — ולא ראה אורח כי הסרוס כסע אל ארצו וסילסום סלך לרדכו לסער. —

בשר כל מקום בוואו צטר. אט. וועצו אט צטרע מלכות האלוט כל אט כי רות אדוניו היט אלט. —

מבוא. אם בקראת שאל עור להפנה וצטברה באלה אשר האמינו צנועים ורזו
היטה בקוראים עם הכיין הגדול והוא שלמה לרנשק זרבים אלה
המאמרים בכל המקומות אשר התנא למען באוקוס יציאם וצבאו כלל ומצא.
פ' א—ג. בלכמו מלאך הארון הגדי לו מנצח. וסבל ארצה וצנעו
הקול למה מרדפי שאל — רצר הארון אלו כי ימים לדרך פענוי וללכת
העירה ועם יאמר לו משיגשמה, פ, ג—מ. האמרים אשר היו עמו לא ראו
איש אף קול דברים שיענו. גם יענה שאל הכו לא יוכל לראות דבר, וולטורה
דמסק, וצמחל מלאך הארון אל מנייה צעיר דמסק כי צקק. אם שאל ארצה
וצא דמסק לסיס רזו עליו להסירי עורמה. עינו, פ, ח—י. ונעם כאשר דבר
אליו הארון וברגע. עד אלו אור. שיוי בצרמשה וסבל, ומסרי. ויום סמדים. סבל

לא יאמר אך אפוא אכל אדם לא יבקר
מאת פילפוס כי יעלה יושב אתו: כי ומוקם דברים אשר
קרא דנה זה בשדה לפעם וכל וברחל לפני נזויה נאמר לו
לא תפחד פני: כי בעצמה משפחה לקח ואת דודו כי ישוחם
כי נזויה ברחמיה דניו: כי וכלן דברים את פילפוס ויאמר
אני שאל מאמר על פני נביא מדבר את כל עם אשכנז וא
על אדום אדום: כי ופסח פילפוס את פני וקח מן דבר
הזה ויבשר אתו את יושב: כי וכל אשר קטעו ער דוד וכל
אלימוקם מים אחד ויאמר דברים דנה מים מן פה כלע אתו

אנא חסר הפעל ושינוי להצין אמרי להציל מנעל עזר מורה אשר יורני לעת להצין אמרי החווה, כי סוד ה' לראוי וברונו להודיעם- והסבוק הזה המוצר מעשני ומקורות משום דקינו הוא צינעונו ענ, וסו נאמר כי משום דקינו לא יעקב ולא ישמע עמך קול כי הו יתן למחכים- והוא כזה ויהל לעצמ כי הוא יתן להיות קרין עולמים לעצמ פשע עזר כל- וישני מכל וסוכני הארץ, להסם פשע ולחוס מטאת, ולא יסתה שיו כי חס- בנפש המלה סבל מר- המעוקב-באשר מני קדם- וסבוק- זה- באר כי

(לג) **בעצור משפטו** — **בשעה** האמר — **תואר** ומחשבת לקח, והענין הוא: **הסנע והחשבת** אשר עליו עבר — **בעבור** חטאיו אשר הוא עליו לקח — על כך אין לכל דעה למואף כבר תפסנו מנלעדין ולכן כמחצה נקטנו וזה משמעותו: **לחלל ולכפר בעדו לפני ה' — ואח' דודו** מי ויכל לכפר כל מעשיו אשר יתיר מן העולמים עד אין קץ וחסלים. — **נזרר** — נמנע, וימנע כפי האמא

[illegible]

אליו קום וליך דעניד ושים ידבר לך מה צריך לך לעשות; ויהאנשים בפסלים עפוי עמלוד משתאם אמנם שמעים את-הקול אך איש פלתי ראם; ה וקם שאול מן דאדן אף ברחמיה עקני לא ראה איש וילכנו אהו ביד ויביאדו אל-דמשק; ט ויהי שלשת ימים בלתי ראה ולא אכל גם-לא שחרה; י ויהי תלמיד אחד בדרמשק ושמו דנניה ויאמר אליו

עצם ויכניע לבו הערל. — הנידח דמשק אל המוקף אשר אליו כספה ונאם כלמה נפש, אך סס לא יעשה אל כל אשר לבו יעני כי אם אשר יאמר לו חותם יעשה. —

(ז) המסעים עמו למען יהיו צעורו לדרך ולאסור אלה אשר יחזוהו במשימם אלה יעקב. — עצודו נבטל ויחששו גם המה לבטו מרדום מן המרעה ויקול אשר עממו ולא יענו מחין מולאו ומנחמו. — משתאים על חור חוזה אשר מביט לשאול ראו, אך לא יענו מחין הקול כי חוש לא ראו. —

(ח) ויקם לו ויורק כמו חפס ולא היה לאל ידו לעמוד מלני עורס האכזבים אשר היו עמו למענו. — לא ראה איש עיניו כהו מרוב כושר אשר יגיהה עיני משבת לבט. — ויליכו לא יעברו על מקומו ולא עמד לו עד ירושלימה כי אם סר מן המקום ללכת דמשק לשמוע מה יענה אדונו אף כי לא יוכל ללחום. והנה האכזבים אשר הוצאו עמו למען יהיו צעורו להכריח כל אשר בשם ישוע הקרא, אלה האכזבים הולכוהו למען עולם אדונו חמלא. לבשר עניים ישועה, על כן יאמר משל הקדמוני: שדוק האור וטוב לעיני בשר לראות דשמש, לאחר יעוף סוף, ומרוב נופם לופים יענם חור אלה, לאחרו סבבת הכשנה וכל עממה חמצנה. —

(ט) שלשת ימים למען עיני שכלו יפקחו עיני צעור לאחר המשכו. — וראו אכל, ינה לבטו נפשו בהשקוה עליו נפשו צמא הימים אשר חסו וטוב הוא היה בעברו אלה הישרים בלבוש אשר לא פעלו מן רק להאלי בשם משימם לרדס ער כלמס דצרו עמה בצמונה כי זה היה בלמס המשימ אשר קם יעם המסס וטוב לאחר המסס והכבוד. —

(י) תלמיד אשר האמין במשימו, ויקרא צענו, ולפי דעת קולם היה אלה מעשבים חליליו ישוע והוא היה כעלה מן אלה השליחים אשר יצאו צרמלס לבשר צעורו. מלכות השמים אל יסעי דמשק. חנוני אדוני הכה יאלי

ד נפול ארצה נישבע קול אמר אלי שאול שאול למה אתה רדף אתי? ה ויאמר מי אתה ואלני ויאמר האדון אנכי ישוע איש אמה רדף. אותו קשה לך לבעוט על דפנותי; ויבקעו ויברשחומו אמר אדני מה אמה רדף פי אעשה ויאמר האדון

חסד, ויחמסם. אם האדם ילך שוב בדרך לבו אל כל מקום אשר יהיה רום סאוסו ללכה שמה ילך או סודו. ויחמי לוי לא סמו יכמרו נחומיהם עליו ורום ממרס ממקום קרום יעלה ארלה להאיר חסבתו לבטו ללחום כי רגלו נפס ופסם בלכדים ולהשיבו מדרך פשעו, כמאמר מנעם ומערים ישראל: שחה עוונותיו. להגיד עלושינו לשאור פניך. —

(ד) ויבול: שאל אשר ילך עד הכה משיבים ואין מנה לך לא עבר כה לעמוד על רגלו מפני זכר אלה אשר סחאס משיב לך היה, ויחשך יחושע לכל על פיו בהצננו את המלך עומד לנגדו. — שאול שאול: לטון סובת כמו אברהם אברהם (בראשית כב, יא) בשעה בשעה (שמות ג, ד). — למה אתה רדף אותי בדרךך אמר אלה אשר האמנו כי יחשך צמנו חלומי וצמירי אשר בירמלס אשר את שמו יקישו ויפסלו, כי אסגס בדרךך רחוקה חסע לחפס אמר חלומי וחלומים כי למען חאסרס וחשונים צכלא אלה אשר לא פעלו מן ולא רע עשו הלא כל לרוסם יל כר והטגע בהם טוגש צמנו עיני בלחבסו וצחמלו את האלם לנעלם ולנשאל כל ימי עולם. — וכן הריסו האכזב את בני ישראל בצמורו: עמי מה עשיתי לך ומה האחרך ענה בי (ג, ג). —

(ה) ויאמר: שאל פניו לשאור מי אתה אדוני? ויכנע שמת את המענה מי הוא. — אנכי ישוע הלל אשר אתה רדף בדרךך אמר: אלה אשר שמת יקישו ויעשו וגמולו עולם הימה לטם נעשני דמו בעצורים. — לבעוט על דרבותי וירדכן הוא הוא מיישר הפסד לחלומיה ואם ישיעם בנה אוי סבתו ומקם מקוץ הרדכן כי גם אתה סמק את סמך סוכרס חסן ויחשך אמר וימיהו (כ, יא) והי אוח-בגבור עיריך על-בן חודש יושלו ולא יבול בורשו שאור כן לא השכילו כללם עולם לא חשבת. —

(ג) וברעודו צמנו ימי ראה את כי חפס כמו וואן לאל ידו לטם כי יד י סהיה כי צכל ממקם מדרך רב דגלו. חוף מקבל הארץ מעטול חמסס סולאסו להלחום גדלם ורוס וזיהו כלי נשאל את יסוד וילכסו ייבוס וילכס וילכס

[illegible]

נפסעס לקרעט עס האָרן צעהננץ צו וקרום סלאח. טעלעס, על יד: העסעס
וומענט רום הקרעט לקרעט על ידס לאס לעס. —

(ד) שלשון כאשר רבנו למעלה כי הכהנים יהיו לו אחרים אל אחרים כמו
השפלה כי ישמעו אם ומתכנסים במקלותם אם עם נשיקות — לאסור אותם בזקום
לדל כל אשר אינו אורח. ולדל פסעם. כל אשר יפגעו שם במעונותם. —
(ה) (ו) כל אשר אינו אורח. ולדל פסעם. כל אשר יפגעו שם במעונותם. —

צופן לזכר וללוח ולזן דבר נעלם וחסר ממנו עיני. — כלי שבחר לי זה למען הודיע אליהם בצורתו הניח אור ממון חשבה, אלה אשר הרפתו והפך לזכר להיות אלהים אמרים למען וירעו, בעמים עלולתו וחסרו הגדלות אשר נעשה עיניהם בנפשו, אם לזכר בראשית את לבבם אחרונה. — כלי האשר נעשה האמן כל מלאכה בכלי מלאכתו אשר ישימו בזה, כי צמר אלהים שלמים אשר ומלאו את אשר יעץ והשלמים אלה גבורי כח להשמיט בקול דבריו — פעם אחרת, פעם מלאכה עוללית ופעם רוחות באשר נאמר יושף מלאכיו רוחות משוררו אש-לוחם. — לפני נעים אשר יצאו עוד במשך למען יראו אור גדול נהיה עליהם וזי גם אלה בצמחיהם כלקה משהם יאדון לפני אלהים וימצרכו מן הברכה המיוחדת מתן כי יצרכו צורע אברהם אצנו כל משפחתו הארץ. — ושלמים כאשר נאמר צמחיהם עליו יקפאו שלמים פיהם כי אשר לא מופר להם ראו. — בני ישראל אשר יקחו ערסם עוד מצאם צבריהם משהם אשר היה מיועד לאבותיהם ומנו קדם ישובו על יד צמחיהם הצמחה אשר יבשר אותם צמחיהם כי מקדם היה כמותם לזכר כי משהם משהם וזי עמה הדי י' ומשהם הופיע עליו וירחמנו כי מרבה לשלוח ומורה משהם לשון מורק פשעם ואלהם אדיר צמח. —

(מז) אריאד איתר במה יענה למבול על כי הרבה סנייה לשאל ולתחלה

על עמל ענין כי יתן אל סמל אש רעים אשר דרך ועור ער הכה ודדוק אמרי הקדושים והמאמרים בשם מנחם לרבות על השאלה האם ענין אונים כי הוא כי הכנה סמל למעלה אכן בעבור זאת גם הוא ירצה למעלה ומורים למעלה ולקדושים ענין כי הוים הוא מנים מנחם ויבא לצורה כל —

[illegible]

עבדך לעשות. ראוך מפלוג, בני לעשות, לא אשר מלה על ופקודוך משת.

(יא) אל הרחוב ללוחי כי ישרים דרכי ה' לירקוס ולכו גם ופושעים יכטלו גם ותלוצי ה' ולכו ויראו ולא יתעבו לזון כפחל ועקש בחורחותם. —
וירדושי בקש ומאלו בצנפך אל חים יהודה אמרי חים אשר נטה לגור ולזון פה והוא ערסובי ערסותו היתה עיר ואם כנפך קליקו ועל חוף חמום היא חושבה אליה גוים מפלוי הארץ כעצבותיהם וכמעצבתיהם חף רכובלים צמו. — שאול חים חיוני, חסם הזה נח, לפניו לכן קים הראשון לנולדו ימחלל אשר מר המלכותו הושים על ראשו ואשר מנחה בשמן מנחתו קודש וחכרו כיון כפוצו ומלו לפניו ולחבלו כמזון בני ימחלל וצומח ביו לפני בני צנינון היה חסם הזה נבחר ולכן מקדשו בניו רבים בשם הזה. — הוא מחבלל תפפור שימו לפניו איך יצא כי יענוק רומן ראשית החשובה היא החפלה לחלות פניו חלשים כי לא יצאו פניו אל וטר מזלכיו וסורו אמרי לבנו הווה חלשים קודשים הוא יודע כל מתעבוביו וזכין לקיום ולב האל ולא לבש בשם ונבש וירע בעניניו חסם אשר עשה ועב ונס וזמזיק דרעמו להיות כדרכה חסם. —

(ב) וראה ענינו ושאלו גם היא ראה במרמזה קרית עליהם למעלה לכל ומה דבריו רואו חשבו ואלה אשר לפניו מקורם לצבא וקפנו היה כי ודבר להם אם קטלואם ישמע כי הוא מרצה לטלות וכן שנים שאלו שנים ולכן תודיענו במרמזה סגולה כי אתם בשנו חגיגה פלוגיזם — חגיגה מן עליהם, עליהם ידון אשר ידון וירמס את אשר ירמס. — ושם ידון על שאלו לספר ספרים ענינו. —

(יג) מרבים לו, מלוא, אחד לו, תענית שבעתי, לו, אשר, מזה, על-
כאין היה, נעשה, כי אם מלוא, עול, רבים, ונלוא, שבעתי, --- רעות
נדרשו, חמורא, לבעת, כל, מקום, אשר, נלוא, ---, לקדוש, אשר, מנו-

ה'אלהים! בא וישתחונו כל-השוכנים ויאמרו: האם-לא זיהו דוא כפאפד פירשקלם אדרסקן-אם אל-דשם דוד וגם דודן לזאת בא ל'מען יביא אתם אסורים אל-ד'אשי-הפ'נים! כג אף שאול ג'פר עוד יותר וד'מעם אדרסקן-ה'ים תישכים כ'פ'שקן כ'רודות כ'י זיה דוא כ'פ'שקן! כג כ'פ'שקן כ'לא ימים רבים

שקנו לעמון יריו כללחם. — כ'בתי הנסיוות מקום אשר נאספו שם כ'קר גרצ ו'לכדים לשפון שומם לפני כלבים שמה אומם נאספו מקדס ללכס למען כ'רוף אלה המלחמים אס. ומלכו מרוף משומם, ועשה מלכ למכרסם לנא כ'מלס — לקרוא אס השוע-כי על ידו יחטט כל אסמי ארץ, והוא הוא אשר היה מיועד ללנסונו מימי קדס כ'כרמם אכרסם: ו'כרמו כ'ורעך כל גוי הארץ. — בן אלהים על דרך הכנסת נשקן בר פן יאסף (סלס'ס צ'). וכל המכרסים הקדמוים פרשו הכנסה הוא על משום ל'קינו. ונמקים אחר יכנסו כ'סם דור כ'כור אלהים (מגדל אל השגרים א, צ) —

(כא) וישתחונו רבים וכן שלמים יסעלמו ויסמחו ויניעו רלסם כ'רמסם כי יד י' ה'יהוה על האדם הוא לכסור לנ אכן מקרבו ו'לכסר כ'סו אל כללחיו ו'לכסרו אכרס ה'יהוה ואס ולא ידעו ולא יניעו כי אל דשום י' לו נחמו עללחם כ'ני ארס, הוא דע שם לכל וזמן לכל חפץ, הוא כ'כמו ימים קף לחושך וללחם ולמכר עד סה סכא ו'ללה אשר ימון מלולו סעוד חס, ימים כ'כורים וילכס כ'מסו לא פה ומלך י' דורסם חפך וללחמו סביבוסם וכמעט סגדס הארץ כ'עלס כ'רסיה, אכן עד נכרס יסוף עללסם עקן אורו. וכל דרכס סללה אף אכן מכסול כ'לרמסם, למור י' ילכו וכל אשר יעשו יללחו, למען הרלחם גורל חסר י' על ירלחו כי עד מוכרס וילא מוכרס רגלס וכ'סועס אלו סמע ללחם נסחסם חוסם. —

(כב) מוכר-ענינו חילך וזמק אלה המלחם חסר ודבר י' האל לפעמם לא יעבדו ולא יניעו לא יעמדו לעמון דס כללחם, כי אס מחיל אל חיל ילכו ולא יגשו עד כי מלאו אס אשר ספסו וויללו ללור נספע ולרף. — המס ענינו לפי ה'יוי ל'לכלס ול'הספיר אס כ'הסכמו עמו על י' לא ימלא מענה כ'סיו. — כ'רודות עקרו כ'יונים הסקסרסם כ'כין על ירי כ'כנס עס כ'סוד עד כי הכל יעמוד כ'רל מונק ולא יסור ולא ינור והשאל על-עניני: הסקק'רס אשר סכסו מ'סודות. אומסותם אשר עניןן ישען פלמוד כ'אין סספן. —

אראר אתו כ'מור ארדך דוא כ'י יענה ל'מען עמי: י' וילך לו כ'עניד ו'כסו כ'פ'יקוד ו'קשומי ע'לי אדרד'י א'מר שאול א'חי כ'רודן ש'לח א'חי ישוע כ'כ'רוד א'לד כ'רדך אשר באת קה ל'כען כ'רוד עוד ותקלא ד'ח כ'קדש: י' ו'כ'רנע כ'פ'לי כ'מענין כ'מי כ'שקשום וכ'תאם ר'אד עוד ו'קם ו'שכ'ל: י' ו'קד אכל ו'תזקן כ'רל שאול ע'ס'ר'מ'ק'ר'ים אשר כ'ר'פ'שקן ימים א'חדים: כ' ו'כ'רנע כ'קתי כ'כ'נס'יות ו'שומע אדר'ישוע כ'י זיה דוא כ'רד

(כג) וילך לו חנייה-סם חנייה רמו וזמןן היה אל שאל כי אל יחונכו ויעניקו מלולר מחמם חמם, למון אס אשר ימון ו'רסם אס אשר ירסם וכ'רמ'רין אף אל פי שאין נחוש יש סכסו, ו'שמא גרים. — ו'כ'רוד כ'כ'ק'ר'ס א'ליוני ס'לך כ'עם כי לא חלסו לו כל רע. — יריו כ'כרסו ול'סמכו אל כ'ענידו ול'רסכו מ'סורון אשר על ענינו. — ולמור כי דע חנייה י' חסר עליון סוקע על שאל כ'כ'כ'רוד מוכר כ'שעו וכי רום שאל כ'עם שם אלהים ומשום, קרס לו שאול א'חי ל'כ'כ'רוד ל'ה'לכו סור ו'סר אלהים ממוס שרי עד יחוס ו'חם ל'ללחם. — ש'לח א'חי י'ל פי ע'למו ומלמו כ'למי א'לך לא כ'אום נפשו כי סכס כ'אך ס'סס ל'רעם. —

(כד) כ'פ'ר קשקשים כ'עור אף כ'כ'פ'ר חוק ס'ס'ס'ר כ'על ענינו ו'ס'ס'רין סה וכ'ס'אום כ'על ל'רלחם לא כ'ר'כ'רסם ה'יהוה כי אס ל'רלחם גורל עמו א'לכיו כי רס ד'כסו ו'נפס ל'ענינו כ'רנע כ'כ'לחם גורלסם ע'למו מ'ספ'ר, עורון ע'נינו לו ה'סס מלחם אלהים ומשום כ'רדך אשר ס'לך, היה לו אום על עורון לכו נאשר ק'סס מ'מר ו'כ'מ'ס'כ'ס' י'לך ו'אין כ'וגס לו. ו'שכ'ל כ'אום כ'רסס: מ'סומו ל'כ'כ'רוד ס'סס'ס על מ'לכ'ונו ול'סם עליו סקור'ס, כ'עלס לכל ל'חם ו'כ'רס ס'סס מ'ס, כי י' סקס אום ע'נינו ל'כ'ין מ'ס כ'כ' סעוד האפון אל אלה המלחמים ו'חללסם ל'שעמם. —

(כה) ויקח אכל ויחזק לא אכל עד ס'סס ו'סיה ע'ף ו'גס כ'ענל י'רדך. — י'עס ו'ח'ל'ל'ר'ים אלה המלחמים כ'סם מ'סומו ד'רף מקלס ל'כ'רסם ול'סם כ'סר רגלס ועמס כי ל'לחם עליו רום י' ומ'סומו נספך ל'ל'סס א'מר ו'כ'רסם ל'כ'רסם וכ'סוד א'לס אשר כ'רסו מלחמו מ'ר'ס'לסס י'כס ל'סס ל'מען ס'סס כ'יוס ל'כ'רסם כ'ל'ל'ה. — י'סום א'חדים י'דע כי מללכמו מ'רודס ו'כ'עור ה'אס גורל ע'ליו ל'עכ'ר לא ל'כ'ק'ס ל'כ'ע'ס'ס א'ס ל'רעני. —

(כז) וברנע א'מר כ'י דע י' חסר י' עליו ו'כ'כ'רוד אף לא חסך עוד ל'כ'סו ול'סס כי א'ס א'ל-ה'עכ'ר'ס-א'ל'ל'ה ק'רלס כ'ספסל וגס ל'לחם נפשו לא ל'כ'סו

וְיִזְכְּרוּ בְּלִילֵי פֶשַׁם הָאֵדוֹן יִשְׁעוֹ׃ כֹּס וְדִבְרֵי וְחִנּוּכִים וּפֶשַׁם אֶם
 הַלְּעִנִּיִּים אֵלֶּיךָ הַמְּחַנֵּכִי לְדָרְתִּי אֲמַת׃ לִרְאֵאֵיךָ יְדֹעַ לְחַחֵם
 הַדּוֹרֵדֵינוּ׃ לְקַבֵּל אֶת יִשְׁעֵינוּ׃ מֵתָּה פֶרֶאֱשִׁילָה׃ לֹא וְגַבְדֵּן בְּקִרְוֵלוֹת
 בְּכָכֶם לִי וְשִׁמְרוּן וְהִלֵּךְ וְלֵךְ יִשְׁלֹם בְּנִיחֵם מֵחֵטְא וְהַלְּכֵם
 בְּיָדֵינוּ מֵחֵטְא וְהַלְּכֵם מֵחֵטְא וְהַלְּכֵם מֵחֵטְא וְהַלְּכֵם מֵחֵטְא וְהַלְּכֵם מֵחֵטְא

במחשבת רמב"ם אשר בא במסודים מנעונו. — בגלוי לא בסתר כי לזקקת משמור
מחשבו לחיפן לא יורד מפני. ואם כי לא האל ירחיק! בסתר כי אם בגלוי
לשונות מורכב מנאמרים ולשונות אל ה' ואל מושמו. —

(כש) ויחברוה לא כבוד אהור מעלות ומעומו אשר חסדו, (כי) לא ברוה. והואנו הגביר חוילים למל הממס והאפיר חמקו הממס והמסמור צימ צבורים. — לדרוג אורו בראמס כי לא צפולס וצבורס ויכלו לו אז שמו עלות בפסס כי כמ, ולס וצורע עווס והרדוורו ויפצומו מלמס וברו. הוו רעיוני הכל היו דברי רוס. —

(ל) ידוע דאזאס, אף כי צוממער מענטשנס זאמל שמו עגאז צומפסל צאל זאס כרע אל האמזיס אלס המזומזאס אסער יעגז כי ארץ חסד ואין ערפל להסמער אס שיעלי און. — לקברא עור גדולה כללס חסי צומס על ארץ חורס. המלך (ולצור אומסעז קיסר רומי בקראמס ק) על מוף רמזא דזס צזס האמזאני. (זאס יס הדול סמך צמורס) — הרשעזאס הז עור חספזס זאס צמפל קיליקי. —

[illegible]

(לב) בעבור כהנא. נביאם הראשונים לסבוג את כל הערים הקטנות והגדולות. אחת מהם לא. עזרה לנורוה ויטעין את הדרך בה ילכו כאשר נאמר:

וְהַעֲשֵׂה בְּיָדְךָ לְרַחֲמֶיךָ אֱלֹהִים׃ כִּי-תִפְדֶּה לְשֹׁאֵל מִלְּעֻצָּתָם
וְיִשְׁמְרוּ אֶת-הַשְּׁעָרִים וְיִכָּסּוּ לְיָלִיד לְכַנֵּס׃ יִהְיֶה-דָּוָד׃ כִּי וַיִּקְחוּ
אֹתוֹ חֲסִידָיו לְיָלִיד וַיִּשְׁלַחוּהוּ בְּעֵד חֲתָמָה בְּחֻרְרָתוֹ׃ אֶל-
בָּבֶל׃ כִּי וּבְנֹאֶשׁר בָּא שָׂאֵל וַיִּשְׁלַחְהוּ תַּנְחֻם לְדָבֵק אֶל-
חֲסִידָיו וְקָלָם וְרֹאשׁ׃ אֹתוֹ וְלֹא תִאֲמָנוּ כִּי-תִלְמִיד דָּוִד׃
כִּי אֵךְ פֶּרֶעַבָּא לָקַח אֹתוֹ אֵלָיו וְהִבְהִיא אֶל-הַשְּׁלִיחִים וְנִסְמָךְ
לָקַח אֹתוֹ דָּוִד אֶת-הָאֲדָוָה בְּדָוָר וְכִי דָבַר אֵלָיו וְהָיָה פִּירָשְׁלָם
דָּבָר בְּגִלָּי פֶּשַׁע׃ כִּי יִהְיֶה אִתָּם בָּא וְיִזְעַזַּע פִּירָשְׁלָם

(א) הגלגלים, (ב) וצבובי אל דומקן שנים. — להצוה במסר כי לא ירעו דרך אחרים לסבובים מתמלכמה. —

(כד) והורע לשאול מועצתם זו. ארצם סור ה' ליראיו וזרעו להורעם
 און סוף ואלין יאפלי לטמא, שם, האם עמו במחשך מעשיות בלאחרים ימי
 רומני, ולא צני אדם יחשו ויראו און און מקר חזק רבים מעין יעלה: —
 את השערים מבוא, ומלאות. —

(כח) החלוצים אשר ציטט בקרב חומת העיר. שמו עמנו בנפשו להגן את מורס ותהלים בעבור אמו לברוס ולעמלו על נפשו כאשר נאמר **נאמר** **היאל** **לקורים** **למור** **ומשום** **לדרור** **אם** **חחשוד** (משל כח, יא). — **אלה** **שטר** **הפקדו** **סומרים** **והם** **וליה** **בעברו** **ונפלו** **על** **י** **אל** **עליון** **סומר** **ישראל** **לא** **יחס** **ולא** **יחסו** **ללום** **למלכיו** **לא** **ללום** **סומרי** **עמליותו**. —

(כ) לרבך אל התלמידים בהלענו. מנעונו חסר. יהודים עליו חסכו. נכספו וגם יכלתו כספו. להסביר עם. התלמידים כי. נמנה וטוב. הוא שבו. אחים גם יחד, מרן. ללצון כספו. לא. האמנו. לטעונו. בזכרם ממשנו. ללצונו. ומצונו בדרשו. אחרי אלף התלמידים צוים מרס. —

(כז) בר נבא. אלוהים אשר. רמז גמלת נפשונו ועיר ארון אבותינו למקדשנו לנו למקדש. לעשות גמלת. — דבר בלוי למען. רמז וזינו כי השפדק לאות אשר. ונשח רוח ה' עלינו. לנהל קולנו לשם כי במקום אשר חשב לרדוף את אלה אשר במעוהם ופאונו במקום הוה קרא ובשר זקנים משיח. זקנים בקשר רבו לא כלא. שפחו ולא בסתר. דבר כי אם לעוהי השמע. לפי קול ועלה בעששית. משום אלה יתקב. —

[illegible]

י ואיש אחד היה בקפריא אשר שמו קנגלים שר מאה קנגלדור בקפריא האשליק; ב חסיד וירא אחרתאליהם עם כל-ביתו ועשרה גרבות רבות לעם ומתפלל לאליהם בקר-

המקום זה כי אם ישב עם לשמוע נפשות רבות אל ה' ומשימו ולתורחם את הדרך אשר לכו. — שמועין הבורש מלכות הכרמי הימה מלכות צויה עד מאור צויהם הים עד כי שמו לכו כי אשה מכל לבק צעלה לגרסה מנצחו אם מלכותו היא מלכות צויה כלמרים (כמנצח דף עה) אלו כסין אומן להלוא טובה שיוון ובורש וכו' נחם קדושין אמר: אשרי מי שאומנתו בושם ואוי למי שאומנתו בורשקין. ואף כי הימה מלכותו מלכות צויה בכל זאת לא היה נקל צעיונו ויכבדו לשבח צדימו ולדור עמו ויוסי רבים על כי לא הלך בגדולת נפשו חסדה ולא רמו עיניו. —

מבוא חיוון אשר היה אל קרליו, מולדו ומשבו ודרכו צפרק הוא יוספר, למען הודיע הסוד. אך זאת הצעירה גם אל אלה הגוים מגווי הארץ לצעבור גם הימה חלק ומלה יקמו במלכות השמים. עבדלם קרליו שר האצא עם צדמו על ידי פטרות אשר בגלל הדבר הזה נקרא לא היה לקיסריו. הממטה אשר אף גם הוא מוד מורדו אשר עליו. לעשות לרחק ולקרצ. —

(א) בקפריא כבר דברנו על העיר האם צפרק לקורס סמוך ל'. — קנגליוס עקר השם הוא מלשון דמו וענינו כמו צעברית קרן, ובמלמור מלא עם יעלם פרטי. הוא לרוב וסויה בשם קרסא, ואולי היה לכוין כי על ידו משה צמידות קרן לגוים מגווי הארץ. — מן המדור עקרו צויה דבר מעוקל או כדורי והשאל על אכתי קרב אשר יעמדו צמדים כדורים. והפזרי מרבים: מן ספריא האשליק, והם האמר הוא במשנה אומר האשליק (כרית מנכס קדושין) לוי ין האשליק (מסדרין מה). כמוס ודורים (כרשנים) מרבים רחשלימי אשליח, ועוד מרבי בגמרא אשליח על יין. — להבדיל נחמס ממנה נחמס. למחכות שנות כפי מקום ממחמס או כפי סט שר האצא אשר עליוסם. —

(ב) הדור אשר עושה מעשה האלף. — וירא את האלילים בל ספק גר חושב היה אשר ידע עבודת האל וירא אלהי האמת. — עם כל ברוך לא לבד כי הוא דאם לכשו למלא מנוחה חמה כנסתו אלהים כי אם גם בני צדמו הדריך בדרך היה למען גם הימה יאשרו כמותו. — לעם אלהי ומרסל אשר פוקר עליהם עושה להם חסדים לא תמלס ויעשם כפי פעלם כי אם

ובגדים כל אשר עשיתה צבקה בקדושה; ב וירצא פטרים אתם קקים כדושה וקבע על-בקריו וחפלה וקמן אל-הנזיה ויאמר מביקתא קומי ודוהי פתחה ארעגניה ובראקמה ארפפדורס ותקם ותשג; מא וקמן ליה יד ויקומם אמה ובראש קרא את-תקדושים וארדאקמנות רשע אמה כחה; סב ותודע זאת בקל-יפו ורבים ראמני בארדן; סב ודרי וישב רבים רבים פתפו אצל שקמון אחר בורקבי;

בעלה ידים בכמור וכסיה סמכו סלך הרסו לו לאמור ראה את אשר אצדנו ומי יהיה לו עמה לעושי. ואלה השם לא היו כסויות עונה כאלה אשר ימסרו ויטכמו את כל הסוד. אשר היה לנו מלאכי בריהם כי כפר בריהם עממם סמות, לא כן אלה השם זכרו הסוד. אשר עשמה לנו בעולה צויה. —

(ג) וירצא כחש עשו אלהי. ואלשיש ומשימו (מלכים ה, י) כי ומלכים ב, ד, לה וחקן (וברע על ברכו וחפלה בשרם שם פזי אל השמה לדבר אלהי ברע להחפלה לשער שמו לפני בקראו אלו, ואחרי החפלה או ויחננהו לשמוע שמוע. וזהו ה' שמו קול בקראו אלו, ואחרי החפלה או פנה אל גוים המטה ויאמר אלהי. — קומי שררה כי תרדף כחש אשר ישר את רעבו משימו. — וחקם וחשבו עניו הקומה את עמלה, לא כחם אשר כי אם כחלה סכמה מעל מנחה לקום. — וחשב על המטה כמו ויחמק יסרסל וישב על המטה (בראשית נח, ב). —

(דא) ויהן וכו' ימן לה יד ליהם לה צעורה להקומה בכל גופה, ואחרי כן הקומה. עלמה מעלי נשמן ומצלי עור. — אל הקדושים אשר כמו אציה האומני צדמו משימו ובעלי צרימה היו. — ואת האלמנות אשר הסמנו וכו' על מות אציה אשר הרצחם להסוד עממן צעורה צעבורן. — ויהי כי רומה השג. אלה כמקום וממס ה' הימה סוניה להסוד שמועה אלהי למען גם הקדושים וכל העם יאמרו כי לא קראה יד אלהים מושיע ויר משימו להסוד כשמות לפגרים ממים. —

(מב) והודיע זאת דבר גדול כזה נודע לעיני השמים ולפני כל העם, לא הול להשכח כי אם לכל אדם מורע. — ורבים האמינו בלשאר ראו כי רס דרו ונשא ואין מעלה לו להושיע ויכמון או כן כמו עמה לעשוא כפלות גדולתם לבד. —

וְהַמְשִׁיחַ וְעוֹף הַשָּׁמַיִם; י וְדָרָה קוֹל אֱלֹהֵי קוֹם פְּסוּדִים וְכֹחַ
וְאֶבֶל; י וְיִאמְרוּ פְּסוּדִים חֲלִילָה לִי אֲדֹנָי כִּי מַשְׁלֵם לֹא־
אֲבִלְחִי כִּלְדָּל אוֹ סָמָא; שו וְקוֹל חֲזָק עוֹד שְׁנִית אֱלֹהֵי אֶת
אֲשֶׁר מִדֶּר הָאֱלֹהִים אֶתָּה אֶל־תְּשִׁים לְחֹל; שו וְהָה נִחֲדָה

(יג) קול אלו במרחק או במזון הכבשה שבע את הקול מדבר אלו

— וכן ואכל חים הארץ ובהמות השדה כאשר יאכלו הכבשות הטמורות בשמורתם
והרגים כגלל. —

(יד) חלילה כפירת רש"י כלומר מולן הוא לך לסקוד עלי לעשות כדבר

הוא אשר במרחק מנוה לעשות על הכה. — כי מעולם ענינו חשם ריחם.

— חול עקרו צוים ס'ס'ס'ס' = gemu = חולין וענינו כי צונו צו

שני ערס ואמר המרבץ היו יהודים מוקדקים עד מאוד צענינו מפרה ועומה

וכפי ערות המלמד היו המסורים ואפי' מעשה שמורים ומבזרים אף בלחלם

חולין לאכל אומן על מדרה וקדוש כפי מנהג המזכרים (המה הם אפואים

Esseer אשר מהר צפרותם גדולה ויחזק) כי גורו על הדים להיות שונים

לעומה ונחולין שבעו על מפרה הקודש דשני עשה שלשי. (עין חגיגה

פרק ג, ג. חולין פרק ג, ה. דה פרכ עשירי ג מפרה פ, ג, מ.) —

(טו) שנית כאשר ראה או יעמד לנצחים או לחשי אלהים דבר אשר

הוא כפי לעמם נד. רלון ומין אלהים ויראו לעשות או מוסף הכבשה האלהים

לחם ככה בקרבאם הסכים, כמו ויקרא מלאך ה' אל אברהם שנית מן

השמים (בראשית כב, טו.) וכן ויטן ויהלם שנית (סס מל, ה.) ושם מלאך

ה' שנית (מלכים א, יט, ז.) — מדר האללים אלהים אשר ברא מצל וכל

לאליה אשר סמים ודג. הים וכל בהמות שרי צרות פיו ובמחמרו נבראו

כולם, וכולם יארי כפיו אללים מדרה כל אשר מסך ה' עשה, פיו אסרם

ופיו מפרס מי יאמר לו מה מעשה? וזוים ברא ה' עולמו המיר לשיעום

לרור למרון את אשר אשר לרור הקדש כפי השמחה העמים והומים ורשום

צני האלים. וה לשון כגל המדרס סומר טוג (האלים מוזמר קמו) מהו ה'

מדר אסורים? יש אומרים כל ברהמה שמשמחה בעולם הזה משרה אותה

וקדוש ברוך הוא לעתיד. למה אסר אותה לראות מי שמקבל דבריו
ול' שאנו מקבל דבריו ולעוד לכוז הוא מדר את כל מה שאמור וכו'
עין סס והדבר צרור כי חבלית החודה היא המשחה לצדקה לכל המאמין
— כאשר כמע פולס צאורה אל הכרומים (פ' עשירי ד.) וכן נאמר צרומים

אֶל־הַעֲדִיר וַיַּעַל פְּסוּדִים עַל־דָּגָה לְחִפְפָּלָה פִּשְׁעָה כְּשִׁשִּׁית;
י וְהָיָה רָגֶב מֵאֵד וַיֵּאבֶה לְמַעַם וּבְאֲשֶׁר הֵם מְבִינִים וַיַּפֵּל אֱלֹהֵי
הַמִּקְדָּשׁ; י א וַיָּבֹא אֶת־הַשָּׁמַיִם נִפְתָּחִים וּבָרָא אֶת־כָּסֵּף קֶרֶן
גְּדוֹל יוֹד אֱלֹהֵי קִשּׁוֹר בְּאֲרָפֶּה קִצְיוֹת וּמִקְדָּר אֶרֶץ־אֲרָץ;
יב אֲשֶׁר־בּוֹ דָּוִד כָּל מְרַפְּעֵי הַגִּלִּים אֲשֶׁר אֶרֶץ־אֲרָץ וְהַדִּיחַת

יעניו נד ירושלים כאשר נאמר בירמיה (י, י.) וכן פסוקיו לי צעלמיה קבל
ירושלים. — כשעה השישית היא עם הצהרים (שעה שמי עשרים) כאשר

נאמר ערב ובקר וצהרים אשירה ואדמה (מלכים ב, יח.) —

(י) ויהי רעב מאוד כי עד הנה יש צלם ומין לשעום את אשר

יכינו לו אשני צוים כעם האחרים. — ויפל עלי' המדון. ולשי מרבים הסורי;

תמרה וענינו המפסעו המעומות מנוף הארץ ואז סובב כאן דומם אכן רימו

עד חשש בקרצו ומחזו שרי יחזו. והרבה מדרגות צעניו הכבשה כשי השגם

המקבל (כמו צעירה ג, א.) יחזקאל א, א.) ובעם ימרה צלם כה המדרה

כאשר נאמר וביד גביאים אדמה (הושע יב, יא.) לו המפסעו מלחמו סאר

המחשים ומלשו סאר הכמות כאשר נאמר ואני הייתי נדרס על פני ופני

ארצה (ירמיה י, ט.) —

(יא) שמים ופתחים כמו כסמו השמים (יחזקאל א, ב.) כל זאת

ראה במראה או במזון. — וכלי אחד אשר מכל להכל צרבים רבים כמו

שפלה אשר צרבה מכל ארצנו ככסמיה אשר ממה לא יכל לרור למין.

ומדר כמו מים המוגרים במדר (מלכה א, ד.) והנה בנצלו דבר ה'

מקדש על פי חזונום וינצלו קאם בהשגם הכבשה במראה או בחלם ואל

והיה המזון דומן או משל למקרה אשר יקרה אומם לחזי' כן בשעל ממש,

כחלם ווסף ובספרין חלם פרשה שבו בחזונום למוותם המעשים אשר נהיו

לחזי' כן וכלה ירמה הנינה חזונום כפי השפלה העתידה להקרות לחזי' זה

כמו שיהא יחזקאל דומם המרכבה שהוא סומן כעשם הכבוד מנצח ה' וולחם

מחזקונום. הכבשות האלוים לפי המעשים. —

(יב) אשר על הארץ לא סבר משרות ומלחמות כאשר נאמר בנח,

(בראשית ו, ג.) ויקרא (א, א—מ.) כי אם כל חיות הארץ והנה סחלים
אשר מפרי הארץ ישענו רעבום, וחיות הים קיום השדה וזוים מלכיותם
אשר ימרטו מרץ, ועוף השמים גם צעשום לא סבר סומני מפרה
— ומוחמה.

לִדְבַק אוּ לְגִשָּׁת אֶל-יָלִיד עִם אִמּוֹ, וְהָאֲלֹהִים בְּרָאָהּ אֹתָהּ
לְבָלְתָהּ אִמָּה לְאִימָה אוֹיֵשׁ דָּל אוּ מְבֹאֵז כִּי בְּעֵבֶר זֹאת נָם
בְּכָל דְּהִנְגָּד בְּאֹתִי פִּאֲשָׁר נִקְרָאֹתִי לְכֵן אֲנִי שְׂאֵל בְּעֵבֶר מָה
שִׁלְחָתָם לְקָרָא לִי ל וְיִאמְר קְרָנְדִּים מִן דִּיִּים הִרְבִּיעִי עַד
הַשְּׁעָרָה הַזֹּאת הִיִּיתִי עִם וּבְשָׁעָרָה הַתְּשִׁיעִית הִיִּיתִי מִתְפַּלֵּל בְּבִיתִי

גבון ענינו צונו דבר אשר איננו כמורה: ובמורי כיוון יפה במבטנו ללא נפס
ונפסו. *et. ex. audit.* והנה כפי המוסר הונו. אשר לפנינו הם: שני
ענינים אשר לא נכחו להורי. לשמועם (ה) להסביר (ב) ונבוא ביה אל אים נכרי.
ואף כי במורה לא נמלא חוק ומשפט או מורה אשר נאמר לנו: ואם, בכל זאת
רע מן הסלול כי איננו והמקרה בזולה עד מאוד היטה בין בני ישראל וצין
אלה המוסר מנוי הארץ אשר פירא ועברו חוק לעשות מעצמם גדולות, ורבה המעטות
צוים וצין הסודים ולכן אמרו צנוי דננו' עא. (דף כב: עמ'). לא ויחיד אדם
עם נכרי טפוי שחשודין על שטות דמים. לכן במורה לא נאמר ציירות
כי אם חתנות (שמות לר, טו. דברים ז, י. נחמה יג, טו.) — ודאיה אורי
צרות קצו כי נפרץ הבר צין עם ועם, צין יהודי וצין נכרי הארץ כולם
משמים ורעים, לא לפני אלהים ולקוי צמפסלס, כי הכל סר כי אם מלך המסר
והמנייה ירלו לפני ה' צלמונים צמפסלס אלו יעקב וצללקמו: לצד ילקוי, לכן
לא נכון כי יקרא אחד עומא ואחד נטור כי כמסור כעמא ירדיו מלכו: —
(יש) באחי לא נעלסו. ולא נמנענו. חס משרטי ללכת עמכם. —
בעבור מה מה יחמה הסוכה הראשונה אשר שלחם אלי, ואף כי השוכה
היטה נודעה לו מן השלוחים: בכל זאת נכספה וגם כלטה נפשו לשמוע משה
צלי חלעני אם צלמא אחרי האמת ירדשו אם לא אחרי מרשום לא שמוע
נפסו חכמו, ואלו היטה דעמו כי יודיע בקהל אשר כעם צימס: ואסף
הסוכה על דה שלחו אחרינו להברל ולהקדים שם ה' ומשחו: במוך קהל רב,
ולכן לא הוסל עד כי נח ממלכות הדרך ויאלל וישם ויחוק לנו, כי אם חס
מהר צנאו: הציטה שמה פיו לשלול אחרי הסיבות לספר נגד עמו נעלמות. —
(ל) מן דוים הרביעי ענינו ולפי השערה השלישית אחרי סלחריס) אי השפילנו צמיו
הטוב צמעה החשעיות (היא השעה השלישית אחרי סלחריס) אי השפילנו צמיו
ספסל המסכה. — בלבוש הדיד ענינו צדים לצדים: כאשר נאמר: צלעל י,
ה ומלטה חלבן דיה לו לשלל באשר נאמר כלל וסך לכן מותר הוא
(ויקרא יג, יג.) —

וְלִשְׁמֹעַ דְּבָרִים בְּמִקְדָּ: כִּי אִנּוּ קָרָא אִתָּם מְנִיקָה בְּאִתָּתָם
וְלִמְדוּת מְסִימִים יָצָא אִתָּם וְאִתָּדִים מִן דְּהָאֲדָמִים אֲשֶׁר מְנִיָּו
דְּלִכְו עִמּוֹ: כִּי וְלִמְדוּת בָּאָא אֶל-קִסְרִיא וְקָנְגִלִּים דְּהָן מִדְּוִיל
לְדָם אֲחֵרִי קָרָא אֶל-בְּנֵי מִשְׁפָּחָתוֹ וְאֶל-דְּגֵי דְהָקִרְבָּנִים:
כִּי וְהָן בָּבֹא מְסִימִים וְהָקִשְׁדוֹ קְרָנְדִּים וְשָׁל קְרָנְגִּי וּשְׁתַּחֲוִי:
כִּי אִף מְסִימִים דְּהָקִים אִתּוֹ וְיִאמְר קוּם גַּם אֲנִי אֲנִישׁ אֲנִי:
כִּי וְכִאֲשֶׁר נִרְבֵּר אִתּוֹ וְכִבּוֹא מְנִיקָה וְיִמְצָא רַפִּים נִקְרָלִים:
כִּי וְיִאמְר אֶל-הִים אִתָּם וְהָעָתָם אִף לֹא-נִכְנֹן דְּהוּא לְאִישׁ יְהוּדִי

למענים להצנים אם: האדם להענישו. וסולכטו שול כאשר מורה (שמואל א,
טו. טו.) רוח אלוים רעה מבעתך, ובאמאז נאמר נתן ה' רוח שקר בפי
כל נביאך (מלכים א, כב: כב.) לכן סארו אם המלאך במאר קודש אשר
מלמדים כל דבריו ואין כסל ועקשות. בכל אשר יאל משריו. — אל ברוח
הסודים היו משרים מאוד מפני השוממה ללכת וללן צמיו המוס ולכן היה
מן האריך למסר אם המלאך הוצר עמו במאר טובי. —
(כב) קרא אורם כמלה קראם ואמרי אשר ראה כי וימללו מבוה,
חיס מהר אלהים ואלו המענים ללן שמה כי כל היום: — חלכו עמו לראות
לשמוע מה יקריבו שמה: —
(כד) (לשוחות אחרי אשר לו. בדרך צמיו קיסריא כב צמרי. —
אחרי קראו וכו') האים אשר סרד על דבר ה' ומסך למסו סמם כנשי אלהים
לא ימן סוממה לענינו ולא יסקונו ולא ינום עד כי יסוד צדים משון להציה גם
אוסם במאר כנשי אלהים ולשמוע עממם.
(כה) בבוא כאשר קרב לבוא אל העיר. — וסול לרגליו הסמיות
והספסלות היטה: הציטה מנהג כבוד צימס: מקוס למלכים ולסרים ולסאר נכבדים
כמו (שמואל ב, א. ב. דוס ב, י.) —
(כו) דקים אורו מן האריך סקיממו למען לא נכע עד: — גם אנרי
כמוני: במוך ילד אשה אשר: טפסות. מיני וסלנו וסלל. —
(כז) נדבה אחר עורנו צמלר הצים או צלמסרס: וסאל אים לרשעו
לסלס: — וכווא סל מררי הצים: — דבים מקרצנו ונעלי צדים קרעלום
אשר גם סמה נכספו: לראות ולשמוע אם האים צמר על ד המלאך היטה נקבלו
גם יסדיו צבים רשיס: —
(כח) אורם ירעמם אשר מסכנו צמיר: האלם סולס ורעסם: — לא

לם ונאמנתו ערים אנחנו לך-בן-קרים אשר עשה גם בארץ
בחרים גם בירושלם אשר רמינו אתו ונתלתו על-עץ;
מ את-זה האלילים הקים ביום השלישי ונתן אתו לדיות וליו;
מא לא לך-הגם כי אם-לערים הנקראים מקדש מאה
האלילים לנו אשר אכלנו ושתינו עמי אחרי קומנו בעם

(לם) ואנחנו השלוחים אשר יתנו פה לבשר הצמורה הטובה הולם וכל

השלוחים אשר אוננו פה עמנו. — ערים אשר בעינינו ראונו. — בארץ
חרורים וגלל ועבר הדרך כלל. — גם בירושלים ספרנו על כי בה
במלוא רע חסם טובה וספרנו בעינינו ומננו את רשעים קצרו. — המנחם
עקרו בחרים אחרי אשר הוקינו אותו. —

(ב) את זה אשר הנה הנחנו בדרך לבשר הרע אותו הקים אלמים כי

לא ממשכות בני אדם ממשכות האלמים אך ישר ומו שנינו. — הקים צמורה
אחרי מנו. — ביום השלישי אחרי מנו. ולמה ביום השלישי? צמורה צמור
טוב (מהלי כג.) אין הקדש ברוך הוא מנחם את הלקחים בלילה וחר משלשה
ימים. וכן רחב לומרם לשלמי והשע אין לכם להטעיר אלא שלשה ימים
פחמך ומצחמם שמה שלש ימים (הושע ב.) וכן אמה מנחם ביונה והיה ונה
במעי שר שלשה ימים ושלשה לילה (יונה ב.) וכן הושע אמר יחיינו
מיומים ובים השלישי יקטנו (הושע י') וכן צמחור ואנו עלי ועל חלכל.
שלשית ימים (לספר ד.) — ונתן ענינו כמו מנחה למחנכים כי נתן אלמים
אמו ומצלים נפלג להם בנשימות צמחמו לעיניהם למען ינבטוה ויראוהו כאשר
דבר להם מקדש, למחן צלצם למונחם בו כי הוא הוא המושך מימי קדש
אל אבותינו לאחר ונברכו צריך כל בני הארץ. —

(מא) לא לכל היום כאשר אמר מקדש אל החרים כי שוב עוד לא

ירחנו עוד נחיינו, לנ. יתן כי מנחם הצוים וכל העם בלכן אשר היטה לראש פנה
על כי לא ראו אותו אשר מקדמנו מן הקבר אך בכל זאת הוא מן ערים נאמנים
על מקדמנו כי לא נעז. לשאל נפשו להציל כל בני אדם אל האמונה צמנו למען
יושנו. — הנבחרים מקדש ענינו בחרים צמנו נמנו כפי הנמנה
צמנו היום אם את נבחר והורים נעם בקהל, לו קמו אלה אשר צמנו
והרמו עליו בצלעושיהן לאחר זה האיש בו רחם נפשו, והכן מנחם מו"ל
הלקחים לאחר הנה אלמים זה. —

הנחיה בך-יחידה קלה וכל מן-בן-ליל אחרי השכינה אשר
קרא אחרי יחנן; לא את-ישעו אשר מנצרת איך קשח אתו
האלילים ביום הקדש ובמנחה אשר דקד קשול טוב ופלא
את קל-התקפשים באת השפן כי האלילים דקה עמנו

את הרבר הוא נחמל י"י. — בכל הדודה בכל ארץ ישראל כי

מלכות צום והורה הוא השקד ונה בקראש צמרת מלכות האלמים במלכה ונה
נענו אומות ומנחמים רבים. — החל מן הגליל אף כי אשני הגליל היו
הנעברים והנחמים כמך העם בכל זאת מלחם ה' היטה נסובה כי בקרבם ישמע
קול קרבם מלכות האלמים, כי את אשר ננה לפני בני אדם כמך ומנחם גדול מנחם
לפני אלמים, ולכן צמר מושפוט שלמנו ומלמנו אלה היו הראשונים אשר
עליהם ננה כבוד ה' וראו אור גדול אשר אחריו הלכו. — השבילה למחנה
כי בלחן משובה אין סלוח מנחם וספרם הנחום מוהמחם הוא האדם על
מכרם הרסנים. —

(לח) שוב (מנינה יי, ה. צמנות יי, ה. שנינה כה. ורשמינו מן

פאה. צמנות רבה פ, כג.) והכן השפן הוא והאלכמי נענו למען מסוס
דוברי שמך על כומי צמרת המנחם והמה לא רעו ולא השכילו כי כל לצמיתם
מלאי רוח הקדש ורק טהר ל' יצנו ונבחו. צמד ה' אשר לראות. — משח
אוחו לבשר, לכפן הגדול, ולמחן. — ברוח הקדש בלא מזה (וחמן ג, לר.)
צמרת האור (לוקס ח, לה.) ונבחנו לעני כל (מני ג, נו.) ונמסר קדש
צוים עמנו נעם המנחם (רומים ח, ד.) ועלמנו השמחה ושפחה רוח הקדש
על ראוי צמנו חג השמחה פעלי השלוחים (כ, לג.) — הנבחרה בחרות מלך
על כל ועושה. נפלאות גדולות לצד, ורוח טוב ומשמיע שלום ומנחם ישועה
לרבים במלחמת המנחם ונשימת רוח הקדש למחלים למסד. אשר הליך עקרו
בחרים אשר עבר בכל הערים ונכספיהם לא להשמש נפשו ולהרגיעה כי אם
לעשות טובות ושלוחם עד אין מספר, ולכן נפלאו נשניו מנחם כל נבא כי
נפלאותיו לא היו לענות המנחם (בקרית ונעלמו) כי אם עשות חסד ולקדש
לשחות רוח שפלים למנחם את המנחם. — שפול טוב לכל אשר ירשון
אוחו. — השוכנים לעברות, לא לצד אלה אשר רוח רעה מנעם ונחללים
רעים הים כי אם גם אלה אשר בלו חסם סבלות המנחם, כי המנחם אינו
נפליט. עוד צמנו לשפוט על-פיו אם אשר נעשה ואלה אשר יצית. — כי
אלמים (בראשית כה, כב.) עמו ענינו צמנחמו. —

בפניהם; מכי וצדק אמתו לקחוא. קצם וקדעיה פיי וח. הוא
בפניהם. הוא האלהים לשופט. הרים ונאמרים; מי לך כל-
הקבוצים. קדעיה פיי. יקח פישליו קלילות. שפטים כל בפניהם
פיי. מי שער. פשמים. קדעיה. אחר-הקבוצים. האלה. נפלה. וזה
הקדוש על כל השפטים. אחר-הקבוצים. מי וישקנא. הפניהם
אשר מבני הפילה כל אשר קצא. עם-פשמים פיי גם על-
המים. קדעיה וזה הקדוש לשפטים; מי פיי שפטים. אמת מדרים
פלישנות. ומקדלים. אחר-האלהים. אז ענה פשמים. מי קדעיה

(מב) אותנו אמתו שלחנו נכחנו נאמו לקדוש במקומו עברה עברה
העברה שלח נאמו אלהים באלוהים נשח לקדוש באלוהים נ. — ולהעיר
נעלי נשח פיי אית ומעלי אמת ופסח. — לשופט הרים אשר יאמו עברה.
— והמרים. עכבר נמו אמת. יקום. נוס קמו נער. לשפטים ולעלי. להם
כשעל-הרים.

(מג) לוח. כי יקום. משחמו לרין מזה. מלח. הצורה נכחם ונכחו
מלח. השפטים, למען. עוררם למשנה ולכניע לנכח הערל, כי נכחם וידעו.
לחם. מלח. מלח. כי גדולה היא ממשח. לא יקשו מלח. השפטים. — נח
לחם. ליה ריחל. לול. לבי. אסוף. נאמר. מעל הקדושה. — כל הנהיים מעירים.
כבר. נאמר. ה. העיר. ומחל. כל הנאמרים לא. הנאמרים. אלא לנחם הנשח. —
מלח. השפטים. על. כי הוא. העיר. לנחם. נשח. נעבר. כולל. לקדש. והקדש.
ברוך. שולל. (נאמר. כל. העיר. נשח. נעבר. כולל. לקדש. והקדש. ומחל.
קדש. להנחם. לקדש. שולח. או יקמו. חלק. ומלח. נכחם. אשר הכח. —
(מד) מדר. את הדברים, נער לא כלל דבר. או אלה ריחל. נמשחמו
הנמשחמו עליהם כי האמונה בערה בקדש לנחם ומלח. נכחם. כי הנשח עליהם
מלח. השפטים. על. כי רוח הקדש. אלה עליהם. — על. כל השפטים. ממש
לכח. למען. דעת. את אשר יעשו. —

(מה) המאמרים. נכחם ונכחו. אשר. בלח. נכחם. ממשחמו. נמשחמו.
נכחם. כי. ממשח. ריחל. גם על אלה המים ערלי. נשח. נשח. כי לא האמנו
כי. ריחל. שפטים. על. אית. אשר. לא. מורש. אחרים. —

(מז) כי שפטים. מדרים. נמשחמו. אשר. לא. למדו ולא הכינו. — ומגלים.
אחר. האלהים. נכחם. לו. הכבוד והמשחמו. ונשח. כאשר. יאמם. —
(מח) הורל. איש. למען. את. המים. אף. כי. מים. ממשחמו. הארץ. נשח.

איש. לנחם. אחר-המים. לבלתי. השכל. אחר. אשר. לקחו. אחר-
רוח. הקדוש. בלשח. גם. אחר. נשח. מי. וישקנא. פלישנות. הארץ.
אחר. שפטים. אחר. לשפטים. עברה. נשח. אחרים.
אחר. וישקנא. השפטים. וזה. אחרים. אשר. בלשח. פלישנות. הארץ.
קדש. אחר. דבר. האלהים. כי. בלשח. אחר. פשמים. וישקנא.

למען יהיו. למורה. אמת. עם. מדרם. הפניהם. ונאמרים. ממשחמו. ישרו. ויחזקו.
וכמו. הנחם. אשר. יהיה. חזק. נכחם. קדש. כי. העברה. מזה. ממשחמו. השפטים.
— לקחו. את. ריחל. למשחמו. כמות, ואחר. מדרים. ככרם. ונשח. מי. ויחלם.
לחם. לא. נכון. להם. לבח. נכחם. עם. ריח. —

(מח) ויצו. כי. ישכל. ענינו. כפי. מדר. הנכון. אשר. פקד. ממשחמו. —

מבוא, האמת שמשח. כי. הנדר. אשר. היה. נאמו. בן. המים. וכן. הארץ. נכחם.
כי. המים. גם. כי. נכחם. גם. הם. קבלו. ממשחמו. ריחל, ריח. הארץ.
עם. שפטים. על. כי. ישכל. גם. המים. ויחזקו. על. ריח. המרה. אשר. נאמרו. לו. על.
ריח. נאמרו. לו. לנכון. את. אשר. נשח. מזה. מלחם. לא. יפגל. בן. אחר. א. — נח. שפטים.
אחרים. בלח. מקדש. ונכחם. הרים. שם. לקדש. ענינו. לנחם. עברה. נשח. אחרים.
לחם, ונכחם, אל. צית. האית. ספר. להם. כי. על. כי. מקדש. הנחם. שלח. אחר.
למען. וישח. על. ריח. הוא. וצית. מ. — נח. שפטים. ריחל. עליהם. — הנשח.
ממשחמו. הרשעה. אשר. היו. על. ריח. ממשחמו. שמו. ועברה. נח. אחר. נכחם. אחר.
הנדר. אחר. לנחם. שפטים. — וממשחמו. גדול. האמנו. — השפטים. שלח. אחר.
כר. נכח. אל. ממשחמו. — וישקנא. אמת. כי. ריח. בלשח. נלח. נכון. — כר.
נכח. אחר. ממשחמו. לבח. את. שחל. וישח. ויחזקו. אל. אחר. נלח. אחר. לקדש.
ממשחמו. מ. — אחר. הנחם. ונשח. הרשע. — והנחם. שלח. אחרים. נאמרו.
ממשחמו. כפי. ממשחמו. ריח. על. ריח. נכח. וישח. פשח. ל.

(א) וישמעו השליחים ע"י אחרים בלח. מקדש. — השליחים אשר
היו. בלשח. עם. האלהים. אשר. עברו. עיר. הקדש. נמשחמו. אשר. נשח. על.
עברו. בלחם. אשר. מן. ממשחמו, ונשח. נכחם. יהיה. — כי. גם. המים. ענינו.
אחרים. ממשחמו. הארץ. כמו. קדש. וצית. ונשח. אחרים. נכחם. — דבר. האלהים.
על. ריח. האמונה. ממשחמו. אחר. נכח. נשח. להשליח. שפטים. ונלחם. אחר. נשח. —
(ב) וידעו עקרו הנכון ויחזקו ענינו המים נכחם. ישראל. נשח. כי.

מעולם לא-בא אל-פי: ט ויגזו אתי קול שנית מן-השמים
את אשר סתר האלהים ממך אל-תשים לחל: י ויהי נדון
שליש פעמים והמשף עוד כפל למעלה אל-השמים: יא והנה
פוחם שלש נברים גמדי על-הפזת אשר הווינו בו נשלחים
מקבריא אל: יב ואמר אלי הרים ללכת אהם בבלי ספק
האומה וכלנו אתי גם לשנת האדום האלה נבוא פנימה אל-
בית האיש: יג ונספר לנו אשר ראנו את-הפלגך נצב בבית
ואמר אלי שלח אנשים אלימו וקרא אליך אחד-שבע
במקנה קמחים: יד ואשר ידבר דברים אליך אשר תלשע כם
אמר (קל-ביתך): טו ובקחתי לך-בד נפלה וחת בקוף של-עליהם

(ט) שנית כאשר עוד ראיתי סמים נסמים. — אשר סתר האלהים

בחנו לו בזיון מות. וקול להלויים שנית ושלמים היה להודיעו כי חסך ה' כי
הוא יעשה כפי אשר נראה לו, ועל ידי כי בלא ללוי הקול שנים ידעו ויכירו כי
כמעט נסבם מלא הם אשר סוקר לו מלם הקול. —

(י) וכאשר עוד הסמכנה למלאות פקודים הקול שנית עוד בשלמים.

— אל השמים כאשר נאמר בשמואל א, ג. ה. —
(יא) מתאום שלשה נברים המה ונאמר עניי הקול אשר היה ללוי
שלה שנים. —

(יב) והנה נקרב לנו פקד עלי כי אנכי אמנא משלמים ללכת שמיים
ולכל אלהים הם ואלם לפני אלהים כי אלך אל בית איש נכרי אשר לא
נצני יסראל הוא. —

(יג) ואומר אלי ענינו הדיע להם כי תלכך נראה-ללוי שומר צדקו
אשר פקד עליו לשלוח אנשים אל יפו לקרוא עם שמוען ומונה שמועם או
יפא, וכן היה שמראה אל שערם כי ילך אחרי אנשי קרנליו צנחם אליו.
סבלים ה, כה. —

(יד) חושע הוא ויהי חוקר דברי מות על דם מושע סמס ונזכר אם
מקום בלמנה שלמה ונכונה לרשם מיי עולם. —

(טו) וברחלי לספר מעט מעשרים ימות מושמו אשר עשה ופעל נקצבו,
ועתים בהם ענה לערות כי פקד מלם אלהים להיות שופט כליות והמחוס,
ועתים כליות אמרתי האלה אמרתי טארות ללמה דום אלהים פליהם כאשר

ויהי עמו אלה אשר כפני המליכה: ג לאמר כי אל-אנשים
אשר להם עקלה באה ואבלקם עקרים: ד ויהי פסחים ונפוש
להם כפי כפרי בסדר לאמר: ה אתי הווינו קעור נמו מתפלל
ובתפלות ראותי בראת קלי אחר כמון קרין פודל וידך פארפע
קצוות מורד מדרשמים ונבוא עקד: ו ובאשר תפסתי עלי
דתפנותי וראיתי את מרדכי ברגלים אשר אל-הארץ והחיות
הרקומים ועוד השמים: ז ואשמע קול אמר אלי קום פסחים
זכר ואכל: ח ואמר תליכה לי אדני כי פלדל או מנא

מיי ואחר לא יוכלו לכה צמר משיח אלה יעקב ונקבל נכרים כמותו ונא
על ידי המלה צברית אכרים אצוני. —

(ג) עקלה באה הלה צבריתם ומצרים חסם ולא ואם לזר היה די לך

כי גם ללמ להם עמם אשר לא יאום מדרך המרה והמקו (נמצר יע, טו).
(ד) ויהי הסתר מנזין השעל, הסל להמלל להם להם משונה על
עמדותם בענינים הים כפי הסדר הנזון. — ויפדש להם להודיע להם הסודות

אשר הסודות לעשותם הם אשר עשה. — הסדר נאמר הענן על פי סדר כמון
למען יקבלו הם אמרתי בשמיים ונכנס שמיים. —

(ה) בעיר יפו כאשר נסמתי משה ועברתי את הארץ וסם הייתי צדום
שמוען הבורים. — מתפלל צעם האלהים יהי משלם המנהס אחרי נעום

השמים. — מראה שמות נסמחים אשר כמות עוד לא ראיתי. — מורד מן
השמים ויבא עדי, בלדע כנסותי מן-המקור יחדיו ונעם הודי הסקרה חסר
ללי על כי צען צמר יכולתי לראות מה המה סמיות והעוסות אשר נכלאו
בלרעם כנסים השמלה. —

(ו) הבהתי עלי לזונה בו שמותי עווי בו לסבן הדבר עד מכלים
ולרעם אם לא חשתי סמיות לראות את אשר לא ימלא צמלחות. —

(ז) ואשמע קול אשר מן השמים ודבר אלי. — קום על כי רעב
אסה ונפוך מאל מלוא אכל אשר הודו מן השמים אחרי אשר חזמ

אמם כאשר נאמר חזמ ואלכח צמר, כי אף לך נח לא הוטר למלל צמר
כי אם על ידי נחירה. —

(ח) ואומר הסמתי עט הקול לא לזיוט לשמוע לו. — חלילה
כלומר מולך לי כמו דבר מול יהיה לי הדבר הזה. — כי כל דבר שגול אשר
מסוגל לראות לא בלא צני ולא ענוותיו. —

בבואם אר-אנטיכיא דפרי אל תתקיים מבשרים את-דאדון
ישוע! בא ותרו יד ידוה עפרים ומספר רב האמין וקבר אל-
דאדון! כה וישמע הדבר לאוני בקדשה אשר פירשלים
על-דמם וישלחו את-ברגמא לעבר עד-אנטיכיא! כה אשרו
בבואם שפיר ובראותו את-דמם האלדים שגם ונחר את-פלים
לדבר אל-דאדון בתשועת מלב! כה פי דוהה דנה אשר שוב
וקלא דהם הקדש האמנה ודוקה המון רב אל-דאדון! כה וישא
ברגמא פירשיליה לבקש את-שארל ובאשר מצא אותו דביאדו
אל-אנטיכיא! כה ויהי ברחמאפסם בקדשה שפיר תמנחה

ויהי וקבלו עליהם שבע מלאות בני נח גם להם נשמו בשורת מלכותם. וקממו
לחמרי כי שנתנו להם הצבורה ולא ממנוה הרום אשר היתה לקרכליו וציונו. —
מבשרים את האדון ישוע כי הוא הוא המושע רבים ממעלהוים, וכו'
ושמו ששבע עולמים ויהי גם מעלהוים, נמא וגם את שמוהם הוא סבל אשר
גם בעבור לרחמינו קם וישע למון עלינו. —

(כא) יד' ברמנוי פסח לז ואלון השומעים כי הרצרים אשר שנתנו להם

ימנו משיח ומקרב להם ומספר גדול אשר שנתנו להם הצבורה השומעים. בדבר
הצבורה והשפוט מורכס הרעה להם בצרמאות חשום לה. —

(כב) וישמע הדבר כי המוים המגורר ואלו חסם אל משיחם. — וקדוהה

כל המעלהוים, צמוד ראשי הקבלה הם השלימים אשר שומרו, חמרי כי המעלהוים
נמסרו. מירשלים. — וישלחו את בר נבא להיות במחתי יד. חלה המוריס
עם להקל משאם פן סבל עליהם. —

(כג) חסר האלדים ממנו חסם אשר שנתנו אל המוים. — לדבר למען

יהי חמרי דברקס באלוים ונמשחם כלשר משה חמרי חמסם הרצקס באלוים
ולכל יסורי מן אלל דברי הצבורה אשר שנתנו וגםם האמנים, הרצרים האלה
יהי שומרים בקרבים חמרי והמוסס סויה כלל נכון כי כל הלצבות דורס חלוים
והוא יהיה כל מסמרי ומשפוטם. —

(כד) איש שוב בשמותו לרקות ופעל טוב כל אשר מלאה ידו בשמות.

— המון רב עיניו נספחו ונלוו עליהם להאמין כמחם בשות משיח. לרקיו.

(כה) עתה כאשר השעורה המלה להרבות או הלך בר נבא חרשיליה
לדבר את שאלו כי יהיה צעור. —

(כו) שעה חמישה שעה יסעו לצער חסם חסם את דבר מלכותם שחמיס

פאשר גם-עליה בתקלה! שו ואלוה את-דבר האדון את
אשר אשר אמן ידוקה מכל פמים אך אחם תשקבלו ברום
הקדש! יד קכן אם את-המון הדקה נמן להם האלדים
פאשר נסדלו המאמנים באדון ישוע בפשים אני אמא מי
דיוקתי עצום לקמע את-האלוים! יד ובשמים את-אלה
האלוים וקברו את-האלוים להרים! יד ואמנם אלה הנפוצים
האלוים הפוצקה אשר נדוקה על-קטיונים הלכו עד-פניקא
בקברם ואנטיכיא ולאיש לאדברו את-הדבר וקדוה לידורם
לבקש! כה ויהי אחרים מרם אנשים פפודים וקורנים אשרו

פכל עולו השלימים ברום מה ששפוטו ברלמנה לרבר בלמנים לא הרכלנו
מעוררתי להגדיל סם חלוים עלינו בר-משיחם. —

(סז) ואמור ויהי מקום בשמי את דבר משפוטם ברום עליון השומעה

לחם יוסק סבל. —

(יז) ואם נתן להם אלדים למוים ממנו כו"ק כמנו ליהוריס בני ברום

אשר חלמי בדם ישוע משיחיהוים חלוים כמה ממנו כו"ק והצרכים והמחמם
המספוטם חלוה. — אזי מי חלמי למעש ולכלא חסם הרות? האוכל לעמר

—

בר יד חסם ממנויו אל כל אשר יספון? —

(יח) והרישוי לא הסוכנו עד שנתו והכדו חסם בדלות חלוים. על הסן
אשר חלמי חסם לא לרום אשר לא ממנו ישראל ואלו וגם לא באלו בצרכים
הסוכים ע"י מילת וקרבן. — נתן האלדים החשובה חסם יספון מדרסם

הרע וחלמי בשמות יד כמר בעלם גם עליהם ברמנו. וקדוה כי או גם חסם

ושען ירשו חסם חלוים. —

(יט) והנפוצים משיח המלוקים אשר השליקו חוים שמי יספון ברוסלים

לחמרי כי קדס מספוטם סם משיחם. — הלכו עד פניקא חסם חסם

רום קופודם חסם קפריסין, וין קפריסין ונלחמו למעלה דאנטיכיא

עד גדולה — אך אל החורים לבדם במספוטם כה רכן להשלים חסם הקרלס

כאשר גם שערות חסם מקדס (למעלה פקד ג, כח), כי רכן הסוכים חסם

במשפוטם ששפוטם עולמים ואלו קן סבלו גויה האלמים. —

(כ) אנשים כפודים וקורנים חלוה חסם שער חסם חסם. לכן וספיר

יב א ובעת הדיא שעת הוודום הפקדון אתידיו ללילע לאמרים פון דנקנדלד; ב וידענ אתיעקב אתידיו וידענ פון רב; ג ובראחו פי רצויה דיא אלדיודים ויקת ללילע גם אתפמרים אז דיו ימי הפעוה; ד ובעשר תפשי אתו שטי אלמקד ופמקדו אלדיוערה ארבעתי אנשי פלדקד לישמר אתו פריצותו ללעליתו אלדיועם אתרי הפסח; ה ויכבן

מלכות ויגבה לנו וימסכו ה' פסוק כ. — דר נכח וסאל שז מירטולס לחרי סמו עזרתם. — כה. —

(א) ובעת הדיא עם שוב פערום מקברין אל ירשלים ופולם ובר נכח שבר הדבר בלעכערה ופולו נדעום אל לחיטם צהורה לוחם הרעב, שלם הודום המלך בן ארסטענל נכד הודום הגדול לחשי הקבלה לשונם בנשחר למען עומם בשטע כי צהכרתו אם הרועים או חס מהר ונבקר השכלה ממנו ויפן כי לחרי נמן להודום מלח הרועים משעת המלך אשר אליה כל משב ומפך לב הרע, גם לזון דני נפשו אשר לא היו מקדס, כי אם ציר צוה דין הגדול היל הספדרי הגדולה צוה דין של שפשים וסחר. —

(ב) ויהרגו ענינו המנוח צמר. — אזי יודען היל בן זבדי מואר היל היל להכדעל מן יהודה בן אלפי סמו יהודה השלם. —

(ג) ובראחו ענינו יען כי רצוה משעמם יהודים נכד חלה האלותים אשר לא מורע וסרל היל אשר בלא למשול ולשפוע שפע והמשעמם הילם הימם מלח ומקדס מימי הודום חלי חציו לרועם נכחו, לכן סקר ודעו צמה וסרלם אל עס יסרלם ונמה ויול למלח מן צעירי העם, ולהגדיל חסו גם פפודים צמחור למלחמיים צמחורם למלח מן צעירי העם, ולהגדיל חסו גם פפודים צמחור עם האמרים אשר נכד צמה צמר רגלם. — אז ויד ימי חסו צו קקבלו כל עם בני ישראל לכן ירל לשלח ויו צמחורם על כי צכל למקחונם מורע למען שמו וזי היל עמה גדולה ופסלות. —

(ד) ארבעה ארבעתי סך אלפי סלע היל שעה עשר ומלקס לארבעה ראשית, כל ראש וכל ראש היל מלכערה סלעו סלעו אשר יסמרה, שטי מלח היל צפשים המר ורומקן צוקים צנחם פערום ועיט ממוך לפני סמח צוה הגלה יעמוד לראות כי לא ילא ויפול חלי ציחיס. —

וילאדו כמון רב גם נקראו פראשורה באגסיוכא, הפלמירים פלמיריים; כו ופמרים דקם יודו גביאם מירשלים אל-אגסיוכא; כז ויקם אחד מלח וישמו אקב ויודו על-פי דודם פרי קעב פולו עתיד להיות על פלדמביל אשר גם נדון פריי קלודים דנקדן; כח ופנדמלמירים פריי אשר השקנה יד אלע דודו פלדמביל מלח וישלחם לשירות אלדיוערים הילשבים פרידוד; ל אשר גם עשו וישלחו אלדיונקנים פרי פרידמביל

והמקם ומורם משים לרקיני. — וילאדו המון רב היו מורים נאמנים לאמרים רבים מלחם ועד חסו. — ועל כי האמנים צמחום לכן נקראו משומים, כי היל מלחם. — באפסיוכא הימם הקבלה הרלוונה צה סמרה קבלם המלחמיים ציטע משומם וההלכים צמחורם ונקראו על סמו. —

(כז) נביאם מירושלים אומרים צלם צמור ה' ודעו כמיו הקודם ירדו מירשלים למען יסירו חס המורים שם וצלחם נשם יסבו שם סמחוסים. — (כח) ויודו ענינו הביל אם אשר נחלם חליו צמון אשר חסו על פי לפרסין כי רעב גדול יהיה צלחן כאשר חמר משומם מלח (ממיו כה, כו). — ציט קלודים הקיסר והרעב היל לא היה לצד צלחן יסרלם כי אם צכל ממשלם הרומים. —

(כט) והלמירים אשר כעס נקראו משומים סמכרצו לחס רצוה וממם להיום עור ומשען להמירם אשר יושביל ציהורה וסוף כי לא עשר רב היה לחס צכל וסל סמו מלחם וכל. — (ל) אל הדקנים הימם הפבלי הצלקה. —

כמבוא גם יד הודום הימם צרעשום הרדיושם נכד חלה המשיחיים כאשר מקדס רדעו על ידי הספדריין ויהרגו חס יעקב סמו וימק למען וילח מן צעיר יהודים, ויסקר לרדיוענר גם חלה היסרים וגם צמחורם שלח ויו הרעב. — והימם האלם היל ימי חס סלחם. — פסוק ה' — ועל צמי המשמר פקד חשי צלאו כי יסמרום היעז וסמרי הימם יעמדהו למשפט. משלח הקבלה צעור פסוק י' — מלחך ה' הילחל ממשגר. — ופמלחם חלך המלחך מונמי פסוק יא. — ויגל צמח המקלס סם — השפמה סמכרהו — הודום נקעו חלם מלחם. — פסוק יא. — ימ. מלחמות הודום צלחורים — פסוק כ' — וילעס מלחם. — פסוק יא. —

אלי תעמדה פעילך עליך וליך אורי: פ יצא וליך אורי ולא ידע כי אמת הוא הנקרא עליך בפלגך אף ופחד לאות מראי: ובעשר עברו משמרת ראשונה ושניה פא אל שער הבית בפלגך אל דעור אשר נפתח לךם מעצמו ובעשר יצאו עברי רחוב אחד וקרנע קר הפלגך מפנה: א ומפואם פשוט דעתו אלי אשר עמד דעתי נאמנה כי שכל ידוע אחרת מלאכה וישלני מיד הדודים ומקדדיותה עם הירודים: י ובעשר דתבונן ויבוא אל בית מרים אם יודעו הפקנה מרקים אשר שם היו רבים נקבצים ומרפלים: י וידפן פסואם עליה וישער ויבוא גערה להקשים ולשמה

(ט) לראות מראה, כל כך גדלה הפלגה אשר היטה לו עד כי קשה

עליו להאמין כי באמת כן הוא להיותו ולא מבזה הפלג כי משב אולי חלם סלם וכמעט יקץ והנה דיקה יפשו וכלער נאמר בהפלים (קרי' א) — היינו בחולמים עיניו לא האמין כי באמת הישג ה' שבוטנו כי אם נחשוב כי חלמנו מהללמנו.

(י) שער הדבר על ידו יבוא אל העיר. אכן השער על ידו בלוי מוסר מומת צים המורה נפחת בכח המלאך מכלי גבורת אש. — רחוב אחד והנה אמרי כי כל אף הליך המלאך נמנו ולא ראה אומן פערום עיר.

(יא) בשור דעתו עינו כי שבה רוחו אלו נכח הפלגה ומחשוף אשר עליו עברי. — עתה דעתי בלמה, אחרי הפחד המלאך מלחמו. ואי הכיר כי לא מלם חלום ולא מוחן לו מראה רחש כי באמת שלם מלאכה מלאכה כי הילאש מביה המורה. — מיד הדודים אשר מומתו יעך למען לא חלמנו מזה. — עם הירודים עינו מומלם היסודים אשר שמו כי מוסר יומם וישמחו במלחמו, גם חשבו כי עד מהרה ישמר מלאך ובר כל המאמנים במשית.

(יב) הדבונן דעתו משב משב ושלל בשמו מה לעשות אנה ילי וצוה במשכס הלילה, ולאשר ירע המקום בו יקלו ידיו בא צים מרים אם יחזק, לא הוא המעבר וגם לא המעל כי אם הוא אשר בשמו וכוה מרקים וצבים הוא היו רבים מן הקבלה אשר המלפס שמה להסכל. —

(יג) וידפן על כי הלכה היטה סגורה מנה, דפן להשמיט כי אים

פסואים נשמר בבית רפליא אף הפלגה געשקה בעלי מאת דקדקלה מאין הפנות אל האלילים: ובעשר חשב הדודים להביא אלו פלילה כדוא הדי פסואים ישן בין שני אנשי מלחמה אסור בשני רחוקות ולשקרים לפני דולת עבר אחד הפשקמר: ודנה מלאך ידוע נאב ואור נגה פכקין וידך על צר פסואים ויעוריה לאמר קום מנהך ויפלו רחוקין מעל ידיו: ויאמר אורי הפלגך דהואר וינגעל געליך ויעש פן ויאמר

(יד) פסואים נשמר לא לזכר כי מוחן למשמר העמדה שומרים מסכני כי אם, גם במשמר אומן שגורוהו ער כי לא היה לאל ידו לזכור כפי דרך הענה. אך קרל המאמינים אשר להבים נפש אהבונם וירעו והכירו מעלמו שפכו שחמסם צמרו לפני אלהים, אל אל המושיע בשם צרה כי הוא יולא לאור משפט.

מאין המונות עינו במקרה כאשר עשו לפני ינוה. —

(ו) חשב הדודים להביא אותו לא לעלמהו חשבו אך להאילו מביה האסורים למען העמדה בדרך לפני רשעים כמותו ולהמיהו אמר כן. — בלילה הזה לפני יום המשפט, ופסואים ישן. מכלי אומה אשר יקראו למחר כי אם שינו ערכו לו צין שני אנשי האבה אשר רוסקו בפרעונו בגומו ומלכד אלה השומרים בפנים עיר פנים עומדים עליו מנחין שומרים אם המשמר לכל יקרב אלו אים להלכה. —

(ז) דנה ראה נפלאות אוריו אשר יולא לאור משפט ואור מוסר חסוד: — מלאך ה' אולי הוא המלאך אשר מלא נפלו לו קישול ה', יע. — ואור נגה בבנין שם צים המוסר ויכחו כן דרך כנה. — על צד לשיע נפשו אלו מן השניה אשר חוקה עליו. — ויעורו עורכיו כי חס מחר יעמוד ממחשבו צמרים יאיר היום. — ויפלו וצבם המלאך חס ומהר נפלו השכרורים מריו. —

(ח) והואר כי הוא שבו צבים הסדר ומבור לא היטה על מחיו לכן פקד עליו המלאך כי ימור ממנו בלוי אשר ישים לדרך פשמו. — והגעל געליך כי צעם השניה כול השגלים משל רגלו. העשירה שיעליך הוא הפחד אשר מנעל כל הצבדים למען לא ישלך צים המוסר ממומה מל אשר לו, בלשח צבני יסרעל נאמר עם אלהים מלאך מלכים לא משמר פרסה, ולמען יראו שובו כי לא בחשו ונמנמה עוז אף צים הפלה. —

[illegible]

אז אמר עליהם משפט מות על כי לא שמרו פקודות אשר פקד להם. —
אך כחשך בים על כי לא נמלטה עלמו. לפרגו הם פמרות והוה למשחק צעירי
העם אז עזב העיר וירד אל קמרון וזר שם. —

(ב) **הגורים והצעירים** אשר היו לוויתן

שומרים ולשום תעמול על ידי הררכים בכל אורח ודרך מנבוא העורין פון ווינא אולעס: דאן ולחם, כי כל מחסורם לקחו מיד בני ישראל. — בל'ב. אחר לראות ארץ יבועל המורה כי רעב גדול היה בארץ. — בל'טוים. הוא היה וועץ למלך וישמעו עמוס צדפסס לנצק מלאח כי הוא יהיה להם למליץ לעמול בין המלך וצוים. — בקישו שלום למען יקחו דאן ולחם ככל אשר תחשבו. בל'בל ארצם המלך מנחם את אשר הוסר לו אחרי כי דאג בעבור ארצו. —

(בא) רביזם נוצר המועד מאז המלך כי יצאו לשון הארץ והארץ
למקור ולשכל על ארץ. — מלכות בגל שם וקמה סכלת וארבען כפי
יד המלך. — כמא המשפט אשר הוקם צימים האם צענור הדבר האם. —
דבר מליצה לחנאות. —

(כב) היום מושל מקוצב על דבר שקר כל משרתיו רעועים ומתים אשר ידברו כל העולה על דומם, וצמחם קולו למרו קול עליהם הוא. —

[illegible]

(כר) מירושלים אל לונדון אער ווי עס מקום — מלאו העמוד

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840.

תַּמְחִיץ מִבְּרֶק לִבֹּא בָּנִים. — לְרִשְׁיֹב מִי הוּא הַדּוֹפֵק כַּעַם בְּתַחֲנַת: הַלֵּילָה בַּסּוּל מִדְּרֹמָה עַל אֹמֶסִים. —

(יד) ומהצדקה ענינו בשמעה אם הקול כי קול פקדום ונזכר חלילה ועל כי רעה כי צא צדום המורה לכן לא רעה צדורה. אם אשר שמעה הננו? הא. — וחנן צדקה הצבאה כי פקדום עומד לפני חנן הצום ומתקן כי יסמח לו לבוא הצומה. —

(פו) משוחזקת ולא אשר האסאפו פה בכתלי חומרי אליה משפחה
היא על כי ידעו כי בנבל באלה רגלו ופי בנבלה העם. — מלאכו הוא אשר מן
המלאכים לשמרו או משמרו אשר עלה מבית האסורים הנה לבניא לו דבר מה. —
(זי) ביד להסווסם לכל ידמו. קול שממה גדולה ויטרו רבים משמם

ועל זאת חזר חזק לטען בנדרים ולאור האוס כי אלוהים הלא פטורים מבניהם האנושים. —
לעקב הוא הקיץ אשר לא היה צבית חום. — ואלוהים למען ימנע מזה
ללאוס. — אל מקום אחד ולא מירושלים כי ורא חמת המקנאים. —

(יח) ובאשר האיר היום ורחו כי בצדקם אין להם חן לפני מלכותם ובטלה ומתון לחוסי צדקם חמת מלכס, ואף כי לם לפניו היו כל ומה ירחו מלכות. —

(יפֿ) והורדום כאשר נאספו המקראות ומסנן. כי יראו וישאמו צננים פטורים, שלה אל צים הספר להרצו אליו אך נכונה חולמו בצמנו חם אשר נעשה כי אשרי הצלל שור צנים הספר אך פטורים לאנו, גם וימלט. — בקץ שנינו חקק מהם נמנעו לרעם הסבה על ידה נלל, אך כאשר נענה לא היה לסם

תבניתה תאמין פדשוהוכם על-לקח הארץ: י ויסעו פארל ואקדא אשר אחיו קפסום וביאנו אל-פרגא אשר פמפולא אף יתנו נכרז מרים וקשב וילקדא: יד ותקח אברה פמפולא וביאנו אל-אנטיכא אשר פמפולא וילקדא אל-פדו-הפמפולא פיום השקפת וישכנו: טו ואלדו קריאת במורה ותבאיהם שלדו אליהם ראשי ביד-הפמפולא לאמר אנשים ואדם אס-יש לכם דבר מוכנס אל-העם דפדו: טז וקם פארל ויגע ביד ויאמר אנשים וילקדא ותבאיהם את-האליהם שקשע: יז אליה

אשר יספון. — בהשחטתם כפלוו ויו הענינים האלה להניס על מקורס על ידי כח הסכלי לכן חמה על הלוקח אשר שבע נחלם שאלו אשר בשם הארון צבר: —

(יג) פמפולא בלדך הנגב בחסות הקדוה, — וישב ירושלימה מקום נמורי אמו ותם היתה וחסום. —

(יד) אשר בפדויה להצלה מן אשר נאמר, כאשר נאמר למעלה. ויבואו צברצ צבא נחל השכרה, לך צום השכרה צמו אל בית ה'. — וישבו עד אשר הספלה ועד ועבור ויס השכרה. —

(טו) קריאת החוריה היא סדר השכרה ולא נדע אם הקדוה היתה כפי מנהג ארץ ישראל להשלים המורה בשלש שנים, או כפי הכהן-ציוני וחלק המורה ל"ד שרשום. — והביאיהם הם דברי ההשכרה אשר צה מעניני המורה הנקראים בשכרה ומלא. ומסופר צמ' כי נחמקו קריאת ההשכרה ציוני לציוניות עם גורה מלכות השכרה שלא יקראו צמורה. — ראשי בית הכנסת: אשר יענינו להשכרה צבית הכנסת לראות אם הכל הוא: צמרד ושה ונכון. — דבר חובתה צמית ההם לא דמו ראשי ההם כי העם כולם לדיקוס למגלס. ועד קטנס כאשר נאמרו עמנו היום, לך ידעו כי דבר מוכסה וין: ההכרה-לעם ולכל איש יסדיו כי הכל מר ומדוי לין עשית מוט לין גם חסד: —

(טז) ויקם פארל ממושביו אשר ישב למען שלום הבמה לדבר אל העם. — ויגע ביד להמריס. — אנשים ישראלים אשר מורע יספולל חסם מנען ומנהיגין ומלכיה. — והוראים את האליהם מנווי הארץ אשר צמחם להסוה מחמה אל אלהי ישראל. —

(יז) אליה העם הזה אשר צמר העם הזה לעם סגולתו ועמהם כרה

אליהם הפקשית פריכו מחרגם שמו פפפשו ללפדע אחר-הפחיה מרואמנה: ט אף שאול הוא גם פארל פדוקאא ורחי הקדש וברפניו בי אקדא: יד קלא קל-מקדא וקל-אעל פוקדשמן שונא קל-אקדא האם לא תחולל מפקד אחר-הקדש ויחולל מלשונם: יא ועקמה דפדו ביד יתן פך ותדלה אור פלקתי ראח את-השקשע עד. עת וקדע נקלה עלי אפקלה ותשקרה וקסוככו פקש קמבלי קד: יב לא פראת הפחיה את

לא-יטה אמו וכמו המסופר ניוסם וימכרום אשר הסולכו למשה במלכיה כן הוא הסולכ נבר השליחים למען כי לא ינאלו אל הסמה דרעמו כי אם ינאלו אליו או יעשה אליהם ואל לא יוכל עוד לכסות העם צמנצו ובעקרו על האר סולחם. —

(טב) הוא גם פארל הפעם הראשון אשר יכונה בשם פארל וענינו קין צלעו. — בהפלא ורח"ק ויוע חרמות ורעם האים סהול. — וברחישו בו כל הסמה האומר צצ"ים היא לרעה כמו ידעו וראו צי וענינו כי העניניהם ברחישו אשר ראה עליו. —

(י) מלא אמה האים אשר מלאמה כל מרמה ומר. — בן הששן לא כאשר מקדא צר יהוא או צר יטו כי אם בן הששן. — כל לוקה אשר יעשה אדם צעלמו או צד חרמים ומרע נפשו צרחשו כי אלוו ונכחו או קרצו יעשה דבר לוקה אשר מוכרה צמורה אלהים ומשומו. — האם לא חודל ענינו מלאה רעוה לצדך ונכון לך כי סמול מלדבר עד שקר ומסלקא את דרכי ה' לשום הסחק לאור ואור למשך. —

(יא) יד ה' אשר צו כחשם ומללם שמו לחם לך הכבוד הנה ידו כך נכד לשלם לך כאשר הרשעתם, וכאשר יד ה' מצדך לדיקו ככה סהיה משלמה למשלואו ומחללי שמו. — והחיה עוד על כי לא סמדה לראות את האר האמתי המנצח חיים לעולם, לכן צלל סדכר הוה סהיה עוד עין, וכל חורא את השמש עיניו אור השמש כאשר נאמר וממוק האור וטעו לעינים לראות את השמש (קסלם יא, י). — נבולה עלי אבילה וחשיכה סחם אשר אומר צמנצו כי צבא ורואה הוה הסך להסם עוד לא יוכל לקום ממקומו. — ויבקש ארשים אשר יולככו צד על כי לא היה לאל ידו לעצור מקומו. —

(יב) את המורה כי צרבע אור עינו חסך ולא יוכל לניע ממקומו ואלמן כי כח משומה מלאה סלדך ונאלו יראוי יעשה ומה שושחם יסמע לעשות כל

אחר-לשונם: כי פאשר קרא ידעו מקדום לפני בראתי את-
מבילת המשוכה אל-פרגים שרואל: כי נאשר מלא ידעו
את-הפועל אשר אדברו אתם מרמים אתי לדחות לא-אני
הוא כי אדברנה הוא בא אביר אשר אינני יודע לדחות את-
נעלי רגלי: כי אנשים אחדים בני משפחת אברהם וישראל
את-האחרים בקם לבם דבר ה'שומע הואת נשליח: כי פי
ישבי וישלם ומשליחם אחרות לא ידעו וגם-לא את-קולות
הנביאים הנקראים בקל-שפה ובה'שומע אתו מלא אדם:

קדם מושיע באמת הנמלט מטה חיותו. — את ישוע לישראל אף כי גם
לנשים יהיה מושיע בכל זאת עקר בואו היה אל עם צני: ישראל.

(כד) לפני בראתי לפני בוא המשיח כאשר נאמר ופנה ידך לפני וקרא
למשוה ובשורת מלכות האלהים. — פבילת המשוכה כי מפני משוה לא
ורכו לקבל מלכות מטאוס ומלך ממשות רה"ק אשר צבר חוסם אל כל עם
צני יקראל אשר בלוי כולם מורשלים ומעבר הירדן. —

(כז) המרוצה ענינו במורד כגבור וירך אורח כי רך למשוח. ראו
לחיו, נאשר-כל המרדן הורה ולא כחש. נאשר כי רצני משכו כי הוא הא
סמויעל להצטרפים אחר. — לא אני ענינו אביר אנני המשוה, אף המשוח
עוד יבוא ואני לאו להחר נשלו משל רגלי. —

(כז) אנשים אחדים אשר לאו להצטרפים אחרים אהבתי חסם, צני משפחה
לצרכים אשר אליו היטה ההצטרפה כי בורשו ומצרכו כל האדם. — והראים
בכם הגוים מבוי הארץ. — לכם בלוי הצטרפה מלא, לכם בלוי הצטרפה עם
מחלש. משיח לקחנו לכם שמוה: הצטרפה אשר הינו אנני יהיו מנחא חוסם
לכם. היא הצטרפה אשר בוערה מלא ומקדס אל אצטרפים. —

(כז) יושבי ירושלים במשך המטה על עיניהם והאמיתו אדם משועה.
— ומשליחם הנה הכניס וירעי המרה. — את זה לא ידעו כי הוא
הוא המועד להצטרפו עיני קדס, ונקשו כי והיה לכם משוח אשר יכע
ומשחל הרוחיים וקח. נקמו מוס. — הנקראים בכל שבת אשר ידעו על
הימים הנאים צה יקום ה' להם שרש מנח. יתו אשר יעמוד לנשים עינים. —
מלא אחרם בלוי מראו עליו משפח מום מלאו את דברי הנבואים כי השמח
יענה ומלה ויקם צום השלישי כפי הכמה. — ונאמר את זה לא ידעו
צדכרים האלה האלה ללמד זכות על יושבי ירושלים ומרסים. בלומר כי לא במרד

קדם הנה ושרואל קהל את-אבותינו ואת-דגים חוסם פמנחם
בארץ מצרים וכוונע רקה ורצא אדם במקרה: כי נכונ
אוקבעים שנה פלפל אתם בפמנח: י ונאשר האביר שבעה
גוים בארץ פנעו חלק גוים פמנח את-ארצם: כי נאשר ואת
פארבע באות והמשח שנה נתן להם שוקפים עד שמואל
הנביא: כי נאשר שאל חלק נתן להם האלהים את-שאר
הקדוש איש משבט פמנח אוקבעים שנה: כי נאשר חסיר
אתו וקם להם את-ידך לקלך אשר העיד עליך ונאמר קמנח
ידך פמנח איש פלפל אשר יעשה את פלפלינו: כי מורע
האיש הנה וקם האלהים לישוראל פמי הכהן הנה מושיע

נרמנו בחר את אבותינו מנינו קדם להיות לו עם וירומם וימשלם, במצרים
בהעלתו את יוסף למלוא, ועל כי הרבם עם עד מלאר ומטה שפטים ופעלות
בארץ מלכים ויחלם בורע נטויה ומנה האהבה אל האלונם היטה על כי
באחרית הימים יען אל לשלום משיח לרקנו להם ובהם יושעו כל לארי עולם
משועה עולמים. —

(יח) ארבעים שנה כלכל במדבר בארץ חשים וברכ חסר נאשר. רע
כי צבר המה דת הלך ולא ישוב. —

במורל את הארץ. —
(כ) בארבע מאות וכו' וכו' שמואל ונמנו כנו ארבע מאות ומשוחים
שנה ממש ולא אברהם מלאו לו מלח ימק עד שמואל הכהן אחרון השפטים
ורמס לנביאים הראשונים. — ב"ף בארבע היא קף הרמון לאחר כי המשפר

הם אינו מוקדק. —
(כא) מלך כל הגוים אשר יאלו ויבאו לפניהם (שמואל א, ט, ה)
בן קיש אשר גם המדבר הוא מנעו וממשפחתו. — ארבעים שנה שמואל
מלך ילעושים ושמואל עברה שנים. —

(כב) השר אותו הוד המלכום חסיר. אלהים מלאו לחמו לדור אשר
לנו יתר כמן עם אלהי. — מצאנו דוד ענינו במה מנעו והוא יעשה וימלא
את כל אשר יעלמו וימלא רגלי. —

(כג) מורע וכו' מורע דוד הקים אלהים כמי הכעסו. אל האלונם מנינו

[illegible]

אבותינו, כי ציינו לנו אלהים לנו אלהים אשר נצטרקים. לשוכים היום בקרית
אם תשיח לך קוים נאמר במהלם כי יקום אלהים משיח מורע דוד המלך
כפי הצעה. —

(כג) בני אהרן נחמתי, לא על דרך חשד כאשר יאמרו: הנהללים על דרך הסתלה חסלים כ, ו. — היום הוא עימות קנל צמרים-האריך מולתי (חפז ויושפי זה אך מקומות המשים כעם קומה, וחוקה-לע את-אמיתות-הדבר הזה. — (לד) ופי הקים אהרן בימים הסבה-למען לא-יבטו על שמה כי-הים לחיות חיו עולמים ולכל-הימים. כהמרו-אחין-לכם-הסודי-דרך-הנאמנים בימים הלללל-יעמדו, כל הסבבמה אשר-בימים-לילד-כי-ממנו-נפא-משים-אלהי-יהו נחמתי, ואם המשים לא הוקם, אז לא-יורכו להנלמות כל-החסדים האלה להיות-תקד-סמך על צים-יעקב ולשבת-לענין-אלהים. —

(לד) על כן הפסוקים האלה עדי-פסוק. וכו' —
הינה צפון צ' פסוק בה, וכו' —
(לח) לכן מודעת ענינו לכן ידוע חלעו. — כי על ידי זה יצבע
המחשבה הוגד. לכן העבודה מחלטים, המעשים אשר לא היתה לכם משמור
פקודי המורה כי על דרך רב מרבים חסדא. אך לא נקבל כה ללחם
ולחשוב ממשלתו מחלעו. ונעבדוהו אשר חסדו. חסדו העבודה בה ישרור
עליו לא נמלא צדיקת המורה. ולמוד מלאמה ומוקד' אך ורק האמונה צמס
משימתו היא העקר וכל המאמץ כי כי הוא הוא המועד. למצותיו וכו' הוא
חמא רבים נשא העקר וכל המאמץ כי כי הוא הוא המועד. למצותיו וכו' הוא
חמא רבים נשא העקר וכל המאמץ כי כי הוא הוא המועד. למצותיו וכו' הוא
(לש) ובחוקותיו יצדק בו על ידי על כי הוא מלא כל פקודי המורה
אשר בן חלס לא חלל למלאו. —

[illegible]

אחרי הבהירות אשר בספר חמוס היו להם. —

(כחד) ורבלי מצאנו על כי לא נמצא צו עול והוא לא חתם עשה ונח ויחזקו לבלתי צו יי, לכן שאנו כי מלכותם הרבנה והעשיה על צדקם להיות מלך והיהודים ועל כי חזקת חף הם אין עולמה היטה צו לכן נשא עליו עונות והיהודים כל בני האדם לכפר בעדם. —

(כט) וכאשר מלאו את כל הדברים המוזכרים עליו בספרי הגזענים אשר לוי נהם לא נעדר חסדו ולעמו עלי, ועל גבולו ידו גבולו וצולעומו סקנו כירון ואלה הענינים כדמו במורה ונצחאים ומסמלם — הורדוהו אמר כי דמו נאסף ונשמה לא נוסדה בו שמו אומר "צקבר כמלך נאמר וימן רשעים קברו ומה נשיר צמחיו. —

(ל) והאלהים אשר דברו נגד צבאות ומה חים אל ומה ומה משפחות
אלים ומשפחות הפך כל עלמם כי אמרי המעשיות הקדמו שלמים לנפם מנחמיהו
המות ולהמות צבור המות. — הקים אותה מעם המותים לפניה למות עליון
לששע חבל צללק והם היא העקר אשר אליה מבי כל אמרויות להודיע כי
משמות המעוועד לאצותיו עולמו צברנו אף כי הדשעים טהור. בכל זאת ל' ה'
דוממה ובורות עשמה להרים קרנו צברנו כמז אף כי עמה צמרק ונצברות.
רוממה ובורות עשמה להרים קרנו צברנו כמז אף כי עמה צמרק ונצברות.
(לז) אשר עליו אחז לה אל אשר המות. אחר אל המעוועד ונצברות.
למרים אשר ראיה צעירים ונאלים שמועו אמרויות ונצברות. אחר. — ערים
עליו אל המים אשר למות כי המה ימו ערום כי למשך אחר צעוד המסך
באריך צעוד מרלו עליו משפט מות. —

לגם הנצורה אשר היטה לנצותו כי המשות יקום מקצרו במלאות הימים. — כי אותה הנצורה לנצותו מזה דורים בלא לך, לנצותו אשר קצתו חמש

[illegible]

(מה) וכאשר ראו היהודים כי אלוים סכל עומים וחסד אשר חשבו להרע לאלה המצבירים בריצים עומים, היתה כעת הסוד כי הגדולה הקטלה והרעה נמשך באלו אל בית ה' באלו עמה, אל החלו למרסר. ריצ אמו מרורים גרם על כל דבריו וימקמו ברום על רצים מהגוים אשר באלו, על כי שמו כי גם להם צברה הצעורה והמחזית גם עליהם כפר בדנו, ולכן כמו כפיו לאמר כי דבר אס אשר לא כנון — ומרורים שם משהמו ועם המצבירים. —

(בט) פאול ובר נבא לא רחמי ולא יראו ממני אמת. — בראשונה דער העצמערטע היה מן האריך כי הוצא ללם בראשונה להוסיף צרי אבות אשר ללם הצער המעוה במלכות המזים אכן עמה צאטר מאססם זו ככלל און חסד צו בראשונים בלתי שווים לרשות דיי עולם על זיי המעוה, לכן אמתיו פסתי ונלטה אל המזים כי המה יקמו וירשו כל העצמות אשר היו מועדות ללם. —

בביתנו הוקדש במשך כחמ"ב כי השם הצעירה אל משפחתו כי בזה בואו יהיה למשכן
נשים וישעמו חסיד על קצה הראשן כולם יושעו בשמו וישמו
מחל עליו. —

(במה) וישמחו על כי לא חגגה עוד הצבורה עליהם על ידי חמולתה כי אם בדרך ישרה מנחם גם עליהם. השבורה סבלה הצרכות והפוגה האתון להחיות וברבליים מנחם מיד עולם כפי רצון סאל חמולתה וכפי אשר יצרה חממנו. (ג) והשורו לרדוף אמרי המעשירים למען יקטלו עליהם לפרשם. וברקשו

[illegible]

(ב) **הנאמר בנביאים** אלה הקללות אשר מצוטטת על חזק משה על ידי הנביאים. **הנאמר בנביאים** אלה הקללות אשר מצוטטת על חזק משה על ידי הנביאים. **הנאמר בנביאים** אלה הקללות אשר מצוטטת על חזק משה על ידי הנביאים.

— רמז עליהן.

(בוא) ראו בונים כוננו ראה בפניהם כי לא הוצפו לזרזי עשייתם וז' יצאו את זכרי קדש לכן קרא להם בונים חמם אמר חנו אמרתי, אמרתי ה' הבנו אל פעלנו אורתי, ורחמולו חבולו כי את אשר אני אומר חללים עשיתי ראו ולא זר וטעול ישועות ה' חללים צינחם אשר לא חממנו כי ספר להם —

(טב) וצאֹת הַדּוֹרִים אשר אלה הלוצרים אשר לצרו הסלימים לא חוטבו בעיניהם ולא מנזח הכנסתם. — בקשן הגוים אשר נשלחו שם כי גם הם היו צורך הנאים בבית ה' לשמור מורה ולסחולל שם, נקשו כי להם ידבר הדברים האלה ענינו כי ישירין אמרתיו כאשר ראוי להם כפי מה הכנסה כי לא מה אשר כמן וישר ונקל לרצון לפני איש ישראל כמן ונקל הוא לפני איש גוי. —

חשב עשיתי על שבת וראו חשבתי — וילכו והלכו (בג) והאשר כל סמכותו והעם שבו את ציון — והצחצוחים שהם גרי הצלח רבים אשר נשאלו עוד על כלם המעלה. — והצחצוחים שהם גרי הצלח הודאים מהלכים לרוב ה' ומשמו. — דברו אליהם כאשר אשר אתו מנחמו ומדבר על לב. — לעמוד עמנו להיות ממד בבן אליהם כי לא כשבר ירשנו עור"צ כי אם נמאץ מהחם קו וחלטה.

(בד) כל הוציא ממנו כי יחזיקו ממנו כלם על דברי המלכים
לכן הוציא ממנו ה' כעצת המלכה ויסופו עוד אנשים לעמית מה בני
מלכה המעשרים, לכן כל העור נקטלה לבוא בים ה' —

**אֶת־נִפְשֵׁיהֶם בַּמָּוֶת וְהָיָה לְבָנֵיהֶם לְשֵׁם וְיָן רַב וְהָיָה
בְּכִמְיָהוּ בְּיָדָהּ הַמַּעֲרִיץ לְכָר הַיָּם וְהַנִּשְׁתַּחֲוֹת וּמִלִּפְנֵי הַדָּוָה
עַל־יָדֵיהֶם; וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם וְהָיָה
עִמְדָתָם לְיָדֵיהֶם; וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם
וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם**

וּבְלִיטָה מִשְׁנֵי, כִּי לֹא הָיוּ מִצֵּן יָמָיו, לֹא בָלִיתָ רַעְיוֹן לֹא וְנִשְׁתַּחֲוֹת
גַּם כִּשְׁמוֹ מִגֵּל.

(ב) לֹכֵן עֲנִינוּ לֹא נִמְלַךְ הַסְלִימִים מִקּוֹל מַחֲרָף וּמִגִּדָף יֵשׁ אִם, כִּי
יֵשׁ, עַל מִשְׁמַחְתָּם עֲמִידָה לְשֵׁם לֹכֵן בְּקִיפֵל רַב לֹא עֲזָבוּ מִמֶּקְוֶם בּו יָמָיו כִּי אִם
הַסְלִימִים כִּי וְהָיוּ בְּדִבְרֵם אֵל הַיָּם לְמַעַן יִכְרֹז יֵשׁ, לֹחֶם לֹחֶם בְּסִימִים וּמִרְמִית
לֹא יָדַע — הַמַּעֲרִיד לֹחֶם אִשֶּׁר הָיָה מִשְׁמֵנו עַל הַקִּדְשִׁים בְּרִיךְ הוּא, וְהָיָה מִרְמִית
לְרַב כִּי יִשְׁרִים לְרַב וְנִשְׁתַּחֲוֹת לְשֵׁם לֹכֵן וְלִמְנוּתוֹ לְרַב, הָיָה שְׁעִירָה כִּי כִי
לֹמֵר אֵל הַסְלִימִים אִשֶּׁר יָבִיעַ כִּי הַסְלִימִים הַסְלִימִים לֹכֵם הֵם מִשְׁמֵנו חֹנֶם
חֹן חֹסֶד לֹא כִסֵּר מִבְּלִיטָה לֹכֵם, כִּי לֹא הָיוּ לֹחֶם אִשֶּׁר כִּי הַסְלִימִים אִשֶּׁר יָבִיעַ
לֹכֵם שִׁשְׁבוּ כִּי יָקִיד בְּהִיבֵי פִעֲלָה — וְהָיוּ לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם
וְהָיוּ לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם
יָעִשׂוּ לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם
כָּל מִשְׁלָה יָדֵם וְהָיָה הוּא שְׁעִירָה בְּלִיטָה.

(ד) וְיָקִיד עֲנִינוּ מִלֵּן לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם
הַסְלִימִים וּמִלֵּן וְנִשְׁתַּחֲוֹת מִלֵּן לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם
כָּל וְנִשְׁתַּחֲוֹת מִלֵּן לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם
לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם
כָּל מִשְׁלָה יָדֵם וְהָיָה הוּא שְׁעִירָה בְּלִיטָה.

(ה) מִלֵּן הַיָּם עֲנִינוּ מִלֵּן וְהָיָה לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם
לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם
כָּל מִשְׁלָה יָדֵם וְהָיָה הוּא שְׁעִירָה בְּלִיטָה.

(ו) הֵם בְּרִיעֵיהֶם עֲקָרָה לְכָר וְהָיָה לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם לֹכֵם
כָּל מִשְׁלָה יָדֵם וְהָיָה הוּא שְׁעִירָה בְּלִיטָה.

**אֶת־רִעְיָהֵם בַּמָּוֶת וְהָיָה לְבָנֵיהֶם לְשֵׁם וְיָן רַב וְהָיָה
עַל־יָדֵיהֶם הַיָּם וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם
וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם
וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם**

וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם
וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם
וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם

(א) וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם
וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם
וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם

(ב) וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם
וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם
וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם

(ג) וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם
וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם
וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם

(ד) וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם
וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם
וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם וְהָיָה לְבָנֵיהֶם הַיָּם

ויתבשרהו: " ובראותו בהמונים את אשר יעשה פאול וישאו את דקולם ויאמרו לקאנאית האלילים געשו דברים לבני אדם וירדו אלנו: " ונקראו לברפא פערלי ופאול מרקולים פאול.

זכר וגו'. — וירדל כהער נאמר דמשה (לה, ו) או רגל כהל פסח ויחולף עיניו הך לו לביתו ולרבות.

(יא) עשה פאול המון רבים להסבירו את אלבע האלילים להבין כי השליח

הוא לא זכרו ועולם רבו עשה הדבר הזה כי הם רי אלילים פועלה על ידו ורי רק הסמלה והשגת הן אל עשה הפלגות גדולות לבדו יחסה — ויתמרו לקאנאית הוא שם המומר מעיר לוקהייה הסוכרת בפסוק וי, ועיניו זלשון לוקהייה כמו מדבר הולנו ארמית מחרס. געשו וי' עיניו זכה אלילים אשר לא יזכר ממנו מונות לעשות כל אשר חפץ בשמים ובארץ האלילים בני אלילים הם עצמאם האליל ולקחו להם עמאיות אנושי זה לבש עמ. רמס משמים בין בני אדם מלכא לנשן ידעו להם ויהיו בבני אדם, כי הולו שמשו מספירי המורה מן השלשם האלילים אשר רדאו אל הצרכים אצטו צאליו ממרס, או מלממרי האצטאיים ומצוצים במארו הם אל וימלה כמו בצור אשר לבש נקס כמו וירכב על כרוב ויעוף יתם חפץ סמרו (האלים ית, יא). — וירדו עיניו משמים כי שם ממון שבתם ובאשר נאמר נמשון שבתו העבית אל יחשי הארץ. —

זוונות ויפער והוא היה להם כמו אל אלים הגדול מכל אלילים אכן שם בעל עיניו צלרמית כמו ארזן, ועל כי האלנוי האלילים רבות לכן יאמר מבעל זלשון רבים בעלילים, ובעל צמיד הוא כמו לכל מין ממני עבודה זרה, לכן מלכא כי הבעל ימאמר כפי המקום והמון בעל צפון שונות יי, ה. בעל מעון צמדבר לב, למ. בעל בריית שופטים מ, י. בעל זבוב (מלכים ב, ח, י). ודומים אחרות זה מקוק פסלו סימא כמים וכן הורה צדקים ואלים. ואלו היה צר נבא לים וכן בעל שער ואלות ראשו וקוקו חלילים לכן משבחו לופיעה על כי קן מקוקו פסלו. מרקולים מומר פעמים רבות במלמוד כמו מורק לכן למרקולים, וצפירים אשר צדו מלכס בהם קורוח אליל ספרו, ירבו דברים לספר הוך ויפוער במצבת מרקולים ירדו משמים ארץ לראות אם בני אדם ולצדק צדקאליים לראות אם ייטיבו אדם לגמול מסד שם עובדי אורח לשמות להם צימס ולחם להם להם לרעננים. — בעל השלילה עיני או בעל דברים אשר לא ייחס מופי כל ומלמו ממור על לשונו ואל כל אשר יחסף ויטה.

לקאנאית. לקמרא. ודקדא ואל-תבקר תפריב: " וקשים היו תפריבין: " ויאוש אחד לקמרא וקלש תפריבין ישב ודוא פסחם תפריבין אמו אשר מעולם לא דחלהו: " ויה שבע אור פאול תפריב אשר תפריבין בו וברפאיתו פי יש לו אמונה קרנהשע: " אמר תפריב גדול עצוד על-דקליך קומאיות תדקל

אלה הנוטים והסורדים עם ראשונים שמו להם, במסד י' עליהם אשר יסוריו אובדי שמו והוא מגנס ומשגבס והוא מנוסס נעם לרה. — לקאנאית שם לוקים צדונו הוא כמו זאב צעברי, ועל כי אפסים רכנים היו במרץ הולחם לכן כמו הארץ האלם לקרייה כלומר ארץ האצבים. ונחלמוד סוף סוכה לוקים עד מתי אמה מכלה נמון של ישאל.

(ז) וקש היו עיניו אלה השלמים אשר במסד עליון נמלכו לא כמו אמרי קדוה צבאום אל עיר אמרה אף כי ידעו כי סבה צבאום מלכות אלילים ומשמו סער ומשמוהם רשם עליהם הסמולה, דרשום כי ה' מנן להלחי הם ולכל אשר יקראוהו צבאום רלון רלואו יעשה, ואלה אשר העירו ממשם עליהם על כי צבאו מלכות השמים אלה היו הסבה כי השכורה האלה חפץ ומתכנה צלל הגליל וצערי הסכנות.

(ח) ישב על כי אף לאל ירו ללכס, יתצ חומר ויבשא ממקום אל מקום. — פסח עקרו מור — מבטן אמו משה אמו וגרמו מרחם אמו לא ראה צמנה ולא וכל להחננה ממקום למקום. פועולם עיניו מוים הוליו עד עמה לא סבה ללכס. —

(ט) זה עקרו האלם הססת הוא — כאשר שבע אמרי מוים הם אשר אלה השלמים וצברו מנאון הספירות ומגול כח משה אריות. — אמרים האלה אמרי אמוה על כי ממקור נאמן כענו שם הססת הוא אל לבו וברפאיו ובאשר הביש אליו וווע לו כי יי אלילים לא קארה להושיע את אלה אשר צמנו יאמנו ונמשאיו וישאיו כמלם ואל אשר קרא. יש מלון כס לו יבשלה לרפא את הססת הוא. אמונה להושיע יאמון צבאום י' יש לו היכולה כי יושע וירפא. —

(י) אמר פולם השלם, בקול גדול למנן כל סנוים אשר נקטלו פס ואשר ידעו מלאו את הססת הוא כי לא כסה מנעורו להאג כסמו רכליו על הארץ, ישמעו אמרי פיו כי רק צלמו ונחפלטו שם אלילים מוקר וירכי השבע ורפא את הססת הוא — קומאיות עיניו זקף ויפער על כי עיר הנה. פיה כפוף כמאמן

ומשמועים אנחנו אתכם פי מן דהבקים האלה תפנה אל דהב-
סרי אשר אשר אחריהם ואחריהם ואחריהם ואחריהם
אשר הם: וי אשר בדרות האלהים ואלהיהם ואלהיהם
בדרתם: וי אמנם גם לא דהבקים אחריהם בקלי עדות עליו
בדמיכו מן דהשמים בדתו קנו קמא ועדות פרויות ובמלאו את-

לומים אחרי האלהים אשר הנה נעשה יד אדם וכל דנה בקרבם לוי, לא
ועלו דיום רעה והיו לכל ידם לעשות מסד עם אלה אשר כבודם, ומשנו כל
לצבנם ולבקט סלחה מאל אלה כי הוא יורה מטאים בדרך ומרצה לסלחה
לסני פשע. —

(טז) אשר בדרות וכו' ענינו מן השאלו אם דרכנו ולמונחיו לא יסרה
בעניו ה' מרוע ענו אומנו עד הנה האלה גם אנחנו ילדיו כפיו, על אמרים
כאלה יעז להם טעונה נלמה. לא מאלם האלהים הנה נסבה כי הלכנו עד
הנה בשמיכה, אך שבמיכה אשר לכרכם סרו מאל אלה כפיה סוריה ללכ
מכלי מוסר ומכלי יראה ה' אך למור ולבקט האומנו השמר והמוק נפסעם מפניה
לא לעבור אלהים, ועל כי סרו מן הדרך הטובה הישם ה' בחוה לא דרך
ובהכבות רשעים וגוונם מן השמיקו לעסל, ואמם צניהם אשר קמהם מהאחרים
חלכו בדרכי שבמיכה ומסמיו להרע מהאומנים.

(יז) אמנם ויסקי לבאר להם חמלה ה' על צדקתו וילדיו כפיו לחמור,
אף כי שבמיכה השמיקו והחשינו עטילה בכל זאת חסר ה' עליהם היה ולא
הינם אומם בלין דבר אשר יעורר אומם ומרדמה אומם, כי ערים רבים היו
להם אשר יורו אומם כי ית אל משניה על בני אדם מונקו שבי, וידו יכולה
לעשות ככל אשר יחפץ ויפוך צמיגים ובאריך, והעדות האלה היטה הטענה אשר
לא יפגמו קר וחם קיץ ומרף קולס יצאו בשם אשר האציל להם, ואלה מורי
השמים מן הנה עבדיו עושי ראונו ומבולת השעדים גדולה סלדון מרעם לכל
יורעי רעם והנה יעידו כי הוא אל עליון — בדתו משר להשקות את דתה
ממה לא חולק לטענה כל מי צאל, ועדות פרויות ענינו בשם אשר האלה
ממן פריה וצולה להפגיע נפש סוקקה היה עליהם לרעה כי חנינה פצה
בלמי ממוצב והאל אשר הוא ממוצב בכל הוא אלהי לרק, וסקר שאלה נפשו
ורק אליו. רלויה ומוכנה העבודה לא לוללו, ועל כי לא שמונו השלוח ממקור הטענה
הלעונו אומם נשמתו וכו אחרי אלהים אחריים ועמאלו את נפשותם בחטובות
רעום, לכן מלק ה' אומם אל אלה כחמו הטעמלה משחמם צהם אשר השבירו

דוה דנה בעל הפקדו: וי וכו' הפעל אשר דנה לפני עינם
הכא פרים ועמדות שושנים אל דהשערים והחפץ לזכור עם
הכמנינים: יד וקשעם השליחים פרדפא ופאול וקדש את
בנדרים וקדש את אלהיהם וקדש את אלהיהם: וי אמנם גם לא דהבקים אחריהם
בדמיכו מן דהשמים בדתו קנו קמא ועדות פרויות ובמלאו את-

(יח) ובהן הפעל השומה לכה ולעבור שזכרנו הכריזה: אשר היה
הכמי מוסר או שז לא בעל. אולי היטה ויזכר או פסל בעל על הר הו
בבעה לפני השער. — פדים להקריז לפני אלה אלהים בחזרת אשמים
אשר ענו ויכן שמים לכנז יוספי ויקאליה. ועמדות חנינה עברה וזה הוא
לעבר קריי סוצמים צמרים יקרינו אומם להלהים בעמדות שומם מקולשום
מללים ופרקים כלאר עמרו היסורים השכמות צהם הנלאו השכורים כלאר
שנינו צממנה צמרים. אל השערים לא צה אל מוק השער כי ירא מן יחולל
סרו אך עמד צמער לראות את הוואלס ופאול וכו מן חמור בעל הכין הגדול
אשר גם הוא יס יד השער. —

(יט) וישמעו כלאר השליחים שמונו דברי מרדמים ומונחים כאלה כי
יחשבו אומם אלהים ומסלו להקריז להם קרבנות. קרעו בגדיהם מן האר מדיני
הקריעה אשר כהונם עוד עד היום הוא צין היסורים לקרע הגברים בשם
ישמעו דברי מרף ודוף (כמו במדבר יד, ו. ממאי כי, סה) — והיון עבדו
ולא רכסו האומם אשר סביב שמו עליהם להוכיחם ולהפגיע מעשהיהם
לחנעם מעשהיהם קרעה הגדולה האלה לזכור קרבן לאלים מן חממה והכבוד הוא
אך לאל אלה שוק ובורא שמים ולל האלהים המגדל מלשחם סחריה אשר לין לו
מחלה וקו וענינו משמעות ככל האריך אך לאל כזה ויחם העבודה והקרבן לא
אל בני אדם. — וישמעו סרינו קולס לממן כולס ישמעו. וילמנו כי אך
לאלהים הכבוד, לו יחמה העבודה והמחלה אך לא אל ילדיו כפיו ילדיו אלה
קלרי יתום ופגעי רגו, כמלאר צבקר ילאו ויהלשו ולעבר ימולו כמו נמלים
ולחמולו. —

(כ) למה אדם עושים ענינו מה זאת אשר עליה צדמלם וכלצבנם
לעשות לזכור ולהקריז לו קרבן? מי אנחנו כי סביבו אומנו ככבוד אשר אך
אל אלהים צורה שמים וארך הוא. האלה גם אנחנו חלשים ענינו עלול
הסספר והגלילה בלין כח ואלו ומונח כמנו, והאלה סביב צדמו כזה הנה הנה
לממן יעז שזממם מורך הוא כי הלכמם סובב בלין רעם את אלהי האומם

קבנו אתו חפלימורים וקם ויבואו אל-העיר ומפחדת יצא עם-
פרנפא אל-הדףדף; בא ופאשער פאשר את העיר ויהא וגם
עשו רבים לתלמידים שבו אל-קספא ויאקניו ויאנטקיא;
כך מחזקנים את-תפשות חפלימורים ומחזקים אתם לתלמיד
פאמורה וכן פארות רבות ארץ ויהא פי נבוא פמלכות האלחים;
כך ופאשער הקימו לתם וקנים פקל-קחלה ויהפפלו פאמדות
המקדו אתם פיר ויהא ופאשער האמיעו בו; כי ופאשער קבנו

מה לעשות, ולעם העור חמרה בו שמח חיים אם נפשו יללה במקום אחר
באצנים — ויקם באין עור לו כי חסדי אללים סביבו והמה עתהו כללה ראו
למען לא חלטה אליו רעה מן האצנים אשר ירו עליו. — וממדות לא חסך
עור לעצם בקהל מרשים כאלה ואלו ללכת אל דרבה. עם בר נבוא חף כי
ידע כי במדה פולים חלטה רבות סובבה, בכל זאת לא סוג אחר להויה
במדתו ולעור לו בבשרו חברה חלטה חלטה ונשיה. —

(כא) את העיר ענינו לה יחזי העיר, אשר אחרים עובדים

ממלכות השמים אשר קרבה להם. — לתלמידים אשר קבלו הדבר, דבר השערה
ובאו בחבורה האחרונה בעצלה ואמנה בשמו. — שבו אל כערה אשר חלטה
השו רבים אחרים לשמוע אמרי קדש, אשר לא כחזו בקהל לרץ לשפר פלאות
אורנו, וכן רחם ורחם אללים אם בני אדם בעלות להם אם בנו במלכות הזוים. —

(כב) מחזקים כמעט רפו ירי המלכות על ירי המלכות וההלואה אשר

עבדו על נפשות לכן היה על השלימים לחוקק ולחמם ולרצו על לבם ולחמם
כאשר אשר אמו מממנו ולהרות אחרים כי אלה השלימים והאחרים הרבות אשר
מעבדות עליהם מלח' ה' באו להחליל מרצ עור הצפין להלכי מוס במלכות
השמים אשר עמם נמנה שרי וחזקן ויחשבו בשר ודבר עליון. —

(כג) והאשר הקימו ענינו ציונים הושעו והרינו הם לאום כי בחזו

באית היה להיות להם לעמרה. והחפלו שפכו שיה לפי אללים כי יהיה עור
למו בכל משלה רחם המקדו אותם צר אללים כי יחונם מואר מחמת סמם
ויהיה ענינם להללם דרכם לשמוע רבים מעון ולסור המכשול מקרב אחיהם, וענין
המקדו היה במלחם עניהם אל אללים כי הוא ימנע ויחשם בכל צדוים
אשר השם לא יוכלו לעשות. —

(כד) בסודיא היה ארץ, אשר סמוכה אל קולקולי, היה ארץ מולדת

סמנער — באו אל סמנוליא ארץ אשר באו שבו ואף כי רצו עם סמנוליא

לפניהם אכל ושמחה; יחזקיהו את-קרבם את-האליה פקבדות השקונים
את-המלכים לקבלי זכות לתם; יחזקיהו ויבואו שקדו ויהיה
מאנטקיא ויאקניו ויפחו את-המלכים ויפקדו את-פאול
ויפקדוהו אל-מחזקין לעיר פחשקם פירדוא מות; כ ופאשער

אחרים וסמנוליא ושלבים חלטה למעבה, ומעבה לעוה כאשר באר הכונה
בראשון אל הכונים פסוק כח בחזרו ובאשר לא חספו להחזיק ברעת האללים
מכר. אחרים אללים צירי לב מלחם לעשות אם אשר לא יחמם. וימלאו כל
עולה וסם רשע וכו' חורשו רעום בנים סוררים, כסילים עובדים סוררים וכו'
ומה נעמו אמרי חז'ל במלמוד הדבא לשאר מטייעין לו הדבא לשמא פחדתין
לו. אל העובדה סבול עורה וסוה מלחם אללים, אף הבה לעמא כסמח' לו
דרכים רבים וגדולים בהם ילך בערירותו לנו הרע ופאשער אמר יס דרך ישר
לפני אחר וסמנוליא מרה כלעבה. (משל). —

(יד) ודברם את אלה כל הדברים אשר מקורים לצבם נענו באין

חקק ומרמה ולא להשיב דבר אף בעבור האחרים, וסמו הכבוד לאלהי מרום
ומשמו, או סמול להאמין אף לא צמקל יכלו להפיק סערת סמון העם אשר
היון לאלול מוצאי העם, ולחמו סג ולחול במחלות. —

(יט) והדברים אשר עמדו מאו לשון לו אשר עוררי קמחם ומחמם

בקשרם קשר עם הימים (פסוק ה) לא נמו ולא שקעו כי אם רדפו אחריהם
למור ולרעת מקום עבדם והנה מלאו אם השלימים וסמו מרס החבורו אלה מלחמותיהם
ולא מלחמותיהם לפדותה אם ההמנים ויפקדו על כי היה בעניהם כמגדף לכן
סקלו אחרם באבן. — ויסמנוליא כל כך גדלה קמחם ומחמם עד כי גם
במחמו לא שקעו ולא נמו כי בזהו גם בהיותו כל כח וכמעט סמנה לא
יחסרה בו וכפער עובם חוסם אל מסוך לעיר ולא נסמנו לקבורה נפשו ונשאר.

מה גדלה סמנה היה המפדס אם מעם אחר. המעוררם מלחם צון אחרים
ומגדל המעמטה באין קץ, שומר נפשו ירחק ממנו כי רבים חללים הפילה
ועלמנים כל הרגוה, שומרה לא ידע רחמים, לבו סמון ורעמם השקונים ויללם
רצרי שיר. כחשבו להם. ומת נאמנו אמרי סמם מכל אחר באמרו הכל הצל
מי ימלא ומי יעמם בהגיעו לו כבוד מלחם דלם העם אשר היום יכבדו
ונסר וסקלו. אחרם באצנים. כה באין מעמד יחלפו ויצלו, כל מחמדי הסגל
כמעט יעשו, ונעוף יעסוף לא מרע מקומם חיה. —

(כ) והלמידים אשר צמח דבריו באו אל האמנה סמנוליא סמנוליא

כמו "ואחרים אשר ירדו מירדן" לפיכך אחרת האחים כי אם לא תפלו. כי קחת משיח לא תוכלו להשיג. ב. לכן פאשר נהיה רוב והתפרדות לא תפגעו לפיכך וקבר נפא נהיה געז עלות פאול וקבר נפא ואחרים אחרים אלה השליחים

(א) ואחרים נעשים מן קבלים משיח דקינו אשר היו בני צרים —

ירדו בעלמם וצאום נפסם לא על פי פקודם ראשי קבל. המלומדים ובעלמם, מירדות עינו מירושלים אשר שם כמאום לבית זה וראשו קבלים המלומדים — והנה אלה המרמזי רצ אשר צקשו להפריד בין האחים ולהפיל המעשיות לאו אלא לטוביה אשר צבוריה לטור לקחו משרה המורים ללמד האחים אשר באו צבור "ו משיחו והשליכו שקוליהם אחרי גויהם. — אם לא תמולו צמר ערלמם לשום אום הפריה בצמרים. — להושיע לרעה מוי עולם. והנה יפוי הקבלה היה ראש אלה המרמזי רצ. צמנו קרינונים, ולדענו: היה על אלה אשר באו צבור "ו משיחו כי ימולו צמר ערלמם, ולא היה יד להם בקצלים עליהם שבעה מלח בני נח כי אם למעור. כל פקודי המורה. והמקוין בדעמם בראיהם כי גם פולח מל אם עומותים. אשר היה בין אים מנווי הארץ, אך אמו היטה מורע ושראל ולא רעו ולא הפכו. משפחה המורה כי ילי אלה יתול מלחם ושראליה דינו לכל דבר כפן ישראל, אך לא לפרק כי הטול מלחם מנווי הארץ אף כי אצוי משראל בכל זאת דינו לכל דבר כפן. ועל כי לא יצונו יצונו מור העין הזה אשר עמוק עד מלח האל אשר הקורא האמן צמנו על העין אשר האומה. אחר כי שמשו ולמנו: כי כל הקרבנות ומעשה: החשבון היו רמז וסר אל משיח: לקינו וצחור קרבן הפסח: לכן חשבנו וצמנו עמו נפסם כי כל גוי מנווי הארץ צמנו למסות פסח: משיח: לקינו. ולקחו. חלק ונטלה צמנו ובמקומנו, יתול יעלי: כי יתול צמר ערלמו כאשר בפסח ורי: עור אחר כי יעשה פסח ליי: המול לו כל ובר: ואז יקרב לעשותו וכל: בין ובר: לא יאכל בו. (שמות יב, ומה). ולכן: אמרו כי אם לא יתולו לא יוכלו להושיע עינו לא יוכלו לקחם חלק ונטלה בהשועות עולמים אשר נהיה רק: על ידי משיח ומקומם משיח צמנו: צמנו: לקינו אשר היה קרבן פסח אומי: —

(ב) והמורות כנו ונט ישראל: יהוה: — לא מעש עינו גדולה: — יעזו מור אומר ומורו משפט כי יעלי. ליהשלים שם מושב: הקנים, כאשר נאמר כי יפלו ממך דבר למשפט וכו' דברי ריבות בשעריך וקמה ועלה אל המקום אשר יצמר "י אלהך כי (דברים י, מ). —

בפיכך: פאול אל פמפוליא: כי נכאשר דברך את דברך: פפוקה ירדו אל אפוליא: כי ומשם קבעו קאנקי אל אנטיוכיא: אשר משם נקפדו לכן קאליהם אל דפלי אשר מלאה: כי וקבאום שקפה וקרקוקים את דקוקליה ספרי פפוד גרלות אקפה קאליהם אקפום וכי פמח קננים את דשער האמנה: כי וישבו שם וכן לא תפגעו עם הפמלימרים:

אשר ארבו עליהם בכל זאת גדלה אהבהם אל עדתם אשר כונו לשון חלין: ולמקום: ולעמוד למנויים והקנים ברכים כסולם. —

(כה) וכאשר דברו לא כמו ולא שקמו אחרי כלום תלמחם כי אם חים מהר כסנו מהם אל מקום אשר למען יטאו מעיני דעת אלהים בכל מקום כליון מעלה. —

(כו) ומשם נסעו עברו צליה על כי דרך אשר אין לבוא מאפוליא אלכסנדריה. — נסעו עינו ככל והפקדו להיות שלוחים על ידי האחים כלום ובסלה אל העזרה, להיות מנצרים צוורים שלוחים ולמען ממלכות השמים אם יהודים וגויי הארץ אשר לנו עליהם ונספחו על דים יעקב: — אשר מלאו פקודים עמרה רומם וברכה "י יהיה עממם בכל מדרך כסום רגליהם. —

(כז) וכבואם שמה אל אנטוכיא אשר צבוריה: — הקהליל: מברית המלומדים בעיר האם. — עזאום על ידס ונכמם: אשר נקן להם לכל יצושו ואל יחמו מכל אום ולא ימרו לנצח מן האלים אשר רבו עליהם מכל דל עבר ופכה. פתח לזרים עד הנה נסעו לזרים וצריחים ואין: מנחם היה לנווי הארץ לבוא צבור "י ומשחו, אך עמה צלה עמ דורים כי פמח "י להם הפסח האל פסח האמונה כה יצונו כל המלומדים בשם משיחוי ויטאו וישעו משועה עולמים ופמח האמונה יהיה להם לפסח: מקום. —

(כח) עם החלמידים לא כמו ולא שקמו: כי אם עם צממם היו עם: החלמידים להמוקם ולהוסיף להם דעם: צממרים מלומם השמים למען יוסיפו כח: ועמיה ויהיו מושיח: צממם פרי סללים קדש לה" עניין. —

מבריא: אשים צאו מיהודה עוררו דברי ריבות על דבר המלה וכלל הדבר הזה נסמנו פולח ובר ככל רחשליה לשמוע מורס וברס: מה לעשות משי הקנים שמה: — א — "י הקנים והשליחים גמרו: אומר: ומרלו משפסא: והשבו דבר על ידי פולח: ובר: אלא קבלם המלומדים: צממריה: — לה פולח נספד מברכנא פסוק לו — מה.

והקם פארזאם ויאמר אליהם אנשים אלהם ידעם פי
מאמרים קדמונים האלהים פתר פתחני לשמוע רפואים עליי
פי אחר דבר הפשוטה ולתאמין: והאלהים הודע אחר דבר
העיר עליהם פתח קדם אחרות הפקדש פאשר גם לנו
ס ולא דברדיל מאמרה פנינו ודיננום פשוטה אחר דבר
פאמנה: ונקמה אפוא מה אלהם פנפים אחר דבר
על על צוואר המתקדמים אשר גם לא אנחנו

ויקם פארזאם לא הסוגל להיות כערכי הדין כי לא ספר את אשר נלג על
דבר הסוגל האם וכי גם הוא היה ירא לקרב גוי מנוי אחר לסמסמו
במקום אל מי ומשמו נגלי ישמור מורס ה' הסמוכה, עד כי המראה אשר
היה לו מאת השמים הורהו כי לא על גוי הארץ הוא לשמור את מורס ה'
כי לא נלקח אשר מנהל על ידי שמורס מאת המורה ירשו חיי עולם כי את
בהמנים נלקח משה אשר הוא עשה בעבורם להקדש ברמז להפנה
מבנים עולמים. מימים קדמונים מעט הכל לשמר את הצפורה אחרי מקומה
משה לקחו את קורנלים וני ציון. — נמר במוכנו עינו אומי, נמר,
ומרד הענה לא רלע לאחר אומי נמר. לשמוע הנוים עינו להשמיע הנוים
את דבר השמרה ולהאמין להצאם אל האמונה נלקח המשה, וכל זאת היתה
נלכתי בראשונה אל בית קרנלים ער החיל. —

(ח) הודיע את הלבבות וזמן כלום ואין את אשר יכנס לו. —
העיר עליהם מן בעבורים עדים נאמנה כי יקרבם ויקדשם על כי מן מרדמו
רמו קדשו עליהם, כאשר מן גם לא לנשן הודיע כי עמם נברכים המדע
אין מסך עד מנצח צן בני ישראל וצין הנוים נמוי הארץ. —

(ט) בשורה את לבותיהם לא מברס נבר כי לא מברס הרוח אשר
נלח בקרבם, על ידי האמונה ברעם כי לא על ידי מעשי אומי אלק אית
לפני עמשה כי את על ידי האמונה, וכאשר נאמר ציחוקאל (נע), ולא
אשר עור פני מזה אשר שפתי את דודי על בית ישראל וכו'. —

(י) מבנים את אלהים עינו על כי אית מברסו על האמנים האלה
סמכו את אלהים האם ציחוקאל להקים להקים הנוים נמוי הארץ על כי
לא נמנו צבר ערלס. — צוואר הדלמורים אשר מעולם לא עלה עליהם
על כזה ולא נהי ללכת צלחם הסקיס והמשיכס. — מלכס לישארה הברכה

והקננים וישלחם על אדמות השואלה הוצאת: גא דם פלחם
מאת הקננה עברו פתוח פניקא ושמרון יספדו אחר חשונה
הנוים ויהנו שמהו פלח לה קל הוצאות: ד וקננאם וישלחם
קננא מאת הקננה וישלחם וקננים וקננא פקדו פלח
עשה לאלהים ענקם: ה אף קמו אחרים מאנשי פלח
הפלושים הנויים קמאמנים ויאמרו כי צריך לכול אלהם
ולעצותם לשמר חוצת משה: ו הקננא השלחם וקננים
קננא על אדמות הנבר כזה: ו באשר נלקח המתקדמות רפה

(ב) כלוחם עינו כחו לי לוי נברס הספדו נמוי. — תשובה
הנוים הנוים שנו ממוענסים לראש את ה' ולעברו שס אחר עס
משה. — ויהנו שמהו הנוי עממה נל אמיס על דבר השמרה האלה,
על דרך הכחז נחת שמהו בלבי. לכל האלהם לא היתה קמסה ורס עין
צין האלהים כי את כול עממו על הגדולה אשר עשה ה' אל הנוים למען
והגדיל שנו ולפני שס משהו ער עולם ועל. —

(ד) קבלו הימים לנח לפנים לספר את אשר נלכס. — הקננה
מן השם אשר האמינו והו לקבל ולמורה אומי. — השלחם והקנים אשר
ער מפלה צירחלים. — נדולות מסס ומשנות גדולה עשה ה' לנוים אף
כי לא נמנו. —

(ה) אף קמו אלה הסברים עד ספדו השלחם אף כי עשה אלהים
גדולה, כל אלה קמו בלעכסל אלהים אחרים אשר היו בשלחוקת, עינו
ומם הספדוים אשר ידמו כי יקאלו קמס ה' ללכס ולא היה די לם כי
יבסו נמוי הארץ כי ימנו צבר ערלס, אף גם זאת יבסו כי שמור כל
חורס מעש אשר אף מורסה קבלת יעקב בני אברהם היתה, כאשר נאמר
מנר דבריו לעקב חקו ושמסשו לישראל לא עשה כן לכל גוי ושמסשו
כל ידעם, (סכלס קמו, יע). —

(ו) ויקבלו אף כי היו ממר ימרו כלל זאת היתה אמיסה וקבלה
ימרו צפרעים למקור ולרדע על אדום הדבר הזה. — לראות עינו לעין
דבר זה לעשות את הישר צעני ה'.

(ז) והתבררות כזה אלה האמנים ומם ספרוסס סרבו למקור אחרי
פרעו עינו הנוים, אחרי סלכותם ועינו ציחס ומלכות אשר עשו ציחס —

מכר. את-בדכר פאקיא: ופאשאר פאז אל-טוסיא נסו
למנע אל-פחיתא ולא-דחית אהם דרחם: ה. ופאשאר עברו
עליהם מוסיא ודדו אל-מוראם: ו. וחייון נראה אל-פאזל
פאליה אל-מקדוני אחד דיה עמד ומפאש אמו ואמר עבר
אל-מקדוני ונענש: ופאשאר נראה את-דחיון פרנע פאשאר
למנע אל-מקדוניא פחבין לקמיה פו קראנו מוראון לקשאר
אחם: י. לכן פאשאר נסענו באגריה משוראם ראנו פדדך ישאר
אל-מכוראניא ומפחית אל-מפאליס: יב. ומנשם לפחיתא ישאר

(י) מוסיא גם היא נחמו ופחין צאסיה הקטנה: — נסו לא ירנו
מה לעשות צראנס היה לשאר לכל אים הצבורה. הטובה מנכנסים השמים אך
לא-דרכיהם, ודרכיו רק הוא לצדו רע עת לכל חיון לכל ספך, עמ למסות
ועת לצד: — חגיג ענינו מנעם חלמם שמה. —

(ט) חיון מוראון הלכה בצאנו או צמרים צאנו. — איש מקדוני
צמון כלל אים מקדוני מוצר עמו ומפחית כי ימחר ויחיש מעשאו לצדו שמה
לשאר הצבורה: — ועורנו כי סחם משחם הסעף כמעט רצנו כולם לכן צקנו
עוראם מנאקסם: —

(ז) ראה את החיון ורעו פחיתו: וגם אל מרעיו הניד אים אשר ראם
צמון: — כרנע עבד ה' אשר יעבדו את-מוראס ויגלו ויטמנו צמרים לעשות
אם אשר וספך ה' ולא יתמנהו כי אם כרנע יטמנו צמרים ומחמור רצו
מצור הנאה לאדם אל הימניה (פסמים מל'א) וחמורם צמריק אצורו ה' יצו
במור רצו במור וקל כנשר לעשות. לכן מוכר-פחיתים: — בהבין לבשר
ענינו צבורו וצאנו ספך, כי צמרים דעמס צבורו לכן האל לא היה עשויס
למנוע שמה כי אולי רוח ממשה היה, אך חמור אשר הכניס יולדע: לכן האל

אף מוס-מורא מנעםם לשם לודך פחיתים: — קראנו מורא מנחם אלהים יאז
הצד כי הוא יטע לנו אהם לכל אשר וספך: —

(א) בדרך ישאר מנעו עקלקלום למען מוכר לצור שמה לעשות רצו
אלהים: — ראנו מורא מנעו פחיתו והולכה אים האהיה: צבורהם כאום נפשונו
כי צראס ה' דרכי אים גם כיום וסער יטמנו עמו וימחר וימחו מעשאו אל
נאפאליס ענינו צמרים עיר או קריה מנעם: —

(ב) עוד חפשו עקרו קונוסא סמכרם צורו צמלעור כמו צמנע

את-דחיה רמין פאזל פי יאז עפז ובקח ויגאל אמו בגלל
הדחיה אשר היו פקוקמות הרם פי קדעו קלם את-אביו פי
יגדו דיה: יד. וקעברם את-דחיהם ומקדוני ופאשאר את-
הדחיות הפחיתות מאת השליחים ומקדוני אשר פחיתים:
ה. וכן בקדלות חוקו האצור ורכו פמפיקר עם ים: ו. ופאשאר
עברו את-פחיתא ואת-מורית גליסא נמנעו מאת דחיה דקדש

אם אל רוסו, כי צמרים כסס לא נה אים אל משרם מורא ומנחם אים עם ה'
צמרים כסס עליו כי צנר ומנעם יסך: —

(ג) את זה-יען לומר מנעור קדוה צמרי חוריה אלהים והצבורים
(בשרי אל עומותם ג, ע"ו). — חפך ענינו אום כי ילוח אליו לשאר אים
צבורה מלכות השמים: — כי ידעו כולם גם הבורים וטעו ארץ ומקדוני
אל ארץ כואם עם לודך פחיתו כעמ אום לקחם עמו עומותים, גם הבורים
הסם הכירו אצורו ומוראם: — כי יגדו דיה גור מנעו בארץ אשר לא הינו
למנו אים צנו, כי מנעורי ואל היסם אום מנעורא למנו אום באשר עשיתם
לצורה כאשר מאמר ומכירו ערלה צנו וכו'.

(ד) וקעברם כאשר נסעו מנעו אל עיר ונמללם שמה מלכותם מנעו
האריך: — וסמרו עמנו למנו ומנו להם פקדון המוראם צמרים למנו
לפחיתים אשר פקדו, ועליו המסורא היסם צללז למען גם להם יקראו וינעו
וירעו להסע לשאלותם: או אל המנעורים דבר: —

(ה) וכן ענינו כאשר ילדע להם משפטי השליחים ומקדוני וטעו רחמלים
על מה יסדו והלכו שרע מורא מנעו, או חוקו קהילתם צמרים אים אשר כע
וסר צמרי ה' אלהים: — גם אחרי שנתם וקראס צמרים השלמים להם
מקדולים פי לא עקלם: למנו מורא מנעו ופחיתים ופחיתים צה'
ומקדוני: —

(ו) מנעו ענינו פחיתים פקדו-אשף יסד אהם. צכל מעלתי דמ ועל פיו
אף וצאנו-פחיתים ומנחם לקעברם: לקעברם אים מורא: מלכות השמים: —
באשאר: להפחית: מן חסוד, אשר באצוראם ופחיתים: סמלל כל ארץ-באקדוני
וכו' וקעברם צמרים ומקדוני: ולא על-כך ויטענו הקשאר ומשפטים מחמיתים
על פי ה' והם למנעו: ולפחיתים: צקדו גורו באקדוני: נסעו-מנעו: כי אים על ימי
יוסעו מקדוני קו למנו ואלהים כשמו אים-נפסם: להם ופחיתים, ולכן לא ויכלו
לקעברםם צקדו וימחרו לקעברםם: דה

(ז) ופחיתים: —

שו. וכאשר נשקלה היא ונגזר-ביתה והשאל לאמר: אם-שפסקתם אתי לרדותי ונאמנה לארץ באה לביתי ושכן והמלאך אתני; שו-נרי בקבוקי אר-המפלה והתפוש אתני גזר-אחד בעלת רוח אוב אשר הפיקה בפני רב לארץ בקבוקי. היא היא הקבר אחרי פאול והחרינו והציק לאמר והאנשים האלה עבדי אל עליון. הנהר המגידים לנו את-דרך השועה; היא זאת השועה. וקיום רבים וברקעצב פאול ויפן ויאמר אל-דורות אנכי מאריך-ביום ושנע במושלין לאמית בפוקד. ויצא בפעם השועה

(טו) ואחרי הונו לוחם ולשני צימה סורם ומשפטו המשיח או נשכלה וגזל כולם בצרכים המשיח על ילי האבילה. — אם שפסקתם ענינו האם מחשבו בלצרכים שלי. — וישבו לעין הפעל עור רבים אל האלוהי בשמו. — והאלין כמו והאלצתו ברברים (משפטים יג).

(טז) בלכתו אל המבילה לא מרמס העם צו כלנו. — והמשע כמו יימשע עשו לחוך (ברמסות נ"א) בעלת רוח אוב אשר רום ארץ נכנס צה וחוסי: משל להגיד לה האמונות אשר מבוהים השקיה עניניה הפזיה הן רב לבעלה צכס בעל האוב. — בקבוקה כמו בשאל לחמור קסמו לי בצמל אוב ורעמו. —

(יז) הלה אחרי אף כי בעלה אוב הוסי כל זאת נחנה הכבוד לא לבר לעולם כי הוא ילך בראשונה והוא כלכה לחמור, כי אם גם אל אכשו אשר היו לוחם נחנה הכבוד הוסי. — והציק לאמר הרימה קולה למען כל העם ישמעו וכל אשני שיר האלם מני הוא הפז כלכס, והלם הוסי לשי המנהג צימס הסס כי הכרמו והודיעו לאמור כי חוס גדול צה השירה וברמלנו בבלמוד אריזו עילה דאורכא בדרבנן אחא לארצין. — עבדי אל עליון למען לא יקראו צכס עובדי אללים אחרי כי ישמעו כי עבדי אל עליון הוסי אשר לו יאמה המולה והכבוד. — דרך השועה להשע משועם עולמים. —

(יח) ימים רבים נשך עצמו צכס צכס האלם לחם כבוד לה וברהתעצב צכסו כי בעל אוב הוא המדבר מתקרב. — לצאח משנה להנהלה ולשועה משכמו אשר לוח לעושב לו בקרב צן ארס. — ויצא אף כי ישך בקרצב ימים רבים צכל זאת נכנע ופקודים שולס שומר לעוז משכמו ומכון שפמו. כי צכס סס

היא הקעיר הרשונה ברחלן בנהר המפוקד ויצא עיר הפשיה ונשעם בפעיר האות ימים אחרים: יי וקיום השפוק יצאנו אל-מחוזין קעיר על-יד הנחל אשר שם הקפניו להתאסף להתפלה ונשעם ונברבר אל-הנשיים הנקבולות שם; יי ואשר אחד השקיה לדורא מברית ארץ מנעיר ומאמירא יראת ארלים שקעיה אשר פסח ארץ את-לפיה להקשיב אל-הנחלים הנאמרים בפי פאול;

למעשה עבריה קולניחא וערינה שר או מלך אשר צכס מנלס והולך יחר הפליטה אשר לא נסלו צמרכ אל סרך לחמס נמן אל חשבי חלו. חלק השני והמלקוח ורחמס הממלכה אשר צכס ולא היו למס עובד כי אם כלמסו משפס היו וליס חוס מלך למרסו ולצמו אשר נמן לו היה והורנו מנלס העס אשר גויס צוים וליסס יחמס יד חלוציהס היו ועשבו עולס נחשבו הורנו לריוח משפי לשפס צכל אשר להס כלום נפסס. — ימים אחרים לחמס משפס ועשוריס לא יכבדו לרוב חס צבורת מנלסו חממס, כי ילצבו גלון ומפסלס ולכן עוז אחרי ימים לחמס חס העיר האלס. —

(יג) על יד המור צמי המפלה צימס ההס נכדלו נכסו הסכסוים אשר היו לכל יחשבי הקולה חקן אל צמי המפלה לא צמו כי אם צמי חברה אשר היו לחגורה חמס. ולחם הצמיס האלה צמי על יד הסכר (ובמל"א) למה נמשלו דברי מורס לחמס? מה חוס חויס האלס אלא לעוקס מנך כך דברי הסורה חויס קיימס אלא צכרכאוי רוח וצלשבו עמה) להורחוס כי מנח ומוסר הוא כי כל איס צבולו צימס יי לא יעו ולא יגצה לצבו כי אם יפסו לסנו לצבס כמס. — חמבינו עינינו הכרגנו להמפלל סס. — אל הנשיס הנקבולות מנעניי ננלסו חממס ומורס המנשימס. —

(יד) ונשעה לרירא חול כינו. לוחס על סס שיר לר. — מורכרת ארובין, צכס לר היו יחשבי מורחיס גדולס ועלמניס, ולמור הרצה צכס סס לסלס ומרמין. — יראת ה' כי יקוס אלסס לקין צוים המנשעס על כי עזבוהו מוקר. חויס ללכס אחרי אלסס אחריס. — ששעה חוס דברי הצבורת כי צל העס. להמס פשע ולהפזל לקק עולמניס צרס מנשס לקינוי אשר גם צעבוריס שפך דמו להלדקיה ולהמחיל מרכ. עוב האפון להלכס חס עין לא רלחם. — אשר פותח מקורא מנורס הוא זה אחרי כי סמח סלסס לצכס להקשיב לרברי המנפער צמו אמרמויו בלצבז ושמרס רוחן. —

עם כל-ביתו ברוחו מואמן באלהים: לה. וכאשר היה יום
וישלחו הקצינים את-השטרים לאמר שלח את-האנשים ההם
חפשי: לו יגיד שמו המושמר את-דוכרים האלה לפאול
פישליו הקצינים אשר השלחו חפשי נעתה צאו ואלכו לכם
פישליו: לו ויאמר פאול אלהים הפו בגלוי אתנו בלתי-
קדשנים ואנחנו אנשים רומים והשליכו אתנו אל-משמר
נעתה הפסחך וירשו אתנו לא כן כי אס-דכואו הפח ויציאו
אתנו: לה ויגידו השטרים את-דוכרים האלה אל-הקצינים

מבוא כלל אים אשר לבו לא כען עם אלהיו ומשמו, לקול עליו דף ייחם
ומשני כל אים ירח, חק אשר שם אלהיו כסלו ומשמו משגבו לא ירח רע
הוא חף כי בגיה לעומת ילי.

(לה) והיה יום ענינו האור פיום לו הפקר אור, הפשע סלול לא
שקנו ולא כמו על משכבותם וכאשר אור. הכנה כחור, בערה מואסה וכו'
בקר הוא בער כלם להנה (הפשע לו) הקצינים את המושבים הקדונים אשר
כמו סקורים בשם ללכת אל המשמר לרמות מה הכמה אל אלה אשר השלכו
אמנו אל הפח והלכו הם השטרים. — אולי גם עליהם נפלה ארמה ופח
כללה עם שכנו על משכבים. —

(לו) שלחו הקצינים בל השטרים. השלחו הששו אין עליכם עוד
לפלי כסף אל ארון העברה. צאו מנחת הספר — בשלום אשר היה חמס
בשלים היה לנו. והבין אמרו בשלום צי"ס ולא כלמ"ל. —

(לז) בגלוי צהרפה וצבאו. בחקך. הרקוס. צאון לין ומשפט. — בלתי
מרשעים לא היה צו מסה. כי רק החזון הפערה שם עלינו עלילות. —
רובים חמס משרת מלכות רומי אשר חונכה כמשפט לבזים חס רומי ציפרה
בשערים כמו אים אשר חמס נעם לעיני. —

(לה) הכסתר וגרשו אותנו מה בוא סכסכי. עד מהר לצד, ולחמור כי
תורשו בספר למען ישמו. אמר כי עליכם עלילות דברים כי צדקו, ופרלו
חומס הצד וגרשו צדתי צדל. — יבואו המה אלה אשר צו. חומסו ונסנו
חומסו למרשעים אלה בנעלים ונכבדים ויבדלו ויבדלו חומסו צדליו מן השממר על
כי לא מלאו צו עול. — ויוראו מן אלה סעליהם אשר חמס מרשעים וצוים

מאומה רע כי כלנו אנחנו פחד: כס וישאל נר וידל פניכיה
וכבוא לער ופלא לפני פאול וסילא: לו ויצא אהם הדוער
ויאמר ארני מה צריך לי לעשותו לפני אנשי: לא ויאמר
האמן בארון ישמע הפושיה ותושע אהר ובינה: לו וידברו
אליו את-דבר ארני ואל כל-אשר פביתו: לו ויקח אהם
פישלת הלילה הדיא וידקן את-כפותם ויפבל דוא וכל-אשר
לו פרע: לו ויביאם אל-ביתו וישם שלחן לפניהם ויעלין

(כס) וישאל נר להאיר להם, צדלים ללכת מוך הצור
מן והורגו. — וידל ענינו ויקפץ חס מוכר בא פנימה מוך הצור כי חומס
בסר רגלם. — ויועז על כי לא רע מה היה לו ומה היה-אל בית
ולאסורים. — ויפול מדרך הצור והורג על כי לא הלכו להם. —

(ל) מה עלי לעשות כי השומרים ראו ושמעו הסבה על דה בלו צדח
הספר ורעו כי המה וורגו דרך יער כי חוש כל אים משומס עולמים. —
(לא) האמן בלי ספק. הדיו לו עכמות מחורס המשרת ומשמו אשר
נשה (כסוק לז) וכו' צבא צבורו מהיה הרעס הצדל הוא על ילי השפלה
ומרשעה הארץ ממקומה ועמור המשמר גם מולקומו השפלו בקשו מלאו כי
יאמן כמחממו כי האומה הוא יסור מוסר ומעצמול לא וכל אים רשעו חיי
עולם. — אותה וביהר השענה והאשר סאמתי. חקן כמכללת השלמות חס

לא אשוי צדיקו צינו ואשח מקומו חלק ולכלה מקח ענינו במחרינו. —
(לב) דבר ארני דבר באורים המשרת וגם אשר ידבר צד עבריו הפעולים
יוחס מקום כי כמלואים היחס וכלם צנו להלכות יושבי חקך אור הדיו ועור
כבואם כאלה. — בביהר גם המה שמועו השענה השענה לענין גם המה
יושעו כעבר כלחוריו כשפחה כנבחרים ולספק מושל מקציה על דבר שפר כל

משמיו רשעים. —
(לג) וירחיקו עינינו מוכר פאמס ומפורסם והשעלה סמפסות ומרשעה על
מכסם. — ואחרי-כך באים כממע שקשה לו מסר לעול אים אלה השומרים
להצאים צבדתי משרתים ומחמור ח"ל מלה הצאה לאלם אל יחמלה. —
(לד) ויביאם למען הסעלה שבו הציגו ומסריו הסעלה שבו אל בית
השומר וישם שלחן ערוך למיכלם לאכל למס להשיג נכסם על כי רשו כמס
מן המכות ומן האסורים אשר היו עליהם. — ויעלין השענה לא חמס ולא

לפאול פא פניקא אליהם וקשילש שפחות גדפיר גפרים מר כפיקבים: פתם אהם ומחנך רי צריך קנה לקשילש לענות ולקום מעם כמותים ורי זה הוא קושילש: ישנע אשר אני מנהר קבם: ר נאחדים מרם נקחד ונקחד אלפאול וסליא ומר סייגים: מרואם קמון רב וגם מרדקשום דרשנות לא קשלות: ר אר פקנא קיודים אשר לא דאמנע קלודי קלודס מאנשי

למען יעורם ויכריסם, וישיב רבים ממון וזאת היה דרכו מלא ולא שנה עשמו בקלחם ב. — פנישה עינו דבר ענהם במר ציה הכנסת לא במר או ברסוד למען לא יחשבו שמה רבים מלה וישבי שער אשר לא להשקום למחוס' לדבר ה' בוא כי אם להרבות השפירות והרשע להגדיל הסרבה והלעקה. — שבתות עם יומי מעשורם כון לם וצטו לשמוע ולמסוג מה אשר שונע. — מן המתבים מן כחצי הקדש וצמוד נצחים האחרונים וכוונתם: —

(ג) פוחת עקרי חסוס, וסוך דבריו כללו שלשה ענינים, (א) עמיו משיח דקדוה לא היה במקרה, כי אם ממה ה' הסגור מראשים אחרים וסוף, אך הוא לבדו משהו מחסוך, יעד ומרד משפטו מקום כי יענה משהו וכוונתו ככל ימיו ויחלה על השך, למען צמחו ימיו רבים ויבא לם השועה עולמים. (ב) ולקום מעם האחרים כי לא יעוצו לשלול נשפ, למען בקומו רבים וקומו עמו בצבור אלמים לרשע: חיי עולם. (ג) ורי כל עמיו המשיח אשר נרמזו בכתבי הקדש בולם ימיו דבר אחד מהם לא נעדר, מולאו בשוע המשיח אשר עליו הסתערע כל אמרי המוות ורי הוא היה משיח דקדוה אשר היה חומה הגוים ועליו לפי דורו מני קדש. —

(ד) נוכחו בהכרחם עמו או הוכיח מן כתבי קדש ומן הסקנלה כי האמה השברה אשר צוה לם ולא יוכלו לעשות עוד והורו כי לרף מלך חמו צענינו מורם המשיח. — וכללו בלוי כסוס. וספרתם עליו כי ירעו כי לרף אמרי פיהם ולין עולמה צה: — ומן הוונם הוראים: ענינו הסגרים אשר קבלו עליהם: מלש צי נם ואשר: מר מן עבדות: הורה: הם חללא יסחלל ייראלו. — הגשים הראשונות עינו יקדום ממשפחות: ככדות: — (ה) לקחו להם: שמו חוסם להינה: צענעם: — מאנשי השוק עקרו מיושבי קרמית: אשבים: רבים ופוחים אשר אין לם רי וסם צממה וכוונתם: —

ויירא פשקעם פירדמים דם: לם וכלא וקקשו מרם וכלא שוראום שאלו פני יראו מן דעיר: ס וכלא שורא קרדמלשמו פאז אלפיל לוריא ויראז את דלואים ונקחם אהם ונצא: ור " וכלא שור עקרו באפספלים וכלאפליא וכלא לקסלניקא אשר שם קנה פירדקנסת של דלואים: כ וכלא כפרגו

והכלאים צבור וכלו היה דלואים כל השפוט: כי אשני חושים יספו כסוסם למשפט: לקנה קנחום: על כי נרשעו כלחז סרקוס: —

(לס) וברקשו מרם סלימה כמנהר קד להשיב חומם. — הרצאם סקאניס כעלמם כחו לם רי ולמדים ימדיו יהלכו — שאלו אחרי כי ראו כי השליחים לא יעזרו עמם ורי רבו כלמם או שאלו כי ילאו עיר, כי סקאניס יראו מלה ישם מן גס המה יקמלו צה ויסנו חוסם כדלופים: —

(ס) באו אל בית לוריא אשר היה וציה כלו צריה משה חללי יעקב. — האדום אשר האמינו כמותם כנחשים ונחשו על הורה אשר עברה עליהם. — ויצאו מולא פיהם שורה חוסם וסוף כי לא נוכר כי אמרו למלואם ספך סקקיס ללם השורה, ככל זאת וסוף סקקיס היה כי קישו סם אלמים ומשיחם: —

מבוא פלום כבולו אל סמלאלך וצער צבורים מלכות סמנים ולאנו שער ית לו און וקקונו אל דבריו — אך יהוליס קשרו עליו קשר וירששו פסוק יא. — או יסיד לרדך פשמו ויסע אל צרלע: גס סם מלא ערה נקקונו אל דבריו כן כני צריס וכן גוים מנוי סמלך. אך יהוליס יסעו סמלאלך לא כמו וקקונו וקקוסם גס סה דפשונו על כן עז סה שער וסם דרכו אל חומה פסוק יא. — סו סם דבר סם אשכים רבים וקקוסלח סכונס גדולים דבר דבריו ויכיה חומם צבורים משיח דקדוה סו. —

(א) באפספוליס היה עיר מוקדית ונמשך סמיים סרנסה לסתם שמה וסעו נקקסה חולים. — אפוליא גס היה שער מוקדית כגבולו סלריון — ויבואו לחמלניקא: סם לכל עיר מוקדית סמה עינים ססם. — יהודים אשר דר צער הולא: כו או קו צה לסמלף שמה ימדיו מרז פלחם צהים ס לסוך סיסם: —

(ב) כפי הזהוג סוף כי קקוסם וסמלם ספל: ככל זאת סהסנו אל סמוי גדלה מן סמלם, ולין כבולו צער סוף כצקר: סם סמוי לרסום מעמלם וסלסם

[illegible]

האדונים. אצל היו עם ציה וכן ופמול. — שלחו המעמקים היו מושלי העיר כי מושלי העיר לא קיבו להחזיקם כי עזר יבנו בעיר הולדתם אצל יזה על דם נהיהה המעמקים. —

(ג) ברעג האמיר העקט הייב וועגנעמט. בירואר ענד רמקט מער.
סעלעניק נעט מונטע פערמאט. — אל בית הענסת כלל צום הענסת הנה מור.
ללוט ענד מורט דה לן וועט עס כל ינד מעורו נעמקוט הנה. —

(רא) שורצים עיניו נכבדים וישרים לא קמלו בלעסו רקים ופומים כי אם הם חון לעשות מה בני אלה השלמים ולא השבו דבר בטרם יתנועעו. — בכל המרובות הרה עיניו כדום כדוזה אשר חקל' בכל חלון חונם. — יום ויום הרברים עיניו לרדום כמצי קדום יום יום 'כאשר חומר המשל הקדומה' אם יום מעוננו ויונים מעוננו. — הרברים האלה אשר נלמחו בנבסיה ונבארו כבאשר פראו חונם אלה השלמים. —

(יב) ולכן ענינו יפה כי תולדו כי כל דברי השלימים האנושים וכוונתם ויוסדותם צמחי קדש לכן האמית. — גם מן המשלים אשר גם הנה דרשו אחת ה' בכל לבבך, ויזו רמזות אמו אלוהים. — ומן וכו' גם פה הקדים נשים לאלוהים. —

(יג) ירעו פנינו הוגד להם. — הוגד דבר אלוים בשם צבורת מלכות המצחיקים. — ויבואו גם שמה לקנא באלה המלומים, אשר לפי דעתם הדימו והסוקו רבים ונעלה לעבודה נכבדים. — ויעוררו הביאו רוגז ומהם "נצלצ" הערר מולם העם ורקום ועמומים, למען וזמנו למצחיקים הוגד אלה המלומים: —

[illegible]

ברברים: רעים עינו מכות אשר נרדפו. לאטו רע ופליטל גלגל אשר יפלו למעוררתי.
ולמה נהמה: — ואספו המון כל חלף סוככים הקהלו המון להיות בעורמם.
ויהיו המון: מנהגם הוא נמתי ע"ו כמו והם מזהמה גדולה (רברים ג' כג). —
בית יסון מצבו: הציגו וימלאו לפני פתח בית יסון אשר סס לו והוציאו: —
וישאלו בקשו: ומלכו: — להביא עקרו להוצילם לפני דלת השם לענות יד השם
מהיה צבם: צבאשונה למסרם ולהמיתם. —

(ו) לא מצאו עלי ספק. מרדו וגמלו היצויה לנפש אומם ולא מצאו עלי הסיבהים יסון. הו' אלנו להם למעט נפסם. — ויטחנו, לדרך ציון. — ואורים אורים אשר בלא אל האמונה הכונה. — ואלה מלכו צדקים יסון. — בשלל העיר עירנו נספנו העיר. — ויצעקו במשבים כי צלעקס מרד ממוחמם ללה העם אשר יצעקו עומים במרחסם. — וספנו החבל ענינו: מכל וכל וספנו הרעיונו. וספנו במורחם: החדשה אשר הו' בכל מקום בואם במחללים. — באו גם הלוים ללוד נפסו ולרעיוסם לצדאס אל אמונה חדשה לא שפרה: חלומים מקדם. —

(ז) קבל עניני הציודים אל צימו ולקח ציבורם ויחזיקם עמיהם
למכירה ולהיטות. צבורי נפשות — כל מלך ומלכה הממלכות. — פעלים ענינו
מכלית מעשהיהם ועבודתם היא להרעית ולהטות. מלכות ולמה הקוסר והמכירה.
וממלך והקוסר קוסר אחר חסיו. — מלך אחז. זה משה. לקחנו אשר מלכותנו
מלכות. כל העולמים חזק. וממלכותו. אינו מועיל להשגתו הוא. —
(ח) וירגיון ענינו יציאה חמה ורעה. כלל. וישני העיר צדצרים קבועים
באלה כי ישנו לכל מלך חוקי הדומים. —

... (פ) ד' ערבורה כמו ערבור: ערבור: (משלי י"ג, כ) 'הערבורה נאמה כי ילענו אם אשר ותם עליהם אם לא ונמלאו בלויין שולל ציוס: הנומפסמ: — [12]

ויעורר את המבטחים: וידאנו קרנע שקידה באחרים. את פאזל
לקחת ערדנים וסולא וטמנותם לשאור ערד שם: וישו ופאזל
את פאזל וביאנו אתו ערדאחיה ופאזל לקיד פקדונו אל
סולא ואל טמנותים פרימבור מאד לבוא אליו ולקח להם:
שו את פאזל פנהל להם באחיה וכתבין וחתו בקרפו פראותו
את קעור פקדו קלאת אלילים: ולקדו חתנים בקדו פקדו
עם סידורים וגעורא האחרים ופשוטו יום עם פליטפלושים
אתו: ופליטפלושים אחרים קודאפיקורים וכן האקטאיקים

(יד) כל קטנים ומאמס לא גרלה על סולא ורעו כי אם על פולס

על כי חכמתו ואחריו גרלה עד מולד, ולכן כי קנאו וסר מכל רעיו, ולכן
שלוטו וסבי צרופה בחמלה אם שואל ען העיר האם לנשן לא יחזקוהו ריב
על ריביו. — עד הים עד מולא חיה לכה עמה, אל מחו חפלו: — נשאור
עוד שם לספר במקבולם צבורם מלכות השמים. —

(טו) והטלים חק הוא צטרקל מניי קים להם, חורח לנישן יבוא בטם אל
מקומו, וכאשר בלוי ו'ל ידיו לא, שפכו הדם הזה (דברים ג' י) לא שפרנו
בלא לוי. — לקחו פקודה ענינו שמש אם אשר איה עליהם לעשותם צדאם אל
פירם. — כי יחדיו לעוה: אם צדאם לבוא אליו חסונה: — הולכו להם
ספרדו ממוט ועדו דרך צימס ומלס. —

(טז) אך ביהל אסה אליוס כי ימסדו ויסמו בולס. — החחשין רמו
בקרב נכל. — את העיר הגדולה האם אשר מלסה חכמות: רמות: וכל האם
שו חסונה: שברי פסל: המהללים באלילים. —

(יז) החוכה כמעט יסרל חוכה העריך שערטיו: נדר עבודה והכבדים
אשר בעיר האם להשיבס מולך פשעם ולהורסם אם מולך אשר לבו צה. —
יראי האחרים הנה גרי השער אשר קנלו עליהם ו' מלח לבני נח, ונעו
מעבוס וולללי עבודה ורה. — ובשוק מקום סס יבא כל איש לענוהו, ולקומו
כל דבר, ולקדו קנלו פנה אטס רבים. — והנשיים לפני פלי-איש אשר פשעו
ספר דמוס והקדו כי לר כי בולאסו כי יסבי עיר גדולה: המהללה בכל הארץ
יכו עובדי פסל ויסברו לעול עין. —

(יח) פילוסופוס עקרו אטס אובי חכמה, אפיקורס נוסד: סכמ
האם היה איה אשר עמו אפיקורס כן העיר האם, והצאם אחריו קרלו על

התקנה בו לאחרים אחריו קוד רוצה בפפא סוד לאמר ואחרים
הוא קראו: ליהודים פאזל אלי גבר נען אחישוע ואחריתו קדו
פער אהם: יש ויקחו אתו ויבאדו אל ספאס ארמאס
וואמר הנהכל לידעו קוד הוא נלקח וחתש סודו בנאמר
קפוד: כי פרידקום ויום אפוד מביא לאנני לקדו בנאמן לידעו
קוד אפוד קפוד: כא וקל אנשי אחריו והבבקים הבבקים קוד

עמו ויסור הספספוסו היה בלמרו חין למעלה נחמנו: בשר וכל חסר סלונים
אך צמנונו בשר מלח והכחשן הסבחה פריעס מלך ימעלה וכן צמנו הבק
כס פשו ופשוטו חספ עמו. — אפסאואקים גס סנה סו כי חסר סכנה
ומיסר הסברה סולס: צמנו לענא יבוס, וגס סנה סודו דעס נכריות וורוס
בלמרים: כי יסום העולס היה חומר ופמה: חו סלסוס, ופשוטו סוד פלי אפי
כל ענינו הספל סמה צבכרו: צמור מלך, צממ: סולס היה סלק סלסו ממעל
והאשר האמיו סוד הסלעום המדום. — החגברו בו צלמו נכר דעס

והפריס: — ואחרים נענו עליו לאמר נה וכל איס נכרי נלסו לו: נחמנו
הסכמה: — והכשא ענינו איס מלך סכמס והלסו ספר לא צעיה מילין
יכרי ורבר. — הוא סבשר אלהי נכר סללס מולך סלסס: צמו לא צעיה מילין
סבוסיו. — את ישוע המשיח אשר הביא דקדו סללסס וכללסס: וסעו כל
צרואי סכל וסל סוד נכר דעס האספוסקים צלמס כי סללסס המדום היה

סולסר סללסס: אף בלין סמנה וליי מעליו וסעו ודקדו איס: לפני עששו, גס
אשר האפיקורי גברו כי צבכרו מקומס מוסח דקדו נעס המוסס: כי המה
ולסס: הספסרם סכמס: צמנו: הנוס ורי חין סמה ולין סקומס סממס: כל סלס
נעלו ימיו להוט ממהקומיו. —

(יט) ויקחו ענינו לחוורו ולא רעו ממוט עד כי הלי עמסס. — המקום
אראופוסו סר חו גבעה ספא סיסס עליו פסל מולדים סיס. — ולא סבולסו
סלס לספסו: כי אם להל ולסחוק בו ולסמוטו ולסמוט מה צמיו. — הלקח
והחדש ענינו דעס וסורה חסח לא עברה סבוסיו. —

(כ) רברים ויום עניס דברים וילאס מוקרי סענע בלמור מוקומס
סממס. — מה אלה הבה לא מוממר סוד אשר סמנו: מכלי סדרס סוכל
להין ולרעס ענינו סילספסו סחכסה, אף צקושר כל סעיניס אשר סמה
מסוללס סוכל: לרעסס ולסו על יסודיו. —

(כא) והעברים אשר בלוי מולך רמוקס לסמע סמנוס וסורוס נסי מוריס

על-על-ואת: לו ובכן יצא פארל ממוקם ילי אר אנשים
אחרים דבקי אליו ורמזוהו וביניהם גם דייניקים שוקמ
באראקמם ואשה ושמה דברים ואחרים עמלם:
יד ואחר-רבן יצא פארל באחרונה ובה אל-קרנן: וימאצ

לגוס עמר ואמר אשר היה במחלה. — עוד צינים הבאים, הרף עמה היום
לדבר דברי רוח כאלה אכן מחל בשם הוהא ונשוב ונשתע עוד. —
(לג) ובכן יצא עליו היה לדבר בפני קהל-ועדה את אשר נלצנו ולא
יכחל אמרי קרע, אכן כחשר עמה את אשר עליו לעשות, הים משר עבר ועז
את המקום היה ללכת אל עיר אחרת אולי ינלא עס פקמי נכ אשר רחם
בנו עס אלסים. —

(לד) אחרים מעשים מן הכלל אשר אור נה עליהם לעונה והעמית
לכל דבריו. — דבקי אליו עיני דבקי בו להאמין כל מלא אמרי שיה. —
ובניהם עיני ובמך אלם האשים אשר סמל להאמין היה גם דיוניסוס
מיעלי העיר הולם. —

מכאן פילוס ונלא בקרינת לקוילא אש פונטה עם פריסקוילא חשבו. — וישקרא
במלכיה דהו. — א-7 ובוים הסבה יחוכה עם היחורים, וטה לבס
אמריו, סולא ונימוסיהם בלו ממקוריהם, סולום ובשר בשורם מלכות שחנים
אך היחורים וגרשמו על הדבר הוה, ומשך לענבם ולא הניסם ללכת. 7-1
קריספוס, ראש צום פכיסם האמין ויעל בשם הארון ושע השמים
1-מ. מרלום המלאך אליו לבשר סלומם סמטאים. — היחורים בלכיה
לשמויה ויהלואו למי גליון שמה — וימאן לשים שפט דרברי, ריכום
כאלה וגרשום מחם כסא המשפט י-מ. פילום ירד בלתי שיע אל ארס
ווגלח ראש. — ונלשכום ויחוכה עם היחורים וירד אל קסרין וישאל עס שלום
פקוסלה ויעבור ארץ גטעה ומרנא למוך יד הסלומים יח-כל ספלים אים
דיו לו רכ בבלארי סמך קולס ונלא אל חספוס: פריסקוילא וסקוילא חספ
קרבום אלסים ונבלאום לו דברי אלסים עיה און לבקשם וספז חספ וירד אלסים
ורגים בלו אל סלומה בכה אמרי שיו. — כר-כח. —

(א) ואחריו כן אף כי לא צעיתים ופלוה היו וני שבתו בלחוכה, ככל-
זאת, גלל סממניהם ללכת אל קרינתא מפלי קרוא. אה אשר שמה יקרה: —
וסעו רחל מה גדלה הסדר אל על ילדיו בסיו: אף דרי סממניהם והסעו: עיללה:

ל אכן מעמדות דבקותות דרוא דקעגלם דאלידים אר עקרה דרוא
מיענה את קל-בני דאדם בקל-מקום לשוכה: לא יין כי תמן
יום ואשר בו דרוא עקרה לשפט את דחבל בקצק פלד-איש
אשר דברילי בקפיק אמן לכל-פוקמיו אחו מעם דפומים:
לכ בקשקעם מקומות דפומים אקד-לענה ואקד אמרי ושקמך

על רוח מן אדם הכל הוא ונלחם סמר אלסים אשר לא יחליו כל יח ונעלה
ונסמר משין בשר לא ואורי-כי הוה עגל ששנו וכל לורי הספולים ארס כי
אס רעיוני הכל ודברי סוב להשטום בסקריסם חסו-סמרי-לב. —

כבו וסכלום וסללום ירדו צבני ארס במך להשטום אל כל אשר יהיה פרום
ללכת צימים האלה. — החעלם-יטלים עיני דקרו ושירו מן צמי ארס לבפוא
לחום כמשפט על עברום סמל ומסוכה וססאלס באללים, כי אס נמן לוים צירי
סלומם וסו עברי סוממיהם וסבר מעממיהם לקמו כמשטום: עורה כמר עמ
סממך ועמ דורים הכה בלה סלם אלסים אס בנו מיעני קרעו ללכ לישע עימו
לגאלם כהלומים כסמך לישין היצא לרק עולשים להסם שפט והצאם עוד לא
יעלים עיניו ממשטום כרעום אשר ועשו חספי סגל כי אס מלוא כי כולם יסונו
אש ארס מורכו סרעיה: כי סגל סר יחורו גאלמו ומשערי-חומים כמשטום סלוא
יעקב לא ינלא מרגיע להשטום ולי ומור למחלים. —

(לב) חכן יום כמער: כמן אשר רק לו לגרו קרע, ווס אשר
בו יסונו, כל ברוח סלר הסמים אשר כבר ממו ואשר עורנו כמים
אשר ילום עליהם לעז ככל מקומות מושבותם. — בצדק מנלי שטא
פני אים קמען כחל כולם ינלא לסיו לקום כפרי מעללים. — ביד אש
סוא משימם לקריו אשר כעור הסלנו כסבל היה לגוע עור ונשר כעור. —
אשר דברילי עיניו סרעשו וסקומה לשים סומם סומים ומקומים. — בדרשין
אמן כמס סללים מורם האשנה. — בוקרין: מעם דמחים אלה אשר
יסוצו וסלמיו כמקומות מעם המחים כי י' לא כמן סמרי לרלום סמם רשע
סוי עולם. —

(לג) וישבועם אלה הסכנים מלמך סוקוק: כאשר שמו: יה יסבר
קקומה סמחים כי יקלו יסעי עמר משטום. לענן על סלומותיו ועל דבריו
כהלומים כי כמות הארס לא ססאר כממנו עוד בקרבו והבוק יסלף מסיבה

אחשבה ללכת ויחנן לקרי בנותי החל לרבר בבנותי בנותי
הבנות ובישבע אחי אקרא ויקראקלא וקרא אחי ויפתח
ואחיותי בואו לי אחשבה ואלחנן: כי ויבצעתו לעבד אל
אביא האחים בןבן אל סתקמרים ויחנן וקראו לקרא אחי אשר
בבואו שפתי ענה ורבר עסא אלח אשר נחיו מאמנים עליהו

אלה אשר שנו מדרש: רשע: כי שטלה סכנה וספר בזה: חסדו הסתה אשר
היה בשם משיח לקרנו ונשם: האל והרומ: כאשר פקד: חסדו: בשרם: עליו
השמים: גשם: לחנן: ה' —

(כ) וזה האיש סתם האלכסנדר: — לרבר לבאר ולפרש עניני השמש
מבלי יראם ישראלים: בבשו: ונבטו על חסדי האבי לא: חנן: כי הוא
השומר: לחנן לזקן ולהשיג כל חסדו: כי — בבית הכנסת בירקול: ישראלים
צטטו: וישם לסי אלשים ולשנע דברי ה' ונחלו: — וישמעו אותו כאשר
מקלים ואשמו אשר הם המה: היו מן הכאים: צדק: ה' והטו: אולם: לרברו: —
לקרן: אותו: שמו: אומם: צדקים: נעמים: כי יצא: אל: צדקים: לגור: עמים: —
וברור: עניני: הרבה: מאשר: מדרש: לו: וספר: מורק: ושמעו: ער: עמה: — בורחור
עקרו: דקדוק: יתר: גדול: בכל: פרט: וכלי: מורק: ושמעו: באר: לו: פרט: דברי
סגפאים: והסורה: לשמו: להורמו: כי: אם: אשר: חמור: מקדים: ונכח: והקדש: ברמו
וסור: צבדים: מלואם: שימים: הסמל: כעם: ומה: הגיעה: שם: עת: דודים: שמו: ה'
משמו: ומי: אשר: לראשונים: היה: ברמו: בראש: כעם: לעין: כל: לסי: אלה: אשר: יוכלו
לראות: אור: ביהר: הוא: בשמים: —

(כז) וברצותו אמר אשר יעב שם נכספה וגם כלתה נספו לזקן קהלות
אחרות: לחנן: גם: היה: ויספו: לקח: ומורה: על: דו: — אל: אביא: לבאר: אל
קורית: — סתמים: אלה: מנני: הקהלה: המאמינים: כמלכס: ונמשכים: היו: כולם: יחיו
כאחים: מבין: ומלכס: — כהמו: ויחמד: עקלם: ואשמו: הנולדו: צעדו: כי: קבלשו
האחים: באחים: כאשר: יחוס: אל: אלה: המאמינים: כמלכס: ונמשכים: — ובבוא
שמה: אל: קורית: — שור: הרבה: היה: לעורר: גדולה: ולמשען: לאלה: אשר: באו
בסדר: עליו: אל: צדים: משמו: כי: חוקם: ומלכס: כמלכס: להצין: סוד: המשם: —
לאמנים: בבאר: דברי: הלגלים: כי: יסוע: הוא: משום: אשר: היה: מועד: לאמנים
חמל: קדם: —

חמל: כי פי בקוה דוילים פליל אחשבה: ויחנן: בנותי: בנותי
הבנות: מדרבנות: פי: שיש: הוא: בספיה: —
רש: אחי: בנותי: אפסים: בקרית: פאל: בעבד: פלילת: העליות
בא: אל: אפסים: נמצא: סקלים: אחרים: ואמר: אליהם:
כי: האם: אחרות: הקדש: לקחתם: מאו: האמנים: ואמר: אליהו

(כח)

בחוקה סף: כי לא אלו ולא בקשו: לבוא בבית: אלהים: ומשיחו
הכרישם: בעלמם: כח: שבו: פיו: כי: חמנו: אל: דבריו: — וכל: חממם: ודבריהם
האמר: וספו: ולא: יכלו: בהמכסם: יחד: עמו: לעטמו: שור: בגליל: לעני: השמט: חמנו: כי
לא: הספירו: עליו: לאמר: כי: נלמוהו: כאשר: לא: יוכל: לענוה: חמם: על: הלומותיהם
ודבריהם: — בוראות: במוסיו: מן: הבתבים: מכחי: קדש: כי: על: משיח: יסמנו
ועלו: רמו: כי: באין: משום: לא: ינוה: דבריהם: —

מבוא

סולם: ינאל: בלשום: חלנו: וחקן: יורה: חמם: דרי: וחורות: משיח
אלה: ואלל: אלהים: דום: הקדש: ה' — ואמר: כי: הסדל: המשמים: מן
היחורים: וספ: בלשום: כפי: ענין: בארות: וספיה: דרי: וחורות: השמים: צשמו
מלואם: רבות: ה' — יסעו: היחורים: הנכספים: וספרי: קוסמיהם: פרק: ח' — כ'
לסוף: דמעטרים: סמיה: וספיה: שער: נגד: סולם: סוף: הפסה: סמיה: סלום: והמנוס
יחיו: כל: —

(א)

ברחיו אמר אשר ספך ללכת ונא אל קורית לרומ: כפס: סלמיהם
וספרים: לרבר: ה' ונאל: מן: בעיניהם: להטו: חמם: לחמרי: פיו: — בא: סולם
לזקן: חם: וספיה: קורית: — בעדו: בגלילת: העלומם: ומלסיה: הקשטה: כמו: גליל
העליון: וגליל: הסמון: בלך: יסרל: אחרים: לא: רבים: יסיה: הנכספים: —

(ב)

לקחתם נחמה דוח הקדש אמר אשר נטלכם והאמינו צנוחיה
אלה: שקצק? וסוף: השאלה: הים: לשם: חם: הממחה: הנכספים: אשר: מנוליה
צבדים: ובקשור: ונכמה: ברמה: דום: הקדש: אשר: יסדיו: סמלכיה: ולא: ספרדניה: נספו
לכם: צנוחיהם: ונחלה: ברם: הממחה: האלה: ספרה: עליהם: לעשות: נטלום: ולרבר
בלשום: אשר: לא: למדו: מנעריהם? סלך: לנכון: ידעו: כי: השנו: דום: הקדש: כי: מנלנו
לא: יכלו: להחיון: צנוחיהם: כאשר: נלמד: ברלשון: אל: הקוריתים: (יג: ג.) אין: איש
זכר: לקרא: לישוע: אורן: וולתי: ברוח: הקדש: וכאשר: הוצטו: נחמה: נבוא: אלהים
(יחל: כ, חמ:) באמר: אחרי: כן: אשבור: דוח: על: כל: בשר: ונבאו: כנכס

קצק

פסלי השלדים יט

שמועו נא פלי פליש. הארון ישיע. ורצאשר כבוד פאול אחר
די גליהם וקבא רוח הקדש על ידם וידברו כל שונות ויהגבאו
ויהיו כל הדבקים פליש על שרץ. ורצא אלהות הפגנת
וידבר בפסחה בשליש חרשים מרובים ומוכרין אחר הדבקים
על אדות פלכיה ואלהים י. ופאשר אחרים וקשו ויהיו
סוררים ורבו אחר הדבר הודו בפני הדמון וירסק מרם ויפלה
אחר הדבקים ויום זה הדבקים פבחה מרש אש אחד מוהלים
והוא היתה שונות ימים עד אשר פלישבי אסיה שמועו

(ד) ספר ירו- הסמוכה סמוכה לספרים רוח- הקדש- עליוס- עליוס
משפט כל- יעד: אחריו- אחר- צדו. למען יקמו- חלק- ומהלך- ככל- משמח- סרמ
אשר מבלהה במבטו- — בל שונות אשר לא- למדו ולא שמועו- ממעוררים ויחגבאו

(ז) בשנים עשר מספר כל האלוס: כהם רחל לשני כל- משמח רוח
סרמ: ירו- כהנים יעמך כמספר שמו: כהם- אחר- (ז)

(ח) וידבר כאשר נמח כי אלוה עמו לכן לא רבא יחמסו- אחר- (ח)

כמה הקדש קמברים מעמדי המעמדי: ומהלך- אחר- (ח)

(ט) וידבר הקדש עמדי: הקדש עמדי: ומהלך- אחר- (ט)

והיו סוררים- עקרה- דבר- לשון- רשע- והלשונות כל- האלוה- ומהלך- (ט)

מחל על נשים לרקו- — ומהלך- עקרה- נשים- אחר- יעקב- ומהלך- (ט)

וירחק מהם לכל- לרד- הוא- ומהלך- עקרה- נשים- אחר- יעקב- (ט)

הברדלס למען לא- שמועו- עמדי ומהלך- ממעוררים סרמ: ירו- (ט)

כך- כהם- ירו- ומהלך- אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- (ט)

אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- (ט)

אין אחר לא שמועו אחר- רוח הקדש י. ורצאשר כבוד פאול
קבא אחר ומהלך- אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- (ט)

והיו סוררים- עקרה- דבר- לשון- רשע- והלשונות כל- האלוה- ומהלך- (ט)

מחל על נשים לרקו- — ומהלך- עקרה- נשים- אחר- יעקב- ומהלך- (ט)

וירחק מהם לכל- לרד- הוא- ומהלך- עקרה- נשים- אחר- יעקב- (ט)

הברדלס למען לא- שמועו- עמדי ומהלך- ממעוררים סרמ: ירו- (ט)

כך- כהם- ירו- ומהלך- אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- (ט)

אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- (ט)

אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- (ט)

אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- (ט)

אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- (ט)

אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- (ט)

אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- (ט)

אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- אחר- (ט)

הפיק לאמנים משפחת לא מעט: כח אשר בקצו אתם ואת הפעלים בקברים פאזל וואמר אנשים ידעם כי מרדפאקא דואת רכושנו דוא: כי וואתם ראם ושקעים פי לא לכר פאפסום פי אדפאפט בקל-אקא פאזל דו פאח ודורים דמון רב לאמר פי לא ארלים דפא דפאשאים קידים: כי ולא לכר דחלק דוה נספן לנו לבוא בקצו פי אסדום דפא דאפאזיות דפאדאקא ארמאטים דחשב לאין וגם עתיד לדוד דפאקא אשר

כן עשה פארק דמטורים האלום קטנים. מטעה מדש מאקס כסף למען סבא חיש חיש דמון דמיהל הדול הוא אשר אליו כלם ידעוין אל צמח למנכרם כי עתה לנצח אל אלהיה השוכן בקרבה ולכבד ולעבוד אלהיה. — הפיק עניני הכנה משכורת גדולה אל אלה אשר היו צעורו מלפניו. —

(כה) בקבוצה עקרו בהקפולו אומם על כי הוא היה ראש האומים את האומים והם הדוועלים אשר היו צעור אומם במלכאס מן המלכות הוות מלכאס בהכנות רכושנו ממות צמח הוא. —

(כו) וואם ושושעים לא צמח מעשיו כי אם בגלוי לפני השמש ולפני כל העם מעשהו לפנות לבית שמשו לשנות אל דרכו, ואם נחשו ולא נעשו לו יהיה סכס צמח וידעו עור רצים במלקאקום אמרוננו לא לפר פה העירה כי אם בכל אסא הדת פאלום הסבה הוא רצים: אשר פלגו אמרו והאומות בו והפליכו אלליהם אמרי גוים צמחו כי לא אלהים המה רק יארי דו אומם אומם המה, פמל משכר או צמח כל אלה לא יושלו צאם לרש אומם להם ולא יחשבו חף רוח אין בקרבים. —

(כז) ולא לפר כי צמח פארקו כי האים הוא ישנה צמח. לאחר כי פארק צמח ופולה בכל משלה דיוה ופאמאס אשר אין אמון צמח מלחא מרותם מעבור למען הפלע, יהיה למרסס וצו נגד כל העם צמח להם אלליהם והפלות מעשה שמשוים אין מושל צמח. — דחלק הוה ענינו מלחא מעבורה אשר מעבור צעמטיו פמל ופאלום. — נספן מלחא סכס כלומר אומם צמחה כי עור רעם גדולה מואם מואה לנו. — דחריה הדולה עד מאל מואה כי דורל אלהות הפל צמח פמל צמחם אומם ארשטום היא דאמא אשר וברחיה: למעלה דחשב לאין כי אם צמח אין רוח ואין כח להשיג, חף כי צמחה אשר עשו לנצח-לשנה. — וגם דורל-הוה אשר

דגבר דבר יורה: כא דפאשר נשקמו דוקרים דאפאז שם פאזל דרחה אחרי עקרו דמקדונא ופאפאז לנסע דוהשקלח לאמר פי אפאזי דיוהי שם צריך לי לדאות גם אדת דאמא: כח דפאשר שילח אפאדונא שנים דוקדפאדונא אומם אדת-פאדונא: ואתם ארמאטום דוא אחרי וכן פאפאז: כח דוקדו דאמא דדוא פאדאמא לא-קאפאד גל-אדא דדוד דדוד: כח כי אומם אדור ופאשו דפאפאזים צורה פאפא דדעשר דוקלי פאפא קאשנים של-אפאטום

(כא) נשקמו דוקרים יראו כי ילכו ממיל אל חיל יראו צמחם מלכאס אל-תעצרה חמרים לא ונמו ולא תקנו. — לנסע דוהשקלח אחרי פמל צאמם כמלחא פנים צמחו וצמח צמח מלחא אלהים אל-כחם הפך לשם אל השער הקדושה דרך מקדונא ואמר נכר-שם הקדושה אשר יפסד ועל ידו צמח. — דואל למען גם עתה אומל-אשר-הם יושגה צמחם מלכאס: אלהים ולהרע גדולה שם משמח. —

(כב) שילח לפניו למען ידעו עמ בואו ולחנן יקבל ירבוים כפי-מחם יד אומם אומם ופאפא דמלכאס ולא נשכח צמח שם למחא כסף: אחר ענינו עכב למען ידעו יוסף-לפאדום דמחא ומורחא: אלהיה ומשפחה כחם-צאם מלכאס. אומם מורחא ומלחא לא דאמר מלכאס למחא לי דאמא מלחא ומורחא די וואמר, כי אם מרבו מורכו כן מרבה משקמו אחרי פאפאז ומלכאס: צמח צמח: חוקן דאמר אומם כסף לא תצנע כסף. —

(כג) בעת חולא-אשר שם אל לנו נשגל פמקום הוא ולחם לדרך פעמנו: על הדרך הוה ענינו על-מורכו ועל הפאפא: אשר פאר מלכאס שמשוים על כל סדצרים האלה האלו להמרים ואמרי-אשר-קאפאז צמחא צמחם לנצח, האלו רעם למקומם נגד ולידי ריגם עמם. —

(כד) צורה כסף עיני עושה מלכאסו צמח, ועל-כי צמחם העסף אל-כל חפץ מלכאס. למחא מומה-ל סח לכן נקרא צורה כסף-דורל כסף עיניו צמח קאטום כחם-היל, צמח חישל פמל מלכאס-לסצם שם-כחפאזל אומם לעמל צמח. ופמל הוא היה פמל-דאמא הוא אלהים צמחם דקדוה אומם קאש וברון צמחם, ולנצחם רצים מציניה והיה דמון פלגה על ראשה-כמו כמר ללחא כי כללה מלכאס ולפאדו צמח צמח אומם-הפל-מלכאס דורל אשר גל צמחו ולא היה צמחו צמח האמר אומם ומלכאס הפל-הגדול הוא

כ"א וְאֶחָדִי אֲשֶׁר שָׁבְתָהּ בַּמִּדְבָּר וַיִּקְרָא פֶּאֱוֹל אֶלֹּהֵי אֶרֶץ הַמִּדְבָּרִים וַיִּקְרָבָם לְשָׁלוֹם וַיֵּצֵא לְלֶבֶת אֶל־מִדְבָּרָאֵהָ; וַיִּבְרָאֲשֶׁר עָבַר בְּגִלְגָּלֹת דָּהֵן וְהַדְדִּיר אֹתָם בְּאַמְרֵי כֹחַ וַיִּבְרָא אֶל־אַרְצָן יוֹזֵז; וַיִּבְרָאֲשֶׁר יֵשַׁע שֵׁם שְׁלִישֶׁה דְּחָשִׁים לֹא מֵאֲרֵב מֵאֵת הַיַּדְדִּים בְּחִשְׁבוֹ לְנִסְגֵּעַ בְּאַנְיָה אֶל־אֶרֶץ וַיִּגְשֵׁהוּ גִצְרֵה לְשׁוֹבֵה דָרֶךְ בַּמִּדְבָּרָאֵהָ: וַיִּזְאָרֵה עִמּוֹ עַד־אַחֲמָא קִפְּטָר הַכִּפְרָאִי וּמִן־הַתְּפִלְגָּלִיקִים אֶרְסִמְרָפָס וּמִקִּינָהִים וְגַם הַדְּרָפִי

מִכְרָא שָׁלֹם שֶׁם לִרְכֹּךְ שִׁמְעוֹ לְנִסְגֵּעַ דָּרֶךְ מִקְרָן אֶל אֶרֶץ יוֹנִים וְשׁוֹר דָּרֶךְ מִקְרָן אֶל עִיר מִרְאֵנִי כְּסוּף א—ו שֶׁם הַמִּידָה אֶם אִינְכּוּסִים —ו—יִג

וְהַסִּיף לְכַוֵּנֵה מִשֶּׁם עַד מִלְטָה יִג—טו קִרְאוֹתָם שֶׁם הַקִּינִים: וְהַכְּכָדִים מִן הַשִּׁיר עִשּׁוּם לְכֹחַ אֲלֵהֶם לְהַכְרִיחַם וְלִזְכֹּר עַל לֹכֵס בְּעִירֵם שִׁפְדֵּרוֹ מֵאִשִּׁים וְלִזְכֹּר שֶׁם—לֵת.

(א) שְׁבִתָּהּ הַמִּדְבָּרָה עֲנִי עָקֵבֵה הַמִּרְצֵה עַל כִּי יִסְמָן שָׁלֹם לְנִסְגֵּעַ אֶחָדִי דְרָכֵה לֹכֵס דְרָכֵה נִחַם וְהִכְמֵה לְהַשְׁקִיעַ הַמִּשֶּׁם: —אֵת הַחֲלָטִידִים אֲשֶׁר לָמְדוּ מֵאִשִּׁים מִרְסָה הַמִּשֶּׁם: —וַיִּכְרַבְּם כִּי אֶחָדִי שִׁפְדֵּרוֹ מֵאִשִּׁים יַעֲמִידוּ בַּמִּמְנוּחָם: לְשָׁלוֹם שָׁלֹם יִשְׁכֹּן בְּקִרְצָם לְכָל וַיִּקְרָאוּ אֹתָם, אֵת אִשִּׁים כִּי: אֵם כְּאִשִּׁים מִזְכֹּן וְהַלֵּלִים יִשְׁכֹּן יִמְרֵהוּ: —אֵל מִקְרָאוֹיָהּ הִיא אֶרֶץ מִקְרָן: —

(ב) בְּגִלְגָּלֹת הָהֵן בְּעִיר בְּשָׁרִים מִלְטוֹת הַלֵּהִים וְהַדְדִּיר אֹתָם וְהַשִּׁיר הַגִּלְגָּלֹת וְשִׁירֵהוּ שֶׁם לְרָקָה: —אֲמַר דָּב בְּזִכְרֵהֶם רִיבִים וְגִדְלִים: אֲשֶׁר יִמְרֵהוּ בְּסוּךְ לִזְכֹּר־וֹלָה וְהַסִּיף רִיבִים: —אֶרֶץ יוֹזֵז אֲשֶׁר יִסֵּעַ מִגִּמְחֵה שִׁירֵהוּ וְאֵלֶּה נִכְסְפָה וְגַם לְכַסֵּה נִכְסְפָה לְזִכְרֵה בְּשָׁרִים מִלְטוֹת הַמִּשֶּׁם: אֵם הַמִּשֶּׁם: —

(ג) מֵאֲרֵב מִקֹּס אֲשֶׁר כִּי עָלִיו יִהְיֶה לְאֹדְדָהוּ, וְהַמִּלְכָּה הִיא מִלְטוֹת: רִיבִים וְשִׁמְעוֹת כִּי מִלְטוֹת: הִנֵּה, כִּי לִלְכֵּשׁ: הִנֵּה נִכְסְפָה: —לְנִסְגֵּעַ בְּאַנְיָה: עַל כִּי מִקְרָלִי דְרָכֵה בְּלִכְסוֹ בְּלִשִּׁים בְּדָרֶךְ יִשְׁכֹּן מִשְׁעוֹר דָּרֶךְ הַיִּצְטָה דָּרֶךְ עִקְלָלֹת: וְהַלְכֵהוּ מִדֵּעַ לוֹ כִּי כִּיִּן הַדְּרָפִי: אֵת יִשְׁכֹּן עָלֵה כִי יִשְׁכֹּן דָּרֶךְ מִקְרָן: —

(ד) וַיִּזְאָרֵה עִמּוֹ סֶלֶךְ עִמּוֹ לְלִמּוֹ עַד אֲחִיָּה: עַל כִּי מִקְרָו מֵאִשִּׁים שִׁבְעַה הַקִּרְגָּלֹת אֲלֵה הַמִּשֶּׁם: כִּי יִהְיֶה עִיר לְמוֹ בְּזֵר לוֹ: —שִׁפְטָר הַלֵּהִים: הִנֵּה סִיסְטֵשֶׁר יִכְבֹּד (רְחִימִים: טו, כא) וְהִיא מִשְׁכֵּן בְּרִיָּה וְאַחֲמָא בִּמְדוֹ מִשְׁכֵּן עִשְׁתִּימִי: —יִשְׁכִּיבִים: מִמְּכָרִי (אֵל הַמִּלְטוֹת: יו: כא): —

לְחַיִּית שְׁקִימִים וְלֹא־לְעִשְׂוֹת מֵאֲמָרָה בְּדִקְוֹן: לוֹ כִּי הַכְּאֵתָם אֶת־הַמִּלְטוֹת הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אֵינָם כִּיִּין מִקְרָן שֶׁם לֹא מִקְרָן: אֶל־הַמִּלְטוֹת: לוֹ וְאַחֲרָיִם לְמִלְטוֹת וְלִמְנוּחֵם אֲשֶׁר עִמּוֹ דְּכָר רִיב אֶת־הַמִּלְטוֹת: לוֹ עִקְמָן מִצֵּר הַמִּשְׁפָּט וְהַשִּׁים וְהַקִּינִים יִשְׁכֹּן: אִישׁ אֶת־הַמִּלְטוֹת: לוֹ אֵת אֶמְרָתָם דְּחָשִׁים מֵאֲמָרָה עֲלִדְרָכִים: אֶת־הִים בְּקִרְגָּלִי בְּקִרְגָּלִי וְהַלְכֵהוּ: לוֹ כִּי אֶת־הַמִּלְטוֹת וְהַקִּינִים לְדִקְוֹתָ לְדָרֶךְ עֲלִימְרָמֵה כִּיִּים כִּיִּים וְהִיא מִקְרָן: אֲשֶׁר עָבַר בָּהּ לְחָשִׁים: וְהַשִּׁיר עַל הַמִּדְבָּרָה הַזֹּאת: מֵא וַיִּבְרָאֲשֶׁר אֶמְרֵהָ אֶת פִּסְטָר אֶת־הַקִּרְגָּלִי:

(ל) אֵת הָאֲנָשִׁים גִּלְגָּלִים וְהַמִּסְתַּכְרִים וְהַמִּסְתַּכְרִים כִּיִּים כִּיִּים מִשְׁפֵּט מִשֶּׁם לֹכֵס, חֲמִשָּׁה הַלְטוֹת הָאֵלֶּה לֹא מִלְטוֹת מִלְטוֹת לֹא מִדְּרָךְ מִלְטוֹת: כִּיִּים מִקְרָן: הַמִּקְרָן אֲשֶׁר לֹכֵס לֹא כִיִּים וְלֹא לְקִינֵה מִלְטוֹת מִלְטוֹת: —אֵת אֵת אֶת־הַמִּלְטוֹת בִּדְעוֹ לֹא הַרְסוֹ וְהַסִּיף מִלְטוֹת: וְהַמִּלְטוֹת: —

(ל) לְרִשְׁמִיִּים הַמִּקְרָן אֲשֶׁר מִמֵּנוּ יֵלֵךְ מִשְׁכֵּן הַמִּקְרָן הִיא וְהַמִּלְטוֹת: אֲשֶׁר עָמַד וְהַמִּלְטוֹת בִּדְעוֹ: אֵת אֵת אֵת מִמֵּנוּ לֹא יִסְמָן מִמֵּנוּ וְהַמִּלְטוֹת: בְּמִקְרָן דְּרָכֵה שָׁלֹם בְּמִקְרָן הַמִּלְטוֹת: —דְּכָרִי רִיב דְּרָכִים: אֲשֶׁר עָלִיו רִיבֵהוּ: —עִקְמָן חֲצֵר הַמִּשְׁפָּט דְּכָרִים: אֲשֶׁר לְכֹחַ לְכֹחַ שִׁפְטָרֵהוּ הַמִּשְׁפָּט: —וְהַמִּלְטוֹת עֲנִיִּים שִׁפְטָרִים: אֲשֶׁר מִלְטוֹת הַמִּשְׁפָּט: לְכַסֵּה כִּיִּים לְכַסֵּה: וְעַל כִּיִּים יִשְׁכֹּן בִּין אֵת וְכִיִּים רִשְׁמֵה בִין: —

(ל) אֵת אֵת אֵת מִמֵּנוּ דְרָכֵה אֲשֶׁר לֹא יִהְיֶה לְכֹחַ בְּמִשְׁפֵּט: לְכֹחַ הַמִּקְרָן הַמִּלְטוֹת, כִּי אֵם לְכֹחַ שִׁפְטָרֵהוּ הַמִּלְטוֹת וְלְכֹחַ יִשְׁכֹּן: —בְּקִרְגָּלִי עַם מִיִּשְׁכֵּן הַמִּלְטוֹת מִקְרָן: וְהַמִּלְטוֹת: אֵת מִיִּשְׁכֵּן הַמִּלְטוֹת וְהַמִּלְטוֹת: —

(מ) נִכְבֵּהה מִמֵּנוּ מִכְּכָה וְהַמִּלְטוֹת יִהְיֶה כִיִּים: אֲמַר כִּיִּים: לְכֹחַ וְהַמִּלְטוֹת: לְמִשְׁפֵּט מִלְטוֹת הַמִּשְׁפָּט: —לְחָשִׁים: חֲשׁוֹן: עֲנִיִּים לֹכֵס מִשְׁכֵּן: וְהַמִּלְטוֹת: הַמִּדְבָּרָה עַל כִּי יִשְׁכֹּן הַמִּשְׁפָּט הַמִּלְטוֹת: אֲשֶׁר לֹא יִהְיֶה לְכַסֵּה מִדְּרָךְ הַמִּסְתַּכְרִי: וְהַמִּלְטוֹת: —

(נ) שֶׁם אֵת הַמִּקְרָלִי אֶת־הַמִּלְטוֹת כִּיִּים דְּכָרִי: וְלֹא מִלְטוֹת מִמֵּנוּ נִכְבֵּהה מִשְׁכֵּן: עֲנִיִּים: שָׁלֹם: כִּי יִלְכּוּ: אֵת־וְהַמִּלְטוֹת: אֵל כִּיִּים עַל כִּי יִקְרָאוּ לְכֹחַ לְמִשְׁפֵּט: לְכֹחַ וְהַמִּלְטוֹת: —

五

בעל הארץ

וְיִגְדְּלוּ פִּיטְוֵי יִשְׂרָאֵל עַל־יָדֶיךָ וְיִשְׁמְרוּ
 אֶת־בְּרִיתְךָ וְיִשְׁמְרוּ אֶת־חֻמְּתֶיךָ
 וְיִשְׁמְרוּ אֶת־מִצְוֹתֶיךָ וְיִשְׁמְרוּ
 אֶת־חֻמְּתֶיךָ וְיִשְׁמְרוּ אֶת־חֻמְּתֶיךָ

דבריה חזקת. — לשמה שנינו על ספרין. — וינשא מן הסופים חתם
המן כמלכו ומסר צא לעירו ולבקעתו אך לא יכלו על כן היה מנס וכלן
במחנה עמי. —

[illegible][illegible]

ז"ל (ב) ויביאו עיניו הציפו העיר אומותנים. וסוכר בצמקו-ל, וסוכה הוא. וזי בעמ חמרי כעל לארץ. — ויגורמו עיניו בלצבס גוללו כח ומחץ. על יד. כלוי כי אלוים עומים בצל כרוסם כי הוא בקרבים וזי הוא רלון רלוי. פמחלים למסדו יעשה ומחלים יתנע בעמ לה-גם לטעות פגרים ממים. — (ג) ויאמרו בני ישראל

ענינו: למה? הרי כל האדם צריך להגות עליו, ולכן לא יוכלו להגות עליו, וזהו חסר.

[illegible]

(ה) עברו לפנינו לרגל המקום ולראות אם ימצאו שם מוֹנֵטִים אשר
ללא לשטנו על הדרך — מוראם שם המלכה ושם העיר וכן כי המקום
הנזכר פה הוא שם העיר. —

(ו) ואחריו פלוס לוקס, אדורי (שבעה) וני חז' המלוא כי במנחם יוני החמ, גס צימי מול על מועד לא כעס על כי לא סף פליט הדרכ. — ונדא

אליהם אמר הנה חסד ורחמים לפנינו והחלנו למה עזר יימי צרות אליהם. — ויהי

(ז) ויצאוד בשבת: (מנחם כח, א.) לפרום לחם ומסעודת ידדודים חסד

חוגג דרים הסס צו. חלפסו כל המלמלמלס ומלמלס ועד חסד מנעבר ונער זקן

כעשיר ורפס: וילצון לחלל ולחממנו יסדו לחלל ירי כלמס חבבי משפחה חסד

כלס: — חוברדו לכוירוס וכוירוס יי יחמל חמיר להפב דרכס: —

[illegible][illegible]

ונפשו־היה ללל חלוצי־גם הדבר הזה לאנו עדי לִי־יָצָא חַיִּי ונפשו־חַיִּי־לֹא־
 יקרים צעירי־למלח צעבורים־ונפשו־הרפסות־למלח־צבאל־וְהַיִּי־וְהַסְעִיב־אֶת־
 סמוצבנו כי יקל ממחר חיוו כאלו, ונמחו ונפשו־צעירי־היה הנה למען ויכל ללכות
 את אשר יהיה־לפני־נפשו־נפשו־צבור־כבוד חלוצי־אֶת־הַיִּי־נפשו־וְהַיִּי־נפשו־נפשו־
 שם־וְהַיִּי־נפשו־נפשו־נפשו־נפשו־נפשו־נפשו־נפשו־נפשו־נפשו־נפשו־נפשו־נפשו־
 מלכות־הַיִּי־נפשו־נפשו־נפשו־נפשו־נפשו־נפשו־נפשו־נפשו־נפשו־נפשו־נפשו־
 הישירות העבודה והמחנות להיות עֲלֵה לַצִּבּוֹר הַצִּבּוֹרִית לֹא־מִלֻּחֵם חַיִּי־הַיִּי־לֹא־
 כי אם מלח חלוצי־ויהא צבוד הרד עיוֹן־מִקָּם עִינֵי וְהַיִּי־נפשו־נפשו־נפשו־נפשו־
 כִּן־גַּל־לִפְנֵי־לְמִוּוֹתִים (וְהַיִּי־נפשו־נפשו־נפשו־נפשו־נפשו־נפשו־נפשו־נפשו־
 וְהַיִּי־נפשו־נפשו־נפשו־נפשו־נפשו־נפשו־נפשו־נפשו־נפשו־נפשו־נפשו־
 לְקִרְיָתֵינוּ נִשְׁעָנוּ, כי כבד עדים לל לקחינו ואין חַיִּי־נפשו־נפשו־נפשו־נפשו־
 צבדו לרעת חיו עולמים, אך כל העולות המועלות לנו היה כמחמת חס כחסר
 ורמזים מלח חלוצי־אֶת־נַצֵּר חסדו עַל־הַיִּי־נפשו־נפשו־נפשו־נפשו־נפשו־נפשו־
 (כח) אֶת־יֹדֵעַ לֵבִי וְהַיִּי לֵבִי וְהַיִּי לֵבִי וְהַיִּי לֵבִי וְהַיִּי לֵבִי וְהַיִּי לֵבִי וְהַיִּי לֵבִי

אליהם עורני ציונים לשמחתם ולשמחתי נפשו בקרבכם: — והחוללתי נמול אל סוף מעור אל עיר ומחללים אל סוף מלכותה. —

(כב) אני מעיד כשנר אמר משה העדות צבא היום. כי נקרא אנכי אסתר
מלכותי ומסוברי מזרח השני אשר הרחיבו ממנים לא יקרתי שון ולא משם מחלואו
גדלי, כי כל אשר היה עלי לעשות עשייתו למען המיוחסים ולכלל אחים גדור
— טרם הכל סף חלפי, לא על ידי דומם וירש ממש הורש דומם
כי מה היה עלי לעשות ולא עשיתי? —

(כג) בחדתי לא מנעתי מכם מחלואי כל אשר היה לי לה לעשות.

ברורה נאמן נשואי, להורות אהבתי על פי, נשואי אהבתי ונשואי: הורתי אהבתי על פי הספר אשר שלחתי אליהם — והנהיל לכם נשואי ונשואי לקחון כעבר

[illegible][illegible][illegible]

אם חמור חמורו על המשמר לראות פן אלה הופצים יצאו. — שלשה שנים צעד היינו בקרבם והמלכתי עמם. — וזו לילה עמיד חמור הרכמו חסם למרס צעם רלמו כי חס נכס חסב יך ולין נבט לו אז ימרחיו והרכמו על פניו. ברטורח לא נמצו ובמל המחס כי חס ברטורח אשר וגו מעלי השבועים אל הדרך המון במשר ראו כי מקורות לגבי צמו מליסם אלה דברי מוכחם וברטורח הרכמו חס לגבי המור. —

לא חשור אחד טרם נשאית (במלצר טו, טו) וכאשר שמואל הפנה חזרה צהקה לו השיב: "צערם מוחו בגלל (שמואל א יב, ג) הניי ענה כי נביא ד' וכו' את שורו כי לקחתי ואת מי עשיתי", כי סעיד סליר הפלמן הוא באמת לא לא לדר כי לא לקח משה דבר כי אם גם לא חמד. צלי לקחם משה מחמתה, לא עלה ברעיונו ולא יסס אם לו על כססו והשם אשר כליין וכאסם ומהו היו צעיונו אך מוצאם ועובדתם האמת לעבור מלכס ומשוחס היה כל הפע צעורו הספיר עתה: —

[illegible]

(כט.) נחלש, נחש, דלע, נאמר, עמוס נאמר, רעמי, כי יבססו חסדמו.
נחשו, מור, מן הדך-אשר הורמו, חסכם, הן, להם, לה, נאמן, שה, ברום, צמו.
כי חמרי פשירוהו אשר-נעור, מן כעולו הם, — זאבים עזים, חמרי, הן, במשלים
במבוק, בקרנם, אל הועד, לכן, הוסיף, משל, כי, זאבים, עזים, אשר, לא
יחמו, חסני, להם, ולא, ונמו, מקול, הרעש, ירנמו, בקרן, הפחד, לערוף, האל.
וחם, מזה, על, כי, הרעש, לא, ילכו, בעבור, אלם, לשם, נשמה, אל, הפחד, הן.
ינמו, וינשנו, בעט, והנה, שמע, פחאס, כלא, האזנים, נורמו, האל, ואזנים, חופלים, מכל
קניניה, והוא, קמל, על, המורים, הרעים, והמחזים, חוסם, מדרך-פסוק, ללכת, צמו.
לא, דרך, ארך, עברה, שומה, מקום, זאבים, טעם, אשר, לא, ידע, חמלה, והנה, —
(ל.) ואלה, האזנים, לא, נמרחקו, ומחללות, נבריות, ופול, קים, מעלמם
מקרבם, מדרך, ומקרב, עורכם, אשר, הורמו, חוסם, אף, דבר, הן, וחשמו, וקמו
מרבם, חסום, חסום, לרשע, לרעים, חוסם, אמר, רעים, חוסם, מדרך, פנחו
והעז, אל, מדרך, ומלקחיהם.

כֹּה אָמַר יְהוָה בְּאֵשׁ וּבְשֶׁנֶּה נִסְעָנוּ אֶת־הָאָרֶץ וְהַפְרֵנוּ מִכָּל בְּרִית
 בְּיָמֶיךָ וּבְאֵתְנִי אֶת־קוֹם וּמִפְּחָדְךָ אֶת־יְהוָה וּמִשֵּׁם אֱלֹהֵי
 הַמַּקְדָּשׁ: בְּרִבְעָשֶׁר מֵאֲנִי אֶתְּנֶה עִבְדְּךָ אֶת־פִּיטְיָנוֹתֶיךָ בְּיָדִי
 וְנִסְעָנוּ מִשָּׁם: וְכִשְׁמֶרֶץ נִרְאֵנוּ אֶת־פְּנֵי מַלְאָכֵינוּ וְנִבְנֶה לָשׂוּמָל
 אֶת־כִּסְפֵּינוּ: אֶת־אֲזָנוֹתֵינוּ וְהַגִּיעָנוּ אֶת־עֵצֵינוּ כִּי־אֵנִי לְהַחֲפֹק
 שִׁבְעָתָה יָמִים אֲשֶׁר אֶמְדֹּר אֶת־פְּאֹתֵי עֲלֵיתָ כִּי־אֵנִי עֹלֶתָ

גדולה בנימים ההם לא לצד כי כמוהו אל עני ואורם יז מסוקו לזה לדרך אשר
 הוא הולך כי גם לו אומן עד כי צא אל האמה בה ורד לנחל אל נחמו
 מפניו. —

בבוא פולס יסע דרך חירום, סמליות אל קסרין פסוק א' — ע ואף כי ירע
 כי נכספו הוא כי מעטאיו וסמליות וולדותיו וסמליות נמשחר בכל אדם לא
 רפסה רחמן. לשם לדרך פשוטו לבוא ויטלמה פסוק ב' — עו צירשלים בקר ורע
 פניו יעקב והקנים, וצבאו אל מקדש ה' הכרחה והאורם והמפסוהו אף שר צבא
 הרומים הללו מורס למען הצלחה נמשפט להצטרף שמה פסוק ג' — מ.

(א) נסענו פולס ומרענו נסעו ועברו דרך אחרי דרשו פולס זקני
 לפסוק אשר הפקדו כי יצאו אל מלעיה — יצאו הלכו בדרך ישר
 ציט אל קום הוא אחם נחיו הים האמלעי והוא מקום הולדת הרפסה הגדול
 הפקדוים אשר חכר לרוב צמסרי הרפסות — פשוטה עיר ולס היטה צמחו
 לקרא, וגם הוא על סוף הים ינצח והיטה אחם מערי הגוים ויפני הארץ
 האמת. —

(ב) עוברת עינו כלשך מלאנו צער פסרה לניה אשר מועדת היא
 לנחל אל פייתא. —

(ג) כובדום בכר כמזנו למעלה פלק יא פסוק יב כי שם הוא
 סמל לרוב צמלמוד צמס קסרין ועד דברים סמרים ומסוכים האף האמת. —
 נראנו עינו כלשך בלח בקרוב לפני המקום הוא אשר כמעט יכלנו לראותו
 — כי שם צער אור והוא היטה עיר רובלם הגוים. — לוחפוק ענינו
 להקל הסכנה מנשאה על כי כמו מרובלמה לאשר לו. —

(ד) חלשדים אשר כספסו: אל קהלם המכרים להאמין צמלס וצמסותם.
 — על פי דודת אשר נאלל עולסו אחרי אשר נעלו צמס הארץ להסגס רחם

לֹא אֶת־דַּבְרֵי דַבְרֵי לָקֵם כִּי־בָשָׁר בָּרָךְ אֶתְּךָ לָקֵם לְחַמֵּד
 אֶת־הַחֲלָשִׁים וְגַם לִזְכֹּר אֶת־דְּבָרֵי הָאָרֶץ לְשׁוֹנֵי פִי־הָאָרֶץ אֲמַר
 מֵאֲשֶׁר לָחַת מִסְחָת: יִי רַבְאֲשֶׁר אֲמַר אֶת־אֱלֹהֵי וְהָבִיעַ עַל־
 בְּרָכִי וְיִתְפַּלֵּל אִם־קָלָם: לִי וְיָדִי בְּכִי קָלָם בְּדָל וְיִפְלֹעַ עַל־
 צְוֹנֵי מֵאֲלָ וְנִשְׁקִי אֲחֵי: לֹא מִקְצָעִים בְּיִזְמֹר עַל־דְּבָרֵי אֲשֶׁר
 אֲמַר כִּי לֹא־יִסְפֹּד עוֹד לָרְאוֹת אֶת־דְּפָקִי וְיִלְוֶה אֲחִי אֶת־
 הָאֲמִירָה:

ולשך היו צמכרמו. — שרדו, עינו רי צבס פסלתי מלאס עבדתי היו
 צמכרמו, כי משכר מלאסתי סמיותו פולס ומלאסתי טרף יי ולסס מוהני כמי ולא
 סככרמו השול על סככר המלכותיים. —

(לח) את הכל כל סככרס האלה הגלתי לסס לא צמכר ולא צמכרמו
 כי לס צמכרס צרוס וסוסיס, ועיניסס סרסות כי סככי לא אשמוס עיליסס
 משל אשר סככי צמלתי לא סככתי ללסס כי סככי אשמוס על סככס מלשך עיליסס.
 ומלמוד סככי" דניס צמכר על פסוק סככששו וקשו: קשוט עצמך ואחרי
 כך קשוט אחריס. — בעבדו ככה אף כי האניסס סרסות לעבד עבדורסס
 ללסל לסמס מוהני צמכרס, בכל אס לא ולסו סמכר ללסל טרף ומוון ציסס
 למען יסל סככין מקרצס וסל סככס כלל אשר יעשו כל אשר צמלסס להמלסל
 טרף ומוון ציסס וכלל אס לא וסלל לסס יי מלסורס אשר יסכר לסס, וסל
 וסל מלכד סמכר למען ירסס רסוס וצמכר סוסס. — ליכור עינו יסכר סוסס
 סוסס אף אשר לזס וסלסר ירסס רסוס וצמכר סוסס. — ליכור עינו יסכר סוסס
 ולסוס מלשך ומוון ללסס הוא מלשך ומוולל צימכר מלשך הוא צמכרמו וסככרס
 לקסס. לקרס מלשך עשיר. — לסס מן סלסרס סמכרסו סרסות סככר סשו
 סמכרס ולא סככר צמנו צמכרס סקסוסס.

(לז) ברע על בריו מנהג סרסוסס היו לכרע על צמכרסס כלשך
 כלסכר צמכך דר וכלשך סקסו גס מוסרי סמפלוס כי לק סככר. כל צכר סככש
 כל לסון. — כלס סמלס סככר כלל. עד מלוד מלסלס סככר לק סככללו.
 פולס יסכר כי סלל סככין יסככר על דכר ווללו מלסויו אשר סמל סמנו. —

(לח) סחכצבים לס אשר סככס עככס לצבס סיסס על סככר מלסס.
 סכככר מן סמס אשר לא, וקוס לרסוס עור. — ויללו לזיס סורסוס סוסס

להם לשלום כפר בקרבם את כל האחד מן הכבדים אשר
 עשה האללים בקרב העמים עליהם עבדו: 2 והם פשעם
 כפרו אחד הארון ואמר אלי אלה אדוני פקדו רבבות
 ידורים יש אשר נהו ופאמינים וקלים מקנא המורה הם
 וקפדו על אדונתו כי סרה מפניה אפר מורה את כל
 הדורים אשר בין העמים לאמר לבקתי מולם את הכבדים
 ולבקתי רחבתי בקחות: 3 כן קרן מה אפוא קליל צריך להאמין
 דרכו כי ישקעו כי האתה כן קרן עשה זאת את אשר נאמר

כלל כל אשר נעשה על ידו כי יחס כל המעלות אשר נעשו על ידו הכל נספר
 בפרש אשר קרואו נספר כל עיר ועיר כל קהל ועדה נספרו את צבורם
 אלהים. — עבודתו אשר סקר עליה נספר את הנוס ולקדש אל אלהים
 אשר ער הכה סרו מרדו. —

(ב) והם יקרב והקדים. — כפרו את הארון מהו אך לו הסביר
 מהגדולה על ידי כמו ועל ידו פעל ועשה את כל הדברים האלה להסיר לבדם
 ולהשכים מדרגת הרעה. — מאמינים כי יסוע הוא המשיח נספרו משהו מיועד
 לצבורים מיועד קדם וכל זאת לא הפילו דבר משבר למדו מנעוריהם לדבוק
 צוריה משם. — מקנא החורה ענינו הנה וקנאו קנאים ה' צלמות בעבור
 סמורה המורה ולא יסרו ממורמור וממלכות ימין ושמאל. —

(א) ולמדו על אדונתך ענינו והשמועה בזה אלהים אשר סופר ענינו.
 אשר בין העמים נכלל סלמות סופרים וכלל מנצחיהם. — לבדלי סולם
 צניחם אשר יולד להם לא ומלך — החולך בחוקות ענינו כי מהם חוקים כי
 לא עליהם ללכת דרכי המורה לפי שכל סוקר נסיון מיועד קדם. —

(כ) מה אפוא ענינו מה ענינו לעשות, כי סמך אשר שמשו ענין כרף
 כלל הכירו את ידו כי חין אלהים כפי המלכות האלה וכי סקר ענין כרף
 אשר יסמו פה ואספו, כי בדרך מלכתי ואם ידעו להם וכלל ונחשו לראות
 סניך ולשמוע מרשות וגדלות אשר פעל כל מפקד, ולקדש בהם אלה כפי מלכותו
 או רום סקר בקדש. —

(כג) עשה זאת לעבדו האללים וחס הכה מעליך. — נאמר נעמו

כי אסגלם ללכות פורשלים על אלהם הנהו יסוע: 1 ורואש
 ולא אבה להפחותו ונהו ענינו ואמר: ואין יד ידו: 2 ונח
 ונחמים ונחמים נקשאתו אורגלני וקלני ודשקלמדיה דלם
 עפמו גם מלה למיד קבריא ובריא: אהם איש אחד אשר עזר
 אצלו את מקסון קפחיו: תלמיד קרמו: 3 ונחמים דלך פאזל
 ודשקלמדיה קפלו אתנו דואתים פריצתו ונחמים דלך פאזל
 עפמו אלהיעלך וכל חוקים נקדוקלך יסוע: 4 ורואש פאזל

לכרע או לרעב אך רלנו, לא ספן נכני ולא סחום כספי יסוע, יסוע על
 מה והכני סוי נסע ורמלמה. — על שם נחמן הגדול והקדים סם חחסי
 חלכי ומשחי. —

(ד) לא אבה לשמוע את אשר יעלנו כי את עמוד ברעמו נסוע לדרך
 פעמו, לא הפלנו בו ונחמים נספני הפלנו. — רצון ה' יהיה רל עשית
 לצדו הוא ידע את אשר עובד לנו ורק לו הפנו והפלות נסוע הפקדו לעיוסו ולפאלו
 לאור נספנו. — (סמול ג, יס). —

(ס) ואורי הימים האלה אשר יסענו נקסריה סמנו לדרך פעמוני נספן
 אומנו על סדך, ומה סמך היה סדך אל הדרך נשאנו לקחתו סמנו נספן
 לעלותו ורמלמה סף כי רענו כי הנלים וקדים וגם מלכותו מלכותו ללנו אכן. —

(פ) ללחסידי קסריא אשר למדו אורח: הנהו וסמיה והסמיה צף כי סמך
 חסיה אלה יקרב אשר היה מיועד ללחסידי ענינו קדם. — איש אחד אשר
 היה יסע ורמלם וכל ביה נספן סם וסע עמיה: לסוד וסמיה: 1 והסמיה למה לסם
 ציונו ללון לומר סם נצלות ורמלמה. — כסריה: עיר כסריה: 2 והסמיה למה לסם
 וסמיה קדש נסם אי כסריה ורמלמה נסם קסריה: (רמיה נח, ד. עמם ט, י)

ענינו למלך סמך אשר היה מן הרמלמות סמלמלמל ונחמים: 3 ורואש
 (י) האורים אלה סמלמלמל אשר יסעו וסמנו צירמלמל: 4 ורואש
 בשמחה ונכלל סמנו אומנו. —

(יב) וסמלמלמל סמלי ורמלמה עמל סדך. — עסנו סמנו אשר נסעו
 עמו ואשר היונו כסריה. — אל יקרב הוא סמלמלמל סמלמלמל סמלמלמל
 סמלמלמל סמלמלמל (יב) ללכות נסמנו על כי הוא היה יסוע וסמיה וסמיה וסמיה
 סמיה סמיה. — (יט) שאל פולמו סמל ורמלמה נסמלמל סמלמלמל סמלמלמל, לא

וַיִּשְׁלְחוּ בִן אַחֲדֵינֶם; כִּי יִצְעֲקוּ אֲנִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל עַד זֶה הָיָה
לְאִישׁ הַפֹּהֶרֶת אֲחִירָכָל בְּכָל־בָּקָוָם וְגַם הַחֲנוּכָה וּבָקָוָם
זֶהוּ יַעֲלֶה בְּלִיָּאִי בְּסִיּוֹנָם הַבָּיָא אֶל־הַדְּבָרָל וְהָלָל אֲחִירָכָוָם
בְּקִדּוּשׁ הַזֶּה; כִּי בִיָּין רָאוּ לָקִנִּים אֲחִירָכָוָם הָאֲבָבִי עַמּוּ
בְּעִיר אֲשֶׁר דָּבַר בִּי שָׂאֵל הָבִיָּא אֹתוֹ אֶל־הַדְּבָרָל; לִי וְהַנֶּעַ
בְּלִי־הַעֲלִי וְהָיִי בְּרוּצָת דָּעַם הַדְּוִי וְאִחֲדוֹ אֲחִירָכָוָל וּבָקָשׁוֹ
אֹתוֹ אֶל־בְּרוּחַן לְדַבֵּר וּבְרַנֵּעַ נִמְצִי הַדְּלָחֹת; לֹא וּבָאֲשֶׁר
בְּקָשׁוֹ לְהַבְרִיתוֹ עֲלִיתָה שְׂמוּעָה אֶל־שִׁיר־אֶלָּה דַּעֲבָא בִּי כָל־
יְיִשְׁעָלָם בְּגֹדָה; לִכִּי אֲשִׁיר־בְּרַנֵּעַ לְקַח אֹתוֹ אֲנִשֵּׁי צָבָא וְשִׁיר־
מֵאֹת וְרִין לְמִשְׁחָה אֲלִינֶם וְהֵם בְּרִאשֹׁתָם אֲחִיר־שִׁיר הָאֶלָּה וְאִחִיר־

ישראל ויגרו בסמיו. כי כל המון למרות חסם כי — יירדם לחסיו ולכבוטו. —

(כח) עורר לו לקחם קמחיו מן האיש הזה. — האיש הסרע על

ירי שמינו. — נגד העם אשר ה' צמר למלא לו מקום. — והחזרה אשר ה' בעלמו נמנה במינו. — והמקום המקום אשר כי במה ה' לשון שמו בקרב ישראל. —

(כט) ראו לפניכם נכנס החל הרעש הזה. — האבשי חשך חסום

אשר לא קינל צמר ערלמו ענינו במרס ילרס למרסו וללרסו כלו ימיו צמר דמו על כי הוה במבדח סאל חסכו מומיו כי גם סוצלמו אל הסהל אל המקום אשר כסי המרה לא יקין כי ירדון כי קף רגל מניו החרץ. — (ל) מרצת העם אשר ראו מנל דעם מה לעשום בלסם אשר הפגא

ככרי מניו החרץ אל הסהל — מחרץ לחרל יין כי בקשו חס נפשו לקחם לקן משכבוהו ממון לההל פן יסללו ויעממו חס יוהל ה' לעלום בברכס חסון — נמברו הדרלות מן שומרי הסתם לצל שוצ עור הספס אל הסהל חס ילל מירי חוציו וסרעס יקסרם בקבוצן הסען עליו. —

(לא) בקשו להוטרות מנל דין ומשפט ומנל חקור ודרות חס סמיה

ונכון סרבר אשר העללו עליו. — עלולה השמועה פנינו הוגר הוצר אשר נעשה. — שר אלק הצבא אשר הוקם על להסקרע כל מהומה ושמעוררס מרין ומיר. — רגוה על אשר שמש כי סלל הוהל ה' לעלום. —

(לב) רין למשה ירד חס מהר מן הר סציו כי הוה משכנו עם מיל

אֲנִשֵּׁי דַעֲבָא חֲדָלִין בְּמַכּוּבוֹת אֲחִירָכָוָל; לִכִּי וְהַנֶּעַשׁ יִשְׂרָאֵלָה
וְהַחֲוָן בִּין דְּרִינֵי בִּי צָאֵר בְּעִינֵי דְהַחֲוָת וּשְׂאֵל בִּי אֲבִיָּא הָיָה
דְּבִיר־זֶה אֲשֶׁר עֲשָׂה; לִי וַיִּצְעֲקוּ אֲחִירָכָוָל בְּכָל־וָאֶלָּה בְּכָד בְּרָבִינָן
וּבָאֲשֶׁר לֹא־יָכֹל לְדַעַת אֲחִירָכָוָה כַּפְּנֵי דְמַכּוּבוֹהָ וַיִּצַּר בִּי
וַיִּבָּא אֶל־הַמַּצְטָרָה; לֹא וּבָאֲשֶׁר בָּא עֲלֵידִשְׁעָלִית דְּוִיָּה יִצְרָנָשָׁא
מֵאֹת אֲנִשֵּׁי דַעֲבָא כַּפְּנֵי דְהַחֲוָת; לִי בִי דְמִלְךְ אֲחִיר־וְהָיִי
דָּעַם צִנְעָק שָׂא אֹתוֹ; לִי וּבָאֲשֶׁר הָיָה בָּאֵל קְדוּבָא כְּנִיבָה

הלכה. — חדלו מרבות על כי יראו פן יוצאו לפניו במשפט על כי סלמו לרס צלום לין עולמה כי. —

(לג) ורחוק בו להצילם מידם לבלתי ינמוו לטמוע מישו ומשי העם מה

חסכו ומה פשוט. — ולמון הסקיעו מהמנונה והסעוררסם אשר נעשמה לין סקר כי יאמר בשני החוקות צורק בירל פן ינמו וימלנו, ומסר כי צטט כי לא יוכל להעלות עור והמנונה כמעט נעשמה חו סאלכו למסור כי אבוא הוא על אורות מרץ מולתו נעשמו ופעולתו. — אשר עשה על כי נמסרו־צו כל העדה סמכקוס להמנוטו. וכללו כולם כאלל להמלוקו סוד עליו. —

(לד) ויצעקו מיון העם אמרו כולם כאלל בליו מנעם רך כמסר ואום

וורד־העולל עם עמדת לסרע־סר־אלף. — אלה בלה בסקקס ונפשווסס לא סצלו־לספסהוהו. — לידעת אות הנהגותה מוקן ולמחם להוצר כי בדררס סררה ובהעללו עליו יעללוהו, דבררס אשר לין ססרל למו סיו, והוצר אשר כי מלק מן יסמון. אום הסיוע, כוז חלק־ססמי וסרעוטה על דבר ססרל, ספער הטהוטה על כי כולם לעקו ולין לים וכל לסכחין חס מיי סלמות ואם מיי הסקר. — אל המצודה כי מיון שבו ונמללה סיס יוקוס הסמסר כי ססורי סמלן סס ססוריס. — להעיד חוסס במשפט על כל נעלם. —

(לה) על המעלות כי יעלו על המורה. — נשא סאח וכו' חסמי סלכלו לקומו מרין סמון סעס וססלו סיס יוקוס הסמסר כי ססורי סמלן סס ססוריס. — להעיד חוסס במשפט על כל נעלם. —

(לו) הלוו אחריי לראות מה יעשה לי. — שא אותו ענינו במרבו

מקריבו אשר לך משפט הנוטל לצער־סרע מקרב סחרץ. —

(לז) להובא פניהם כאשר קרב אל הנקום כי יחס במשפט וסמון

היום ומהאם אתה גדול מן השמים בך סבבתי? ואפוא ארצה ואשבע קול אמר אלי שאול שאול קמה ודבר אתה? ה אף אני עניתי מי אמר ארצי ואמר אלי אנכי ישמע כלצרי אשר אמר רחוק אתה? ה ואליה אשר היה עמי אמנים אתה? ואני נבקעתי אף אתה? ואתה קול המדבר אלי לא שמעתי? ואמר מה אעשה ארצי ואמר הארון אלי קום לך בפועל וישם ואמר לך על כל-הדברים אשר תפקדו לך לעשות? ואפוא לא ראיתי מפני כבוד האור הדוא והכלתי בך?

(י) ואפוא ארצה ממני הכבוד והרמה (ברמזים יד, ג). — קול אומר אלי קול אמירה חינו חזק כקול הקורא והנה חף כי חלונתי הוא רב כח ואם לא בסופה ובסערה ינא אל אשר יקרב אליו חומר כי אם כקול דממה דקה. — דרוך אותי בדרשך את מלה המאמינים בך ומשר שמי ברכה עס קריבו.

(יא) עניתי צננים ושוב לשאלו דבר להם ורפסו היה עליו רעמת סתילה מי הוא המדבר אליו אשר ירשעו צנניםו מלפני? ישוע הנציר או כמי דעתי הנאמרי הוא אשר מרדוק בדרשך ובקשרך אמרי מלה אשר צמתי ותעני. — (ב) דיו עמי אשר ארזו עמי למצבה. — את האור מן הסמים אשר ברכ סביבם ראו ובעצתו נמטו הרמה והפחד על כי ראו האור הגדול הזה בסמם סמלום — לא שבעו עיני לא הבינו אם קול דממה דקה אשר לשמוע ולסבין אך מלהים חזיו כרה, רק קול המלה כקול הרעש שומע, אך לא הצרם סמלום ומסוך הדברים. —

(יב) מה אעשה ארזי סבלא מסדך וגלה לי ראיך את אשר לעשה כי לעשות ראיך חזוני ספלוני כי צננים נגלה אליו הארון סף. בשרותיו לכו וכל מגממו יהיה למלאות רצון ומלאות כפשו, סכן כעס אמרי מלה אליו הארון צהר האון עונו בקם לעשות ולמלאות רצון חזוני אשר עבדו יהיה — סמו לך לעשות עיני סוקדו ועליך לעשות. — (יג) לא ראיתי גם סבל דעס הצבה לא טוב. גם אור מלה צהר סמלום על אש אשר ה' צהר צו סמליל עיני צמרי צמאר לא סמיל אור שפע מלה משה קדש (סמליל צ יד יג) הובלתי ביד עיני סמליל ביד לכו עס משה צריני אל דמסק סעיר. — ואפוא עממם ומהצריס. —

אלהים פאשר אתם קלכם ישכם וזיסם? ה אפוא ודפתי אתה בדרוך הוה ערדפנות אמר ובקפודי לקני קלאים גם אלהים גם קנים? ה פאשר גם דפנותו הקדול מערד לי וקלפית דנקנים אשר בסדלקותי מרם אפודת אלדאדמים וקפודי אפודת דפושק לקביא גם את אשר היו קים ואמרים ודפלקתי לקען יענשו? ו ידיו פאשר קסגתי וקרבתי ארדפושק פדפסתי

סודם מלהים ומקומם. ונבתי (דסכדדיו דף סא) הכעל לרעית קנאן סנעין צו. — סקנא אלהים מקנא על דבר מלהים פן יחולל. — כלכם ישכם אשר כל אחד מנבש את כפשו לספסמה לקחם קנממו ממני למען הגדיל כעל מלהים. —

(ד) את הדרך הוה עיני מלה המלומדים צמטע הממדים דפסיו ובקפסיו למלאה אים לשים דעו ברחשו צמלאי סוסו (למעלה ספר י, ג אל הגלשית צ, ג) אומר סמרינו בוקים מלה המלומדים כמי אשר לוויס מלאים יסטי על מרדן. — וספני וסמרי אשר סמרינו בוקים סמגרינו אומם אל בני כלאים סס סמבאלי עד יוס יעמודי נמספם. — ולא לבר כי אם אנשים דפסיו וסמגריס צי גם נשים המלומדות דפסיו ובקפסיו לסמגרין צמטי כלאים. —

(ה) סעיד לי ויכל להם לי ערות אל זה הצר אשר מרע להם כי על יס ונעמם בקפשו צכל מקים אמרי מלה המלומדים. — לקחתי סרהם אגריס המה סקדוני צמלומדיס אל האורים אל ראש הקבלה כי יהיו צמטורי וצמטורי כפשו צבקיס המלומדים. דפושק סומה עיר גדולה מערי סמיוס ומלה אשר מירשלים וסערי סביבוסיה ממני סמם סמליקוס בקשו מופלו למן, אל דמסק צרמו כי קו למלאה סס ממם מפני הרדף, אך לסוא קו לעז כי גם סס יד הרורפוס צהס לספסם ולהלאה למספם. — לסען יענשו צמטויס כמו עוצר עבודה ורס או מנרף. —

(ו) נסעתי לדרוך ולבקס אמרי המלומדים. וקרבתי אל דפושק קרצמיו אל סמם ספלי בקומו על מהרה מלהים ספלי ולעני אל סמלילס המצוקסם. — מרצות דיוס צו רשטי סמגם צמטום ובמקסם וכל הפריאה סקף. וסערי וסם להס פן ילאמרו כי סלס מלמטי ולא ראיוס מרצריס צמלאים וסנעם, לכן אמר כי היה סמלום סיוס. — וסחאום צמלין סננה לסמח סם סממם ברק סביבוסתי מן האור הגדול וסאו בוקים לסמגרין סם אשר מספצי לי. —

ולשמוע קול כפיו: ש כי חזרה עז לי ארץ-פלגה ואדם
על-הדברים אשר ראית ושמעת: ש ועתה מלחמה קום
השכל והחזקו ממשאיתך בקרא בשם יהוה: ו ויהי פאשיל
שבתו אל-ידישלים ויהפלה בריקל וארץ כחמולו: ויהארא
אמו אמה אל מור וצא חיש מוישלים כי לא יקבלו את-
גדחתך-עלי: וי-ואני אמרתי ואדני הם יודעים כי אני דחית

קום קול: — קול הקבוא אשר יקרא אלך בשני מובל לשער כי
קום קולך פנים אל פנים ושמעו קול: —

(ש) חזרה, חמה שבת דרשו, עז-כנס, הכנסת: לואם חמה-לחם-לו
סדולה וסכנה אשר בכל דעם ממש ממו עד סה, ומעשה-שמן-עדרו
ומעשה לו של אשר שמעו וקאנו: — בני-האדם פה סעודה וי-לא-לנד כל
צני יקראו וצני השוכה בי: אם אל כל-בני-האדם גם אל הנווים מנוו
האלך והשר גם, חמה כני חום וני מלס אמר מלס יאלו: —

(ש) ועתה חמתי, אשר יגור, לך-מה יגור עניך עניך: חלשים, מדרס, מדרס
קחמה שנקר עז סה, קום והשכל, כאשר פקד חזקו: אם-בלי צדקו ונאמר
גם, הלא נקבל מלס וסמן: — ותמרוץ המנולה-קום-ומוסף כי חמדת

מקטאמיו, ומקטאמיו זה, מלמדך אמר כאשר סמורה סמקך דור: ין צעון מוללת
ובל כאשר נאמר חמך בקרון כפי צדך: משל אל פטנלה-כשלה-שכללה
סכנוים כדור ונכו לרמה כולן היו חומים המנולה אשר מנוה כלחמיה הינוים,
— בקרוא צס י, אשר קרוב סל לם עמ קראס, חלוי כחמתי-וצמתיים

כאשר נאמר, קרוב י, לכל קראו, אשר וקראו-כחמה: —
(ז) שבת, אל יחלסו חמתי שונתי אם דמתי: — כהחפלה-ספתי
שם כמקום, כמקום: — רמזון, ימני, סמס, מלי יד י, לספתי-ומעלי
כל רגשי כס וכפר ורן: — לראום ולשמוע סכל צמחם וכלי: —

(ח) אחוה, אם סאלון ככדור, ובסור סרר עזו: — אומר ילי יחיה לא
שמע עז קול כי אם כדבר סוס, אל רשתי כקול דברים דבר סמו: — סדר
וצא מן העיר סוסם לשא מעטול ולחם סהיה, שטנדה כי כחיות-ערסס לא

יקבלו לא וסב, שנוע אם ססה כסבר אם אשר שמעם ורואם, ין וסכן
לדך שפתיך אל סקוס, אשר סרסך וסס אשר וסס סצבר וסס סנר-והצבר
אם סרסוס כסס, חמס מלס כסס י, מדרור דור: —

(ש) ואני אמרתי שסמיו ועיני: — הם יודעים סמיו סעיר סוסם

כאמלה אשר דור עמי ואמא אל-כפשיק: י ואיש אחד חזיר
לא אלחים כפי חמולה וסנר מלח כלי-הדודים הישיבים
קום: י כא אל וכלרענא, אמר אל שואל אחד וזה עוד
ואני כעצם השעה הדוא ראיתי עוד אלי: י ואמר אלתי
אבותינו עז אחד מקום לדעת אחר-רענו וללאה אחר-צדיק

(יב) חנוה גם סס סוס סה י, לסינן וסוס כי עמו עמ דורס סנעס
לספקר כדבר יסעס מן וסמס למן מלסר מוסס סוס: — כפי חחורה לא

כפי עלא ספסמליס אשר יעקסו וסלסו דברי סלסס חיוס: — וסנר עיני
כל ססוליס חסבי סוסס סוסס סנר סנר סנר וסנר עילי כי ססמנה סס סל
רסו וסין עולס וסרמס כ סמלסס, אשר סלסס אשר כל ירעו וסרסו
כסמס וסמסס וסנר כו כי סוס סולך חסוס סס סלססס וסססס: —

(יג) בא אלי ססרי כי כסלס י כסון מלס ססלון כי יספרתי וצוה
אלי: — וברחצנו לעול וסכסנו כי וסלס כי אור עיני חינו ססס: —
שואל אחי אשר ספסס סוסס לואס ססר ססר ער עסס סיוס י לואס וסררר,

— ראה עוד ססרי כי עורס ער ססס כסרי כסר וסנר רוס, מעסס סססר
ומוסרר לראס: — חשעה דרוא ער סססס כססססו מן ססרררן אשר כסס
סס אור עיני ורואתי עוד ססרי י י סקס סס עיני: — אלוי סל חססס
סססרר סלי: — וסססס רסוס סלי סססס לו סיון כי גם יני רסו יסקס
סלסו ועין כעין וסלס כסרר כסון עזו סררר: —

(יד) וואמר סססס ססס סססס סל ססל למסר: — אלתי אבותינו
סררר לו כי גם סוס דורס סס סלסו כססר עסו ססססו וסססס קן כסו: —
יער אחד ססל ססרר סססס סססס סססס וססס ססר: — סקסס מעס דבר סס

ססססו כסון כססס רכסס וססססס סססס וססססס סססס סססס סססס סססס סססס
כסססס וסססס, וסס רסו ללסרר כו כל כני ססס כי לא סרסס סס ססססס
כי סס ססו וססס, רסונו סס ססר יסר כססס, לסס י, וססס: — אס

חצירר כסס סססס סססס סססס סססס סססס סססס סססס סססס סססס
סוס כסו סוס סססס ססר ססס ססס ססס ססס ססס ססס ססס ססס ססס
לא סלסו לסס ססי סלססס כססר כססס ססס ססס ססס ססס ססס ססס ססס

זכרון לזיוותו: כנע וכתאשר צעקו ודלשילכו את דפנו ורם ודקו
עפר ששמוקוה: יפה צורה אשר האלהי פני וזכא אלהימנו
וצאמו פני ידלש פלשמים למען ידעו על ספת מה פכה צעקו
עליו: כה וכתאשר קוהו ואתו פרעוה ויאמר פאל אלהי
שפארה דלמור שם דממר לקם לרבות פלשמים אשר האלהי
ובקרו קליע: כה וכתאשר שר דמארה ונפש אלהי אשר האלהי
ונבדל לו לאמר וראה מה אפורה עשה פני האלהי וזכו דהא:

בכמותם הם: בטופתם וזקן עפר להם וכוון מצלות על כי שמו. אמר
בדושים בלל: — השלמים הכוון צדדים ונעלים להטות כחש עמו המלכות

(כד) או פקד וצוה מה האלהי הוא הצדד אשר הוקם על לוחם כי לא
חמם ועוסק יעשה: — אל המצודה למען הלאו מרס ויטס בכלל עד כי
ווקל במשפט לוחם מה יעשה לו: — ואמר למען שיקוטם ולמען ירלו כי
יפיק שאלים אשר שאלו הצדדים, כי ידלש ויקרי אמרו למען מורע האמת
לפניהם כל אשר בלבו בשושים וסרהו ויעטוה עד כי מורע הטבה מזלש: הרעשו
לשקן לשקן עליו הם חממו בשמים אמרוהו כי ילך אל הצדדים מנוו
האריך: —

(כד) מוחו עינו אמר כי הצדדים והטותו על האריך או על הכסא

מחמו את האלהי ויו: ורצלו: ברצלות למען לא ווקל לנוה את גופו את האלה
למען הכוון כחם כחם כד: רשמו: — שר המאה פקודם מה האלהי כחם
אל שר המאה כי האמר בשמים ומה גופו ימסו: — העוסד שם ללוחם אס
פקודם שר האלהי ששפה במה פקד: עליו: — המוחר עינו הוא כפי
משפטו הרומם כי יורה אשר אשר לו משפטו חורמי ויטע רומי וחקי כי
הוא בן אריך לוחם ומשפטו האחריות לו מהם מופלי רומי לו ולורעו נמן וצפוט
אס: לוחם אשר אלה לו והוא בללו רשע במשפטו השוטטים אשר יטעו לרין לא
סרלו עליו משפטו לאמר כי רשע הוא: —

(כד) שר המאה אשר הוה: חממו ממעלה שר האלהי לא ספק לוחם שופט

בדבר ויחם: כי ירה פן ויבא למשפטו על הכוון ועל יסדו אית רומי ככין בלעל
לכין קרב אלהי שר האלהי למנוע מה יעשה: — מה אחת עושה כי בפקודם
וצמחמוך אלהי ממחמוהו והכיוו: — אס אשר לא קוט ולא לפס למנוע, חונו

משלך אל ברתו בלואם וקרה בקד פתו וקנקנות את בראשיתו
בן: וכתאשר נשפך דם סמומנים עקד גם אנן חיותו ברתו
וגאות לרבותו ושפך את דפנו: בראשיתו: בא ויאמר אלן לך פני
אנן אשפך אותך ברחק אלהי: כה וישמענו: אתו ער דקדב
דלל וישאנו את דקדבם לאמר שר מן האלהי את ברתו כי לא

ונשפך כל גדולים וסכס: — ויחיו משלך במקדשים ונמלטים אשר פקדו
על וספד בנפש חסלה טפוסו: — וכלל ברו כנסיות אשר שמה ועשו יחיו
למחלל ולקול את אלה המלומים כך ואלו אלה אשר לא קללו ומרשו עט
קדשו: השללנו אל דים בלל: וזכור והכחו חמם בשמים ליסרם במלכותם
ארכמים אשר אלה: —

(כ) וזרע לכל קול ועלה כי צעם נשפך דם ששפוטם אשר סרלו
למו כשפו והולו צפני כל כי אסח הוא המנוח ללבושיו מרמי קוס, ועל
סרבר הוא הרבוב, אלהי ויחיו בקדושים עליו להמחמו: — וזאת שר צעתי
ונשפו ומסלה וממלה ברשעים אשר עשו לו בחרבם חומו כחין עולמה צו ועטה
כי אית ויחיו מלל כמחמם וצדקתים האלהי ונמלטים רשע: כסו לא האמנו
און צענו אל אס אלהי אלהי ללש, כי אמרי שרני נממיו ונשפיו אית מחמל
על כי השפוטו את נשפיה אלהי ויעקב: בלא יחמנו אל מערותו עליו וגם
למה יחמו וידרכם הכמה בשמים כי אס אלהי אמרי אשר כפלות שפיו עד
הי אלהי ומחמו: —

(כא) און הארון אשר נבנו אלו כל מצבותיו לא הכיחו ללוח דבריו
ופקד עליו לאמר לך כי אנני אשפך חומר מטה ברחק אל עט אשר אל
גוים מנוו האריך למען יחשקו אלהי: הכשורה אשר ער הנה לא כשורה ללש,
ואת אשר ער לא שפוטו עד הנה ימננו מעין בשמים דברי הכשורה האלה: —

אלוהים בלשון ענוס ובלשון אלוהים, אך בשמים את סרבר הנה כי אל היום
מנוו האריך ילך או רשעה רוסס ולא יכלו לעלה שר במלטים, וישאנו טלס
את קולם בללנו צעקו ויחיו שר עינו צעקו, אית אשר ירכב ויעני פיו
לרבר דרכים באלה יומה, ויחל מנה המקום את כוח במחמם וקדסם לא אנו
לללמו בשמו או כמעו חומו או כס חוס אשר לאמר את אלהי כוח כי אס את כוח
לזיוותו כי ויחיו עוד אשר מרד וגלף מה במקום קדוש הנה כפי קול ועלה: —

בן דאָנאָט פֿאַרל פֿאַרדריין וואָר אַנשיס אַדום אַל פֿאַרל
רעין מיר דאָנאָט פֿאַרל פֿאַרל פֿאַרל פֿאַרל פֿאַרל פֿאַרל
פֿאַרל פֿאַרל פֿאַרל פֿאַרל פֿאַרל פֿאַרל פֿאַרל פֿאַרל
פֿאַרל פֿאַרל פֿאַרל פֿאַרל פֿאַרל פֿאַרל פֿאַרל פֿאַרל

לפני שפיענו ללדקין אם לעש, ולא די לו כי פורדו כי גם הוא שפיענו לפנינו
למען ירבו חקור חמור האמת כי הוא שפיענו לפנינו ויבאם במשפט אם
יסורו מדרך הישר והנעם. —

מבוא פולם ודקן נפשו לפני שפיענו ולפני שפיענו המדקן המדקן פסוק ח. —
נחום ומרגוע יבואו אליה מלת הארון אשר עמד לעיניו פסוק וז'
אנשי רע ובלעל קשר עליו קשרו להמיתה, לכן נכונה מוחלם פסוק יז. —
כב. ושר האלף ילחמו אל הפסה פסוק לב. —

(א) ויבט לא חס ולא צוט מפני הויכח ומבקש נפש כי אם הפיע
אלהם ואלו יכירוהו אלה בעלי המדקן אשר היו לו אנשי עמלו ובריתו
והיכרים ימים מקרים אשר חס למטה עמיהם. — אדום בני אב אחר כולם
ובמחשבתו — והחלפתו לפני ה' מעלי מקד ומרמה. — ער היום הזה
אשר היני אורי עומד לפני כרשע לא הרשעני אית כל ימי חלתי. —

(ב) ויצו חנניה בשמע כי מלא חמור פיו לא בשמתי לך, כה לאמר
כי גדול עמו מנשוא כי אם להקר, לך נפשו על המלכו עד הנה בדרך ישר
לפני האלהים. והעומדים משועלים אשר סביבו. — כי יבואו על פיו על כי
לפי דעתם שער סקר לפניכם בצדו מן דקם דרכו. —

(ג) אז אמר כאשר ראה כי אלה אשר יצאו למשפט, באין משפט על
פיו הכוה, אז לבש קוהא לאמר לו בדרך אלהים. — חקור הנשוא משל בני
העם היה לקרוא אית אשר מלא מרמה ויחזק וילגש חזק האלף למען חמס קור
הנשוא, ומקור המשל הוא הוא מלאש שנינו במשכח שקלים באחד באחד מציינין
על הדקרות מקום והקברים והמלכות אשר נשפטו ציני הנשמים לא נכדו, שחור
במר למען יורע מקום הקברים אל עול עול הרגל וישמרו הכהנים ואנשי ישראל
העולים מלשמה מומלח מה ועל פי הקברים האלה הלצנו ממוך במר ובחוסם עלננו
ולפני, בן הוא אית לבש באחד האלף וישע על מדרך ומוכו מוך ומרמה לעלד
נשפוט כקיים. — אחת הוישע למשפט נשפוט ולכרשעני אחת הוא השופט
אחר וכו' לך נשפוט כפי משפטי וליני המורה — ונגד החורה חסה מסלף

בן דאָנאָט פֿאַרל פֿאַרל פֿאַרל פֿאַרל פֿאַרל פֿאַרל פֿאַרל פֿאַרל
רעין מיר דאָנאָט פֿאַרל פֿאַרל פֿאַרל פֿאַרל פֿאַרל פֿאַרל פֿאַרל
פֿאַרל פֿאַרל פֿאַרל פֿאַרל פֿאַרל פֿאַרל פֿאַרל פֿאַרל
פֿאַרל פֿאַרל פֿאַרל פֿאַרל פֿאַרל פֿאַרל פֿאַרל פֿאַרל

כעס שמו כי האיש אשר על פי יחסי והומלחאזאעוה אית וישי הוא וכוה
מלכה נפשו להאמין אם אשר דבר אלו ער המלה, לכן קרע הוא שיהא לשמתי
מפני ומקור אם חמם נפשו ויחזק כי לא יחזק נפשו במלחאזאעוה אלהים ויחזקו לו
היה משפטו מוכחם נשפוט דומי? —

אחרי דומי אחרי? בן הוא בשלח אחרת. —
ענינו בזהו גדול אשר פורטו ושלמה אל מושל ונשפוט ויחזקוהו קלחתי לו אית
משפטי האחרות להיות לי משפט נכדו וישפוט עיר דומי ואיש אשר אלו
משפט האחרות חלעו בן בשלחאזאעוה דלח השע חלוק. —

(כס) וברגע כשעמם כי איש דומי הוא ויחזק נפשו ויחזקוהו אית וישי הוא וכוה
כשעמם ויחזקוהו ויחזקוהו אית דומי. — חדלו נשפוט אחרת עול. — וישי
שר האלף אשר על פי חסריותו יחזקוהו אית ויחזקוהו אית וישי הוא וכוה
כשעמם אית ויחזקוהו אית ויחזקוהו אית וישי הוא וכוה
ולעמוד על ערש הדברים לראות האם בשינו נשפוט, ומה הוא הדבר אשר על
ירד נשפוט שיקנו השפיעוהו בשלחאזאעוה. — והדומי פסח, מוכרסו
לכדו ולהלך, נשפוט נשפוט יחזקוהו אית ויחזקוהו אית וישי הוא וכוה
שה היה אל קהילה באשר יחזקוהו אית ויחזקוהו אית וישי הוא וכוה
למען רק אלו שפיעו לא יפיעו לחכם ולעומים ולא היינו בן הוא אית וישי הוא וכוה

חלקיהם לשלשיות: כי גם פרקיהם הענינו למען יקראו את דפאמא
אלהם בעלמא דאוריאל: אל פרקיהם הפחות: וכן וכתוב: אורח פני
ספר שגן בנה: כהן לוחם לזמאם לקחתו מאוריאל: פלגם שלום
הישראל: בנה נתפוש מאת בניהם נתנה עמיה: קדחתה על
היהם ופרקיהם נתנו עמאנאשי האבא העממי אהו פרקיה
כח רומא דנא: זה ונאשור תפאמי קדחת את דפאמא אשור
בעבניהם ומשמיניהו דנא דנא: אתה אל דפאמא דנא
ט אשר קצאמי אתה נשאר על שארית חותם אתה אוריאל
קל אשכור שור לקוח את למקור: לנאשור תגדלה אתה
את נגדו רמאיש בנה העמיד קדחת מאת הווריהם פרגע
שלחתי אליך נפאמתי גם אל דפאמינים קדב את דפאמא

(כד) בנה הענינו ענינו פניו כמא עס חממאם להכניע עליה את
פולחן למען פלשורו להנאמא לעמ אל זמא פסחא: —

(כז) דפאמינא כמי האמרים אשר נרשמו פה: —

(כח) תפוש האורים פסחא ומחוקו זו וכמי עמא דאוריאל
אלו פסחא: — כי את דנא הוא לו משפט האורחא אשר לו כחן לו כי
יחמא בלון לין ומשפט במאס ודע רשעו וקר מקממאם ונמחמאס רזע עמו
בקריו רשעו לקמא: —

(כט) נשפן ענינו שטמא וקאנו עליו עד מלא: — שארית חורחם
שאלא ומקוריהם בעניני חממאס: את קדחא מורמו אשר הורה לו את סקר
בנאמא חממא: — שור לטות אשר דנא קח כמא רשעו את לטות, את
לשום חממא במחממאם לשום בשר רגל: —

(ל) אורח האורח ענינו חורח פקור אשר קשרו עליו להכניע
במא למען פסחא העמיד לוחם האורים ומרובו עליו צמא וראו כי שלחמו
לוחם למשפחה לו פסחא וללון: לו כדח רשעו: — גם על השמינים
על אשור מרובו ומחממא: מנאשור משא לקממא: הדברים נגדו דנא רצונו את
לשם, בם השמינים והמלאות נמשפח, הדברים האלה נקראו למען לשמע מיקרים
והם אשר האלי הודיע את פסחא כי לא ישא פני את דנא בלון חממא
לאל חממא ומשפחה, אך כל חממאם להפאיר ולנאשור פסחא ופסחא מקדח פסחא

נשאל פסחא לקבא: אלך את דפאמא: ונאשור נשאל את
לקבא אלך: ונאשור את דפאמא: פקדו דפאמא: עש לקבא
תקדש פקדו דנא אשר אשר לקדש אתה ונאשור: כי חממא
דחבאשור: לשאלא נאשור אשר חממא: את פאמא פקדו: אל
דפאמא דין קמא אמא שובם הם לקדש פאמא: קדחת דפאמא
על דפאמא: נא את אמא אל חפאמא קדם כי אמרים לו במא
אנשים ויהי מאבקעים אשר דפאמא: אתה ונאשור: לקדש אתה
לקבא שחמא עד אמא דנא: אתה ונאשור: לקדש אתה ונאשור
אל דפאמא מאמא: כח נשאל שור דפאמא: את דפאמא ונאשור
לקבא: אמא לנאשור פקדו: לו את אמא: כח וקדח לשנים
משור דפאמא ונאשור קדח אתה: אתה ונאשור: לקדש אתה
על דפאמא ונאשור: נשאל אתה ונאשור: לקדש אתה ונאשור

מלכו ומשפחה: כדח פסחא: נאשור את פסחא: — יש לו פסחא לה הענינו

(כא) בנה הענינו ענינו פניו כמא עס חממאם להכניע עליה את
פולחן למען פלשורו להנאמא לעמ אל זמא פסחא: —

(כב) דפאמינא כמי האמרים אשר נרשמו פה: —

(כג) תפוש האורים פסחא ומחוקו זו וכמי עמא דאוריאל
אלו פסחא: — כי את דנא הוא לו משפט האורחא אשר לו כחן לו כי
יחמא בלון לין ומשפט במאס ודע רשעו וקר מקממאם ונמחמאס רזע עמו
בקריו רשעו לקמא: —

(כד) נשפן ענינו שטמא וקאנו עליו עד מלא: — שארית חורחם
שאלא ומקוריהם בעניני חממאס: את קדחא מורמו אשר הורה לו את סקר
בנאמא חממא: — שור לטות אשר דנא קח כמא רשעו את לטות, את
לשום חממא במחממאם לשום בשר רגל: —

י. ויפסקו גם הדיכורים באמנם כי הדיכורים האלה פסקו תמיד. ויפסקו פאול פאשור רמן אלקי דפסקה לדיכור פדענה כחוקה קאשנים רבות שופט קעם דעה פורת פסקה אנד פאצקא. את גילש פדכרים על אדוקתו לא יפוטמבל קדערה פדוק אין יתור משנים עשר יום פאז עליו הוולקמלר להשתחווה יב ונס לא פדוקל פאצא אתי פשודם אל איד איש אז פשור

הדכרים אשר דכרנו עליו גם בדכרים מספור ונקשו לקחם נצח בדכרילס דעמו ומכמו להניח אם מי האמה אשר לא היסס בדכרם שר האלק להנחם אם מי האמים והשקר —

(ט) והדורים אשר היו עממם ומער קשרו עליו קשר להכניסו בערמה אשר בלו כסדרם ראשו הכספים והכרסו היה בעלה אמת, לבס נכון עם הכספים אשמו מרדנו — כן דמה כאשר מלשינו השטוהו ודמה נחמו מעורמם כעמם שאל חוסם הכנים דכרי משעמו אם שקר בפיהם —

(י) רמז נכון לו אדם כי ואל לאמר להאליק משע נצח מרדנו ברעיו על כי אדם אכזי לא נחמם און ממנו שלום כי אם משנים רבות מומם בדכרים — שופט לעם דעה דמה הוא הפקד פוקס על להשקמו כל ריב ומלון כיומם כמשפט, כי מעמד הארץ ודמה סרע נחמם אם דרך השם הוא ומלע לבדו אשמו נצחון, שחמם אף קוממם לכן לא סכד על להאליק פשור אלק על כי אדם סכר מן אלה הדכרים אשר איז דובר אלק אם מי האמה ואל מי השקר בידו בשדה קנמל ולא חסד כי הלא אדם מוכל לדרך ולרעה האם סרמם ומקד כפי — על אודות בדכרים אשר השענו אלה המעטות מנכחו נפשו לספוסה —

(יא) משנים עשר יום אשר עליו לרשלים ואף הוא כמולם אים לעשות מהומה ומלון יין יהודים נסך ימים שנים עשר ומן המספר הוא מחשד השם דה שמו אשמו דבור ונחמם סכס — להשתחווה לה נחמם שכן ירשלים הוא אלא ולי אכזי מעבר, ומרמו ומלמו אשמו לעבר? דכר הוא כמנו שקר להכנס אומה אלהים אשר אכזי מעמיו אשמו לעבר? דכר הוא נצח יומם ויין לך מעורר אומה כי שקר עמ מעמיו כי אף מעמיו ואם (יב) עוד מוכל לשמו כי שקר כפיהם בדכרים כי כמיו און אם הוכל כי נחמם אלה לא כדורל מצאו אודו און אים ראם און שמו אשמו כי אכזי

י. ויפסקו גם הדיכורים באמנם כי הדיכורים האלה פסקו תמיד. ויפסקו פאול פאשור רמן אלקי דפסקה לדיכור פדענה כחוקה קאשנים רבות שופט קעם דעה פורת פסקה אנד פאצקא. את גילש פדכרים על אדוקתו לא יפוטמבל קדערה פדוק אין יתור משנים עשר יום פאז עליו הוולקמלר להשתחווה יב ונס לא פדוקל פאצא אתי פשודם אל איד איש אז פשור

הדכרים אשר דכרנו עליו גם בדכרים מספור ונקשו לקחם נצח בדכרילס דעמו ומכמו להניח אם מי האמה אשר לא היסס בדכרם שר האלק להנחם אם מי האמים והשקר —

(ט) והדורים אשר היו עממם ומער קשרו עליו קשר להכניסו בערמה אשר בלו כסדרם ראשו הכספים והכרסו היה בעלה אמת, לבס נכון עם הכספים אשמו מרדנו — כן דמה כאשר מלשינו השטוהו ודמה נחמו מעורמם כעמם שאל חוסם הכנים דכרי משעמו אם שקר בפיהם —

(י) רמז נכון לו אדם כי ואל לאמר להאליק משע נצח מרדנו ברעיו על כי אדם אכזי לא נחמם און ממנו שלום כי אם משנים רבות מומם בדכרים — שופט לעם דעה דמה הוא הפקד פוקס על להשקמו כל ריב ומלון כיומם כמשפט, כי מעמד הארץ ודמה סרע נחמם אם דרך השם הוא ומלע לבדו אשמו נצחון, שחמם אף קוממם לכן לא סכד על להאליק פשור אלק על כי אדם סכר מן אלה הדכרים אשר איז דובר אלק אם מי האמה ואל מי השקר בידו בשדה קנמל ולא חסד כי הלא אדם מוכל לדרך ולרעה האם סרמם ומקד כפי — על אודות בדכרים אשר השענו אלה המעטות מנכחו נפשו לספוסה —

(יא) משנים עשר יום אשר עליו לרשלים ואף הוא כמולם אים לעשות מהומה ומלון יין יהודים נסך ימים שנים עשר ומן המספר הוא מחשד השם דה שמו אשמו דבור ונחמם סכס — להשתחווה לה נחמם שכן ירשלים הוא אלא ולי אכזי מעבר, ומרמו ומלמו אשמו לעבר? דכר הוא כמנו שקר להכנס אומה אלהים אשר אכזי מעמיו אשמו לעבר? דכר הוא נצח יומם ויין לך מעורר אומה כי שקר עמ מעמיו כי אף מעמיו ואם (יב) עוד מוכל לשמו כי שקר כפיהם בדכרים כי כמיו און אם הוכל כי נחמם אלה לא כדורל מצאו אודו און אים ראם און שמו אשמו כי אכזי

בְּהַרְבֵּהּ בָּרוּחַ לֵאמֹר פֶּלֶא שֶׁל וַדַּי לִיכְסִימָם שֶׁל הָאֱלֹהִים וְאֶחָד מֵאֲדָמָה יִשְׁלַח
וְאֶחָד מִבְּרִיבִים אֶל שֶׁר בְּנֵיכֶם; כִּי וַדַּי שֶׁל בְּאֵשׁ בְּמִשְׁלֵעֵי שְׁמִירָה
אֶתְּנֶנּוּ פֶלֶא שֶׁל יִסְמְכֶם וְאֶחָד מֵאֲדָמָה יִשְׁלַח פֶּלֶא שֶׁל פֶּלֶא
אֶתְּנֶנּוּ וְאֶחָד מֵאֲדָמָה יִשְׁלַח וְדַרְיָה שֶׁל אֶשׁ וְרִיחַת שֶׁלָּהּ
אֶתְּנֶנּוּ וְאֶחָד מֵאֲדָמָה יִשְׁלַח וְכִבְיָאֵשׁ בְּמִשְׁלֵעֵי שְׁמִירָה
עַל-אֲדָמָה בְּאֶקְרָה בְּיָבֵשׁת׃ וְכִבְיָאֵשׁ בְּמִשְׁלֵעֵי שְׁמִירָה לְרִיחַת

[illegible]

— זינגט —

(בג.) וְהִזְכִּירָהּ כִּי תִזְכֹּר לֵךְ כִּי כִנִּיתִי אֶמְנִיחַ שְׂמִיךְ וְאֵין בָּהֶם כִּסֵּם כִּסְמָל וְעִקֵּשׁ אֶל סִפְרָה עֲלֵיהֶם כִּי יִשְׁמְרוּ שְׂמִיךְ, בְּהִשָּׁר הַשְׂמִיכָה אֵלֵינוּ וְלֹא יִכּוֹל לְשַׁלְּמוֹ חֲשִׁישׁ מִמֶּנּוּ, אֶךְ זָמַם עֲשֵׂה כִּי סִפְרָה כִּי מִסִּיב לִי בְּעֵת כְּוִיזוֹ בְּמִשְׁמַר רִוְחָה וְלֹא יִכְרֹז עֲדוּר וְלֹא יִכְבֵּד מִתְמַרְמְרוֹ וְעוֹלָה בְּחֶשֶׁב לִבִּי בְּלִשְׁנָה, בָּם לֹא לְכִלְיָה עֲנִינוֹתֵינוּ לֹא יִמְנַע וְלֹא יַעֲזֹר אִישׁ לְבֹנָה אֵלֵינוּ בְּהֶשֶׁב עֲשׂוֹ לִי כִסֵּי לְעוֹשֵׁן בְּדֶרֶךְ יָצֵא בְּאֵין מִבְּרֵחַ אִישׁ, אֶךְ כִּמֵּה סִפְרָה כִּי כָל אִישׁ אֲשֶׁר יִחְסֹף לְבֹנָה אֵלֵינוּ וְיִמְנֶה לְשִׁמָּה לְדֶבֶר וּלְיִשְׁרָה אֲזִירוֹ לְהִבְיָא לִי אִם אֲשֶׁר יִחְסֹף. —

(כד) כאשר בא ללרנס עלמו. — דרוסלר לפי עלום יוסף הכהן

(בפסוק התקדמותו ליהודים ספר כ' ע' ה') היתה אשת יפת תואר והיא היתה צרעתה מאורסה אל מלך מנלכי האוים אשר חשקה בשוה בה וימל בשם פרליו בקדמו. אומה לאשה, אך אמרי בן היות פלגם אומה ממנה ומשוג אשה הראשון לקדמו. — ישלח לעשות דלן אשתו צארה היתה מורע ישראל. האמונה בשליח אשר אליו קוין, נזי הא, מה מעשה ומה היא ענין וסופן האמונה זו בצדדו על ידו בצדדו תלכח השמים. —

וְהִתְחַנְּנוּ אֲחֵרֵי כֵן וְלֹא פָּאָלָם אִם הָאִישׁ פָּלָם וְהָאִשָּׁה צִמְּנוּ יָכִי

יִמְרוּ אֲחֵרֵי מִנְחָתוֹ וּבְרִיכוּתוֹ לֵבֵן הַזֶּה, אֲלֵּי הַיָּמִים עַל פְּנֵי עַל אֲדֻמֹּת הַמַּלְאָכָה אֲשֶׁר לֹא מִנְחָתוֹ וּמִפְּנֵי הָאֵשׁ לְהַלְלִיק נִסְמוּ עִם יִקְוָה לְמִשְׁכַּת לִפְנֵי מַלְאָכֵינוּ כִּי לִפְנֵינוּ לֹא יִלָּק כָּל יוֹם וְאֶךְ עַל יְדֵי הַמְּנוּחָה בְּמִשְׁכַּת מַלְאָכֵינוּ יִלָּק אִם לִבְדָּק כִּי כַּגִּדֵּי עֲלִים כָּל עֲלֻמִּיתוֹנוּ, — וּבְרִישַׁת הַיָּמִים וְכִי מִשְׁכַּת וּנְכִינֵה כָּל מַלְאָכֵינוּ

[illegible]

הוא יחלי ויבדל חכמות גורל מן המל' ה' צלמים?

ההורים אורדים מאצא ממז' נספך נון היכודים יקצי לטול המז' אשר נולדו

לואי צמקדא נקדא צליכל. —

2003 2004 2005 2006 2007 2008 2009 2010 2011 2012 2013 2014 2015 2016 2017 2018 2019 2020 2021 2022 2023 2024 2025 2026 2027 2028 2029 2030 2031 2032 2033 2034 2035 2036 2037 2038 2039 2040 2041 2042 2043 2044 2045 2046 2047 2048 2049 2050 2051 2052 2053 2054 2055 2056 2057 2058 2059 2060 2061 2062 2063 2064 2065 2066 2067 2068 2069 2070 2071 2072 2073 2074 2075 2076 2077 2078 2079 2080 2081 2082 2083 2084 2085 2086 2087 2088 2089 2090 2091 2092 2093 2094 2095 2096 2097 2098 2099 2100 2101 2102 2103 2104 2105 2106 2107 2108 2109 2110 2111 2112 2113 2114 2115 2116 2117 2118 2119 2120 2121 2122 2123 2124 2125 2126 2127 2128 2129 2130 2131 2132 2133 2134 2135 2136 2137 2138 2139 2140 2141 2142 2143 2144 2145 2146 2147 2148 2149 2150 2151 2152 2153 2154 2155 2156 2157 2158 2159 2160 2161 2162 2163 2164 2165 2166 2167 2168 2169 2170 2171 2172 2173 2174 2175 2176 2177 2178 2179 2180 2181 2182 2183 2184 2185 2186 2187 2188 2189 2190 2191 2192 2193 2194 2195 2196 2197 2198 2199 2200 2201 2202 2203 2204 2205 2206 2207 2208 2209 2210 2211 2212 2213 2214 2215 2216 2217 2218 2219 2220 2221 2222 2223 2224 2225 2226 2227 2228 2229 2230 2231 2232 2233 2234 2235 2236 2237 2238 2239 2240 2241 2242 2243 2244 2245 2246 2247 2248 2249 2250 2251 2252 2253 2254 2255 2256 2257 2258 2259 2260 2261 2262 2263 2264 2265 2266 2267 2268 2269 2270 2271 2272 2273 2274 2275 2276 2277 2278 2279 2280 2281 2282 2283 2284 2285 2286 2287 2288 2289 2290 2291 2292 2293 2294 2295 2296 2297 2298 2299 2300 2301 2302 2303 2304 2305 2306 2307 2308 2309 2310 2311 2312 2313 2314 2315 2316 2317 2318 2319 2320 2321 2322 2323 2324 2325 2326 2327 2328 2329 2330 2331 2332 2333 2334 2335 2336 2337 2338 2339 2340 2341 2342 2343 2344 2345 2346 2347 2348 2349 2350 2351 2352 2353 2354 2355 2356 2357 2358 2359 2360 2361 2362 2363 2364 2365 2366 2367 2368 2369 2370 2371 2372 2373 2374 2375 2376 2377 2378 2379 2380 2381 2382 2383 2384 2385 2386 2387 2388 2389 2390 2391 2392 2393 2394 2395 2396 2397 2398 2399 2400 2401 2402 2403 2404 2405 2406 2407 2408 2409 2410 2411 2412 2413 2414 2415 2416 2417 2418 2419 2420 2421 2422 2423 2424 2425 2426 2427 2428 2429 2430 2431 2432 2433 2434 2435 2436 2437 2438 2439 2440 2441 2442 2443 2444 2445 2446 2447 2448 2449 2450 2451 2452 2453 2454 2455 2456 2457 2458 2459 2460 2461 2462 2463 2464 2465 2466 2467 2468 2469 2470 2471 2472 2473 2474 2475 2476 2477 2478 2479 2480 2481 2482 2483 2484 2485 2486 2487 2488 2489 2490 2491 2492 2493 2494 2495 2496 2497 2498 2499 2500 2501 2502 2503 2504 2505 2506 2507 2508 2509 2510 2511 2512 2513 2514 2515 2516 2517 2518 2519 2520 2521 2522 2523 2524 2525 2526 2527 2528 2529 2530 2531 2532 2533 2534 2535 2536 2537 2538 2539 2540 2541 2542 2543 2544 2545 2546 2547 2548 2549 2550 2551 2552 2553 2554 2555 2556 2557 2558 2559 2560 2561 2562 2563 2564 2565 2566 2567 2568 2569 2570 2571 2572 2573 2574 2575 2576 2577 2578 2579 2580 2581 2582 2583 2584 2585 2586 2587 2588 2589 2590 2591 2592 2593 2594 2595 2596 2597 2598 2599 2600 2601 2602 2603 2604 2605 2606 2607 2608 2609 2610 2611 2612 2613 2614 2615 2616 2617 2618 2619 2620 2621 2622 2623 2624 2625 2626 2627 2628 2629 2630 2631 2632 2633 2634 2635 2636 2637 2638 2639 2640 2641 2642 2643 2644 2645 2646 2647 2648 2649 2650 2651 2652 2653 2654 2655 2656 2657 2658 2659 2660 2661 2662 2663 2664 2665 2666 2667 2668 2669 2670 2671 2672 2673 2674 2675 2676 2677 2678 2679 2680 2681 2682 2683 2684 2685 2686 2687 2688 2689 2690 2691 2692 2693 2694 2695 2696 2697 2698 2699 2700 2701 2702 2703 2704 2705 2706 2707 2708 2709 2710 2711 2712 2713 2714 2715 2716 2717 2718 2719 2720 2721 2722 2723 2724 2725 2726 2727 2728 2729 2730 2731 2732 2733 2734 2735 2736 2737 2738 2739 2740 2741 2742 2743 2744 2745 2746 2747 2748 2749 2750 2751 2752 2753 2754 2755 2756 2757 2758 2759 2760 2761 2762 2763 2764 2765 2766 2767 2768 2769 2770 2771 2772 2773 2774 2775 2776 2777 2778 2779 2780 2781 2782 2783 2784 2785 2786 2787 2788 2789 2790 2791 2792 2793 2794 2795 2796 2797 2798 2799 2800 2801 2802 2803 2804 2805 2806 2807 2808 2809 2810 2811 2812 2813 2814 2815 2816 2817 2818 2819 2820 2821

עליהם היה נון והעברה כי יצאנו הנה ויעמוד לפניך דיןן לשמעוני והרשיעני — מאומה סתנע להם או ליתום היה להם נגדי להביא שטנה עלי או לרבר אלי ומשפטים נברך כי אם היה כעון הדבר כפי מרשעני היתה זאת למעטותי בראשונה מן אלה החרדים האחרים אשר עמדו אלי ורלמני בהיכל ומחשתי לא היו אלה החרדים בחוך הכתום פה לשמעוני? — אכן הם לא באו בחוך משעוני עלי כי רעו כי אין עול דבתי ואמני לא עשיתי מחלתי. לנא —

(ב) אז יען כי אלה אשר היו עמו לא באו להעיד נגד, ברעמם כי אין

בי חטא — 'אמרו אלף אשר באו הנה ואשר ינסו להביאני במחשבתו ואמרו הם אם תאלו כי דבר, בו ואלו להרשעני, הלא שמעו את אשר בעם עמרי לפני המהוללים? כפי קהל ועדה אמרתי, לא כדמתי אמרי קודם האם תאלו במאומי נגדם ולקחתי. אם נפשי דבר אשר לא יקומו לא ואלתור ויגדלו?

(בא) בנות אבי כי אין צפויים. דבר צו ירשינו לא מלךקום. אך על כי

לא ידעו ולא יתנועו. נמנני דברי זקלן הקרואה אשר קראלתי צעורי
לתי הסנהדרין כי על האמונה בתקולות המצרים אשר גם הנה יאמנו (סוף
מנעם) או מנעם (סמך) אולי נשפץ ענינו הנצלאמי סם לפני משפט הסנהדרין
מאח משענוי ונורצו עבקו רעמי מאחכם קין וספי הסנהדרין יתנני כמאחם
למשפט, כמאחם לצית דול. —

כד' א' וכאשר בא פסחוס אל-דמוריה אחר שלש ימים
עלה מקמריא וישלמה: ב' ויתאבדו לפני רבנן בנדרה
והאשי דמוריה נגד פאור וקבאשו אהו: ג' וישאלו ממנו חסר
נגיד כי יצוה לשלחו וישלמה ורם עשים אהב לרמיה אהו
בדמור: ד' אז ענד פסחוס כי ישבר פאור בקמריא ודא מחדש
ללכת לו מדידה: ה' לכן אלה מפני אשר יזכרו אמר דא

המלכה באו אל קמריא ויספר פסחוס לאלה כל הדברים האלה ויספון אגרופם
 לשמנה מה בני פולס פסוק ג' כ' — ואשר שנים: אם דברי פולס: אז
 מעל ונעמד יחדיו לשלחו אל הקמר וס ישבע כאשר ספך פסוק כ' — כ'
(א) אל המדינה היא ארץ יורה — וישלמה משבע הנה לין וראש
המדינה ומהקדש לראש ולהלום: —

(ב) ויתאבדו לפני צואם לא היה לרוע שלמו ולכזו כי אם פנה
צואם להם להרשיע ולהלשין שניה אם פאור צראוס כי הפכה פלגם לא גמר
דיו ולא נמנהו להרשיע: — ויבקשו אותו בקשו מלח הפכה כי יטה און
 לשונם ומחמתם להרשיע אם פאורם להרשיעו ולכזו מן העולם —

(ג) וישאלו הבין הגדול וראשו השם פאור מלח הפכה כי יגבר ססור
עליהם בעם יפקדו כי פאורם ישגו הנה ורשעיה למען יספכו לפניהם צעורו
הפכה שמה — והנה אלה מנצחי חסר עיר הפכה לא ישגו ואם: דגלל
פאורם כי אם לעשות ולהוליד לאור אשר זמנו בלגים הצלעל לסוס לו ארבע
בעה וצוה מקמריא ורשעיה ופלו עליו העון השם במרצות ופדוים להמחיה: —

(ד) כרחוק מורח ממערב רחוק יושבע בשמים עמה חמה עליון, אך
אם אשר יען י' מעמיה: הפכה הפין פרומם וורא כי יאדרו אם האסור
סמה ומחלמו, לכן השכל לעשות בלומר להם כי פאורם ישבר בקמריא לא
ידעו בעבור כי הוא לא יכול למעב כאשר הוא בנשומר וברויה גדול מוגרס צעור,
ורוא הפכה לא יכול לעצם מה ורשעיה כי יספך לשגל לנחמו מחרה, וצעור
ימקור וירדות מה בני האסור לעשהו כדי רשעיו ואן ויכלו לצוה אל קמריא
לשמוע משפטו ודינה: —

(ה) לכן אלה האשים המצדקים להטויה יידו עצמו אל קמריא וצואם
שמה יראו, אם עוד דעמם כמלא, אז ויכלו להציה משפטם כדי נכד פאורם
להטויה ולהרשיעיה: —

יחדר פלגם ויען עמה זה לך-לך וכאשר אמצא עת אשר
אשליח לקרא לך: כי יעלה ונסקה כי פסוק יקנו לו מאת
פאור למען וישלחוהו קבאשו פלגיה ואם גס: ה' רבד פלגים
אשליח לקרא אהו ורדבר עמו: כי וכאשר פלגיה שנתים ופלגא
פלגים נאצ פרחיה את פרחים פסחוס וברצות פלגים ללכסין
חקרים לירורים עוב את פאור אסור:

אלין נכסיה וגם כלמה נסח הסומריה מן צעוריה ומהם נסים ומחמור
 סכסל והעין והמשפט כאשר בלומר כי על דבר יצוה לאלים במשפט על כל
 פעל (קבלה) — ואז יגלו מלפניו לך וקרב אים ואז כפועל אים יחלם
 לו: — ויחדר פלגים צעורו כי הוא ירצה להרשיע ולא יקום במשפטו עמ
 עמוזו כדי ובי שם צעורו ערוך המססה והמורה הגדלה: — עתה כעת
 האם חמרי כי שמתו אם אשר בלגל: — לך לך סכסל ומצ לניחך —
עת בראש צעור אהו מעבורו אשר סביב שמו על צעור המסס: — אשליח
 אשג פלח חמרי לבעות דברי מוסר: —

(כז) ועל זה מלבד אשר ספך לרער עמו צעור יתם ויתמא נוסח עוד
הסכסל להע קוה פלגם צעור ישגו לקרוא אם פאור צעמיה רבות אשר עורו
במשמר כי פאור יסחורו בכסף לקרוא לו דורר להיות חפשי ללכס לררכו
כלל אשר יספך, וממון הקל על המשמרה אשר עליו לא יכזר עליו בכף
סכרין למח לו: —

(כח) מלאו שוורים עמי מן שמים יוים להרי בה פאורם במשמר
— ויקבל עמי הושם מצב מנסה אחר מחמו אשר לא צפקרתי להושים אל
אך יחראל: — להפיק חסדים להראות כי יחסר עס הוורים נעשות להם
חסדים אשר יעצבו צעורם, בגלל זאת זאת פאור יתם אהו חמרי צעור
המשמרה אחר קצו וסונו אל ארץ ציוני אל משרה אחרת כאשר היה צעור
בה הצעב מחמו מן יעשים הוורים: —

מבוא פסחוס: הוא סכסל המרס המצדק: הוקם על-סמך פלגם כמע
 לירחול: עיר המקדש והמנוחלה: והאלף פלגים סכסל: לפני לרדות
 עלונו סכסל: ה: ג' גס לפני הרשעו הוורים: אם פולס ומצ אל קמריא
 פסוק ג' — ונצחו בלא אלו הוורים וירשעיהו, ואלמך ויחמר כי מטי הקמר
 ויסע ויחמו אלו פסחוס דבר סכסל: — ג' סכסלם: הנהך: ואשמו

ಸಿಕ್ಕ-ಪಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ : ಅದು ಒಂದು ವಿಧದ ತಿರುಳು. ಒಂದು ಸಿಕ್ಕ-ಪಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ : ಅದು ಒಂದು ವಿಧದ ತಿರುಳು. ಒಂದು ಸಿಕ್ಕ-ಪಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ : ಅದು ಒಂದು ವಿಧದ ತಿರುಳು.

[illegible]

(89) אֵינֶם הַרְגִּיזִי עִמָּם לֹא לִדְגֵּה זָכָסִי כִּי הַרְגִּמִּי וְשִׁמִּי מִלִּפְנֵי

למכר לה יעשה בהם משפט כזה. — והאמה יורה דבר פנימה הנהגה
עשייתו הוא דבר בלתי, עליו משפט מזה דין יחד. — אינו נשאל לה
אבקש להחיות את נפשו בלתי אמת. — אך על כי שקר עני כי ואין דבר מכל
עצרי רצף ומשפט בהם פרשנותי כדומים. — אין בכולם איש אשר אמת
צדקתו וכל למען ענינו להוציא מידת הבלא בו אנה אסור ולהחיותי אליהם.
למכור. אולי אל ידעם למען הנהגה הפרשנותי. — קורא אנה נשאר
אמרתי. משפטו ורני קורא אבא אל הקדש, לפניו מוצאני. שערך לפניו מלי
למשנותה ולהודיעה כי שקר בפי משנותי ומלשני במה. —

(יב) נדבר המהמק סוד ויעץ — אנשי המועצה יורשי. דם ודון המוצאים

עמו בנפשטן לעבנין, פל דברי משפט. — ויען סארי, הימיון, סוד ועצה, בזה מה לעשות עם פלוגים או נענה פשוטים בארץ הוא. הראש ויחף, עוד לשלול אוקיי. — האל הקישר קראת האט ענין בקשה, נסך לעמיון, משפיע נפש חלד, אל הקישר נעם, הוא ימנן משפיע לעלדין ולהדערן אל הקישר, חלד.

[illegible]

(1) שמונה או עשרה לא כלשון אמר ומשנ' כי עד מדרגה יסוד אל הקשריו הים, כי עוד נעלך מלפניו אחרי דברו עם הבין הגדול ומים שמים ששורה על הארץ לעמוד הים הקדומה. — אכן קודם מהר מלחמה בראו ציון. — בשבתו על כסא המושב, אשר עליו השם מלח מושל ונשוכי לדורו להציל לפניו כל דבר משפט, אז זכר אם אשר הצעיה אל ראשו הכהנים כי יבא פחלים לפניו לנשע מפני הדיבר על זה שמונה צדק הסהר. — (2) לא כלום. — אשר ידו מרחיקה וזה על זמן טוב הסהר

(ב) במה האגף. — אצל יהודי המדינה והיה זה שם נקברו כל מצבות למעטן ולהסדום. — אשמות רבות ענינו דברים כספים, אלמס נפשו והרשיע לעשות. — להורח ענינו להציל עלות ומעולה חלומה כי אותם בשרים צאצא הרשיעות. —

גנר חזקת. הוזהרים אשר השמעתו על לא חתם בכפיו, גם לא נגד והדבר צבצבאלו אמו אית גברי אשר לא מצני ימאלל הוא, גם לא מעל נגד הקוסר לרדד. נגד צדדיו על כי הוא בקש כי וועל אל הקוסר למען ממנו משפטו ילא וועל ימאר היטז אס אמם נכון הרצב צני מרשעיו צו רשעותו. —

(ט) ברצונתו. לחסך חסד עניני לעשות. חסד עם יהודים למחנכים להוסיף לו להורבים. — להשפש שם לפני אט אמת מחסוך לפני: רחמנותה להביא. עם מחסוך דרון אז אמת עונה ואמרי אביה עמר ולא יוכלו מחסוין להצריח מיל נדך בעם. השפש לפני על הוצרים אשר בעם הרשעוך כי איר יעמו נגדי להרשעוך. ולענות מוסך אט חף אמת נשפע. —

אֲדֹנָיִם הַשְׁמִיכֵנּוּ: יִלְכֶן כְּבֹאֲם-יְהוָה יִשְׁכְּתֵי כִכְלִי עֲשׂוֹת
אֲלֹהֵי-יְהוָה בָּרוּם הַמְּחַלְלֵת עַל-כַּפֵּאָה הַמְשַׁפֵּט וְהַזֹּחֵת כִּי יִרְכָּא
לְאִישׁ: וְהָאִשֶּׁר עַל-אֲדֹמָיו בָּרוּם הַמְשַׁטֵּינִם לֹא-יִרְכָּאנוּ אִי-
יִרְאֵשׁ: וְהָאִשֶּׁר עַל-מַלְאָכָה אֲשֶׁר-הִפְעִיתִי אֵינִי: יֵט כִּי-אִם-הִיָּה לְרֹם שְׂאֵלֹת
וְאֲשֵׁרֹת מַלְאָכָה יִרְאֵת לְהַלְלֹת שְׂלֵמִים וְעַל-אֲדֹנָיִם אִישׁ
וְאֲדֹנָיִם נִקְרָה עַל-אֲדֹנָיִם יִרְאֵת כְּהַלֵּיל לְדֹוְתָיו חֵי: כִּי רַב־אֲשֶׁר
אֲדֹנָיִם יִשׁוּעַ מֵת אֲשֶׁר פָּאֹדֵל הַחֲלִיל לְדֹוְתָיו חֵי: כִּי רַב־אֲשֶׁר
פָּקְדֵי בְּחִקְיָה עַל-אֲדֹנָיִם וְהֵת אֲמֹרֵתִי וְיָרֵחַ לְלֵכֶת וְהַשְׁמִיכֵנּוּ
וְלִהְיֶשֶׁט שִׁם עַל-אַחֲדָה: כִּי אֵת בְּקִרְאָה פָּאֹדֵל לְהַשְׁמֵר אֲלֵ-

(י) יחד הנה, אל קמרא' צאו אכשו מרציו חפץ נעלמו נעמו טמטמתי

הנה עני עבתי מירעלים. — בפעל עשות דודאי עני גמול עשה ופלא ואמר זין מקרי ורעבי על חלולת השרה הוה, כפי אס ביום המולדת לחור צוהי יעבתי לנחשפני ואוויי ורוא האיש אשר רעעוהו לפני למען נוכח משע מרצוני ועמקן ונאשמע את עי כנוסם השרגוס האס בצוין דבר הרעעוהו הו אס בלחמ

(ו) קבו המשפוחים נגדו נאסר פניו להשיבו, ויחזיקוהו
לפניה עליו עלולה יבונה להשיבתו על עולה אשר נמלך בו. — מאמר
אשר דמיון אי ברם שנתנו לו אשר נמלך דמיון כי שני עולה עש
עלה צער קאמם וממם, אכן צמתי ונמלך לחיו דברים נמלך כי
עלה יחול יחול וול דבר צלעל משער חסדו יאק ב. —

(יב) אך נמשך שבעתי הספונסיו כי היו לכם שאלות אחדות לברי
המקדשה ודרישה בענין דעת אלהות הנוגע בעניני אמונתם דם והורית. ישוע
אמר ישוע אשר הומה על דם נמרץ עליו פלגים הספה משפט מות.
— וכן ישוע אשר הומה בעני קבל ועדה והוקיעו מומו על שכן, החליש
הורית פלגים בצרור וקוס כי עורו חל, כי קם צוים השלטי נוצר המומים
— יפך אל אליהם.

(ב) פנהו מן עסקיו לענין ומחקרו השגה ופנהו אל חכמיהם הרי"ה וה"ח וקראו
 וקראו לו כי משפט הוא לא יסמוך להשפט מן איש נכרי וסדר לא מנהי וקראו
 להם וירושלמה לענין יספטו שם על פי עמ
 הוא לו חסדו חלי חסדן ללכת וירושלמה לענין יספטו שם על פי עמ
 חסדו עמו. —
 (בא) להשגה כי עוד יהיה במשחר בלסר לא חסדן ללכת שם חסדו

וַיִּזְעַן הָאֱלֹהִים בְּהִקְדָּמָתוֹ אֶל-בְּקִימֵי תַלְמִידָיו: י וּבְנֵי שָׂר עֶבְרָא וְנָחֻם אֲחִיהֶם בְּהַקְדָּמָתוֹ וּבְרִנְתָּיו אֶל-קְבָרָא לִישָׁאֵל לְקַסְטָאִים לְשִׁילָאִים: יא וְכֵאשְׁמֵל בְּיָדָא שִׁם יִנָּחֵם בְּפִי וּבְקַפָּר פְּכִיכָאִים אֶל-דְּבַלְתָּא דְּאַחֲרֵי פִּיאָר לֵאמֹר אִישׁ אֶחָד נָעִיב מֵאַחַת פְּלִלְכָא אֲמַר: יב אִישׁ אֶחָד בְּרִיתֵי בְּרִיתָאִים בְּרִיתָאִים דְּרִיתָאִים: יג וְאַתָּן לְאַשְׁמֵן יְהִי: יד נְכִיחַ פְּתוּר בְּהַשְׁמִינִים וְיִקְחָה בְּקוֹם דְּרִיתָאִילִית עַל-אַתָּם כִּי אֵין מִנְהִי לְרִיתָאִים לְכַמֵּן: טו אִיהִי אִישׁ לְאַבְרָם בְּמִטָּאִים

בצמח לא עברו פלאים ולא נעשו על-המלאכה אשר ישאל מחמתו. לכן, ארע כי ראונו ענה, ללכת אל הקיסר, לכן חרד משפטו עליו כי יוצא אל הקיסר, במשרה חסידיו כי יעשה לך. —

(ג) אגריפס המלך, הוא אגריפס האדור, הנולד לנכדו של ירמיהו, וזאת אחיפת פחד להרהר ראש מעל יעקב. ומצביה שנים אמרי מות אגריפס חצי, נמן לו מאת קיסר קאלדון למנהלתו פליט ועוד מחוזות אחדים. והן קיסר הוסף עוד למחוזות ופלטים בדרך העל — וברניקא היא הימה אחת אגריפס. האדור והימה אלמה ופינה ציונו — לשואל לשלום אמרי כי פסעו זה אליהם וירמיהו: לכן גם אגריפס זה עם פחותו לדרכים בשלמו ולצרכו כי אלם במעשה דיו לעם שלם ומשפט בצורך האדם זה עלת מאת

ורעלי נולדת רומי. —
(יד) את דברי פאול רבי רינ ומשפט אשר הביאו משמוני וגורסיוני
שפאלום לפני ואם אשר האצוק בלדס. — נלוג פליכס לא חרד משפטו כי אם
ספק להיטמו אחרי הפדלו מוט עלול צניח בלכל עד בוא פחה אשר בזה. —
(טז) ברוחתי בירושלים בבואי אל הארץ הזאת ויראשית לפני הזאת

לחורבנות. — ושאלו אחרי כי הרעשונה נשמרו לשמן לו בקצו חמתי כי
אחר כך עליו נמשך מות וסגר אליהם לענן. וימחשו על פי. נמשכו ורניו. —
(שם) פנה. לרועים. אינו. ממוקד ומשפטו הפרטים הכמוס צספר. —
למקן למסור ולחם איש לאבדן עינו למרד עליו נמשכו מות כמובן אם לא ברמזונה
לפי איש הנמשך אשר סובא למשפט להרעיהו, נוכח פניו איש רצו אשר לא
לשכונתו יעמד ויחזק בזה פנים אל פנים ויגדו לעצור ויחזן לו מקום
התעצרות, דרך כי לעצור. לסורי. הסונה. מעטו. —

[illegible]

כך א' ואלמר אנדערס אל-פאאל מ'גור לך לידבר בערך אז
ר'מנאל פאאל כנאמו א'ר'ז כ'ל-אדמו פ'ל-אל'ר א'גור

(כז) שאומה נאמרה חיון לי דבר כפון ונכרז אשר אכסנו ללארצות אל אומנסום היטש ברומי, עיר קמטש משפט לגוים כל הארץ ולא. — לפנים באלש חסס מורש יתאל ורשטס משפטו ומורוח בני עמס, לפיך אגריס אשר נמשוריק לומס בנמשפטיס ומרסס. — כדיות דחקדקדא אמרי כי חסלו למקור אמרי שרשי הדברים ועיני הרצ ושתנה מה יעסס, חולל לפיך ולרשז מה אכסנו אל הקסר כי לא כלש יעני יענז חסס, ולא כחקר חסו וחקר חסס בחסר לא יעני פניו לדבר עגריס דברים חון שחר לנו. —

(בז) בלי השגל אמכל לעשות אם הם ההסכר חללה משה אחר לפני המשפט ואין צולחני להודיע אל הקיסר את האשמות מה יטעל מו פטע או דבר עולה מאלתי בלתי הוה להצחיתו ולחלולו אל הקיסר כי הוה יפטעהו להצחיקו הוה להרעוהו. —

[illegible]

(א) מרשלה עקרו רסום נמן לך ולדבר, לסיטו כי אחרת אשר האמר אגורכם סוף מול לקשיצ אחר סומו והמלך פסעום גם הוא בקש מומו כי יהיה צעורו להושיעו לחקור ולרדוף הוצג צדק רצ. פאולוס. — לדבר בערך למען המלך נספך כי אגורכם לא סוף הרשיעו בטרם ישמע מה מעשה צפיו (משלי י, טו) התגלגל עיטו האמלק נספו. — כנשורו להשתט אום השומעום והעומלים סוציומו ומאום ה' אומר נסוצה כי עשה: לפני מלכס יהוצג ולדבר נגדם ולא יבוט, (כי עד עמה רק לפני העם קהל ועדה דבר) למען הבול ולקדים שם אלוים ומשומה. —

[illegible]

מריציו. — אל הקרחה. אורפוטום עד חֶסֶר. ימקד דברו מלפני הקיסר והוא מלדלקו לו רשיעיו. — יי' ישאל כי יעמוד ויִסֵּף במשחיתו עד שבע צב. חשלו מזה למען יצחק לפני הקיסר. —

(כב) והפצתי גם אני דברים האלה יעוררו גם אחי לעשות מפני עניני

[illegible]

(כר) אורשטס העלך אשכ אטס צאמט מיט. לערנען. — דעפניען בי ערנען.
אזאנע צמלן בי אשכ למשפט. — לריות עור צאכר. לו משפט מוט וכיון אט
צער ריט מקרינען על מריו חרדען. —

(כה) בהביני אחרי מקרי דרשו היטב הדבר הזה, הסוגנומי ודעתי כי אם גם זאת אמת ונחית הדברים צדק הרישעוהו לכל אדם לא עשה דבר שיהי לטות ענינו דבר אשר ראוי ונכון למדוך עליו ומשפט מות להמית, ומלכ כי אפי לא ענינו אלא לטעמו על כי דרשו כי אין עולם בו, עד הוכיח גם הוא לקדוש אל ואל ששפוטו מראוי ונכון לי למלא משאלתי למחיה בלשון אשר ימשיך אל סוגנומי.

כמה אתי מסביב ואחרי המסעונים עמתי: יד רבאשר נפלתי קלני
אליא שבעתי קול מרפא אלי ואמר פלישון עברתי ישאל
שאל קלני אמה ודודך אחי קשד לך לבשתי פלפלותי:
מן ואני אמרתי כי אמה אדני ואמר אנכי ישוע אשר אמר
דודך אחי: הן אף קום וגמדי על-דגליך כי אליא נראתי
אליך לזקים אחי קשדת ועד על-דגלך: אשר ראית וגם
על-אליא אשר ארצה-בם אליך: "פחצילי אחי מן-דגים
ורמאים אשר עמך אני שולח אחי אליהם: יח לפקחים עיניהם

(יד) נפלנו ארצה מגול הול ובר חור אלה אשר נבד כעצמותי —

כלנו אנו גם האנשים אשר היו אנו כי גם הננו לא יכלו שאלם המהרה הנראה
סאלם — שבעתי הממה ראו כלם אף הקרואה והקול אף הוא לבדו שמע.

— לבועש בדרכותי ממל על הרצון רועי בלמתי (במתי מניח דף ה')
למה נמשכו דברי מורה לדדן מה דדן זה מכוון מורה למלמיה להבדל מיום
לעולם אף דברי מורה מכוונת אל למדיה מלמיה ללמיה המיוס וכו'
ועיני מה כי יקשה עלך ללכת במסך מספך נשפך ונשפך בדרכך המצפיק
להרדוףך בדרך מיוס אשר עד הכה לא חרע. —

(טו) אמרתי השוכחתי אל הקרואה אשר הקשכתי — דודך אחי

באשר כי חרדך אל חלה אשר בעני ואמתי וני יעמי כלם חרדך אחי כי
אמה מספך במחמתי ומצפיק נחם כי כמוך כמחם יגדלו כי נבד ושלכתי חרתי
גוים נכחתי כי. —

(טז) לזקים עיני להספיק אומר נכבדתי ונעלמתי כפוקרה להיוסף משפחתי,

עניתי להיוסף לעבר לי כמו אומר מנדי קרואה השמחתי. — ועד למה
משהה נאמנה לפני חס זה אשר ראה בעיניך כמחלילי אנו דומה שבעתי
לראות. — אשר אראה אליך עוד כי אנו שמעול לימין לדדך להכל אומר
מיד מצבתי מספך למסחתי. —

(יז) אשר ערתי כי עד הכה היסס הכשורה לבר לגני ישראל עם קרצו

לפי אחרי מה השוכחתי בהספך דומ הקדוש על אלה אשר נקדלו צירופתליס
היסס הכשורה אל כל יתעלו חנל וסוכני ארץ כי גם בעצמתי מספך דמו להיות
לסם מסעתי עולמתי. —

(יח) לספוק עיניהם שערותי אשר עד הכה כמסך הלנו — להשיבם

לנצחית והתנחלת רבות: וראותי גם לעשיתי פרחושלם ורפתי
מן-הקדוש השמים והמקדש בקדוהי שליחן מן-אשרי הכהנים
והכהנים ונחתי ארצה-אדתי נגדכם: יא נבדל-קפתי הפקשיות
לפקשיות כחוחותי אהם ואליא-הם קדוה וקדושה-הם עליהם על-
ידיך רדפתי אהם גם עד-הקדש והרצות: יב וברוך אלה
פחצילי קלכתי אל-דפושק פליקלן ונליקלן כמח ראשי הכהנים:
יג כמח-רבים בדרך ראיתי וכמח-ך אור מן-דשכמים על-ידך השכמים

(י) וואת לדרך אחרי מחמתי כל מסך, ועשיתי גם צירופתליס נגד כל

עמי. — שלשן מראשי הכהנים ומחל אנוי הסנהדרין היושבים שם למשפט
כסאות לנים דוד בקדוהי שלשן הננו רכבתי לסמניר המלכותי — כמקדשם
ונעלמתי — ובהדרגה אל המלכות כי הרכנו עליהם כמח, הן למה נעשו
נעלמתי. —

(יא) וכלל בחי הכבודי שם נקדלו למסך שמים לפני אלהים גם שם

לא נחתי לנכסם ולהכבדם מחמתי לנו. — לדרך שם משימוי חורם מעל. —
ובהשגחתי כמח הוכה כמחמתי לא רע קאז ומלה לכל דבר: כן אנוי עשיתי
יחד יסרה עשיתי מחמתי עלי לעשות לא נחתי ולא שלחתי ברדתי אהם ערים
והחצותי להקם מורשתיס חוץ לארץ הקדושה אשר שם נחלנו מחמתי המלכותי
גם שם ידי היסס צבתי למחתי בעצמותי אנויס הכולה. —

(יב) ובחור אלה עניתי כמחך העשמות והרשמות סאלם. — הלכתי אל

דמשק עיר מערי הכהנים. — בשלשן וברשיון אלה ראשי הכהנים דמו
כמחמתי כי כח נחן לנו ממחמתיס לרדוף ולענות בכל מקום כל אנוי אשר לא
יעשה ויחשוד כמחמתיס ונמקדש אשר לא ינאו שמה יעלמו אנוי וירדוף כמקדשם
כל אשר ימרה מנחל פיהם. —

(יג) כמחמתיס בדרך כאשר הייתי בדרך צעם-הלכתיס. — המלך

הוא שם סקדתיס. אור מן השמים אף כי היסס צעם. סלכתיס כי ממחמתי
השמים ברוס עמחמתיס ומספך קדוהי על כל סאלך וסאלכתיס אור הכהנים
וכל נהג לא מראה כעלס היסס, ככל זמח רלמתי האור מן השמים אשר
יגדל אור-מעל אור חור וחרד השמש, ואור הוה אשר משימתיס הדיח עליו צדק
סליחותיס: נגדלי להדיח משימתיס רומי וסל רוח אלה סלכתיס אשר היו עמי.
כמחמתיס: להיות לי לשור צעם חרדוף אלה מחמתיס כמחמתיס ונחלמתיס למחן
סמחמתיס ככלל לאסמך כמחמתיס ולהציאם כמחמתיס ורשלותיס. —

סורקרים האלה תפשו אתי הירודים פהיכל ונסו להירגני;
 כב אף פהשיני גער מאת האלילים עד הים הים אני עמר
 מעיר גם לקפון גם לקדל פהלי דבר מאומה מלבר אדאמה
 אשר גם דבאינים נגם משה דבר פי דם עתידים להיות
 כג פי מענה ידעו הפושט פי ראשון הוא מקונחת הפוזים
 ומעיר להגיד אור לעם ולזוים: כד ופאשר דבר אדאמה
 בער נפשו ויאמר פסמסם פקול פדול אמה משהנגל פאול רב

(כא) ונסו להרגני בפשים סחרי פשים בקפו עתה לנו ללחום הולחמו

בערמסם (המחזיקי) גם שמו ארביס עלי אשר יהרגוני במלסם אומי.

(כב) עומד מעיר אס אשר עירי ראו ולא זר כי משה לקינו קס

נעם הממס ומסס אל פנים דבר עמי. — בבלי דבר מאומה עירנו כל

אשר אירנו מנגע אל עירנו משה לקינו לא עלי לזכר ולא שור לי מלחמה

מלבד ומה לא דרמתי דבר ועל דברי משה לקינו גם דבאינים וגם משה

דברו בחון למער פי דם עתידים כי במלחמה יהיוס ויגרו ולא עיר סחר

בסס וסלס ה' משהי קדשו משה לקינו להסס פשע ולחוסס מלחום וכל אשר

בשמו יקול ימלס. —

(כג) כי מעונה למען וכפר על כל הסמסס יהיה מעונה כאשר נאמר

בשעס (כג) ננוע אלילים וסעונה וסבול עמוס ומלחום ומלחום רכוס עד

מאור. — ראשון מחקונחת המלחום אשר יסכר בריחיו יהיוס כאשר נהמר בחון

לרד כי לא סעוד כפס לשאול לא סמן ססירק ללחום שוח. — אור לעס

כאשר נאמר ססירק לרוד עם ועירנו בני ישראל אשר נקדשו עמי אחס וסלחום

בסול יוסס אליסס, אך כאשר המכר סח פיו ולא רחם הקדס עכלו ס' סלס וספר ס' ס

אס במלחיו לזכר עור הפשעה לזוים מנוי הארץ למען גם המס יקדשו מלסס

במלחום הסמסס כאשר הססל הסענמה מלס ונזכר בוסרן כל סווי הארץ כל דבר

הסענמס מלס ונללו כעס בלחש סלחיו בעירסו. —

להשיבם מחדש לאור ומשקלן השקן האלילים לענין יקדו
 פלחם וסמסס ונחלה בין המקדשים ערדני האממה אשר
 פני יס בעבור זאת דמלך אגפס לא נחיו מלך אור
 דמלך מלך האמסס: כ פי אמדמלך לאמה אשר פהשיק
 פראשנה ופירשלים וקדל ארן ידודו ולזוים פי יתמסס ונסו
 אלה האלילים בעששות פששים שוים להשוקבד: כג בעבור

להסע נססס וסרכסס. — ומשקלן השקן אשר הוא סוד ססס כסר וסל

יחוס ססס סוסס כסוס סוסס עול סוסל וכל אשר יהיה סוסו וסכר ססס

עלסס ללסס ולעסוס ססס אשר לא סססו. — בין המקדשים כסססס וסמקסלסס.

— על ורי האמסס פי, כי סוכי סוס הוא סמסס סוס קסס לסוק ססס סססס

בלחריס יהיוס ורי וססו כל יוסכי ססל וסכסי ארץ אשר בשמי יאמסו וסך

כי עירנו כססס לא בעבור לזקוסס אשר פסלו כי סכל סר, יסרוי סלסו סולס

סוסס סססס וסמסס סססו סססו סססו סססו סססו סססו סססו סססו סססו סססו

לקסס מלחום, כי ססס כסססס וסססס, לנ, ורי יכל לססל לסמסר סססס לא

סססס ל. סססס ס' לנח סמססס סלוקי וסססס סלוק. ססס. —

(כס) בעבור זאת כי בשמי ראיתי סס אשר ססס. סססס סס לנ לא

יכלסו ללחום מלחום לסוס מלחום לסוס פי כי סס סס סססו, ססססס וסססס

בסוך קול וססס, וסס סלסס וסלסל סססס, ס' סססס ססס סססס וסססס סססס

סס פי י ורי יכלסו מוסס ססס עמ וסלס פי. —

(כז) ססרי כי כסססו עירי כסססס ססססס ססססס ססססס ססססס ססססס

סססס וסלסס ססס ססססס ססססס ססססס ססססס ססססס ססססס ססססס

כס ססססס סססס ססססס ססססס ססססס ססססס ססססס ססססס ססססס

סססס סססס סססס סססס סססס סססס סססס סססס סססס סססס

סססס סססס סססס סססס סססס סססס סססס סססס סססס סססס

עברנו בים קליקא ופמפוליא פאנע אל-מורא עיר לוקיא;
 ולשם קמא שור-המלח ספיקא אלקבנדריא מכלכת לאישליא
 ודרך אהנה פנה; וקלקתנו באגרי גמס רבים לאט וכוונאנו
 בקברות קמול קנזים מקלי גנים לנו הרים עברנו מחרת
 לקרשא מפול סקלון; וקמאנו אגרי אהנה וכוונא אל-
 מקום אחר הנקרא מוזיום גמס אשר אלי קרבה היתה עיר
 לסירא; ש ארץ פכלות וקן רב וקלת באגרי היתה עתה מקפנה
 גען פי גמס המים פקר פקר וקרי פאול ואמר אליהם:
 אנשים ראה אני פי כחפז וכוונק פדול ודנה המפסע הנה

(ה) בים קליקא כאשר עברנו צים סאלמני-לטי קליקא ומפוליא. —
 מורא אשר בלוקא וסא ומפסע על אור. —

(ו) ודרך עיני הדרך חוסט מן האמה אשר צה היינו אל האיה
 הסחרת חולי כנול עניה למחז מפאנו. —

(ז) וכווננו בכברות עינינו צעמל ומלטה גדולה. — הניח לנו הרכס
 כאשר היה למדינו ולא יכלנו לבוא דרך יער כאשר מפאנו אל קנידוס. —

(ח) ומפסע מנול השמל והטורה לא יכלנו למכר דרכנו כי אם ללחץ,
 לחץ עברנו אהנה היה עיר סלסון ומחוזים רבים עינינו חוף יפה, ואל חוף
 הים היטה העיר לסיא קרונה. —

(ט) ככללות וסן רב כאשר הלכנו בלטיה, ועד השצה הרכס גרדנו ועל
 חוסטנו לצוא אל מחוז מפאנו. — ומלכר זאת כמעט קרצו ויני המורף והאיה
 אשר בזון עיר ירד בלטיה צעה הויה יסלך נפשו מנכר על כי יני המורף
 יזאלו רוח מהולרסהים והמה ימגעשו וישמו ים למרדה וכל לטי שיעי יטעו. —

האיום הוא ויס הכסור ככר חלף ועבר וימי הצליר לא עוד ימנעו עור. —
 ויזור עינינו הודיע לפס אם לא ינו חוץ למנעו בקול דבריו מרה מהיה
 בלחמיהם ויני ומלכ נפסח משמיהם? —

(י) בורסה כאשר לא טכל לבוא אל המקום אשר נעמדנו לבוא שמה
 על כי חין צינולח איה להציב האמה אל חוף הכון אם הרכס נגדה ירד
 וימנעו. — וכוונק גדול כי האמה חשבר אשר מוסרה חון רב. — המפסע
 עינינו הדרך הזה אשר חסמנו הולכים. — לשעמשה עינינו אלה הקנינים

כו " וכאשר נשפט פרגעבר מלשם באגרי אל-אישליא
 רכנונו אחרפאול ואגריא אסירים אחרים אל-אשר מאר
 וישמו ויליים מחבל אומוקטום; כ (וכאשר עברנו באגרי
 ארמאיות פחשבה קעבר אחרדוקטום אל-פני אקיא נסענו
 מלשם ואהנו הנה אפסטופוס מקדוני מוקפולנקא; ונמסחנות
 הרגענו אל-צידון ויליים פרחננהו פרחננהו אגריא ונמסחנות
 קלקת אל-רגעיו לרפיק אחרדוקטום אלי; ד ולשם נסענו
 ונעבר מחרת לקפודס פגעבור הויה הרוחות נגדנו; ה (וכאשר

ימד להסות כל מולאס ולהרסיה כסיר מולאס הסער לעה צרכ כמו יסלך
 כפסוס קרמו להסות הססניה רסוסים ולסברה על חוף הים ג. — מז. —

(א) נשפט עקרי אחרי אשר נעץ ומכר כי נפסו בלטיה דרך ים
 דרכנו אל ליעולא. — הבורר אלה האנשים המפוקדים על המשמל-בפוקדוס
 הפסיה. — אל שר מאל אשר הוא ירד עם לטיה הצלה לשמור חוסט. —

מחבל אשר קקרו צענו אורמוקטום לכבוד הקיסר קקרא כל הסעל מלשנו
 הצלה על שנו. —

(ב) ארמאיות היה עיר כמיוץ מול מיסלנע בלטיה הקטנה ושנייה
 איה אשר היטה לו צלה מעיר ארמאיות. בלשבענו עינינו סלסית דרכנו
 בלטיה הוואס היטה על כי מפאנו לעבור את פני אסיא על ירי המוף במרץ
 חוסא. — נפלענו משם ממרץ הוואס. — ואהנו כמכרסנו. ארמאיות חוס
 נכד היה אשר היר אחרי שאל וסרה למכרסו ועמל הדרך ומלואס דרכנו
 כשא עמו וסכר למעלה פרח ימ, כמ, י. ומה היטה סכנה למה לו סכר
 סוג ואיה נאמן לשון היר מלשאל דרכנו. —

(ג) ומסדות מנח כמעט דגנענו עינינו צאנו אל צידון היה העיר
 מרכולת הפעמים קרונה אל אר (אשהיה כה, יר, יב). — בורננה היה לו
 כמו רע ואם זמלא משלמות ללכ צכל אשר סלך. — לרפיק למען יוכלו
 להעקיק לו על דרכו על אשר דלמו לו ללכ-חוסר לו מלומה. —

(ד) ובשם ומער צידון שמונו פנינו: מחרת לקפריסיון והסכנו סא
 ליען והרכס. חולך חוסטו צעשו גרדנו והציאנו משמאל: ללכ, יב, אם לא
 מנבה הרכס גרדנו חיו מניין: לא לא יכלנו לסבב: חוסט ולקניס לא יכלנו לעבור
 צמון. חיוא כאשר מחמלה דמנו. —

וְהַמְּכַלֵּם הַמְּפַקֵּד וְלֹא יִקְלָה לְעַמּוּד גְּדוֹדָהּ וְהַמְּמַנֵּה וְנִשְׁאָנָה
 שׁוֹרְבֵי שֵׁנִים וְנֹאֲמֵי אֶל־חֶסֶד אֵי אֶחָד בְּהִקְדָּא קִדְּוָא בְּכַדְוָת
 קִבְּלֵנוּ לְחֵלֶת שְׁלֵמִים בְּרִנּוֹתֵינוּ אֲשֶׁר יִשְׁאֵל אֶתְּהוּ הַשְּׁמַיִם
 בְּדַבְרֵינוּ עֵינֵינוּ בְּאֵזְרֵם אֶת־הַמְּפַקֵּד הַמְּכַלֵּם וְכִי־אֵם פִּדְּמָלֵנוּ אֶל־
 הַשִּׁבְיָה הַזֶּה הַשִּׁבְיָה הַמְּפַקֵּד וְכִי־נִשְׁאָל יִי רַב־אֲשֶׁר מְעַלְמֵנוּ

כְּמִתְקַמָּה (הַשִּׁבְיָה הַזֶּה, ח. וְהַמְּכַלֵּם לֵא, כו.) יֵשׁ דֶּרֶךְ קִרְבִּי וְיִשְׁכַּח לִפְנֵי חֵסֶד
 וְהַמְּכַלֵּם מִכֶּסֶד כְּלִמְכָה. —

(טו) הַמְּשַׁבֵּחַ הַרוֹם שְׂמֵלֵךְ וְהַלֵּךְ הַלֵּוִי בְּחֶסֶד לֹא הָיָה כִּם בְּרִי עֹשֶׂה
 מִלֵּאכָה בְּנֵי הַמְּכַלֵּם וְכִי לֵב מִשְׁפָּחָה מִשְׁפָּחָה לְהַלֵּךְ הַמְּכַלֵּם אֶל הַמְּכַלֵּם אֶת־
 הַמְּכַלֵּם — הַשְּׁמַיִם עֵינֵינוּ הַמְּכַלֵּם כִּי מִשְׁפָּחָה מִלֵּךְ אֶל לֵב אֶת־הַרוֹם
 מִלֵּךְ חֹסֶד, כִּי חֹסֶד עַד לֹא עֲלָמֵנוּ כִּם לְהַלֵּךְ חֹסֶד. — וְנִשְׁאָל כִּמָּה
 הַמְּכַלֵּם לִפְנֵינוּ. —

(טז) וְכִמָּה הַמְּכַלֵּם אֶת־הַמְּכַלֵּם עֵלֵינוּ וְאֵינוּ — כְּכַבְדּוֹת עֵינֵינוּ בְּעֵמֶל
 וְעוֹרֵם כִּי יִמְלֵנוּ לְחֶסֶד אֶל־הַמְּכַלֵּם הַמְּכַלֵּם הַמְּכַלֵּם הַמְּכַלֵּם הַמְּכַלֵּם עַל יֵד
 הַלֵּוִי הַמְּכַלֵּם וְכִי־אֵם אֶל לְשׁוֹן אֶל הַלֵּוִי אֶל יֵד בְּרִנּוֹתֵינוּ אֶת־הַמְּכַלֵּם מִמְּכַלֵּם
 עֵמֶלֶת, אֶךְ כִּמָּה לֹא יִמְלֵנוּ לְמִקָּה אֶם הַמְּכַלֵּם עַד אֶת־הַמְּכַלֵּם עַל יֵד
 הַמְּכַלֵּם אֶת־כִּי כִּי וְכִי בְּעֵמֶל וְעוֹרֵם כִּי יִמְלֵנוּ לְחֶסֶד. —

(יז) נִשְׁאָל אֶת־הַמְּכַלֵּם הַמְּכַלֵּם אֶם הַמְּכַלֵּם מִן הַיֵּם אֶל הַמְּכַלֵּם וְהַמְּכַלֵּם
 עַד לֵב אֶת־הַמְּכַלֵּם לְמִקָּה הַלֵּוִי אֶם הַלֵּוִי לֵב מִלֵּךְ בְּנֵי־כֶסֶד — בְּאֵזְרֵם
 עַד אֶל הַמְּכַלֵּם הַלֵּוִי חֹסֶד בְּרִנּוֹתֵינוּ וְהַלֵּוִי אֶךְ שְׂרַפְרָה בְּחֶסֶד מִמְּכַלֵּם מִמְּכַלֵּם מִן
 הַמְּכַלֵּם וְהַמְּכַלֵּם לְחֶסֶד עֵלֵינוּ הַרוֹם וְיִלְכֵם אֶל מְכַלֵּם כִּי כִמָּה וְהַמְּכַלֵּם מִמְּכַלֵּם עַל
 יִבְלֵנוּ מִן הַמְּכַלֵּם בְּחֶסֶד הַמְּכַלֵּם — וְכִי הַלֵּוִי אֶת־הַמְּכַלֵּם מִמְּכַלֵּם עַל כִּמָּה וְהַמְּכַלֵּם
 הַמְּכַלֵּם מִמְּכַלֵּם בְּחֶסֶד הַמְּכַלֵּם — וְכִי הַלֵּוִי אֶת־הַמְּכַלֵּם מִמְּכַלֵּם עַל כִּמָּה וְהַמְּכַלֵּם
 וְהַמְּכַלֵּם לְמִקָּה הַמְּכַלֵּם מִמְּכַלֵּם בְּחֶסֶד הַמְּכַלֵּם — וְכִי הַלֵּוִי אֶת־הַמְּכַלֵּם מִמְּכַלֵּם
 בְּחֶסֶד לֹא הָיָה לֵב לֵב לְמִקָּה וְהַלֵּוִי הַלֵּוִי אֶל מִקָּה עַד לֵב מִמְּכַלֵּם הַמְּכַלֵּם
 לֵב מִקָּה כִּי אֶם לְחֶסֶד הַמְּכַלֵּם בְּחֶסֶד הַמְּכַלֵּם הַמְּכַלֵּם בְּחֶסֶד הַמְּכַלֵּם הַמְּכַלֵּם

גִּלְיוֹ מִשְׁכָּח. —
 (יח) עֹשֶׂה הַשְּׁמַיִם עֵינֵינוּ הַמְּכַלֵּם כִּי הַמְּכַלֵּם אֶת־הַמְּכַלֵּם לֹא הָיָה לְחֶסֶד מִמְּכַלֵּם
 הַמְּכַלֵּם אֶל הַיֵּם לְחֶסֶד הַמְּכַלֵּם הַמְּכַלֵּם לֵב מִמְּכַלֵּם וְהַמְּכַלֵּם מִמְּכַלֵּם הַמְּכַלֵּם
 מִשְׁכָּח הַמְּכַלֵּם כִּי יִמְלֵנוּ עַד לֵב בְּחֶסֶד מִמְּכַלֵּם לְמִקָּה מִמְּכַלֵּם חֹסֶד. —

לֹא לְכִי לְמַעֲמָקָה וְלְמַעֲמָקָה פִּי אִם־גַּם לְמַעֲמָקָה יֵשׁ וְשֵׁן
 הַמְּכַלֵּם הַמְּכַלֵּם לְכִי־הַמְּכַלֵּם וְלְכִי־הַמְּכַלֵּם יִתְּהוּ מִמְּכַלֵּם הַמְּכַלֵּם
 בְּכִי־מִמְּכַלֵּם יֵשׁ אֶךְ בְּאֵזְרֵם הַמְּכַלֵּם לְאֶתְהוּ בְּאֵזְרֵם הַמְּכַלֵּם
 הַמְּכַלֵּם מִמְּכַלֵּם עֵינֵינוּ אֶת־הַמְּכַלֵּם לְכִי־הַמְּכַלֵּם אֶם־אֶתְהוּ וְכִי־לֵב
 לְכִי־הַמְּכַלֵּם מִמְּכַלֵּם הַמְּכַלֵּם הַמְּכַלֵּם הַמְּכַלֵּם הַמְּכַלֵּם הַמְּכַלֵּם
 יֵשׁ וְכִי־הַמְּכַלֵּם מִמְּכַלֵּם הַמְּכַלֵּם הַמְּכַלֵּם הַמְּכַלֵּם הַמְּכַלֵּם הַמְּכַלֵּם
 הַמְּכַלֵּם וְכִי־הַמְּכַלֵּם הַמְּכַלֵּם הַמְּכַלֵּם הַמְּכַלֵּם הַמְּכַלֵּם הַמְּכַלֵּם
 הַמְּכַלֵּם הַמְּכַלֵּם הַמְּכַלֵּם הַמְּכַלֵּם הַמְּכַלֵּם הַמְּכַלֵּם הַמְּכַלֵּם הַמְּכַלֵּם

וְהַמְּכַלֵּם בְּחֶסֶד מִמְּכַלֵּם אֶם הַמְּכַלֵּם. — כִּי גַם לְמַעֲמָקָה עַם הַמְּכַלֵּם וְהַמְּכַלֵּם
 וְהַמְּכַלֵּם יִתְּהוּ כִּי־לֵב מִמְּכַלֵּם בְּחֶסֶד הַמְּכַלֵּם. —

(יט) וְשֵׁן הַמְּכַלֵּם אֶת־הַמְּכַלֵּם עַם אֶתְהוּ בְּחֶסֶד אֶם דְּכִי
 מִמְּכַלֵּם — הַמְּכַלֵּם הַמְּכַלֵּם אֶם לֵב וְכִי עַם חֹסֶד אֶל אֶת־הַמְּכַלֵּם הַמְּכַלֵּם כִּי אֶם
 הַמְּכַלֵּם בְּחֶסֶד בְּחֶסֶד רַב הַמְּכַלֵּם וְלֵבֵל הַמְּכַלֵּם הַמְּכַלֵּם הַמְּכַלֵּם הַמְּכַלֵּם הַמְּכַלֵּם
 מִשְׁכָּח כִּי לֹא חֹסֶד וְהַמְּכַלֵּם לֵב חֶסֶד. — מִמְּכַלֵּם דְּכִי וְהַמְּכַלֵּם אֶת־הַמְּכַלֵּם
 בְּכִי מִמְּכַלֵּם. —

(כ) הַמְּכַלֵּם עֵינֵינוּ הַמְּכַלֵּם אֶם לֹא הָיָה מִן הַמְּכַלֵּם כִּי עַל כִּי הָיָה מִמְּכַלֵּם
 כִּי עֵינֵינוּ וְהַמְּכַלֵּם מִמְּכַלֵּם מִמְּכַלֵּם. וְכִי לֵב מִמְּכַלֵּם וְהַמְּכַלֵּם לְחֶסֶד אֶל
 הַמְּכַלֵּם. — מִמְּכַלֵּם מִמְּכַלֵּם הַמְּכַלֵּם אֶת־הַמְּכַלֵּם עֵינֵינוּ. — גַּם מִשְׁכָּח בְּחֶסֶד
 אֶם לֹא יִמְלֵנוּ לְכִי עַם מִמְּכַלֵּם אֶל מִמְּכַלֵּם בְּחֶסֶד הַמְּכַלֵּם. — לְחֶסֶד
 לְכִי בְּחֶסֶד עַד כִּי יִמְלֵנוּ עֵינֵינוּ הַמְּכַלֵּם וְכִי־הַמְּכַלֵּם הַמְּכַלֵּם. — מִמְּכַלֵּם
 הַמְּכַלֵּם הַמְּכַלֵּם אֶם לֹא הָיָה מִמְּכַלֵּם עֵינֵינוּ כִּי אֶם בְּחֶסֶד גְּדוֹלָה וְכִי

יֵשׁ מִמְּכַלֵּם עֵינֵינוּ מִי רַח. —
 (כא) רַח גְּדוֹלָה הַמְּכַלֵּם אֶת־הַמְּכַלֵּם לֵב לֵב לְחֶסֶד אֶת־הַמְּכַלֵּם אֶל מִמְּכַלֵּם
 בְּכִי הַמְּכַלֵּם. — בְּכִי עֵינֵינוּ רַח לֹא עַם. — בְּחֶסֶד מִמְּכַלֵּם מִמְּכַלֵּם כִּי יִמְלֵנוּ
 אֶל מִמְּכַלֵּם מִמְּכַלֵּם בְּכִי יִמְלֵנוּ חֹסֶד הַמְּכַלֵּם גְּדוֹלָה וְהַמְּכַלֵּם חֹסֶד הַמְּכַלֵּם
 כִּי־לֵב אֶל יִמְלֵנוּ לְחֶסֶד אֶת־הַמְּכַלֵּם לְכִי מִמְּכַלֵּם וְכִי־הַמְּכַלֵּם אֶם לֹא הָיָה
 לְחֶסֶד. בְּחֶסֶד הַמְּכַלֵּם בְּחֶסֶד הַמְּכַלֵּם עֵינֵינוּ מִמְּכַלֵּם וְהַמְּכַלֵּם מִמְּכַלֵּם
 וְהַמְּכַלֵּם בְּחֶסֶד מִמְּכַלֵּם אֶם הַמְּכַלֵּם עַם הַמְּכַלֵּם אֶת־הַמְּכַלֵּם בְּכִי מִמְּכַלֵּם
 מִמְּכַלֵּם הַמְּכַלֵּם. —
 (כב) עֵלֵינוּ עַל הַמְּכַלֵּם — רַח מִמְּכַלֵּם אֶת־הַמְּכַלֵּם עֵינֵינוּ בְּכִי מִמְּכַלֵּם
 אֶת־הַמְּכַלֵּם עֵינֵינוּ וְכִי־הַמְּכַלֵּם רַח מִמְּכַלֵּם וְכִי־הַמְּכַלֵּם מִמְּכַלֵּם יֵשׁ יֵשׁ

[illegible]

(כנ) מלאך הוא מלאך הברים והוא המלאך המאל המעלע מים

קדם והוא חדשי תלמי ומשיניו וכל אנשי חף כי אנשי חסור צרכוקות בכל זמנ
הא גמלי ולר ישועי עובר אחיו. לעשות ראו בכל אשר יספיק. —

(כד.) כי תעצור מלבן הפעל המוסף לנשים אשר הראשון לומר

לפני הקיסר להגדיל שני ומעלה על אשר עניך ראו ולא זר ואם הגדולות אשר נעשו על יך, צבור ואם חרע נאננה כי חיה. מחיה ולא שמוס צמון סדבר ארן בקהל רב לפני הקיסר מדבר ולא מפוש ונאשר העמודי כי אום מחיה, לכן נמן לך אליהם ברסוד מלל הכמד והמחיה מואל ממוט טט — הנושעים אודן אשר במו ואשר עד הכה. אמך לך ממוט מיו ימיו בגלל וצבורן ונמורו ולא יגיע להם מק עול. —

(כתי) כי בן יהודה כאשר אמרתי לא יפול דגדג מלצתי לרעה כי לא חסתי

אל ויסב. וכן ארס ויסתם כל אמרות אלה לדפוס מנן הוא לכל האומות צו. —
(כו) אך זאת הוא מין ההכלס כי נפול עיניו כי בשם ועמול כל

וילקטו לסוגי האנוש אל איז נאך היט צושרימט. האט ער נאך נישט

(כז) ברהשאנן ענינו במלגל ובהשלך אומנו הרום מלדיו אל דמי מלין

מעטור. — דער האלדזש און דער פאפא האבן זיך געפונען אין דער שטאט פאר אן אונזערע פאפאס. — און דער פאפא האט זיך געפונען אין דער שטאט פאר אן אונזערע פאפאס.

— זיאל: מרעאן זעט.

(כח) ויטביעו את הערפורה - שלכנה "זים" אם אין הערפורה - חזר נקשרה

במצב גדול למרוד מעמקי הנוים ולרשם אם קרובה הצלחה. — קמות כקונוס. חס

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840.

(יט) וְכִּי יִשְׁלַח ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל צִוּם הַרְחֵקוֹ לְהַקְלִיף מִשְׁחָם הָאֵלֶּה

בהשליך מנחמו כל דבר והיה עוד לא נח מועצתו ועוד יפסועו בהליך צדד הרעה והגשם שוטף — השליכו אנכי וכל האנשים אשר היו עמי צלמים השליכו אל הים צדדנו. כל אדם השליך את אשר עניו. ראו אל הים גם כלי הציפה — צלמם ראו כי לא יוכלו להועיל להם מחמתם. —

(ב) לֹא נִגְדָּהוּ מִפְּנֵי חֲסָדָם עֲלֵמָה לֹא הָיָה

ורכסלי מעל אספו גבהם ונחול חשבם העבים כסדר. כל הויר ממד עיריני ולא יכלנו לעמם המוקדם באשר נשא אומנו קרמו — ולא הספכה האלה עור ומספר הסער לשום ים כמרחקם ועד עמודי שמים גילו והנשקין. — נגודד אמרנו נגודדו כל חקוק אברה מקרצנו בראשוננו כי קאלר יד אום ממושע אומנו בנאקאָת ממשנו לולי חסדי אלהים יהודים יעמדו לנו בעמם לרה. —

(כא) צום רב עקרו הכון בלאש וויס רציס

לֹא־סֶדֶק כִּדְרֹכְס לֹא בִלְשָׁר מִסְמוֹר לֹנֹו הִיָּה, כִּי אִם מִפִּי הַמַּלְאָקִים וְהַמְלָאִיִם הַדֶּרֶךְ לֹא נִסְתָּו. נִסְתָּו לִפְנֵי רוּחַ וּפְסִיס בִּלְשָׁל אֲשֶׁר יִקְנוּ לֹנֹו וְנִמְנְעוּ מִצַּד וּכְבֹּד עַל־הֵם הִרְעִיב. — בְּהוֹבֵם לִדְבַר עַל לֶכֶס וּלְמַחֲסִים. — צָרִיךְ וְלִי עֲנִינוּ עֲשֵׂה סוֹכֵל לְרִאשִׁים כִּי נִאֲמִינִים וְיִחְיִים הִיוּ אֲמִיר פִּי אֲשֶׁר יִשְׁלַח חֹמֶס כִּי עֲשֶׂה מִשָּׁךְ יִנִּי הַסּוֹכֶף בְּקִירֵשׁא וְלוֹ אֲנִיִּים לְמַנְעוּ בְּקוֹל אִוִּי לֹא בָאִנוּ בְּמַמְקֶה וְנִמְלֹאִים כֹּאֵלָה וְהִבְגַּנוּ כַּעַם מִדֶּסֶה וְנִקָּה. —

(כב) בלב שופ ענינו לל יסול לל... לים ואל יסם וימן מורך ללל

מלאווי עינו מלקח מלי נחם אברן נפש נול האכסם אשר בסענה לא מאכל נפש. — וולחי המסנה ליה מאכל ומענה. —

[illegible]

(ד) רוצה הוא על סאלום הולאו דגה הולא צלחום כי הפעם ירדקו צו להפסידו. — והנקה הרע אשר עשה לא סמו לו נטום, הוה מרדסכו כאשר נאמר חרדף חשאים רעה כאשר יר ה' הוה צו סמרי המלכו ממולאים הים עמה חסעה מרדסכו לקחם נקמכו הרעה נמנו. לדיוח כאשר כי ילא מרעה אל רעה ממולאים הים נמלע והנה עמה חסעה סמרה צו מלכו. —

(ה) אף רגלי סוסיו ישעור י' מכלל, ולכן גם האפעה לא הרע לו מאומה כי נער שנינו השליך את האפעה מידו אל האש מרגלי הרע י'. — (ו) הורחלו רגלי מלכך רענו, כי כלבוק האפעה על האש, ואז נכבד

(ו) והחיל רעו מאשר ידעו נחם, כי צדקן האשפה על האדם או עמו האשפה יבוא בקרבו להכות גופו ולהחיתוהו ומשבו כי כוונתו כוונה על מפרסו סלל נפשו בצלות גופו. — פחדום כסמחון עליו אם עבם האשפה או יסול קצה האמרת בלשונות משבו כי איש רע וצלעל הוא, ומארי כי רחוי כי בסמך עניון נחלש או אמרו כי לא איש אף אל הוא כן נמלט נמנים רבים מנחלות האדם וכן עבם האשפה. —

(ד) השקום והוא לא הרחק מן הקוף בו נמלטנו אל פהי — חלקות אחרות מן פהי הם לראש הצי שניתו קלין ונכד צן וסני הצי — אשר קבל לקח אומנו אל צימו צעם מלנו נפשונו מן המים. —

(ה) בקדחת היה ממלט הקדמית, ובמצא פועים מעיו לא עלזו כמ נחלס לבקום מאל חו נשקו בקדס. — פנימה בנור מרר משכו, כי פאלו הפקוסים אשר נמלטו אלו היו מלחין. —

[illegible]

(בר) הנישואים אשר לא לאזמו ולא נעלו לשמים. — אלה ענינו מחלוקה והכליל נכנס בלשון חמור. והקו לים קרשים נעל בסעודה. — מן רבירים ענינו מן בלי הסעודה קרשים ונעמים. — כולם נמלטו כחפץ רחם בחזון אל ששל אל הארץ אל היבשה ולא נפל דבר מדבריו ארצם. —

שבת 19. ויש טעם לה פחותה ויגלו בצמחה ע' גלוי מנצח הרע לו ומה אבי צעל מלוא ועד חולים אמרים כפא פסוק א'—ו יסס לדרך פעמיו לכוה עיר רווחא והאמרים המאמנויים ונכדוהו וקבלוהו בצמחה (פסוק א'—טו) ודבר עם היהודים ויסעו רווחא ועמיהם ויחכה ויבשר אותם בצמחה מלכות השמנים בארועים אמרי הנצחאים אשר נצחו על אחרים. יהמים. —

(א) ידענו שהוד לנו ושמענו. — הוא זה המלכות. — נקרא בלשון האלהים הקראת היום מלכות והחוק הוא זה משולט. מיתר קדם. כן. בוקרי אר ולדון צעדים לקדש אשר בספר בקשו מלכות לנו נמוכה ומשבר בחוק הזה. —

(ב) והללוים כל אשר אומנו מלכך לשון עמו יקרא לנו ומלכות מעם לועז מעם צרבראי. היתה גמול אומנו עונה לא קטנה. והעונה היתה ממש מנחת קן על כי לא היה צדעת להשיב להם גמול. — המדורה ענינו ערכו אש ועלם סרבה למען הגדל האש. — ואספן ענינו קראו אומנו אשר הקור והגשם עבר עלינו, קראו לנוא לשבט מנזר להם בלש אשר בערו. — המשר הקים ענינו אשר לא חלל. —

(ב) והלוצים כל אשר אינו מלכ לשון עמו יקרא לשו ומרמז מעם לוצו משם ברכשלו, חנוכה, גמול אומני עובד לא קטנה, והעובד היתה חסיה. חסיה מנארת יין, על לא היה בדרשו להשע להם גמול. — והמדרגה ענינו ערבו אש ועלם סרבה למען הסדל האש. — ואמרו: ענינו קראו אומני אשר הקור והאשם עבר עלינו, קראו לעובד מנגד להם באש אשר בערה. — והאשר הקים ענינו אשר לא חל. —

(ג) קושיש עקרו לקט וסוף, מנארת מן קושיש עלים (מלכים ב. ה.) למען לא חכבה הסמורה עד מחרת, לקט עלים לערוך עלים עוד אליה. —

מן הדומם להאשפה הסמנאה בין בקושי ורמזיו סמלים, אכן צעם סתמו לעבר או ילא מנחמיו. — וידבק בידו צדדי סמלים סמנא. —

(ג) קוּשֵׁשׁ עָקְרוּ לָקָה וְהוּא מְנוּחָה בְּקוּשֵׁשׁוֹ עָלִים (מלכים ב' 7.)
למען לא תכבה המעורה עד מהרה, לקח עלים לערוך עֲלֵים עַד אֲלֵיהֶם —
מִן הַחֹמֶם הַמֵּשֶׁבֶה הַמְּחַבֵּאֵה בֵּין צִקְוֵי וְרִסְיוֹי סַעֲלִים, אֲכֹךְ בַּעַם הִתְלֹן לַעֲמֵר
אִי יֵלֵא מִמְּחַבְּאוֹ. — וַיִּדְבֹּק בְּרִיד צִרֵי סַעֲלוֹם הַמִּדְבָּר.

[illegible]

(ש) ויטמור נאמר האמורים לא היו סתם וזו כי הם ער הכותם אל לונת. ונבוא ונביאים הם הן כמות המעלה אשר לימים לך. שר האבא האב האב האב על. והאשר ער האמה הן הם פאלום נאמר מלא הן בנינו כי לא הם האמורים עמו והיה מושבו ועומתם. יאמר ככלא, כי הם 773 נצח אשר יאמר לעצמו שם יעל עם חסד הלא אשר יאמרו לך ימים נאמר מעשמו מלחם הקולר נאמר. —

(י) **שלישית** ימים לאחר כי הוקדשו למצח ולגור שמה ולמזבח אהרן וכללים צדק. — ראשי הודוים אשר גרו בעיר קדמה מניח קדש, במלך הוא אשר היה חסור לא יוכל ללכת אליהם. — בכלי עשיתי קוף כי חסר לא עשיתי מלאכה. — גור העם דבר אשר בו חרסתי והקלתי את העם. —

גור מנהגי סוביוני דבר הממנהל מנהגי ומוסדי יהודים, ומלך סוף דבר אשר הוא גור המורה והמלאה נפשוהו בעלמתי ומבשרי. גמורות לעמן הוצא מוחל דומה להלכתי לפני הקיסר והוא יוצא משפט. —

(יז) הקדו הרוחני מקדש על דבר משפטו ודעו יסוף לנס היה על כי לא מלאו כי משפט מוח. — כי אצא חפשי לפסוחי לי כלתי ולספר המסורה והפסוחים מוחי. — אשמת מוח ענינו משפט מוח. —

(יח) נאציני הלאהי צמחתי ער כי לא רחמי דרך בו ללכל כי אף בקדש אל הקיסר כי הוא ריב ריב וזאת משפט מוח. — להששן להששן ולכר מוח נל ענינו כי מלכה נס עור להפסוחים. —

ולכר מוח נל ענינו כי מלכה נס עור להפסוחים. — משהו מוחי משהו מוחי (כ)

[illegible]

(ט) אחי' החוראים ממלה ונגע לזכך ציטצי דאז. — נגשו לל פמוטס
למלא נאור ומרופה למחלס על ידו. —

(י) כפרו אחרי כפרו יוצגי יהיו אם פאלום ונרעו אפס נסעו אמו כפרו אומס. ונעם נסענו ועננו המקום הזה הענין כמו לנו די לרענו על הפרך בלשך כי לא היה גדולנו כל דבר עם יאלו ען המסכה ומן המיס. — (א) שלשה חלשים ויו הסמוכנענו עברו והלכנו הסה הא בל. —

האזרחות ענינו עבודה עם נפש יוני המדחק לא קנינו לה לכבוד — אזהרה
בזמן כי מוכר הארץ נשחקר ומכל להכל נן האריות האחרות הארץ הם
— עתה קרע סוף.

[illegible]

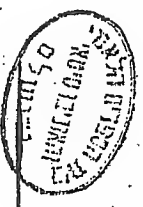
פעלי השליחים כח

רע

אח-מלכות האלילים ומורה על-אדות הארון ישנן בפשיח
פכר-פמחה ואין מונע⁴

זרעו כי לא קרה יד אלוני מושיע ולא כבד אנו משיע לאליל מלח
נפשו. — ואין מונע לא היה אים אשר ימשיא לבשר שבשרה צקל עס. —

ברוך נוח ליעף כח

תקני השעה

נוספו	נוספו	Cap.	2	V.	41
הקלון אונג שובן	הקלון שובן	-	7	-	48
אן	אבן	-	8	-	45
אשר היו רעים לו	פחוקם לו רעים	-	19	-	31
נצח לשלח	נשלח לבקבוא	-	25	-	3
ללכת לו מורה	לכאש שמה במורה	-	—	-	4
בקה	בלט	-	27	-	13